

Upsala Univ. Bibliotek

Litt.
dansk

UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK
16000 000156659

Eventyr

af

H. C. Andersen.

Sventyr
af
H. C. Anderlen.

H. C. Andersen's

Eventyr.

Med

125 Illustrationer efter Originaltegninger

af

V. Pedersen,

skaarne i Træ af Ed. Kretzschmar.

Kjobenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kongl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1850.

BIBL. REG. UNIV. UPSAL.

Indhold.

Side

Grantræet 1
Svinedrengen 13
Kjærestefolkene 20
Keiserens nye Klæder 24
Hyldemoer 31
Elverhøi 42
Sneedronningen 52
Holger Danske 95
Ole Lukøie 102
Tommelise 122
Lille Claus og store Claus 138
Den standhaftige Tinsoldat 155
Boghveden 162
Den lille Havfrue 166

Side

Den uartige Dreng 196
Paradisets Have 200
Gaaseurten 219
Den grimme Pelling 225
Storkene 238
Engelen 245
Lykkens Kalosker 249
Hyrdinden og Skorstensfeieren 291
Prindsessen paa Erten 299
Fyrtøiet 302
De rode Skoe 313
Reisekammeraten 322
Springfyrene 349
Nattergalen 353
Rosen-Alfen 367
Den flyvende Kuffert 375
Den gamle Gadelygte 384
Den lille Pige med Svovlstikkerne 394
De vilde Svaner 398
Den lille Idas Blomster 420
Nabofamilierne 431
Klokken 445
Stoppenaalen 453
Lille Tuk 459

Side

Skyggen 465
Det gamle Huus 482
Herren 494
Vanddraaben 501
Den lykkelige Familie 504
Historien om en Moder 510
Flipperne 520

Grantræet.

Ude i Skoven stod der saadant et nydeligt Grantræ; det havde en god Plads, Sol kunde det faae, Luft var der nok af, og rundtom voxte mange større Kammerater, baade Gran og Fyr; men det lille Grantræ var saa ilter med at voxe; det tænkte ikke paa den varme Sol og den friske Luft, det brød sig ikke om Bønderbørnene der gik og smaasnakkede, naar de vare ude at samle Jordbær eller Hindbær; tidt kom de med en heel Krukke fuld eller havde Jordbær trukket paa Straa, saa satte de sig ved det lille Træ og sagde: „nei! hvor det er nydeligt lille!“ Det vilde Træet slet ikke høre.

Aaret efter var det en lang Stilk større, og Aaret efter igjen var det endnu een meget længer; thi paa et Grantræ kan man altid, efter de mange Led, det har, see hvor mange Aar det har voxet.

„O, var jeg dog saadant et stort Træ, som de Andre!“ sukkede det lille Træ, „saa kunde jeg brede mine Grene saa langt omkring og med Toppen see ud i den vide Verden! Fuglene vilde da bygge Rede imellem mine Grene, og naar det blæste kunde jeg nikke saa fornemt, ligesom de Andre der!“

Det havde slet ingen Fornøielse af Solskinnet, af Fuglene eller de røde Skyer, som Morgen og Aften seilede hen over det.

Var det nu Vinter, og Sneen rundt omkring laae gnistrende hvid, saa kom tidt en Hare springende, og satte lige over det lille Træ, — o, det var saa ærgerligt! — Men to Vintre gik, og ved den tredie var Træet saa stort, at Haren maatte gaae uden om det. O, voxe, voxe, blive stor og gammel, det var dog det eneste deilige i denne Verden, tænkte Træet.

I Efteraaret kom altid Brændehuggerne og fældede nogle af de største Træer; det skete hvert Aar, og det unge Grantræ, som nu var ganske godt voxent, skjælvede derved, thi de store, prægtige Træer faldt med en Knagen og Bragen til Jorden; Grenene bleve hugne fra, de saae ganske nøgne, lange og smalle ud; de vare næsten ikke til at kjende, men saa bleve de lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

Hvor skulde de hen? Hvad forestod dem?

I Foraaret, da Svalen og Storken kom, spurgte Træet dem: „Veed I ikke, hvor de førtes hen? Har I ikke mødt dem?“

Svalerne vidste ikke noget, men Storken saae betænkelig ud, nikkede med Hovedet og sagde: „Jo, jeg troer det! jeg mødte mange nye Skibe da jeg fløi fra Ægypten; paa Skibene vare prægtige Mastetræer, jeg tør sige, at det var dem, de lugtede af Gran; jeg kan hilse mange Gange, de kneise de kneise!"

„O, var jeg dog ogsaa stor nok til at flyve hen over Havet! Hvorledes er det egentligt dette Hav, og hvad ligner det?"

„Ja det er saa vidtløftigt at forklare!" sagde Storken, og saa gik den.

Glæd Dig ved din Ungdom!" sagde Solstraalerne; „glæd Dig ved din friske Vext, ved det unge Liv, som er i Dig!"

Og Vinden kyssede Træet, og Duggen græd Taarer over det, men det forstod Grantræet ikke.

Naar det var ved Juletid, da bleve ganske unge Træer fældede, Træer som tidt ikke engang vare saa store eller i Alder med dette Grantræ, der hverken havde Rast eller Ro, men altid vilde afsted; disse unge Træer, og de vare just de allersmukkeste, beholdt altid deres Grene, de bleve lagte paa Vogne, og Heste trak dem afsted ud af Skoven.

„Hvorhen skulle de?" spurgte Grantræet. „De ere ikke større end jeg, der var endogsaa eet, der var meget mindre; hvorfor beholde de alle deres Grene? Hvor kjøre de hen?"

„Det vide vi! det vide vi!" qviddrede Graaspurvene. „Vi have nede i Byen kiget ind ad Ruderne! vi vide, hvor de kjøre hen! O, de komme til den største Glands og Herlighed,

der kan tænkes! Vi have kiget ind af Vinduerne og seet at de blive plantede midt i den varme Stue og pyntede med de deiligste Ting, baade forgyldte Æbler, Honningkager, Legetøi og mange hundrede Lys!"

„Og saa —?" spurgte Grantræet og bævede i alle Grene. „Og saa? Hvad skeer saa?"

„Ja, mere have vi ikke seet! Det var mageløst!"

„Mon jeg er blevet til for at gaae denne straalende Vei?" jublede Træet. „Det er endnu bedre, end at gaae over Havet! Hvor jeg lider af Længsel! Var det dog Juul! nu er jeg høi og udstrakt, som de andre, der førtes afsted sidste Aar! — O, var jeg alt paa Vognen! var jeg dog i den varme Stue med al den Pragt og Herlighed! og da —? Ja, da kommer noget endnu Bedre, endnu Skjønnere, hvorfor skulle de ellers saaledes pynte mig! der maa komme noget endnu større, endnu herligere —! men hvad? O, jeg lider! jeg længes! jeg veed ikke selv, hvorledes det er med mig!"

„Glæd Dig ved mig!" sagde Luften og Sollyset; „glæd Dig ved din friske Ungdom ude i det Frie!"

Men det glædede sig slet ikke; det voxte og voxte, Vinter og Sommer stod det grønt; mørkegrønt stod det; Folk, som saae det, sagde: „det er et deiligt Træ!" og ved Juletid blev det fældet først af alle. Øxen hug dybt igjennem Marven, Træet faldt med et Suk hen ad Jorden, det følte en Smerte, en Afmagt, det kunde slet ikke tænke paa nogen Lykke, det var bedrøvet ved at skilles fra Hjemmet, fra den Plet, hvor det var skudt frem; det vidste jo, at det aldrig mere saae de kjære

gamle Kammerater, de smaae Buske og Blomster rundtom, ja maaskee ikke engang Fuglene. Afreisen var slet ikke noget behageligt.

Træet kom først til sig selv, da det i Gaarden, afpakket med de andre Træer, hørte en Mand sige: „Det der er prægtigt! vi bruge ikke uden det!"

Nu kom to Tjenere i fuld Stads og bar Grantræet ind i en stor, deilig Sal. Rundtom paa Væggene hang Portrætter, og ved den store Flisekakkelovn stode store chinesiske Vaser med Løver paa Laaget; der var Gyngestole, Silkesophaer, store Borde fulde af Billedbøger, og med Legetøi for hundred Gange hundred Rigsdaler — idetmindste sagde Børnene det. Og Grantræet blev reist op i en stor Fjerding, fyldt med Sand, men Ingen kunde see, at det var en Fjerding, thi der blev hængt grønt Tøi rundt om, og den stod paa et stort broget Tæppe. O, hvor Træet bævede! Hvad vil der dog skee? Baade Tjenere og Frøkener gik og pyntede det. Paa en Green hang de smaa Næt, udklippede af kouleurt Papir; hvert Næt var fyldt med Sukkergodt; forgyldte Æbler og Valdnødder hang, som om de vare voxede fast, og over hundrede røde, blaae og hvide Smaalys bleve stukne fast i Grenene. Dukker, der saae livagtig ud som Mennesker, — Træet havde aldrig seet saadanne før — svævede i det Grønne, og allerøverst oppe i Toppen blev sat en stor Stjerne af Flitter-Guld; det var prægtigt, ganske mageløst prægtigt.

„Ja'ften," sagde de Allesammen, „ja'ften skal det straale!"

„O!" tænkte Træet, „var det dog Aften! var bare Lysene snart tændte! og hvad mon da skeer? Mon der komme Træer

fra Skoven og see paa mig? Mon Graaspurvene flyve ved Ruden? Mon jeg her voxer fast og skal staae pyntet Vinter og Sommer?"

Jo, det vidste god Besked; men det havde ordentlig Barkepine af bare Længsel, og Barkepine er ligesaa slem for et Træ, som Hovedpine for os Andre.

Nu bleve Lysene tændte. Hvilken Glands, hvilken Pragt, Træet bævede i alle Grene derved, saa at et af Lysene stak Ild i det Grønne; det sved ordentligt.

„Gud bevare os!" skreg Frøknerne og slukkede i en Hast.

Nu turde Træet ikke engang bæve. O, det var en Gru! Det var saa bange for at tabe noget af al sin Stads; det var ganske fortumlet i al den Glands, — — og nu gik begge Fløidøre op, og en Mængde Børn styrtede ind, som om de vilde vælte hele Træet; de ældre Folk kom besindige bag efter; de Smaa stode ganske tause, — men kun et Øieblik, saa jublede de igjen saa at det rungede efter; de dandsede rundt om Træet, og den ene Present efter den anden blev plukket af.

„Hvad er det, de gjør?" tænkte Træet. „Hvad skal der skee?" Og Lysene brændte lige ned til Grenene, og eftersom de brændte ned, slukkede man dem, og saa fik Børnene Lov til at plyndre Træet. O, de styrtede ind paa det, saa at det knagede i alle Grene; havde det ikke ved Snippen og Guldstjernen været bundet fast til Loftet, saa var det styrtet om.

Børnene dandsede rundt med deres prægtige Legetøi, Ingen saae paa Træet uden den gamle Barnepige, der gik og tittede ind imellem Grenene, men det var bare for at see, om der ikke var glemt endnu en Figen eller et Æble.

En Historie! en Historie!" raabte Børnene og trak en lille tyk Mand hen imod Træet, og han satte sig lige under det, „for saa ere vi i det Grønne," sagde han, „og Træet kan have besynderligt godt af at høre med! men jeg fortæller kun een Historie. Vil I høre den om Ivede-Avede eller den om Klumpe-Dumpe, som faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen!"

„Ivede-Avede!" skreg Nogle, „Klumpe-Dumpe!" skreg Andre; der var en Raaben og Skrigen, kun Grantræet tang ganske stille og tænkte: „Skal jeg slet ikke med, slet ikke gjøre Noget!" Det havde jo været med, havde gjort hvad det skulde gjøre.

Og Manden fortalte om „Klumpe-Dumpe der faldt ned af Trapperne og kom dog i Høisædet og fik Prindsessen." Og Børnene klappede i Hænderne og raabte: „fortæl! fortæl!" de vilde ogsaa have „Ivede-Avede, men de fik kun den om „Klumpe-Dumpe." Grantræet stod ganske stille og tankefuld, aldrig havde Fuglene ude i Skoven fortalt Sligt. „Klumpe-Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen! Ja, ja, saaledes gaaer det til i Verden!" tænkte Grantræet og troede at det var virkeligt, fordi det var saadan en net Mand, som fortalte. „Ja, ja! hvem kan vide! maaskee falder jeg ogsaa ned af Trapperne og faaer en Prindsesse!" Og det glædede sig til næste Dag at blive klædt paa med Lys og Legetøi, Guld og Frugter.

„Imorgen vil jeg ikke ryste!" tænkte det. „Jeg vil ret forneie mig i al min Herlighed. Imorgen skal jeg igjen høre

Historien om „Klumpe-Dumpe“ og maaskee den med om „Ivede-Avede.“ Og Træet stod stille og tankefuld den hele Nat.

Om Morgenen kom Karl og Pige ind.

„Nu begynder Stadsen igjen!“ tænkte Træet, men de slæbte det ud af Stuen, op ad Trappen, ind paa Loftet, og der, i en mørk Krog, hvor ingen Dag skinnede, stillede de det hen. „Hvad skal det betyde!“ tænkte Træet. „Hvad mon jeg her skal bestille? Hvad mon jeg her skal faae at høre?“ Og det hældede sig op til Muren og stod og tænkte og tænkte. — — Og god Tid havde det, thi der gik Dage og Nætter; Ingen kom herop, og da der endelig kom Nogen, saa var det for at stille nogle store Kasser hen i Krogen; Træet stod ganske skjult, man skulde troe, at det var reent glemt.

„Nu er det Vinter derude!“ tænkte Træet. „Jorden er haard og dækket med Snee, Menneskene kunne ikke plante mig; derfor skal jeg nok her staae i Læ til Foraaret! hvor det er velbetænkt! hvor dog Menneskene ere gode! — Var her kun ikke saa mørkt og saa skrækkeligt eensomt! — Ikke engang en lille Hare! — Det var dog saa artigt der ude i Skoven, naar Sneen laae, og Haren sprang forbi; ja, selv da den sprang hen over mig, men det holdt jeg ikke af den Gang. Her oppe er dog skrækkeligt eensomt!“

„Pi, pi!“ sagde en lille Muus i det samme og smuttede frem; og saa kom der nok en lille. De snusede til Grantræet og smuttede mellem Grenene paa det.

„Det er en gruelig Kulde!“ sagde de smaa Muus. „Ellers er her velsignet at være! Ikkesandt, du gamle Grantræ?“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Grantræet, „der ere mange, der ere meget ældre end jeg!“

„Hvor kommer Du fra?“ spurgte Musene, „og hvad veed Du?“ De vare nu saa grueligt nysgjerrige. „Fortæl os dog om det deiligste Sted paa Jorden! Har Du været der? Har Du været i Spisekammeret, hvor der ligger Oste paa Hylderne og hænger Skinker under Loftet, hvor man dandser paa Tællelys, og gaaer mager ind og kommer feed ud!“

„Det kjender jeg ikke!“ sagde Træet, „men Skoven kjender jeg, hvor Solen skinner, og hvor Fuglene synge!“ og saa fortalte det Alt fra sin Ungdom, og de smaa Muus havde aldrig før hørt saadant noget, og de hørte saadan efter og sagde: „nei, hvor Du har seet meget! hvor Du har været lykkelig!“

„Jeg!“ sagde Grantræet og tænkte over, hvad det selv fortalte; „ja, det var i Grunden ganske morsomme Tider!“ — men saa fortalte det om Juleaften, da det var pyntet med Kager og Lys.

„O!“ sagde de smaa Muus, „hvor Du har været lykkelig, du gamle Grantræ!“

„Jeg er slet ikke gammel!“ sagde Træet, „det er jo i denne Vinter, jeg er kommet fra Skoven! jeg er i min allerbedste Alder, jeg er bare sat i Væxten!“

„Hvor Du fortæller deiligt!“ sagde de smaa Muus, og næste Nat kom de med fire andre Smaa-Muus, der skulde høre Træet fortælle, og jo mere det fortalte, desto tydeligere huskede det selv Alt og syntes: „det var dog ganske morsomme Tider! men de kan komme, de kan komme! Klumpe-Dumpe faldt ned af Trapperne og fik dog Prindsessen, maaskee jeg kan ogsaa faae

en Prindsesse," og saa tænkte Grantræet paa saadant et lille nydeligt Birketræ, der voxte ude i Skoven, det var for Grantræet en virkelig deilig Prindsesse.

„Hvem er Klumpe-Dumpe?" spurgte de smaa Muus. Og saa fortalte Grantræet hele Eventyret, det kunde huske hvert evige Ord; og de smaa Muus vare færdige ved at springe op i Toppen paa Træet af bare Fornøielse. Næste Nat kom der mange flere Muus, og om Søndagen endogsaa to Rotter; men de sagde, at Historien var ikke morsom, og det bedrøvede de smaa Muus, thi nu syntes de ogsaa mindre om den.

„Kan De kun den ene Historie?" spurgte Rotterne.

„Kun den ene!" svarede Træet, „den hørte jeg min lykkeligste Aften, men den Gang tænkte jeg ikke paa, hvor lykkelig jeg var!"

„Det er en overmaade daarlig Historie! kan De ingen med Flesk og Tællelys? Ingen Spisekammer-Historier?"

„Nei!" sagde Træet.

„Ja, saa skal De have Tak!" svarede Rotterne og gik ind til deres.

De smaa Muus bleve tilsidst ogsaa borte, og da sukkede Træet: „Det var dog ganske rart, da de sad omkring mig de kjære Smaa-Muus og hørte, hvad jeg fortalte! Nu er ogsaa det forbi! — men jeg skal huske at fornøie mig, naar jeg nu tages frem igjen!"

Men naar skete det? — Jo! det var en Morgenstund, da kom der Folk og rumsterede paa Loftet; Kasserne bleve flyttede, Træet blev trukket frem; de kastede det rigtignok lidt haardt mod Gulvet, men strax slæbte en Karl det hen imod Trappen, hvor Dagen skinnede.

„Nu begynder Livet igjen!" tænkte Træet; „det følte den friske Luft, den første Solstraale, — og nu var det ude i Gaarden. Alt gik saa gesvindt, Træet glemte reent at see paa sig selv, der var saa meget at see rundtom. Gaarden stødte op til en Have, og Alt blomstrede derinde; Roserne hang saa friske og duftende ud over det lille Rækværk, Lindetræerne blomstrede, og Svalerne fløi om og sagde „qvirre-virre-vit, min Mand er kommet!" men det var ikke Grantræet, de meente.

„Nu skal jeg leve!" jublede det og bredte sine Grene vidt ud; ak, de vare alle visne og gule; det var i Krogen mellem Ukrud og Nælder, at det laae. Guldpapirs-Stjernen sad endnu oppe i Toppen og glimrede i det klareste Solskin.

I Gaarden selv legede et Par af de lystige Børn, der ved Juletid havde dandset om Træet og været saa glade ved det. Een af de mindste foer hen og rev Guldstjernen af.

„See, hvad der sidder endnu paa det ækle, gamle Juletræ!" sagde han og trampede paa Grenene, saa de knagede under hans Støvler.

Og Træet saae paa al den Blomster-Pragt og Friskhed i Haven, det saae paa sig selv, og det ønskede, at det var blevet i sin mørke Krog paa Loftet; det tænkte paa sin friske Ungdom i Skoven, paa den lystige Juleaften og paa de smaa Mus, der saa glade havde hørt paa Historien om Klumpe-Dumpe.

„Forbi! forbi!" sagde det stakkels Træ. „Havde jeg dog glædet mig, da jeg kunde! forbi! forbi!"

Og Tjenestekarlen kom og hug Træet i smaa Stykker, et heelt Bundt laae der; deiligt blussede det op under den store

Bryggerkjædel; og det sukkede saa dybt, hvert Suk var som et lille Skud; derfor løb Børnene, som legede, ind og satte sig foran Ilden, saae ind i den og raabte „pif! paf!“ men ved hvert Knald, der var et dybt Suk, tænkte Træet paa en Sommerdag i Skoven, en Vinternat derude, naar Stjernerne skinnede; det tænkte paa Juleaften og Klumpe-Dumpe, det eneste Eventyr, det havde hørt og vidste at fortælle —, og saa var Træet brændt ud.

Drengene legede i Gaarden, og den Mindste havde paa Brystet Guldstjernen, som Træet havde baaret sin lykkeligste Aften; nu var den forbi, og Træet var forbi og Historien med; forbi, forbi, og det blive alle Historier!

Svinedrengen.

Der var engang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han.

Nu var det jo rigtignok noget kjækt af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: „vil Du hae' mig?" men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt, der vare hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det.

Nu skulle vi høre:

Paa Prindsens Faders Grav voxte der et Rosentræ, o saadant et deiligt Rosentræ; det bar kun hvert femte Aar Blomst,

og det kun een eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer, og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Prindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og blev saa sendt til hende.

Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Prindsessen gik og legede „komme Fremmede", med sine Hofdamer; de bestilte ikke andet; og da hun saae de store Foderaler med Presenterne i, klappede hun i Hænderne af Glæde.

„Bare det var en lille Missekat!" sagde hun, — men saa kom Rosentræet frem med en deilig Rose.

„Nei, hvor den er nydelig gjort!" sagde alle Hofdamerne.

„Den er mere end nydelig!" sagde Keiseren, „den er pæn!"

Men Prindsessen følte paa den og saa var hun færdig at græde.

„Fy Papa!" sagde hun, „den er ikke kunstig den er virkelig!"

„Fy!" sagde alle Hoffolkene, „den er virkelig!"

„Lad os nu først see, hvad der er i det andet Foderal, for vi blive vrede!" meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deiligt, at man ligestrax ikke kunde sige noget ondt mod den.

„Superbe! charmant!" sagde Hofdamerne, for de snakkede allesammen fransk, den ene værre end den anden.

„Hvor den Fugl minder mig om hoisalig Keiserindens Spilledaase"! sagde en gammel Cavaleer; „ak ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!"

„Ja!“ sagde Keiseren, og saa græd han, som et lille Barn.

„Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!“ sagde Prindsessen.

„Jo, det er en virkelig Fugl!“ sagde de, som havde bragt den.

„Ja lad saa den Fugl flyve,“ sagde Prindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prindsen kom.

Men han lod sig ikke forknytte; han smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa.

„God Dag, Keiser!“ sagde han, „kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet.“

„Ja, her ere saa mange, som søge!“ sagde Keiseren; „Men, lad mig see! — jeg trænger til een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!“

Og saa blev Prindsen ansat som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive; men hele Dagen sad han og arbeidede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deiligt og spillede den gamle Melodie:

„Ach, Du lieber Augustin
Alles ist vak, væk, vak!“

men det Allerkunstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte, hvad Mad der blev lavet i hver Skorsteen, der var i Byen; see, det var rigtignok noget andet end en Rose.

Nu kom Prindsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun horte Melodien, blev hun staaende og saae saa

forneiet ud; for hun kunde ogsaa spille „Ach, Du lieber Augustin," det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

„Det er jo den jeg kan!" sagde hun, „saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaae ind og spørg ham, hvad det Instrument koster!"

Og saa maatte een af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods-Skoe paa. —

„Hvad vil Du have for den Gryde?" sagde Hofdamen.

„Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!" sagde Svinedrengen.

„Gud bevar' os!" sagde Hofdamen.

„Ja, det kan ikke være mindre!" sagde Svinedrengen.

„Naa, hvad siger han? spurgte Prindsessen.

„Det kan jeg virkelig ikke sige!" sagde Hofdamen, „det er saa grueligt!"

„Saa kan du hviske!" og saa hviskede hun.

„Han er jo uartig!" sagde Prindsessen, og gik strax — men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa klang Bjælderne saa deiligt:

„Ach, Du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!"

„Hør," sagde Prindsessen, „spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!"

„Nei Tak!" sagde Svinedrengen, „ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden."

„Hvor det er noget kjedeligt noget!" sagde Prindsessen, „men saa maae I staae for mig, at Ingen faaer det at see!"

Og Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte

de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøielse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dandsede og klappede i Hænderne.

„Vi veed hvem der skal have sød Suppe og Pandekage! vi veed hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!"

„Høist interessant!" sagde Overhovmesterinden.

„Ja, men hold reen Mund, for jeg er Keiserens Datter!"

„Gud bevar' os!" sagde de Allesammen!"

Svinedrengen, det vil sige Prindsen, men de vidste jo ikke andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaae hen uden at han bestilte noget, og saa gjorde han en Skralde, naar man svingede den rundt, klang alle de Valse, Hopsaer og Polkaer, man kjendte fra Verdens Skabelse.

Men det er superbe!" sagde Prindsessen, i det hun gik forbi, „jeg har aldrig hørt en deiligere Composition! hor! gaae ind og spørg ham, hvad det Instrument koster: men jeg kysser ikke!"

„Han vil have hundrede Kys af Prindsessen! sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

„Jeg troer han er gal!" sagde Prindsessen, og saa gik hun; men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende. „Man maa opmuntre Kunsten!" sagde hun, „jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom igaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!"

„Ja, men vi ville saa nødig! sagde Hofdamerne.

„Det er Snak!“ sagde Prindsessen, „og naar jeg kan kysse ham, saa kan I ogsaa! husk paa, jeg giver Eder Kost og Løn!“ og saa maatte Hofdamen ind til ham igjen.

„Hundrede Kys af Prindsessen,“ sagde han, „eller hver beholder sit!

„Staae for!!!“ sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for og han kysede da.

„Hvad kan det dog være for et Oplob dernede ved Svinestien!“ sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Øine og satte Brillerne paa. „Det er jo Hofdamerne, der ere paa Spil! jeg maa nok ned til dem!“ — og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Saasnart han kom ned i Gaarden, gik han ganske sagte, og Hofdamerne havde saa meget at gjøre med at tælle Kysene, for at det kunde gaae ærligt til, at han ikke skulde faae for mange, men heller ikke for lidt, de mærkede slet ikke Keiseren. Han reiste sig paa Tæerne.

„Hvad for noget!“ sagde han, da han saae de kysedes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Tøffel, lige i det Svinedrengen fik det sex og fiirsindstyvende Kys. „Heraus!“ sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Keiserrige.

Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjændte og Regnen skyllede ned.

„Ak, jeg elendige Menneske!“ sagde Prindsessen, „havde jeg dog taget den deilige Prinds! ak, hvor jeg er ulykkelig!“

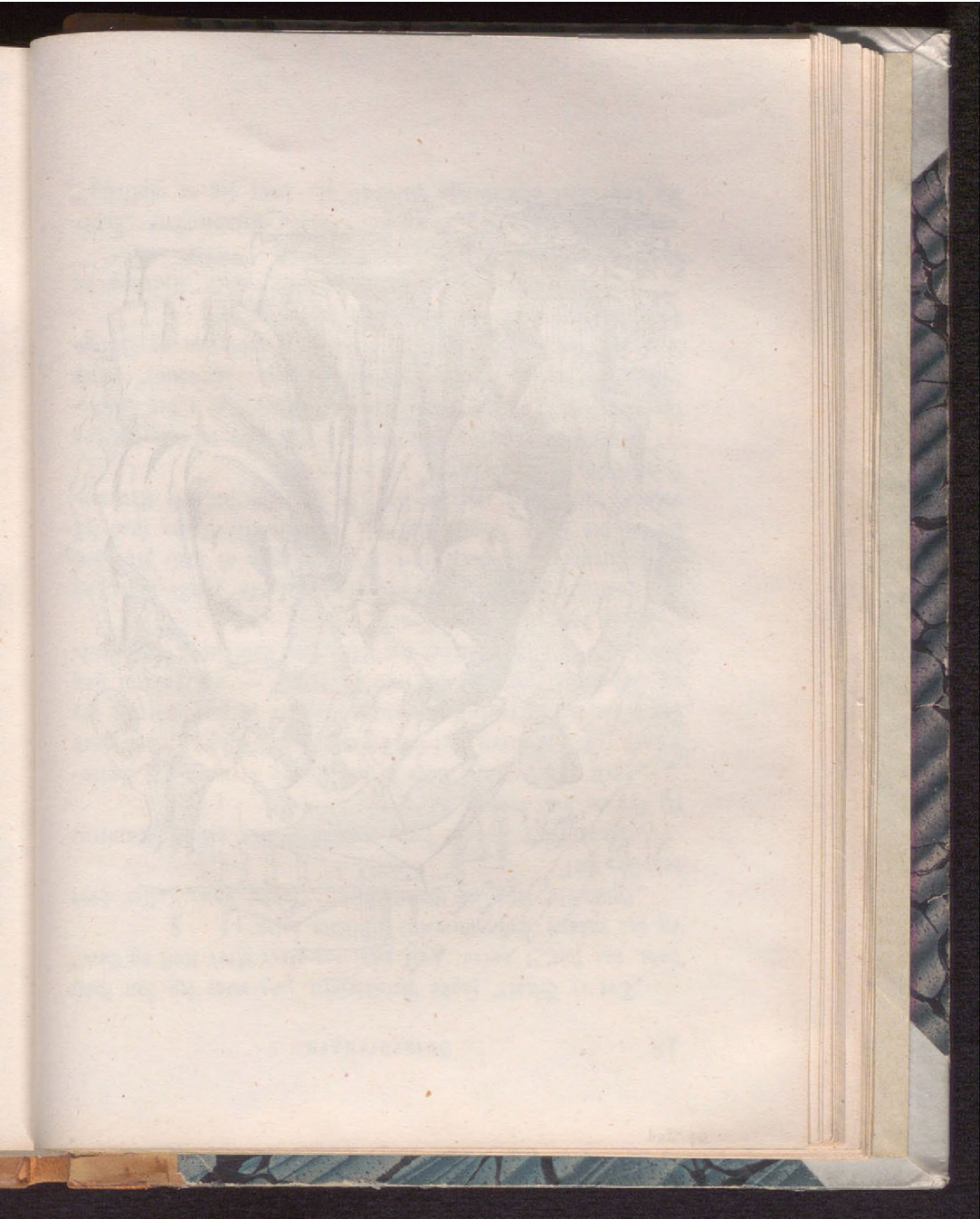

Og Svinedrengen gik bag ved et Træ, torrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de stygge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsedragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det.

„Jeg er kommet til at foragte Dig, Du!“ sagde han. „Du vilde ikke have en ærlig Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og Nattergalen, men Svinedrengen kunde du kysse for et Spilleværk! nu kan du have det saa godt! —“

Og saa gik han ind i sit Kongerige lukkede Døren i og slog Slaa for, saa kunde hun rigtignok staae udenfor og synge:

„Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!“

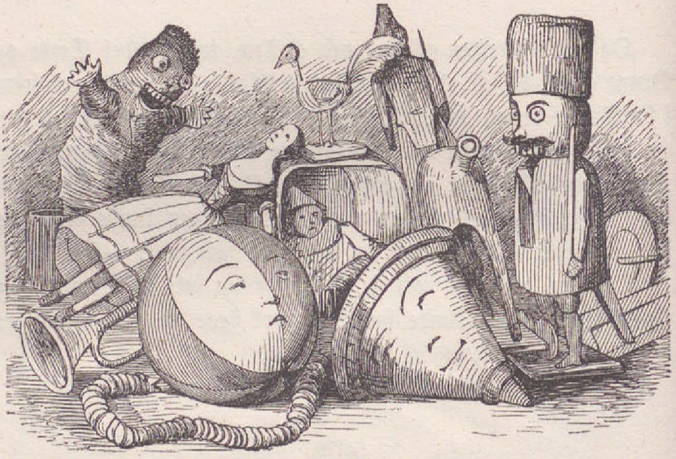

Kjæreſtefolkene.

Toppen og Bolden laae i Skuffe ſammen mellem andet Legetøi, og ſaa ſagde Toppen til Bolden: „Skulle vi ikke være Kjæreſtefolk, ſiden vi dog ligge i Skuffe ſammen; — men Bolden, der var ſyet af Saffian, og bildte ſig ligeſaa meget ind, ſom en fiin Froken, vilde ikke ſvare paa ſaadant noget.

Næſte Dag kom den lille Dreng, der eiede Legetøiet, han malede Toppen over med Rødt og Gult, og ſlog et Meſſing-Øm midt i den; det ſaae juſt prægtigt ud, naar Toppen ſnurrede rundt.

„See paa mig!“ ſagde den til Bolden. „Hvad ſiger De nu? ſkulle vi ſaa ikke være Kjæreſtefolk, vi paſſe ſaa godt

sammen, De springer og jeg dandser! lykkeligere end vi to kunne Ingen blive!"

„Saa, troer De det!" sagde Bolden, „De veed nok ikke, at min Fader og Moder have været Saffians-Tofler, og at jeg har en Prop i Livet!"

Ja, men jeg er af Mahognitræ!" sagde Toppen, „og Byfogden har selv dreiet mig, han har sin egen Dreierbænk, og det var ham en stor Fornøielse!"

„Ja, kan jeg stole paa det!" sagde Bolden.

„Gid jeg aldrig faae Pidsk, om jeg lyver!" svarede Toppen.

„De taler meget godt for dem!" sagde Bolden, „men jeg kan dog ikke, jeg er saa godt som halv forlovet med en Svale! hver Gang jeg gaaer til Veirs, stikker den Hovedet ud af Reden og siger: „vil De? vil De?" og nu har jeg indvortes sagt ja, og det er saa godt som en halv Forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!"

„Ja, det skal stort hjælpe!" sagde Toppen, og saa talte de ikke til hinanden.

Næste Dag blev Bolden taget frem; Toppen saae, hvor den foer høit op i Luften, ligesom en Fugl, man kunde tilsidst slet ikke øine den; hver Gang kom den tilbage igjen, men gjorde altid et høit Spring, naar den rørte Jorden; og det kom enten af Længsel, eller fordi den havde en Prop i Livet. Den niende Gang blev Bolden borte og kom ikke mere igjen; og Drengen søgte og søgte, men borte var den.

„Jeg veed nok, hvor den er!" sukkede Toppen, den er i Svalereden og er gift med Svalen!"

Jo mere Toppen tænkte derpaa, desmere indtaget blev han i Bolden; juſt fordi han ikke kunde faae hende, derfor tog Kjærligheden til; at hun havde taget en Anden, det var det aparte ved det; og Toppen dandſede rundt og ſnurrede, men altid tænkte den paa Bolden, der i Tanken blev kjønnere og kjønnere. Saaledes gik mange Aar — — og ſaa var det en gammel Kjærlighed.

Og Toppen var ikke ung mere — —! men ſaa blev den en Dag heel og holden forgyldt; aldrig havde den ſeet ſaa deilig ud; den var nu en Guldtop og ſprang, ſaa det ſnurrede efter. Jo, det var noget! men med eet ſprang den for høit og, — borte var den!

Man ſøgte og ſøgte, ſelv nede i Kjælderen, den var dog ikke at finde.

— — Hvor var den?

Den var ſprunget i Skarnſjerdingen, hvor der laae alle Slags, Kaalſtokke, Feieſkarn og Gruus, der var faldet ned fra Tagrenden.

„Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan ſnart Forgyldningen gaae af mig! og hvad det er for nogle Prakkere jeg er kommet imellem!“ og ſaa ſkjævede den til en lang Kaalſtok, der var pillet altfor nær, og til en underlig rund Ting, der ſaae ud ſom et gammelt Æble; — men det var intet Æble, det var en gammel Bold, der i mange Aar havde ligget oppe i Tagrenden, og ſom Vandet havde ſivet igjennem.

„Gud ſkee Lov, der dog kommer een af Ens Lige, ſom man kan tale med!“ ſagde Bolden og betragtede den forgyldte Top. „Jeg er egentlig af Saffian, ſyet af Jomfru-Hænder, og har en Prop i Livet, men det ſkulde Ingen ſee paa mig!

jeg var lige ved at holde Bryllup med en Svale, men saa faldt jeg i Tagrenden, og der har jeg ligget i fem Aar og sivet! Det er en lang Tid, kan De troe, for en Jomfru!"

Men Toppen sagde ikke noget, han tænkte paa sin gamle Kjæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom Tjenestepigen og vilde vende Fjerdingen: „heisa, der er Guldtoppen!" sagde hun.

Og Toppen kom igjen i Stuen til stor Agt og Ære, men Bolden hørte man intet om, og Toppen snakkede aldrig meer om sin gamle Kjærlighed; den gaaer over, naar Kjæresten har ligget fem Aar i en Vandrende og sivet, ja man kjender hende aldrig igjen, naar man møder hende i Skarnfjerdingen.

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser, som holdt saa uhyre meget af smukke nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud for ret at blive pyntet. Han brød sig ikke om sine Soldater, brød sig ei om Comedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene for at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjole for hver Time paa Dagen, og ligesom man siger om en Konge, han er i Raadet, saa sagde man altid her: „Keiseren er i Klædeskabet!" —

I den store Stad, hvor han boede, gik det meget fornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der

to Bedragere; de gave sig ud for at være Vævere og sagde, at de forstode at væve det deiligste Tøi, man kunde tænke sig. Ikke alene Farverne og Mønstret var noget usædvanligt smukt, men de Klæder, som bleve syede af Tøiet, havde den forunderlige Egenskab at de bleve usynlige for ethvert Menneske, som ikke duede i sit Embede, eller ogsaa var utilladelig dum.

„Det var jo nogle deilige Klæder," tænkte Keiseren; „ved at have dem paa, kunde jeg komme efter, hvilke Mænd i mit Rige der ikke due til det Embede de have; jeg kan kjende de kloge fra de dumme! ja det Tøi maa strax væves til mig!" og han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, for at de skulde begynde paa deres Arbeide.

De satte ogsaa to Væverstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det mindste paa Væven. Rask væk forlangte de den fineste Silke, og det prægtigste Guld; det puttede de i deres egen Pose og arbeidede med de tomme Væve, og det til langt ud paa Natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor vidt de ere med Tøiet!" tænkte Keiseren, men han var ordenligt lidt underlig om Hjertet ved at tænke paa, at den, som var dum, eller slet passede til sit Embede, ikke kunde see det, nu troede han nok, at han ikke behøvede at være bange for sig selv, men han vilde dog sende nogen først for at see, hvorledes det stod sig. Alle Mennesker i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Kraft Tøiet havde, og alle vare begjærlige efter at see, hvor daarlig eller dum hans Naboe var.

„Jeg vil sende min gamle ærlige Minister hen til Væveren!"

tænkte Keiseren, „han kan bedst see, hvorledes Toiet tager sig ud, for han har Forstand, og ingen passer sit Embede bedre end han!“ —

Nu gik den gamle skikkelige Minister ind i Salen, hvor de to Bedragere sad og arbeidede med de tomme Væve. „Gud bevar' os!“ tænkte den gamle Minister og spilede Øinene op! „jeg kan jo ikke see noget!“ Men det sagde han ikke.

Begge Bedragerne bad ham være saa god at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster og deilige Farver. Saa pegede de paa den tomme Væv, og den stakkels gamle Minister blev ved at spile Øinene op, men han kunde ikke see noget, for der var ingen Ting. „Herre Gud!“ tænkte han, „skulde jeg være dum! Det har jeg aldrig troet, og det maa ingen Mennesker vide! skulde jeg ikke due til mit Embede? Nei det gaaer ikke an, at jeg fortæller, jeg ikke kan see Toiet!“

„Naa, de siger ikke noget om det!“ sagde den ene, som vævede!

„O det er nydeligt! ganske allerkjæreste!“ sagde den gamle Minister og saae igjennem sine Briller, „dette Mønster og disse Farver! — ja, jeg skal sige Keiseren, at det behager mig særdeles!“

„Naa det fornøier os!“ sagde begge Væverne, og nu nævnede de Farverne ved Navn og det sælsomme Mønster. Den gamle Minister hørte godt efter, for at han kunde sige det samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

Nu forlangte Bedragerne flere Penge, mere Silke og Guld,

det skulde de bruge til Vævning. De stak Alt i deres egne Lommer, paa Væven kom ikke en Trevl, men de bleve ved, som før, at væve paa den tomme Væv.

Keiseren sendte snart igjen en anden skikkelig Embedsmand hen for at see, hvorledes det gik med Vævningen, og om Tøiet snart var færdigt. Det gik ham ligesom Ministeren, han saae og saae, men da der ikke var noget uden de tomme Væve, kunde han ingen Ting see.

„Ja, er det ikke et smukt Stykke Tøi!“ sagde begge Bedragerne og viste og forklarede det deilige Mønster, som der slet ikke var.

„Dum er jeg ikke!“ tænkte Manden, „det er altsaa mit gode Embede, jeg ikke duer til? Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mærke med!“ og saa roste han Tøiet, han ikke saae, og forsikkrede dem sin Glæde over de kjønne Couleurer og det deilige Mønster. „Ja det er ganske allerkjæreste!“ sagde han til Keiseren.

Alle Mennesker i Byen talte om det prægtige Tøi.

Nu vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Væven. Med en heel Skare af udsøgte Mænd, mellem hvilke de to gamle skikkelige Embedsmænd vare, som før havde været der, gik han hen til begge de listige Bedragere, der nu vævede af alle Kræfter, men uden Trevl eller Traad.

„Ja er det ikke magnifique!“ sagde begge de skikkelige Embedsmænd. „Vil deres Majestæt see, hvilket Mønster, hvilke Farver!“ og saa pegede de paa den tomme Væv, thi de troede, de andre vistnok kunde see Tøiet.

„Hvad for noget!“ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen Ting! det er jo forfærdeligt! er jeg dum? duer jeg ikke til at være Keiser? Det var det skrækkeligste, som kunde arrivere mig! „O det er meget smukt!“ sagde Keiseren, „det har mit allerhøieste Bifald!“ og han nikkede tilfreds og betragtede den tomme Væv; han vilde ikke sige, at han ingen Ting kunde see. Hele Følget, han havde med sig, saae og saae, men fik ikke mere ud af det, end alle de Andre, men de sagde ligesom Keiseren, „o det er meget smukt!“ og de raadede ham at tage i Klæder dette nye, prægtige Tøi første Gang, ved den store Processsion, som forestod. „Det er magnifique! nysseligt, excellent!“ gik det fra Mund til Mund, og man var allesammen saa inderligt fornøiede dermed. Keiseren gav hver af Bedragerne et Ridderkors til at hænge i Knaphullet og Titel af Vævejunkere.

Hele Natten før den Formiddag, Processionen skulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at faae Keiserens nye Klæder færdige. De lode, som de toge Tøiet af Væven, de klippede i Luften med store Sakse, de syede med Syenaal uden Traad og sagde tilsidst: „see nu er Klæderne færdige!“

Keiseren, med sine fornemste Cavalerer, kom selv derhen og begge Bedragerne løftede den ene Arm i Veiret ligesom om de holdt noget og sagde: „see her er Beenklæderne! her er Kjolen! her Kappen!“ og saaledes videre fort. „Det er saa let, som Spindelvæv! man skulde troe man havde ingen Ting paa Kroppen, men det er just Dyden ved det!“

„Ja!“ sagde alle Cavalererne, men de kunde ingen Ting see, for der var ikke noget.

„Vil nu deres keiserlige Majestæt allernaadigst behage at tage deres Klæder af!“ sagde Bedragerne, „saa skal vi give dem de nye paa, herhenne foran det store Speil!“

Keiseren lagde alle sine Klæder og Bedragerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvert Stykke af de nye, der skulde være syede, og de toge ham om Livet og de ligesom bandt noget fast, det var Slæbet, og Keiseren vendte og dreiede sig for Speilet.

„Gud hvor det klæder godt! hvor det sidder deiligt!“ sagde de allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farver! det er en kostbar Dragt!“ —

„Uden for staae de med Thronhimlen, som skal bæres over deres Majestæt i Processionen!“ sagde Overceremonimesteren.

„Ja jeg er jo istand!“ sagde Keiseren. „Sidder det ikke godt?“ og saa vendte han sig nok engang for Speilet! for det skulde nu lade ligesom om han ret betragtede sin Stads.

Kammerherrerne, som skulde bære Slæbet, famlede med Hænderne hen ad Gulvet, ligesom om de toge Slæbet op, de gik og holdt i Luften, de turde ikke lade sig mærke med, at de ingenting kunde see.

Og saa gik Keiseren i Processionen under den deilige Thronhimmel og alle Mennesker paa Gaden og i Vinduerne sagde! „Gud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløse! hvilket deiligt Slæb han har paa Kjolen! hvor det sidder velsignet!“ Ingen vilde lade sig mærke med, at han intet saae, for saa havde

han jo ikke duet i sit Embede, eller været meget dum. Ingen af Keiserens Klæder havde gjort saadan Lykke.

„Men han har jo ikke noget paa," sagde et lille Barn. „Herre Gud, hør den Uskyldiges Røst," sagde Faderen; og den Ene hvidskede til den Anden, hvad Barnet sagde.

„Han har ikke noget paa, er der et lille Barn, der siger, han har ikke noget paa!"

„Han har jo ikke noget paa," raabte tilsidst hele Folket. Og det krøb i Keiseren, thi han syntes, de havde Ret, men han tænkte som saa: „nu maa jeg holde Processionen ud." Og saa holdt han sig endnu stoltere, og Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der slet ikke var.

Hyldemoer.

Der var engang en lille Dreng, der var forkjølet; han havde gaaet og faaet vaade Fødder, Ingen kunde begribe, hvor han havde faaet dem fra, thi det var ganske tort Veir. Nu klædte hans Moder ham af, bragte ham i Seng og lod Theemaskinen komme ind, for at lave ham en god Kop Hyldethee, for det varmer! I det samme kom ind ad Døren den gamle morsomme Mand, som boede øverst oppe i Huset og levede saa alene, for han havde hverken Kone eller Børn, men holdt saa meget af alle Børn og vidste at fortælle saa mange Eventyr og Historier, at det var en Lyst.

„Nu drikker du din Thee!“ sagde Moderen, „maaskee faaer du saa et Eventyr.“

„Ja naar man bare kunde noget nyt!“ sagde den gamle Mand og nikkede saa mildt. „Men hvor har den lille faaet de vaade Fødder?“ spurgte han.

„Ja, hvor har han det!“ sagde Moderen, „det kan der Ingen begribe.

„Faaer jeg et Eventyr?“ spurgte Drengen.

„Ja, kan du sige mig temmelig nøiagtigt, for det maa jeg først vide, hvor dyb er Rendestenen omme i den lille Gade, hvor du gaaer i Skole.“

„Akkurat til midt paa Skafterne,“ sagde Drengen, „men saa maa jeg gaae i det dybe Hul!“

„See derfra har vi de vaade Fødder,“ sagde den Gamle. „Nu skulde jeg rigtignok fortælle et Eventyr, men jeg kan ingen flere!

„De kan lave et lige strax,“ sagde den lille Dreng.“ Moder siger, at Alt hvad De seer paa, kan blive et Eventyr, og Alt hvad De rører ved, kan De faae en Historie af!“

„Ja, men de Eventyr og Historier due ikke! nei, de rigtige, de komme af sig selv, de banke mig paa Panden og sige: her er jeg!“

„Banker det ikke snart?“ spurgte den lille Dreng, og Moderen loe, kom Hyldethee paa Potten og skjænkede kogende Vand over.

„Fortæl! fortæl!“

„Ja, naar der vilde komme et Eventyr af sig selv, men saadant et er fornemt, det kommer kun naar det selv har Lyst —! stop!“ sagde han lige med Et. „Der har vi det! pas paa, nu er der et paa Theepotten!

Og den lille Dreng saae hen til Theepotten, Laaget hævede sig meer og meer, og Hyldeblomsterne kom frem saa friske og hvide, de skjøde store lange Grene, selv ud af Tuden bredte de sig til alle Sider og bleve større og større, det var den deiligste Hyldebusk, et heelt Træ, det ragede ind i Sengen og skjød Gardinerne til Side; nei, hvor det blomstrede og duftede! og midt i Træet sad en gammel, venlig Kone med en underlig Kjole paa, den var ganske grøn, ligesom Hyldetræets Blade og besat med store hvide Hyldeblomster, man kunde ikke strax see, om det var Tøi eller levende Grønt og Blomster.

„Hvad hedder den Kone?“ spurgte den lille Dreng.

„Ja, disse Romere og Grækere,“ sagde den gamle Mand, „de kaldte hende en Dryade, men det forstaae vi ikke; ude i Nyboder have de et bedre Navn til hende, der kaldes hun: „Hyldemoer“, og det er nu hende, du skal passe paa; hør bare efter, og see paa det deilige Hyldetræ:“

„Netop saadant et stort, blomstrende Træ staaer der ude i Nyboder; det voxede henne i Krogen i en lille fattig Gaard; under dette Træ sad en Eftermiddag, i det deiligste Solskin, to gamle Folk, det var en gammel, gammel Somand og hans gamle, gamle Kone, de vare Oldeforældre og skulde snart holde deres Guldbryllup, men de kunde ikke rigtig huske Datoen, og Hyldemoer sad i Træet og saae saa fornøiet ud, ligesom her. „Jeg veed nok, naar det er Guldbryllup!“ sagde hun, men de hørte det ikke, de talte om de gamle Dage.“

„Ja, kan du huske,“ sagde den gamle Somand, „den Gang vi vare ganske smaa Unger og løb og legede, det var netop i

den samme Gaard, hvor vi nu sidde, og vi stak Pinde i Jorden og gjorde en Have."

„Ja," sagde den gamle Kone, „det husker jeg godt! og vi vandede Pindene, og een af dem var en Hyldepind, den satte Rod, skjød grønne Skud og er nu blevet til det store Træ, vi gamle Mennesker sidde under."

„Ja vist!" sagde han, „og derhenne i Krogen stod en Vandballe, der flød mit Fartøi, jeg havde selv skaaret det, hvor det kunde seile! men jeg kom rigtignok snart anderledes ud at seile!"

„Ja, men først gik vi i Skole og lærte Noget!" sagde hun, „og saa bleve vi confirmerede; vi græd begge to; men om Eftermiddagen gik vi Haand i Haand op paa Rundetaarn og saae ud i Verden over Kjøbenhavn og Vandet; saa gik vi paa Frederiksberg, hvor Kongen og Dronningen i deres prægtige Baade seilede om i Kanalerne."

„Men jeg kom rigtignok anderledes til at seile, og det i mange Aar, langt bort paa de store Reiser!"

„Ja, jeg græd tidt for dig!" sagde hun, „jeg troede, du var død og borte og skulde ligge og pjanke dernede i det dybe Vand! mangen Nat stod jeg op og saae om Fløien dreiede sig; ja den dreiede sig nok, men du kom ikke! jeg husker saa tydelig, hvorledes det skyllede ned en Dag, Skrallemanden kom udenfor, hvor jeg tjente, jeg kom ned med Fjerdingen og blev staaende ved Døren; — hvor det var et fælt Veir! og ligesom jeg stod der, var Postbudet ved Siden af mig og gav mig et Brev; det var fra dig! ja hvor det havde reist om! jeg foer lige i

det og læste; jeg lo og jeg græd; jeg var saa glad! der stod, at du var i de varme Lande, hvor Kaffebønnerne groe! hvor det maa være et velsignet Land! du fortalte saa meget, og jeg saae det altsammen, mens Regnen skyllede ned, og jeg stod med Fjerdingen. I det samme var der Een, som tog mig om Livet — —!"

„— Ja, men du gav ham et godt Slag paa Drèt, saa det kladskede efter."

„Jeg vidste jo ikke, at det var dig! Du var kommet ligesaa tidligt som dit Brev; og du var saa kjøn! — det er du da endnu, du havde et langt, guult Silkelommetørklæde i Lommen og en blank Hat paa; du var saa fiin. Gud, hvor det dog var et Veir, og hvor Gaden saae ud!"

„Saa bleve vi gifte!" sagde han, „husker du? og saa da vi fik den første lille Dreng og saa Marie og Niels og Peter og Hans Christian!"

„Ja, og hvor de Allesammen ere voxede op og blevne skikkelige Mennesker, hvem Alle holde af!"

„Og deres Børn igjen, de have faaet Smaa!" sagde den gamle Matros; „ja det er Børnebørnsbørn, der er Krummer i! — det var jo dog, synes mig, paa denne Tid af Aaret vi holdt Bryllup —!"

„Ja, just i Dag er det Guldbryllupsdagen!" sagde Hyldemoer og stak Hovedet lige ind imellem de to Gamle, og de troede, at det var Nabokonen, der nikkede; de saae paa hinanden og holdt hinanden i Hænderne; lidt efter kom Børn og Børneborn; de vidste godt, at det var Guldbryllupsdagen, de havde

allerede imorges gratuleret, men det var glemt af de Gamle, medens de huskede saa godt Alt, hvad der var skeet for mange Aar tilbage; og Hyldetræet duftede saa stærkt og Solen, som var ved at gaae ned, skinnede de to Gamle lige ind i Ansigtet; de saae begge to saa rødmussede ud, og den mindste af Børnebørnene dandsede rundt om dem og raabte nok saa lykkalig, at i Aften skulde der være rigtig Stads, de skulde have varme Kartofler; og Hyldemoer nikkede i Træet og raabte Hurra med alle de Andre. —"

— „Men det var jo intet Eventyr!" sagde den lille Dreng, som hørte det fortælle.

„Ja, det maa du forstaae!" sagde han, som fortalte, „men lad os spørge Hyldemoer!"

„Det var intet Eventyr;" sagde Hyldemoer, „men nu kommer det! Ud af det Virkelige voxer just det forunderligste Eventyr; ellers kunde jo min deilige Hyldebusk ikke være sprunget ud af Theepotten!" og saa tog hun den lille Dreng ud af Sengen, lagde ham ved sit Bryst, og Hyldegrenene, fulde af Blomster, sloge sammen omkring dem, de sad, som i det tætteste Lysthuus, og det fløi med dem igjennem Luften, det var saa mageløst deiligt. Hyldemoer var med eet blevet en ung, nydelig Pige, men Kjolen var endnu af samme grønne, hvidblomstrede Tøi, som Hyldemoer havde baaret; paa Brystet havde hun en virkelig Hyldeblomst, og om sit gule, krollede Haar en heel Krands af Hyldeblomster; hendes Øine vare saa store, saa blaa, o, hun var saa velsignet at see paa!

hun og Drengen kysſedes, og ſaa vare de i lige Alder og af lige Lyſt.

De gik Haand i Haand ud af Lovhytten og ſtode nu i Hjemmets ſmukke Blomſterhave; ved den friſke Græsplet var Faders Stok toiret til en Pind; for de Smaa var der Liv i Stokken; ſaaſnart de ſatte ſig ſkrævs over den, forvandlede ſig den blanke Knap til et prægtigt vrinſkende Hoved, den lange ſorte Manke flagrede, fire ſlanke, ſtærke Been ſkjød ud; Dyret var ſtærkt og vældigt; i Gallop foer de rundt om Græsplетten; huſſa! — „Nu ride vi mange Mile bort!“ ſagde Drengen; „vi ride til Herregaarden, hvor vi vare iſſor!“ og de reed og reed Græsplетten rundt; og altid raabte den lille Pige, der, ſom vi veed, var ingen anden end Hyldemoer: „Nu ere vi paa Landet! ſeer du Bondens Huus med den ſtore Bagerovn, der ſynes et kjæmpeſtort Æg i Muren ud mod Veien; Hyldetræet hælder ſine Grene hen over den, og Hanen gaaer og ſkraber for Hønſene, ſee, hvor den bryſter ſig! — nu ere vi ved Kirken! den ligger høit paa Bakken mellem de ſtore Egetræer, hvoraf det ene er halvt gaaet ud! — Nu er vi ved Smedien, hvor Ilden brænder, og de halvnøgne Mænd ſlaae med Hammeren, ſaa Gniſterne flyve vidtomkring. Afſted, afſted til den prægtige Herregaard!“ og Alt, hvad den lille Pige, der ſad bag paa Stokken, ſagde, det fløi ogſaa forbi; Drengen ſaae det, og dog kom de kun Græsplетten rundt. Saa legede de i Sidegangen og ridſede i Jorden en lille Have, og hun tog Hyldeblomſten af ſit Haar, plantede den, og den voxte akkurat ligeſom det var ſkeet for de Gamle Folk i Nyboder den

Gang de vare Smaa, og som der tidligere er fortalt om. De gik Haand i Haand, ligesom de Gamle Folk havde gjort det som Børn, men ikke op paa det runde Taarn, eller til Frederiksberghave, nei, den lille Pige tog Drengen om Livet, og saa fløi de vidt omkring i hele Danmark, og det var Vaar og det blev Sommer, og det var Høst og det blev Vinter, og tusinde Billeder afspeilede sig i Drengens Øine og Hjerte, og altid sang den lille Pige for ham: „det vil du aldrig glemme!" og paa den hele Flugt duftede Hyldetræet saa sødt og saa deiligt; han mærkede vel Roserne og de friske Bøge, men Hyldetræet duftede endnu mere! forunderligt, thi dets Blomster hang ved den lille Piges Hjerte, og til det hældede han i Flugten tidt sit Hoved.

„Her er deiligt i Vaaren!" sagde den unge Pige, og de stode i den nys udsprungne Bøgeskov, hvor den grønne Bukkar duftede for deres Fødder, og de blegrøde Anemoner saae saa deilige udi det Grønne. „O, var det altid Vaar i den duftende danske Bøgeskov!"

„Her er deiligt i Sommeren!" sagde hun, og de foer forbi gamle Herregaarde fra Riddertiden, hvor de røde Mure og takkede Gavle speilede sig i Kanalerne, hvor Svanerne svømmede og kiggede op i de gamle kjølige Alleer. Paa Marken bølgede Kornet, ligesom det var en Sø, Grøfterne stode med røde og gule Blomster, Gjærderne med vild Humle og blomstrende Convolvoli; og om Aftenen steg Maanen rund og stor, Høstakkene paa Engene duftede saa sødt. „Det glemmes aldrig!"

„Her er deiligt i Efteraaret!" sagde den lille Pige, og

Luften blev dobbelt saa høi og blaa, Skoven fik de deiligste Couleurer af Rødt, Gult og Grønt, Jagthundene foer afsted, hele Skarer Fuglevildt fløi skrigende henover Kæmpehøien, hvor Brombærranken hang om de gamle Stene; Havet var sortblaat med hvide Seilere og i Loen sad gamle Koner, Piger og Børn og pillede Humle i et stort Kar; de Unge sang Viser, men de Gamle fortalte Eventyr om Nisser og Trolde. Bedre kunde der ikke være! „Her er deiligt i Vinteren!“ sagde den lille Pige; og alle Træer stode med Riimfrost, de saae ud som hvide Koraller, Sneen knirkede under Fødderne, som om man altid havde nye Støvler paa, og fra Himlen faldt det ene Stjerneskud efter det andet. I Stuen tændtes Juletræet, der var Presenter og godt Humeur; paa Landet klang Violen i Bondens Stue, Æbleskiver fløi i Grams; selv det fattigste Barn sagde: „Det er dog deiligt om Vinteren!“

Ja, det var deiligt! og den lille Pige viste Alting til Drengen, og altid duftede Hyldetræet og altid vaiede det røde Flag med det hvide Kors, Flaget, hvorunder den gamle Sømand i Nyboder havde seilet; — og Drengen blev Knøs, og han skulde ud i den vide Verden, langveis bort til de varme Lande, hvor Kaffeen groer; men i Afskeden tog den lille Pige en Hyldeblomst af sit Bryst, gav ham den at gjemme og den blev lagt i Psalmebogen, og altid i fremmed Land, naar han aabnede Bogen, var det just paa det Sted, hvor Erindringsblomsten laae, og jo mere han saae paa den, des friskere blev den; han ligesom følte en Duft fra de danske Skove, og tydeligt saae han mellem Blomsterbladene den lille

Pige titte frem med sine klare blaa Øine, og hun hvidskede da: „her er deiligt i Vaar, i Sommer, i Høst og Vinter!“ og hundrede Billeder glede gjennem hans Tanker.

Saaledes gik mange Aar, og han var nu en gammel Mand og sad med sin gamle Kone under et blomstrende Træ; de holdt hinanden i Hænderne, ligesom Oldefader og Oldemoder gjorde det ude i Nyboder, og de talte ligesom de om de gamle Dage, og om Guldbryllluppet; den lille Pige med de blaae Øine og med Hyldeblomsterne i Haaret sad oppe i Træet, nikkede til dem begge to, og sagde: „i Dag er det Guldbryllupsdag!“ og saa tog hun to Blomster af sin Krands, kyssede paa dem, og de skinnede først som Sølv, saa som Guld, og da hun lagde dem paa de gamle Folks Hoveder, blev hver Blomst til en Guldkrone; der sad de begge to som en Konge og en Dronning, under det duftende Træ, der ganske og aldeles saae ud som et Hyldetræ, og han fortalte sin gamle Kone Historien om Hyldemoer, saaledes som den var fortalt ham, da han var en lille Dreng, og de syntes begge to, at der var saa meget i den, som lignede deres egen, og det der lignede, det syntes de bedst om.

„Ja, saadan er det!“ sagde den lille Pige i Træet, „Nogle kalde mig Hyldemoer, Andre kalde mig Dryade, men egentlig hedder jeg Erindring, det er mig, der sidder i Træet, som voxer og voxer, jeg kan huske, jeg kan fortælle! Lad mig see, om du har din Blomst, endnu!“

Og den gamle Mand aabnede sin Psalmebog, der laae Hyldeblomsten, saa frisk, som den nylig var lagt deri, og Er-

indringen nikkede, og de to Gamle med Guldkrone paa sad i den røde Aftensol; de lukkede Øinene, og — og —! ja saa var Eventyret ude!

Den lille Dreng laae i sin Seng, han vidste ikke, om han havde dromt, eller om han havde hørt det fortælle; Theepotten stod paa Bordet, men der voxte intet Hyldetræ ud af den, og den gamle Mand, som havde fortalt, var lige ved at gaae ud af Døren, og det gjorde han.

„Hvor det var deiligt!“ sagde den lille Dreng. „Moder, jeg har været i de varme Lande!“

„Ja, det troer jeg nok!“ sagde Moderen, „naar man faaer to svingende Kopper Hyldethee til Livs, saa kommer man nok til de varme Lande!“ — og hun dækkede godt til om ham, at han ikke skulde forkjøle sig. „Du har nok sovet, mens jeg sad og skjændtes med ham, om det var en Historie eller et Eventyr!“

„Og hvor er Hyldemoer?“ spurgte Drengen.

„Hun er paa Theepotten!“ sagde Moderen, „og der kan hun blive!“

Elverhøi.

Der lob saa vims nogle Fiirbeen i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaae hinanden, for de talte Fiirbene-Sproget.

„Nei, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøi!“ sagde den ene Fiirbeen; „jeg har, for det Spectakel, nu ikke i to Nætter lukket mine Øine, jeg kunde ligesaa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!“

„Der er noget paa Færde derinde!“ sagde den anden Fiirbeen, „Høien lade de staae paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordenlig luftet ud og Elverpigerne have lært nye Dandse, som der trampes i. Der er noget paa Færde!“

„Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekjendtskab", sagde den tredie Fiirbeen; „Regnormen kom lige op af Høien hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en heel Deel, see kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig för og høre efter, det forstaaer den. De vente Fremmede i Elverhøi, fornemme Fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere sagte til for at gjøre Fakkeltog, som man kalder det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Høien, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin!"

„Hvem kan dog de Fremmede være!" sagde alle Fiirbenene. „Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør hvor det brummer!"

Lige i det samme skiltes Elverhøi ad, og en gammel Elverpige, ryglos var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Husholderske, hun var langt ude af Familien, og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gik saa flinke paa hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

„De bliver inviteret til Elverhøi, og det i Nat!" sagde hun, „men vil De ikke først gjøre os en stor Tjeneste og tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gjøre, da De ikke selv holder Huus! Vi faae nogle høi-fornemme Fremmede, Troldfolk der have noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!"

„Hvem skal inviteres?" spurgte Natravnen.

„Ja, til det store Bal kan Alverden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvne eller gjøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strængt Udvalg, vi ville kun have de Allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelser med. Havmanden og hans Døtre maae først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det Tørre, men de skal nok hver faae en vaad Steen at sidde paa eller noget bedre, og saa tænker jeg nok de sige ikke af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Classe med Hale, Aamanden og Nisserne maa vi have, og saa tænker jeg at vi kunne ikke forbigaae Gravsøen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Geistligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie og de gjøre stadigen Visiter!" —

„Bra!" sagde Natravnen og fløi afsted for at invitere.

Elverpigerne dandsede allerede paa Elverhøi, og de dandsede med Langschawl vævet af Taage og Maaneskin, og det seer nydelig ud for dem, der synes om den Slags. Midt inde i Elverhøi var den store Sal ordenligt pudset op; Gulvet var vadsket med Maaneskin og Væggene vare gnedne med Hexefedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Kjøkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børnefingere i og Salater af Padehatte-Frø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Øl fra Mosekonens Bryg, skinnende Salpeterviin fra Gravkjælderen, Alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerude-Glas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stedt Griffel, det var Duxe-Griffel og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faae Duxe-Griffel! I Sovekammeret hang de Gardiner op, og hæftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

„Nu skal her ryges med Krolhaar og Svinebørster, saa troer jeg at jeg har gjort mit!" sagde den gamle Elverpige.

„Søde Fader!" sagde den mindste af Døttrene; „faaer jeg saa at vide hvem de fornemme Fremmede ere?"

„Naa da!" sagde han, „saa maa jeg vel sige det! To af mine Døttre maae holde sig parate til Giftermaal! to blive vist gifte bort. Trold-Gubben oppe fra Norge, ham der boer i det gamle Dovre-Fjeld og har mange Klippe-Slotte af Kampesteen, og et Guld-Værk, som er bedre end man troer, kommer herned med sine to Drenge, de skulle søge sig en Kone ud; Trold-Gubben er saadan en rigtig, gammel ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem, jeg kjender ham fra gamle Dage, da vi drak Duus, han var her nede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! O hvor jeg længes efter den norske Trold-Gubbe! Drengene, siger man, skulle være nogle uvorne, kjæphøie Unger, men man kan jo ogsaa gjøre dem Uret, og de blive nok gode naar de blive gjemte. Lad mig see at I sætte Skik paa dem!"

„Og naar komme de?" spurgte den ene Datter.

„Det kommer an paa Vind og Veir!" sagde Elverkongen. „De reise oeconomisk! De komme herned med Skibsleilighed.

Jeg vilde, at de skulde gaae over Sverrige, men den Gamle hælder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!"

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden og derfor kom den ene først.

„De komme! de komme!" raabte de.

„Giv mig min Krone, og lad mig staae i Maaneskinnet!" sagde Elverkongen.

Døttrene løftede paa Langschawlerne og neiede lige til Jorden.

Der stod Trold-Gubben fra Dovre, med Krone af hærdede Jistappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kane-Støvler; Sønnerne derimod gik barhalset og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

„Er det en Høi?" spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøi. „Det kalde vi oppe i Norge et Hul!"

„Gutter!" sagde den Gamle. „Hul gaaer indad, Høi gaaer opad! har I ikke Dine i Hovedet!"

Det eneste der undrede dem hernede, sagde de, var at de saaledes uden videre kunde forstaae Sproget!

„Skab Jer nu ikke!" sagde den Gamle, „man kunde troe at I var ikke rigtig gjennembagte!"

Og saa gik de ind i Elverhøi, hvor der rigtignok var fiint Selskab, og det i en Hast, man skulde troe at de vare blæste sammen, og nydelig og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sad til Bords i store Vandkar, de sagde, det var ligesom om de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik uden de

to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu at Alting klædte dem!

„Fodderne af Fadet!" sagde den gamle Trold, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige strax. Deres Bord-Dame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Lommen, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovre-Trold, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa deiligt om de stolte norske Fjelde, og om Fosser, der styrtede skumhvide ned, med et Bulder som Tordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laxen der sprang op mod de styrtende Vande, naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælderne klang og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Is, der var saa gjennemsigtig, at de saae Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo han kunde fortælle, saa at man saae og hørte hvad han sagde, det var ligesom Saugmollerne gik, som om Karle og Piger sang Viser og dandsede Hallingedands; hussa! lige med Et gav Trold-Gubben den gamle Elverpige et Morbroder-Smadsk, det var et ordenligt Kys, og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne dandse og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt, saa kom Kunst-dandsen eller som det kaldtes: „at træde udenfor Dandsen", hille den, hvor de kunde strække Been, man vidste ikke hvad der var Ende og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke hvad der var Arme og hvad der var Been, det gik imellem

hinanden ligesom Saugspaaner, og saa snurrede de rundt saa Helhesten fik ondt og maatte gaae fra Bordet.

„Prrrrr!" sagde Trold-Gubben, „det er Commers med Beentøiet! Men hvad kan de mere end dandse, strække Been og gjøre Hvirvelvind?"

„Det skal Du faae at vide!" sagde Elverkongen og saa kaldte han den yngste af sine Døttre frem; hun var saa spinkel og klar, som Maaneskin, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Pind i Munden, og saa var hun reent borte, det var hendes Kunst.

Men Trold-Gubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone og han troede heller ikke, at hans Drenge holdt af den.

Den anden kunde gaae ved Siden af sig selv ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Troldfolk ikke.

Den tredie var af en ganske anden Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhuus, og det var hende som forstod at spække Elletrunter med Sanct Hans Orme.

„Hun bliver en god Husmoder!" sagde Trold-Gubben, og saa klinkede han med Øinene, for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Streng, løftede Alle det venstre Been, for Troldfolk er keitbenede, og da hun slog den anden Streng, maatte de Alle gjøre hvad hun vilde.

„Det er et farligt Fruentimmer!" sagde Trold-Gubben,

men begge Sønnerne gik ud af Høien, for nu vare de kjede af det.

„Og hvad kan den næste Datter!“ spurgte Trold-Gubben.

„Jeg har lært at holde af de Norske!“ sagde hun, „og aldrig gifter jeg mig uden at jeg kan komme til Norge!“

Men den mindste af Søstrene hvidskede til Trold-Gubben: „Det er bare fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaaer, saa vil dog de norske Klipper staae som Bauta, og derfor vil hun derop for hun er saa bange for at forgaae.“

„Ho, ho!“ sagde Trold-Gubben, „slap det derud. Men hvad kan den syvende og sidste?“

„Den sjette kommer før den syvende! sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den Sjette vilde ikke rigtig komme frem.

„Jeg kan kun sige Folk Sandhed!“ sagde hun, „mig bryder Ingen sig om, og jeg har nok at gjøre med at sye paa mit Liigtøi!“

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunde hun? Ja hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange hun vilde.

„Her er alle mine fem Fingre!“ sagde Trold-Gubben, „fortæl mig et om hver!“

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han loe saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste at der skulde være Forlovelse, sagde Trold-Gubben, „hold fast hvad Du har, Haanden er Din! Dig vil jeg selv have til Kone!“

Og Ellepigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og om lille Peer Spillemand!

„Dem skulle vi høre til Vinter!“ sagde Trold-Gubben, „og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at fortælle, for det gjør endnu Ingen rigtig deroppe! — og saa skulle vi sidde i Steenstuen hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skjænket mig et Par Stykker! og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gjør Visit, han synger Dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laxen vil springe i Fossen og slaae mod Steenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja Du kan troe der er godt i det kjære gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?“

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og blæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gjøre Fakkeltog.

„Er det at føite om!“ sagde Trold-Gubben, „nu har jeg taget en Moder til Eder, nu kunne I tage en Moster!“

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde en Tale og drikke Duus, gifte sig det havde de ingen Lyst til. — Og saa holdt de Tale, drak Duus og satte Glasset paa Reglen for at vise at de havde drukket ud; trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Trold-Gubben dandsede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ring.

„Nu galer Hanen!“ sagde den gamle Elverpige, som holdt

Huus. „Nu maa vi lukke Vindueskudderne at ikke Solen brænder os inde!"

Og saa lukkede Høien sig.

Men udenfor løb Fiirbenene op og ned af det revnede Træ og den ene sagde til den anden:

„O hvor jeg godt kunde lide den norske Trold-Gubbe!"

„Jeg holder mere af Drengene!" sagde Regnormen, men den kunde jo ikke see, det elendige Dyr.

Sneedronningen.

Et Eventyr i syv Historier.

Første Historie, der handler om Speilet og Stumperne.

See saa! nu begynde vi. Naar vi ere ved Enden af Historien, veed vi mere, end vi nu vide, for det var en ond Trold! det var een af de allerværste, det var „Dævelen"!! Een Dag var han i et rigtigt godt Humeur, thi han havde gjort et Speil, der havde den Egenskab, at alt Godt og Smukt, som speilede sig deri, svandt der sammen til næsten Ingenting, men hvad der ikke duede og tog sig ilde ud, det traadte ret frem og blev endnu værre. De deiligste Landskaber saae ud deri som kogt Spinat, og de bedste Mennesker bleve ækle eller stode paa Hovedet uden Mave, Ansigterne bleve saa fordreiede, at de vare ikke til at kjende, og havde man en Fregne, saa kunde man være saa vis paa, at den løb ud over Næse og Mund. Det var udmærket morsomt, sagde „Dævelen." Gik der nu en god from Tanke gjennem et Menneske, da kom der et Griin

i Speilet, saa Trolddjævelen maatte lee af sin kunstige Opfindelse. Alle de som gik i Trold-Skole, for han holdt Trold-Skole, de fortalte rundt om, at der var skeet et Mirakel; nu kunde man først see, meente de, hvorledes Verden og Menneskene rigtigt saae ud. De løb omkring med Speilet, og tilsidst var der ikke et Land eller et Menneske, uden at det havde været fordreiet deri. Nu vilde de ogsaa flyve op mod Himlen selv for at gjøre Nar af Englene og „vor Herre". Jo høiere de fløi med Speilet, des stærkere grinede det, de kunde neppe holde fast paa det; høiere og høiere fløi de, nærmere Gud og Englene; da zittrede Speilet saa frygteligt i sit Griin, at det foer dem ud af Hænderne og styrtede ned mod Jorden, hvor det gik i hundrede Millioner, Billioner og endnu flere Stykker, og da just gjorde det megen større Ulykke end før; thi nogle Stykker vare knap saa store som et Sandkorn, og disse fløi rundt om i den vide Verden, og hvor de kom Folk i Øinene, der bleve de siddende, og da saae de Mennesker Alting forkeert, eller havde kun Øine for hvad der var galt ved en Ting, thi hvert lille Speilgran havde beholdt samme Kræfter, som det hele Speil havde; nogle Mennesker fik endogsaa en lille Speilstump ind i Hjertet, og saa var det ganske grueligt, det Hjerte blev ligesom en Klump Jis. Nogle Speilstykker vare saa store, at de bleve brugte til Rudeglas, men gjennem den Rude var det ikke værd at see sine Venner; andre Stykker kom i Briller, og saa gik det daarligt, naar Folk toge de Briller paa for ret at see og være retfærdige; den Onde loe, saa hans Mave revnede, og det kildede ham saa deiligt. Men ude fløi endnu smaa Glasstumper om i Luften. Nu skulle vi høre!

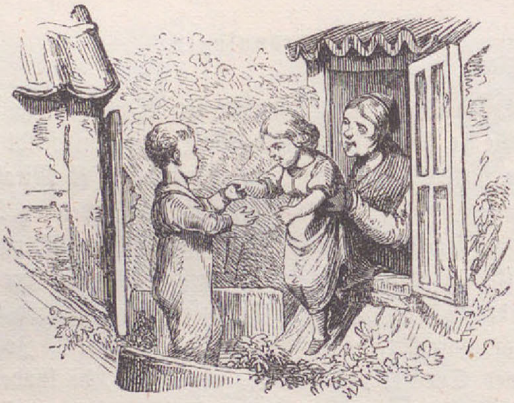

Anden Historie. En lille Dreng og en lille Pige.

Inde i den store By, hvor der ere saa mange Huse og Mennesker, saa at der ikke bliver Plads nok til, at alle Folk kunne faae en lille Have, og hvor derfor de fleste maae lade sig nøie med Blomster i Urtepotter, der var dog to fattige Børn som havde en Have noget større end en Urtepotte. De vare ikke Broder og Søster, men de holdt ligesaa meget af hinanden, som om de vare det. Forældrene boede lige op til hinanden; de boede paa to Tagkammere; der, hvor Taget fra det ene Nabohuus stødte op til det andet og Vandrenden gik langs med Tagskjæggene, der vendte fra hvert Huus et lille Vindue ud; man behøvede kun at skræve over Renden, saa kunde man komme fra det ene Vindue til det andet.

Forældrene havde udenfor hver en stor Trækasse, og i den voxte Kjøkkenurter, som de brugte, og et lille Rosentræ; der var eet i hver Kasse, det voxte saa velsignet. Nu fandt Forældrene paa at stille Kasserne saaledes tvers over Renden, at de næsten naaede fra det ene Vindue til det andet og saae

ganske livagtig ud som to Blomster-Volde. Ærterankerne hang ned over Kasserne, og Rosentræerne skjøde lange Grene, snoede sig om Vinduerne, bøiede sig mod hinanden: det var næsten som en Æreport af Grønt og af Blomster. Da Kasserne vare meget høie, og Børnene vidste, at de ikke der maatte krybe op, saa fik de tidt Lov hver at stige ud til hinanden, sidde paa deres smaa Skamler under Roserne, og der legede de nu saa prægtigt.

Om Vinteren var jo den Fornøielse forbi. Vinduerne vare tidt ganske tilfrosne, men saa varmede de Kobberskillinger paa Kakkelovnen, lagde den hede Skilling paa den frosne Rude, og saa blev der et deiligt Kighul, saa rundt, saa rundt; bag ved tittede et velsignet mildt Øie, eet fra hvert Vindue; det var den lille Dreng og den lille Pige. Han hed Kay og hun hed Gerda. Om Sommeren kunde de i eet Spring komme til hinanden, om Vinteren maatte de først de mange Trapper ned og de mange Trapper op; ude fygede Sneen.

„Det er de hvide Bier, som sværme," sagde den gamle Bedstemoder.

„Har de ogsaa en Bidronning?" spurgte den lille Dreng, for han vidste, at imellem de virkelige Bier er der saadan een.

„Det har de!" sagde Bedstemoderen. „Hun flyver der, hvor de sværme tættest! hun er størst af dem alle, og aldrig bliver hun stille paa Jorden, hun flyver op igjen i den sorte Sky. Mangen Vinternat flyver hun gjennem Byens Gader og kiger ind af Vinduerne, og da fryse de saa underligt, ligesom med Blomster."

„Ja, det har jeg seet!" sagde begge Børnene og saa vidste de, at det var sandt.

„Kan Sneedronningen komme herind?" spurgte den lille Pige.

„Lad hende kun komme," sagde Drengen, „saa sætter jeg hende paa den varme Kakkelovn, og saa smelter hun."

Men Bedstemoderen glattede hans Haar og fortalte andre Historier.

Om Aftenen da den lille Kay var hjemme og halv afklædt, krob han op paa Stolene ved Vinduet og tittede ud af det lille Hul; et Par Sneeflokker faldt derude, og een af disse, den allerstørste, blev liggende paa Kanten af den ene Blomster-Kasse; Sneeflokken voxte meer og meer, den blev tilsidst til et heelt Fruentimmer, klædt i de fineste, hvide Flor, der vare som sammensatte af Millioner stjerneagtige Fnug. Hun var saa smuk og fiin, men af Jis, den blændende, blinkende Jis, dog var hun levende; Øinene stirrede som to klare Stjerner, men der var ingen Ro eller Hvile i dem. Hun nikkede til Vinduet og vinkede med Haanden. Den lille Dreng blev forskrækket og sprang ned af Stolen, da var det, som der udenfor fløi en stor Fugl forbi Vinduet.

Næste Dag blev det klar Frost, — og saa blev det Tøe — og saa kom Foraaret, Solen skinnede, det Grønne pippede frem, Svalerne byggede Rede, Vinduerne kom op, og de smaa Børn sad igjen i deres lille Have høit oppe i Tagrenden over alle Etagerne.

Roserne blomstrede den Sommer saa mageløst; den lille Pige havde lært en Psalme, og i den stod der om Roser, og ved de Roser tænkte hun paa sine egne; og hun sang den for den lille Dreng, og han sang den med:

„Roserne voxe i Dale,
Der saae vi Barn Jesus i Tale!"

Og de Smaa holdt hinanden i Hænderne, kysfede Roserne og saae ind i Guds klare Solskin og talte til det, som om Jesusbarnet var der. Hvor det var deilige Sommerdage, hvor det var velsignet at være ude ved de friske Rosentræer, der aldrig syntes at ville holde op med at blomstre.

Kay og Gerda sad og saae i Billedbogen med Dyr og Fugle, da var det — Klokken slog akkurat fem paa det store Kirketaarn, — at Kay sagde: „au! det stak mig i Hjertet! og nu fik jeg Noget ind i Øiet!"

Den lille Pige tog ham om Halsen! han plirede med Øinene; nei, der var ikke Noget at see.

„Jeg troer, det er borte!" sagde han; men borte var det ikke. Det var just saadant et af disse Glaskorn, der sprang fra Speilet, Troldspeilet, vi huske det nok, det fæle Glas, som gjorde at alt Stort og Godt, der afspeilede sig deri, blev Smaat og Hæsligt, men det Onde og Slette traadte ordentlig frem, og hver Feil ved en Ting blev strax til at bemærke. Den stakkels Kay han havde ogsaa faaet et Gran lige ind i Hjertet. Det vilde snart blive ligesom en Isklump. Nu gjorde det ikke ondt mere, men det var der.

„Hvorfor græder Du?" spurgte han. „Saa seer Du styg ud! jeg feiler jo ikke noget! Fy!" raabte han ligemed eet: „den Rose der er gnavet af en Orm! og see, den der er jo ganske skjæv! det er i Grunden nogle ækle Roser! de ligne Kasserne, de staae i!" og saa stødte han med Foden haardt imod Kassen og rev de to Roser af.

„Kay, hvad gjør Du!“ raabte den lille Pige; og da han saae hendes Forskrækkelse, rev han endnu en Rose af og løb saa ind af sit Vindue bort fra den velsignede lille Gerda.

Naar hun siden kom med Billedbogen, sagde han, at den var for Patteborn, og fortalte Bedstemoderen Historier, kom han alletider med et men — ja kunde han komme til det, saa gik han bag efter hende, satte Briller paa og talte ligesom hun; det var ganske akkurat, og saa loe Folk af ham. Han kunde snart tale og gaae efter alle Mennesker i hele Gaden. Alt, hvad der var aparte hos dem og ikke kjønt, det vidste Kay at gjøre bag efter, og saa sagde Folk: „Det er bestemt et udmærket Hoved, han har den Dreng!“ men det var det Glas, han havde faaet i Øiet, det Glas der sad i Hjertet, derfor var det, han drillede selv den lille Gerda, som med hele sin Sjæl holdt af ham.

Hans Lege bleve nu ganske anderledes end før, de vare saa forstandige: — en Vinterdag, som Sneeflokkerne fygede, kom han med et stort Brændeglas, holdt sin blaa Frakke-Flig ud og lod Sneeflokkerne falde paa den.

„See nu i Glasset, Gerda!“ sagde han, og hver Sneeflok blev meget større og saae ud, som en prægtig Blomst eller en tikantet Stjerne; det var deiligt at see paa.

„Seer Du, hvor kunstigt!“ sagde Kay, „det er meget interessantere end med de virkelige Blomster! og der er ikke en eneste Feil ved dem, de ere ganske akkurate, naar de blot ikke smelte!“

Lidt efter kom Kay med store Handsker og sin Slæde paa Ryggen, han raabte Gerda lige ind i Øret: „jeg har faaet Lov at kjøre paa den store Plads, hvor de Andre lege!“ og afsted var han.

Derhenne paa Pladsen bandt tidt de kjækkeste Drenge deres Slæde fast ved Bondemandens Vogn og saa kjørte de et godt Stykke med. Det gik just lystigt. Som de bedst legede, kom der en stor Slæde; den var ganske hvidmalet, og der sad i den Een, indsvøbt i en laaden hvid Pels og med hvid laaden Hue; Slæden kjørte Pladsen to Gange rundt, og Kay fik gesvindt sin lille Slæde bunden fast ved den, og nu kjørte han med. Det gik raskere og raskere lige ind i den næste Gade; den, som kjørte, dreiede Hovedet, nikkede saa venligt til Kay, det var ligesom om de kjendte hinanden; hver Gang Kay vilde løsne sin lille Slæde, nikkede Personen igjen, og saa blev Kay siddende; de kjørte lige ud af Byens Port. Da begyndte Sneen saaledes at vælte ned, at den lille Dreng ikke kunde see en Haand for sig, mens han foer afsted; da slap han hurtigt Snoren, for at komme løs fra den store Slæde, men det hjalp ikke, hans lille Kjøretøi hang fast, og det gik med Vindens Fart. Da raabte han ganske høit, men Ingen hørte ham, og Sneen fygede og Slæden fløi afsted; imellem gav den et Spring, det var, som om han foer over Grøfter og Gjærder. Han var ganske forskrækket, han vilde læse sit Fader vor, men han kunde kun huske den store Tabel.

Sneeflokkerne bleve større og større, tilsidst saae de ud, som store hvide Høns; med eet sprang de til Side, den store Slæde holdt, og den Person, som kjørte i den, reiste sig op, Pelsen og Huen var af bare Snee; en Dame var det, saa høi og rank, saa skinnende hvid, det var Sneedronningen.

„Vi ere komne godt frem!“ sagde hun, „men er det at fryse! kryb ind i min Bjørnepels!“ og hun satte ham i Slæden hos

sig, slog Pelsen om ham, det var, som om han sank i en Sneedrive.

„Fryser Du endnu!“ spurgde hun, og saa kyssede hun ham paa Panden. Uh! det var koldere end Jis, det gik ham lige ind til hans Hjerte, der jo dog halv var en Jisklump; det var, som om han skulde doe; — men kun et Øieblik, saa gjorde det just godt; han mærkede ikke mere til Kulden rundt om.

„Min Slæde! glem ikke min Slæde!“ det huskede han først paa; og den blev bundet paa een af de hvide Høns, og den fløi bag efter med Slæden paa Ryggen. Sneedronningen kyssede Kay endnu en Gang, og da havde han glemt lille Gerda og Bedstemoder og dem alle der hjemme.

„Nu faaer Du ikke flere Kys!“ sagde hun, „for saa kyssede jeg Dig ihjel!“

Kay saae paa hende, hun var saa smuk, et klogere, deiligere Ansigt kunde han ikke tænke sig, nu syntes hun ikke af Jis, som den Gang hun sad udenfor Vinduet og vinkede ad ham; for hans Øine var hun fuldkommen, han følte sig slet ikke bange, han fortalte hende, at han kunde Hoved-Regning, og det med Brøk, Landenes Qvadrat-Mile og „hvor mange Indvaanere,“ og hun smilte altid: da syntes han, det var dog ikke nok, hvad han vidste, og han saae op i det store, store Luftrum, og hun fløi med ham, fløi høit op paa den sorte Sky, og Stormen susede og brusede, det var, som sang den gamle Viser. De fløi over Skove og Søer, over Have og Lande; neden under susede den kolde Blæst, Ulvene hylede, Sneen gnistrede, hen over den fløi de sorte skrigende Krager, men oven over skinnede Maanen saa stor og klar, og paa den saae Kay den lange, lange Vinternat; om Dagen sov han ved Sneedronningens Fødder.

Tredie Historie. Blomster-Haven hos Konen, som kunde Trolddom.

Men hvorledes havde den lille Gerda det, da Kay ikke mere kom? Hvor var han dog? — Ingen vidste det, Ingen kunde give Besked. Drengene fortalte kun, at de havde seet ham binde sin lille Slæde til en prægtig stor, der kjørte ind i Gaden og ud af Byens Port. Ingen vidste, hvor han var, mange Taarer flød, den lille Gerda græd saa dybt og længe; — saa sagde de, at han var død, han var sjunket i Floden, der løb tæt ved Byen; o, det var ret lange, mørke Vinterdage.

Nu kom Vaaren med varmere Solskin.

„Kay er død og borte!" sagde den lille Gerda.

„Det troer jeg ikke!" sagde Solskinnet.

„Han er død og borte!" sagde hun til Svalerne.

„Det troer jeg ikke!" svarede de, og tilsidst troede den lille Gerda det ikke heller.

„Jeg vil tage mine ny røde Skoe paa," sagde hun en Morgenstund, „dem Kay aldrig har seet, og saa vil jeg gaae ned til Floden og spørge den ad!"

Og det var ganske tidligt; hun kysſede den gamle Bedſte-

moder, som sov, tog de røde Skoe paa og gik ganske ene ud af Porten til Floden.

„Er det sandt, at Du har taget min lille Legebroder? Jeg vil forære Dig mine røde Skoe, dersom Du vil give mig ham igjen!"

Og Bølgerne, syntes hun, nikkede saa underligt; da tog hun sine røde Skoe, det Kjæreste hun havde, og kastede dem begge to ud i Floden, men de faldt tæt inde ved Bredden, og de smaa Bølger bare dem strax i Land til hende, det var ligesom om Floden ikke vilde tage det Kjæreste hun havde, da den jo ikke havde den lille Kay; men hun troede nu, at hun ikke kastede Skoene langt nok ud, og saa krøb hun op i en Baad, der laae i Sivene, hun gik heelt ud i den yderste Ende og kastede Skoene; men Baaden var ikke bundet fast, og ved den Bevægelse, hun gjorde, gled den fra Land; hun mærkede det og skyndte sig for at komme bort, men før hun naaede tilbage, var Baaden over en Alen ude, og nu gled den hurtigere afsted.

Da blev den lille Gerda ganske forskrækket og gav sig til at græde, men Ingen hørte hende uden Graaspurvene, og de kunde ikke bære hende i Land, men de fløi langs med Bredden og sang, ligesom for at trøste hende: „her ere vi! her ere vi!" Baaden drev med Strømmen; den lille Gerda sad ganske stille i de bare Strømper; hendes smaa røde Skoe flød bag efter, men de kunde ikke naae Baaden, den tog stærkere Fart.

Smukt var der paa begge Bredder, deilige Blomster, gamle Træer og Skrænter med Faar og Koer, men ikke et Menneske at see.

„Maaskee bærer Floden mig hen til lille Kay," tænkte Gerda, og saa blev hun i bedre Humeur, reiste sig op og saae

i mange Timer paa de smukke grønne Bredder; saa kom hun til en stor Kirsebær-Have, hvor der var et lille Huus med underlige røde og blaae Vinduer, forresten Straatag og udenfor to Træ-Soldater, som skuldrede for dem, der seilede forbi.

Gerda raabte paa dem, hun troede, at de vare levende, men de svarede naturligviis ikke; hun kom dem ganske nær, Floden drev Baaden lige ind imod Land.

Gerda raabte endnu høiere, og saa kom ud af Huset en gammel, gammel Kone, der støttede sig paa en Krog-Kjæp; hun havde en stor Solhat paa, og den var bemalet med de deiligste Blomster.

„Du lille stakkels Barn!“ sagde den gamle Kone; „hvorledes er Du dog kommet ud paa den store, stærke Strøm, drevet langt ud i den vide Verden!“ og saa gik den gamle Kone heelt ud i Vandet, slog sin Krog-Kjæp fast i Baaden, trak den i Land og løftede den lille Gerda ud.

Og Gerda var glad ved at komme paa det Tørre, men dog lidt bange for den fremmede, gamle Kone.

„Kom dog og fortæl mig, hvem Du er, og hvorledes Du kommer her!“ sagde hun.

Og Gerda fortalte hende Alting; og den Gamle rystede med Hovedet og sagde „Hm! hm!“ og da Gerda havde sagt hende Alting og spurgt om hun ikke havde seet lille Kay, sagde Konen, at han var ikke kommen forbi, men han kom nok, hun skulde bare ikke være bedrøvet, men smage hendes Kirsebær, see hendes Blomster, de vare smukkere end nogen Billedbog, de kunde hver fortælle en heel Historie. Saa tog

hun Gerda ved Haanden, de gik ind i det lille Huus, og den gamle Kone lukkede Døren af.

Vinduerne sad saa høit oppe og Glassene vare røde, blaae og gule; Daglyset skinnede saa underligt derinde med alle Couleurer, men paa Bordet stode de deiligste Kirsebær, og Gerda spiste saa mange hun vilde, for det turde hun. Og mens hun spiste, kjæmmede den gamle Kone hendes Haar med en Guldkam, og Haaret krøllede og skinnede saa deiligt gult rundt om det lille, venlige Ansigt, der var saa rundt og saae ud som en Rose.

„Saadan en sød lille Pige har jeg rigtig længtes efter," sagde den Gamle. „Nu skal Du see, hvor vi to godt skulle komme ud af det!" og alt som hun kjæmmede den lille Gerdas Haar, glemte Gerda meer og meer sin Pleiebroder Kay; for den gamle Kone kunde Trolddom, men en ond Trold var hun ikke, hun troldede bare lidt for sin egen Fornøielse, og nu vilde hun gjerne beholde den lille Gerda. Derfor gik hun ud i Haven, strakte sin Krog-Kjæp ud mod alle Rosentræerne, og, i hvor deiligt de blomstrede, sank de dog alle ned i den sorte Jord og man kunde ikke see, hvor de havde staaet. Den Gamle var bange for, at naar Gerda saae Roserne, skulde hun tænke paa sine egne og da huske lille Kay og saa løbe sin Vei.

Nu førte hun Gerda ud i Blomster-Haven. — Nei! hvor her var en Duft og Deilighed! alle de tænkelige Blomster, og det for enhver Aarstid, stode her i det prægtigste Flor; ingen Billedbog kunde være mere broget og smuk. Gerda sprang af Glæde, og legede, til Solen gik ned bag de høie Kirsebær-

træer, da fik hun en deilig Seng med røde Silkedyner, de vare stoppede med blaae Violer, og hun sov og drømte der saa deiligt, som nogen Dronning paa sin Bryllupsdag.

Næste Dag kunde hun lege igjen med Blomsterne i det varme Solskin, — saaledes gik mange Dage. Gerda kjendte hver Blomst, men i hvor mange der vare, syntes hun dog, at der manglede een, men hvilken vidste hun ikke. Da sidder hun en Dag og seer paa den gamle Kones Solhat med de malede Blomster, og just den smukkeste der var en Rose. Den Gamle havde glemt at faae den af Hatten, da hun fik de andre ned i Jorden. Men saaledes er det, ikke at have Tankerne med sig! „Hvad!" sagde Gerda, „er her ingen Roser!" og sprang ind imellem Bedene, søgte og søgte, men der var ingen at finde; da satte hun sig ned og græd, men hendes hede Taarer faldt netop der, hvor et Rosentræ var sjunket, og da de varme Taarer vandede Jorden, skjød Træet med eet op, saa blomstrende, som da det sank, og Gerda omfavnede det, kyssede Roserne og tænkte paa de deilige Roser hjemme og med dem paa den lille Kay.

„O, hvor jeg er bleven sinket!" sagde den lille Pige. „Jeg skulde jo finde Kay! — Veed I ikke hvor han er?" spurgte hun Roserne. „Troer I at han er død og borte?"

„Død er han ikke," sagde Roserne. „Vi have jo været i Jorden, der ere alle de Døde, men Kay var der ikke!"

„Tak skal I have!" sagde den lille Gerda, og hun gik hen til de andre Blomster og saae ind i deres Kalk og spurgte: „Veed I ikke, hvor lille Kay er?"

Men hver Blomst stod i Solen og drømte sit eget Even-

tyr eller Historie, af dem fik lille Gerda saa mange, mange, men Ingen vidste noget om Kay.

Og hvad sagde da Ildlillien?

„Hører Du Trommen: bum! bum! det er kun to Toner, altid bum! bum! hør Qvindernes Sorgesang! hør Præsternes Raab! — I sin lange røde Kjortel staaer Hindue-Konen paa Baalet, Flammerne slaae op om hende og hendes døde Mand; men Hindue-Konen tænker paa den Levende her i Kredsen, ham, hvis Øine brænde hedere end Flammerne, ham, hvis Øines Ild naae mere hendes Hjerte, end de Flammer, som snart brænde hendes Legeme til Aske. Kan Hjertets Flamme døe i Baalets Flammer?"

„Det forstaaer jeg slet ikke!" sagde den lille Gerda.

„Det er mit Eventyr!" sagde Ildlillien.

Hvad siger Convolvulus?

„Ud over den snevre Fjeldvei hænger en gammel Ridderborg; det tætte Eviggrønt voxer op om de gamle røde Mure, Blad ved Blad, hen om Altanen, og der staaer en deilig Pige; hun bøier sig ud over Rækværket og seer ned ad Veien. Ingen Rose hænger friskere fra Grenene, end hun, ingen Æbleblomst, naar Vinden bærer den fra Træet, er mere svævende, end hun; hvor rasler den prægtige Silkekjortel! „Kommer han dog ikke!""

„Er det Kay, Du mener," spurgte lille Gerda.

„Jeg taler kun om mit Eventyr, min Drøm," svarede Convolvulus.

Hvad siger den lille Sommergjæk?

„Mellem Træerne hænger i Snore det lange Bræt, det er en Gynge; to nydelige Smaapiger, — Kjolerne ere hvide som Snee, lange grønne Silkebaand flagre fra Hattene, — sidde og

gynge; Broderen, der er større end de, staaer op i Gyngen, han har Armen om Snoren for at holde sig, thi i den ene Haand har han en lille Skaal, i den anden en Kridtpibe, han blæser Sæbebobler; Gyngen gaaer, og Boblerne flyve med deilige, vexlende Farver; den sidste hænger endnu ved Pibestilken og bøier sig i Vinden; Gyngen gaaer. Den lille sorte Hund, let som Boblerne, reiser sig paa Bagbenene og vil med i Gyngen; den flyver, Hunden dumper, bjæffer og er vred; den gjækkes, Boblerne briste, — Et gyngende Bræt, et springende Skumbillede er min Sang!"

„Det kan gjerne være, at det er smukt, hvad Du fortæller, men Du siger det saa sørgeligt og nævner slet ikke Kay. Hvad sige Hyazinterne?"

„Der var tre deilige Søstre, saa gjennemsigtige og fine; den Enes Kjortel var rød, den Andens var blaa, den Tredies ganske hvid; Haand i Haand dandsede de ved den stille Sø i det klare Maaneskin. De vare ikke Elverpiger, de vare Menneskeborn. Der duftede saa sødt, og Pigerne svandt i Skoven; Duften blev stærkere; — tre Liigkister, i dem laae de deilige Piger, glede fra Skovens Tykning hen over Søen; Sanct-Hansorme floi skinnende rundt om, som smaa svævende Lys. Sove de dandsende Piger, eller ere de døde? — Blomsterduften siger, de ere Liig; Aftenklokken ringer over de Døde!"

„Du gjør mig ganske bedrøvet," sagde den lille Gerda. „Du dufter saa stærkt; jeg maa tænke paa de døde Piger! ak, er da virkelig lille Kay død? Roserne have været nede i Jorden, og de sige nei!„

„Ding, dang!" ringede Hyazintens Klokker. „Vi ringe ikke over

lille Kay, ham kjende vi ikke! vi synge kun vor Vise, den eneste, vi kunne!"

Og Gerda gik hen til Smørblomsten, der skinnede frem imellem de glindsende, grønne Blade.

„Du er en lille klar Sol!" sagde Gerda. „Siig mig, om Du veed, hvor jeg skal finde min Legebroder?"

Og Smørblomsten skinnede saa smukt og saae paa Gerda igjen. Hvilken Vise kunde vel Smørblomsten synge? Den var heller ikke om Kay.

„I en lille Gaard skinnede vor Herres Sol saa varmt den første Foraars Dag; Straalerne glede ned ad Naboens hvide Væg, tæt ved groede de første gule Blomster, skinnende Guld i de varme Solstraaler; gamle Bedstemoder var ude i sin Stol, Datterdatteren, den fattige kjønne Tjenestepige, kom hjem fra et kort Besøg; hun kyssede Bedstemoderen. Det var Guld, Hjertets Guld i det velsignede Kys. Guld paa Munden, Guld i Grunden, Guld deroppe i Morgenstunden! See, det er min lille Historie!" sagde Smørblomsten.

„Min gamle stakkels Bedstemoder!" sukkede Gerda. „Ja hun længes vist efter mig, er bedrøvet for mig, ligesom hun var for lille Kay. Men jeg kommer snart hjem igjen, og saa bringer jeg Kay med. — Det kan ikke hjelpe, at jeg sporger Blomsterne, de kunne kun deres egen Vise, de sige mig ikke Besked!" og saa bandt hun sin lille Kjole op, for at hun kunde løbe raskere; men Pindselillien slog hende over Benet, i det hun sprang over den; da blev hun staaende, saae paa den lange Blomst og spurgte: „Veed Du maaskee Noget?" og hun bøiede sig lige ned til Pindselillien. Og hvad sagde den?

„Jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!“ sagde Pindselillien. „O, o, hvor jeg lugter! — Oppe paa det lille Qvistkammer, halv klædt paa, staaer en lille Dandserinde, hun staaer snart paa eet Been, snart paa to, hun sparker ad den hele Verden, hun er bare Dienforblændelse. Hun hælder Vand af Theepotten ud paa et Stykke Toi, hun holder, det er Snørlivet; — Reenlighed er en god Ting! den hvide Kjole hænger paa Knagen, den er ogsaa vadsket i Theepotten og tørret paa Taget; den tager hun paa, det safransgule Tørklæde om Halsen, saa skinner Kjolen mere hvid. Benet i Veiret! see hvor hun kneiser paa een Stilk! jeg kan see mig selv! jeg kan see mig selv!“

„Det bryder jeg mig slet ikke om!“ sagde Gerda, „Det er ikke noget at fortælle mig!“ og saa løb hun til Udkanten af Haven.

Døren var lukket, men hun vrikkede i den rustne Krampe, saa den gik løs, og Døren sprang op, og saa løb den lille Gerda paa bare Fødder ud i den vide Verden. Hun saae tre Gange tilbage, men der var Ingen, som kom efter hende; tilsidst kunde hun ikke løbe mere og satte sig paa en stor Steen, og da hun saae sig rundt om, var Sommeren forbi, det var seent paa Efteraaret, det kunde man slet ikke mærke derinde i den deilige Have, hvor der var altid Solskin og alle Aarstiders Blomster.

„Gud! hvor jeg har sinket mig!“ sagde den lille Gerda: „Det er jo blevet Efteraar! saa tør jeg ikke hvile!“ og hun reiste sig for at gaae.

O, hvor hendes smaa Fødder vare ømme og trætte, og rundt om saae det koldt og raat ud; de lange Pileblade vare ganske gule, og Taagen dryppede i Vand fra dem, eet Blad faldt efter et andet, kun Slaaentornen stod med Frugt, saa stram og til at rimpe Munden sammen. O hvor det var graat og tungt i den vide Verden.

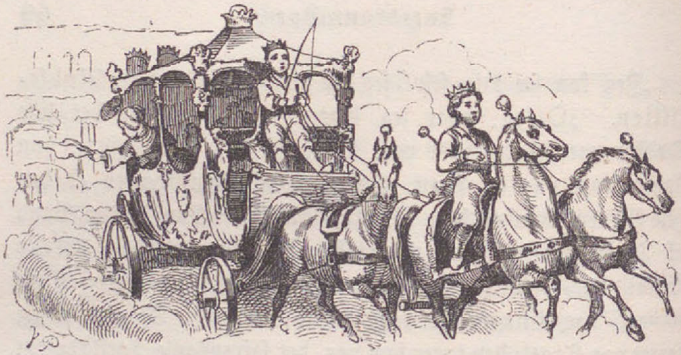

Fjerde Historie. Prinds og Prindsesse.

Gerda maatte igjen hvile sig; da hoppede der paa Sneen, ligeover for hvor hun sad, en stor Krage, den havde længe siddet, seet paa hende og vrikket med Hovedet; nu sagde den: „Kra! kra! — go' Da'! go' Da'!" Bedre kunde den ikke sige det, men den meente det saa godt med den lille Pige og spurgte, hvorhen hun gik saa alene ude i den vide Verden. Det Ord: alene forstod Gerda meget godt og følte ret, hvor meget der laae deri, og saa fortalte hun Kragen sit hele Liv og Levnet og spurgte, om den ikke havde seet Kay.

Og Kragen nikkede ganske betænksomt og sagde: „det kunde være! det kunde være!"

„Hvad, troer Du!" raabte den lille Pige og havde nær klemt Kragen ihjel, saaledes kyssede hun den.

„Fornuftig, fornuftig!" sagde Kragen. „Jeg troer, det kan være den lille Kay! men nu har han vist glemt Dig for Prindsessen!"

„Boer han hos en Prindsesse?" spurgte Gerda.

„Ja hor!“ sagde Kragen, „men jeg har saa svært ved at tale dit Sprog. Forstaaer Du Kragemaal, saa skal jeg bedre fortælle!“

„Nei, det har jeg ikke lært!“ sagde Gerda, „men Bedstemoder kunde det, og P-Maal kunde hun. Bare jeg havde lært det!“

„Gjør ikke noget!“ sagde Kragen, „jeg skal fortælle, saa godt jeg kan, men daarligt bliver det alligevel,“ og saa fortalte den, hvad den vidste.

„I det Kongerige, hvor vi nu sidde, boer en Prindsesse, der er saa uhyre klog, men hun har ogsaa læst alle Aviser, der ere til i Verden, og glemt dem igjen, saa klog er hun. Forleden sidder hun paa Thronen, og det er ikke saa morsomt endda, siger man, da kommer hun til at nynne en Vise, det var netop den: „„hvorfor skulde jeg ikke gifte mig!““ „„Hor, det er der noget i,““ siger hun, og saa vilde hun gifte sig, men hun vilde have en Mand, der forstod at svare, naar man talte til ham, En der ikke stod og kun saae fornem ud, for det er saa kjedeligt. Nu lod hun alle Hofdamerne tromme sammen, og da de horte, hvad hun vilde, bleve de saa fornøiede, „„det kan jeg godt lide!““ sagde de, „„saadant noget tænkte jeg ogsaa forleden!““ — Du kan troe, at det er sandt hvert Ord jeg siger!“ sagde Kragen. „Jeg har en tam Kjæreste, der gaaer frit om paa Slottet, og hun har fortalt mig Alt!“

Det var naturligviis ogsaa en Krage hans Kjæreste, for Krage søger Mage, og det er altid en Krage.

„Aviserne kom strax ud med en Kant af Hjerter og Prind-

sessens Navnetræk; man kunde læse sig til, at det stod enhver ung Mand, der saae godt ud, frit for at komme op paa Slottet og tale med Prindsessen, og den, som talte, saa at man kunde høre han var hjemme der, og talte bedst, ham vilde Prindsessen tage til Mand! — Ja, ja!" sagde Kragen „Du kan troe mig, det er saa vist, som jeg sidder her, Folk strømmede til, der var en Trængsel og en Løben, men det lykkedes ikke, hverken den første eller anden Dag. De kunde Allesammen godt tale, naar de vare ude paa Gaden, men naar de kom ind af Slotsporten og saae Garden i Sølv, og op ad Trapperne Laquaierne i Guld og de store oplyste Sale, saa bleve de forbloffede; og stode de foran Thronen, hvor Prindsessen sad, saa vidste de intet at sige uden det sidste Ord, hun havde sagt, og det brød hun sig ikke om at høre igjen. Det var ligesom om Folk derinde havde faaet Snustobak paa Maven og vare faldet i Dvale, indtil de kom ud paa Gaden igjen, ja, saa kunde de snakke. Der stod en Række lige fra Byens Port til Slottet. „Jeg var selv inde at see det!" sagde Kragen. „De bleve baade sultne og tørstige, men fra Slottet fik de ikke engang saa meget, som et Glas lunkent Vand. Vel havde nogle af de Klogeste taget Smørrebrød med, men de deelte ikke med deres Nabo, de tænkte, som saa: lad ham kun see sulten ud, saa tager Prindsessen ham ikke!"

„Men Kay, lille Kay!" spurgte Gerda. „Naar kom han? Var han mellem de mange?"

„Giv Tid! giv Tid! nu ere vi lige ved ham! det var den tredie Dag, da kom der en lille Person, uden Hest eller Vogn,

ganske freidig marcherende lige op til Slottet; hans Dine skinnede som dine, han havde deilige lange Haar, men ellers fattige Klæder!"

„Det var Kay!" jublede Gerda. „O, saa har jeg fundet ham!" og hun klappede i Hænderne.

„Han havde en lille Randsel paa Ryggen!" sagde Kragen.

„Nei, det var vist hans Slæde!" sagde Gerda, „for med Slæden gik han bort!"

„Det kan gjerne være!" sagde Kragen, „jeg saae ikke saa noie til! men det veed jeg af min tamme Kjæreste, at da han kom ind af Slotsporten og saae Livgarden af Solv og opad Trappen Garden i Guld, blev han ikke det bitterste forknyt, han nikkede og sagde til dem: „det maa være kjedeligt at staae paa Trappen, jeg gaaer heller indenfor!" Der skinnede Salene med Lys; Geheimeraader og Excellenser gik paa bare Fødder og bare Guldsade; man kunde nok blive høitidelig! hans Støvler knirkede saa frygtelig stærkt, men han blev dog ikke bange!"

„Det er ganske vist Kay!" sagde Gerda, „jeg veed, han havde nye Støvler, jeg har hørt dem knirke i Bedstemoders Stue!"

„Ja knirke gjorde de!" sagde Kragen, „og freidig gik han lige ind for Prindsessen, der sad paa en Perle, saa stor som et Rokkehjul; og alle Hofdamerne med deres Piger og Pigers Piger, og alle Cavalererne med deres Tjenere og Tjeneres Tjenere, der holde Dreng, stode opstillede rundt om; og jo nærmere de stode ved Døren, jo stoltere saae de ud. Tjenernes Tjeners Dreng, der altid gaaer i Tøfler, er næsten ikke til at see paa, saa stolt staaer han i Døren!"

„Det maa være grueligt!“ sagde den lille Gerda. „Og Kay har dog faaet Prindsessen?“

„Havde jeg ikke været en Krage, saa havde jeg taget hende, og det uagtet jeg er forlovet. Han skal have talt ligesaa godt som jeg taler, naar jeg taler Kragemaal, det har jeg fra min tamme Kjæreste. Han var freidig og nydelig; han var slet ikke kommet for at frie, bare alene kommet for at høre Prindsessens Klogskab, og den fandt han god, og hun fandt ham god igjen.“

„Ja, vist! det var Kay!“ sagde Gerda, „han var saa klog, han kunde Hoved-Regning med Brøk! — O, vil Du ikke føre mig ind paa Slottet!“

„Ja, det er let sagt!“ sagde Kragen. „Men hvorledes gjøre vi det? Jeg skal tale derom med min tamme Kjæreste; hun kan vel raade os; thi det maa jeg sige Dig, saadan en lille Pige, som Du, faaer aldrig Lov at komme ordenlig ind!“

„Jo, det gjør jeg!“ sagde Gerda. „Naar Kay hører jeg er her, kommer han strax ud og henter mig!“

„Vent mig ved Stenten der!“ sagde Kragen, vrikkede med Hovedet og fløi bort.

Først da det var mørk Aften kom Kragen igjen tilbage: „Rar! rar!“ sagde den. „Jeg skal hilse Dig fra hende mange Gange! og her er et lille Brød til Dig, det tog hun i Kjøkkenet, der er Brød nok og Du er vist sulten! — Det er ikke muligt, at Du kan komme ind paa Slottet, Du har jo bare Fødder; Garden i Sølv og Laquaierne i Guld ville ikke tillade det; men græd ikke, Du skal dog nok komme derop. Min

Kjæreste veed en lille Bagtrappe, som fører til Sovekammeret, og hun veed, hvor hun skal tage Nøglen!"

Og de gik ind i Haven, i den store Allee, hvor det ene Blad faldt efter det andet, og da paa Slottet Lysene slukkedes, det ene efter det andet, førte Kragen lille Gerda hen til en Bagdør, der stod paa klem.

O, hvor Gerdas Hjerte bankede af Angest og Længsel! det var ligesom om hun skulde gjøre noget Ondt, og hun vilde jo kun have at vide, om det var lille Kay; jo, det maatte være ham; hun tænkte saa levende paa hans kloge Øine, hans lange Haar; hun kunde ordentlig see, hvorledes han smilede, som da de sad hjemme under Roserne. Han vilde vist blive glad ved at see hende, høre, hvilken lang Vei hun havde gaaet for hans Skyld, vide, hvor bedrøvet de Alle hjemme havde været, da han ikke kom igjen. O, det var en Frygt og en Glæde.

Nu vare de paa Trappen; der brændte en lille Lampe paa et Skab; midt paa Gulvet stod den tamme Krage og dreiede Hovedet til alle Sider og betragtede Gerda, der neiede, som Bedstemoder havde lært hende.

„Min Forlovede har talt saa smukt om dem, min lille Froken," sagde den tamme Krage, „deres Vita, som man kalder det, er ogsaa meget rørende! — Vil de tage Lampen, saa skal jeg gaae foran. Vi gaae her den lige Vei, for der træffe vi Ingen!"

„Jeg synes her kommer Nogen lige bag efter!" sagde Gerda, og det susede forbi hende; det var ligesom Skygger

hen ad Væggen, Heste med flagrende Manker og tynde Been, Jægerdrenge, Herrer og Damer til Hest.

„Det er kun Drømmene!" sagde Kragen, „de komme og hente det høie Herskabs Tanker til Jagt, godt er det, saa kan De bedre betragte dem i Sengen. Men lad mig see, kommer De til Ære og Værdighed, at De da viser et taknemmeligt Hjerte!"

„Det er jo ikke noget at snakke om!" sagde Kragen fra Skoven.

Nu kom de ind i den første Sal, den var af rosenrødt Atlask med kunstige Blomster opad Væggen; her susede dem allerede Drømmene forbi, men de foer saa hurtigt, at Gerda ikke fik seet det høie Herskab. Den ene Sal blev prægtigere end den anden; jo man kunde nok blive forbløffet, og nu vare de i Sovekammeret. Loftet herinde lignede en stor Palme med Blade af Glas, kostbart Glas, og midt paa Gulvet hang i en tyk Stilk af Guld to Senge, der hver saae ud som Lillier: den ene var hvid, i den laae Prindsessen; den anden var rød, og i den var det at Gerda skulde søge lille Kay; hun bøiede eet af de røde Blade tilside og da saae hun en brunn Nakke. — O, det var Kay! — Hun raabte ganske høit hans Navn, holdt Lampen hen til ham — Drømmene susede til Hest ind i Stuen igjen — han vaagnede, dreiede Hovedet og — — det var ikke den lille Kay.

Prindsen lignede ham kun paa Nakken, men ung og smuk var han. Og fra den hvide Lillie-Seng tittede Prindsessen ud, og spurgte hvad det var. Da græd den lille Gerda og fortalte hele sin Historie og Alt, hvad Kragerne havde gjort for hende.

„Din lille Stakkel!“ sagde Prindsen og Prindsessen, og de roste Kragerne og sagde, at de vare slet ikke vrede paa dem, men de skulde dog ikke gjøre det oftere. Imidlertid skulde de have en Belønning.

„Ville I flyve frit?“ spurgte Prindsessen, „eller ville I have fast Ansættelse som Hofkrager med Alt, hvad der falder af i Kjøkkenet?“

Og begge Kragerne neiede og bade om fast Ansættelse; for de tænkte paa deres Alderdom og sagde, „det var saa godt at have noget for den gamle Mand,“ som de kalde det.

Og Prindsen stod op af sin Seng og lod Gerda sove i den, og mere kunde han ikke gjøre. Hun foldede sine smaa Hænder og tænkte: „hvor dog Mennesker og Dyr ere gode,“ og saa lukkede hun sine Øine og sov saa velsignet. Alle Drømmene kom igjen flyvende ind, og da saae de ud som Guds Engle, og de trak en lille Slæde, og paa den sad Kay og nikkede; men det Hele var kun Drømmeri, og derfor var det ogsaa borte igjen, saasnart hun vaagnede.

Næste Dag blev hun klædt op fra Top til Taa i Silke og Fløiel; hun fik Tilbud at blive paa Slottet og have gode Dage, men hun bad alene om at faae en lille Vogn med en Hest for og et Par smaa Støvler, saa vilde hun igien kjøre ud i den vide Verden og finde Kay.

Og hun fik baade Støvler og Muffe; hun blev saa nydeligt klædt paa, og da hun vilde afsted, holdt ved Døren en ny Karreet af puurt Guld; Prindsens og Prindsessens Vaaben lyste fra den som en Stjerne; Kudsk, Tjenere og Forridere,

for der vare ogsaa Forridere, sad klædte i Guldkroner. Prindsen og Prindsessen hjalp hende selv i Vognen og ønskede hende al Lykke. Skovkragen, der nu var bleven givt, fulgte med de første tre Mile; den sad ved Siden af hende, for den kunde ikke taale at kjøre baglænds; den anden Krage stod i Porten og slog med Vingerne, den fulgte ikke med, thi den led af Hovedpine, siden den havde faaet fast Ansættelse og for meget at spise. Indeni var Karreten foret med Sukkerkringler, og i Sædet vare Frugter og Pebernødder.

„Farvel! farvel!" raabte Prinds og Prindsesse, og lille Gerda græd, og Kragen græd; — saaledes gik de første Mile; da sagde ogsaa Kragen Farvel, og det var den tungeste Afsked; den fløi op i et Træ og slog med sine sorte Vinger, saalænge den kunde see Vognen, der straalede, som det klare Solskin.

Femte Historie Den lille Roverpige.

De kjørte gjennem den mørke Skov, men Karreten skinnede som et Blus, det skar Roverne i Øinene, det kunde de ikke taale.

„Det er Guld! det er Guld!“ raabte de, styrtede frem, toge fat i Hestene, sloge de smaae Jokeier, Kudsken og Tjenerne ihjel, og trak nu den lille Gerda ud af Vognen.

„Hun er feed, hun er nydelig, hun er fedet med Nøddekjerne!“ sagde den gamle Roverkjelling, der havde et langt, stridt Skjæg og Øienbryn, der hang hende ned over Øinene. „Det er saa godt som et lille Fedelam! naa, hvor hun skal smage!“ og saa trak hun sin blanke Kniv ud og den skinnede, saa at det var grueligt.

„Au!“ sagde Kjellingen lige i det samme, hun blev bidt i Øret af sin egen lille Datter, der hang paa hendes Ryg og

var saa vild og uvorn, saa det var en Lyst. „Din lede Unge!“ sagde Moderen og fik ikke Tid til at slagte Gerda.

„Hun skal lege med mig!“ sagde den lille Roverpige. „Hun skal give mig sin Muffe, sin smukke Kjole, sove hos mig i min Seng!“ og saa bed hun igjen, saa Roverkjellingen sprang i Veiret og dreiede sig rundt, og alle Roverne loe og sagde: „see, hvor hun dandser med sin Unge!“

„Jeg vil ind i Karreten!“ sagde den lille Roverpige og hun maatte og vilde have sin Villie, for hun var saa forkjælet og saa stiv. Hun og Gerda sad ind i den, og saa kjørte de over Stub og Tjørn dybere ind i Skoven. Den lille Roverpige var saa stor som Gerda, men stærkere, mere bredskuldret og mørk i Huden; Øinene vare ganske sorte, de saae næsten bedrovede ud. Hun tog den lille Gerda om Livet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, saalænge jeg ikke bliver vred paa Dig! Du er sagtens en Prindsesse?“

„Nei,“ sagde lille Gerda og fortalte hende Alt, hvad hun havde oplevet, og hvormeget hun holdt af lille Kay.

Roverpigen saae ganske alvorlig paa hende, nikkede lidt med Hovedet og sagde: „De skal ikke slagte Dig, selv om jeg endogsaa bliver vred paa Dig, saa skal jeg nok selv gjøre det!“ og saa torrede hun Gerdas Øine og puttede saa begge sine Hænder ind i den smukke Muffe, der var saa blød og saa varm.

Nu holdt Karreten stille; de vare midt inde i Gaarden af et Roverslot; det var revnet fra overst til nederst, Ravne og Krager fløi ud af de aabne Huller, og de store Bulbidere,

der hver saae ud til at kunne sluge et Menneske, sprang høit i Veiret, men de gjøede ikke, for det var forbudt.

I den store, gamle, sodede Sal brændte midt paa Steengulvet en stor Ild; Rogen trak hen under Loftet og maatte selv see at finde ud; en stor Bryggerkjedel kogte med Suppe, og baade Harer og Kaniner vendtes paa Spid.

„Du skal sove i Nat med mig her hos alle mine Smaadyr!" sagde Roverpigen. De fik at spise og drikke og gik saa hen i et Hjørne, hvor der laae Halm og Tepper. Ovenover sad paa Lægter og Pinde næsten hundrede Duer, der alle syntes at sove, men dreiede sig dog lidt, da Smaapigerne kom.

„Det er allesammen mine!" sagde den lille Roverpige og greb rask fat i en af de nærmeste, holdt den ved Benene og rystede den, saa at den slog med Vingerne. „Kys den!" raabte hun og baskede Gerda med den i Ansigtet. „Der sidder Skovcanaillerne!" blev hun ved og viste bag en Mængde Tremmer, der var slaaet for et Hul i Muren høit oppe. „Det er Skovcanailler, de to! de flyve strax væk, har man dem ikke rigtigt laaset; og her staaer min gamle Kjæreste Bæ!" og hun trak ved Hornet et Rensdyr, der havde en blank Kobberring om Halsen og var bundet. „Ham maa vi ogsaa have i Klemme, ellers springer han med fra os. Hver evige Aften kilder jeg ham paa Halsen med min skarpe Kniv, det er han saa bange for!" og den lille Pige trak en lang Kniv ud af en Sprække i Muren og lod den glide over Rensdyrets Hals; det stakkels Dyr slog ud med Benene, og Roverpigen lo og trak saa Gerda med ned i Sengen.

„Vil Du have Kniven med, naar Du skal sove?“ spurgte Gerda og saae lidt bange til den.

„Jeg sover altid med Kniv!“ sagde den lille Roverpige. „Man veed aldrig, hvad der kan komme. Men fortæl mig nu igjen, hvad Du fortalte før om lille Kay, og hvorfor Du er gaaet ud i den vide Verden. Og Gerda fortalte forfra, og Skovduerne kurrede deroppe i Buret, de andre Duer sov. Den lille Roverpige lagde sin Arm om Gerdas Hals, holdt Kniven i den anden Haand og sov, saa man kunde høre det; men Gerda kunde slet ikke lukke sine Øine, hun vidste ikke, om hun skulde leve eller dø. Roverne sad rundt om Ilden, sang og drak, og Roverkjællingen slog Kolbøtter. O! det var ganske grueligt for den lille Pige at see paa.

Da sagde Skovduerne: „Kurre, kurre! vi have seet den lille Kay. En hvid Høne bar hans Slæde, han sad i Sneedronningens Vogn, der foer lavt hen over Skoven, da vi laae i Rede; hun blæste paa os Unger, og alle døde de uden vi to; kurre! kurre!“

„Hvad sige I deroppe?“ raabte Gerda, „hvor reiste Sneedronningen hen? Veed I noget derom?“

„Hun reiste sagtens til Lapland, for der er altid Snee og Jis! spørg bare Rensdyret, som staaer bundet i Strikken.“

„Der er Jis og Snee, der er velsignet og godt!“ sagde Rensdyret; „der springer man frit om i de store skinnende Dale! der har Sneedronningen sit Sommertelt, men hendes faste Slot er oppe mod Nordpolen, paa den Ø, som kaldes Spitsberg!“

„O Kay, lille Kay!“ sukkede Gerda.

„Nu skal Du ligge stille!“ sagde Roverpigen, „ellers faaer Du Kniven op i Maven!“

„Om Morgenen fortalte Gerda hende Alt, hvad Skovduerne havde sagt, og den lille Roverpige saae ganske alvorlig ud, men nikkede med Hovedet og sagde: „Det er det samme! det er det samme. — Veed Du, hvor Lapland er?“ spurgte hun Rensdyret.

„Hvo skulde bedre vide det end jeg,“ sagde Dyret, og Øinene spillede i Hovedet paa det. „Der er jeg født og baaret, der har jeg sprunget paa Sneemarken!“

„Hør!“ sagde Roverpigen til Gerda, „Du seer, at alle vore Mandfolk ere borte, men Mutter er her endnu, og hun bliver, men op ad Morgenstunden drikker hun af den store Flaske og tager sig saa en lille Lur ovenpaa; — saa skal jeg gjøre noget for Dig!“ Nu sprang hun ud af Sengen, foer hen om Halsen paa Moderen, trak hende i Mundskjægget og sagde: „min egen søde Gjedebuk, god Morgen!“ Og Moderen knipsede hende under Næsen, saa den blev rød og blaa, men det var altsammen af bare Kjærlighed.

Da saa Moderen havde drukket af sin Flaske og fik sig en lille Lur, gik Roverpigen hen til Rensdyret og sagde: „jeg kunde have besynderlig Lyst til endnu at kilde Dig mange Gange med den skarpe Kniv, for saa er Du saa morsom, men det er det samme, jeg vil løsne din Snor og hjælpe Dig udenfor, at Du kan løbe til Lapland, men Du skal tage Benene med Dig og bringe mig denne lille Pige til Sneedronningens

Slot, hvor hendes Legebroder er. Du har nok hørt, hvad hun fortalte, thi hun snakkede høit nok, og Du lurer!"

Rensdyret sprang høit af Glæde. Roverpigen løftede lille Gerda op og havde den Forsigtighed at binde hende fast, ja endogsaa at give hende en lille Pude at sidde paa. „Det er det samme," sagde hun, „der har Du dine laadne Støvler, for det bliver koldt, men Muffen beholder jeg, den er alfor nydelig! Alligevel skal Du ikke fryse. Her har Du min Moders store Bælvanter, de naae Dig lige op til Albuen; stik i! — Nu seer Du ud paa Hænderne ligesom min ækle Moder!"

Og Gerda græd af Glæde.

„Jeg kan ikke lide, at Du tviner!" sagde den lille Roverpige. „Nu skal Du just see fornøiet ud! og der har Du to Brød og en Skinke, saa kan Du ikke sulte." Begge Dele bleve bundne bag paa Rensdyret; den lille Roverpige aabnede Døren, lokkede alle de store Hunde ind, og saa skar hun Strikken over med sin Kniv og sagde til Rensdyret: „Løb saa! men pas vel paa den lille Pige!"

Og Gerda strakte Hænderne, med de store Bælvanter, ud mod Roverpigen og sagde farvel, og saa fløi Rensdyret afsted over Buske og Stubbe, gjennem den store Skov, over Moser og Stepper, alt hvad det kunde. Ulvene hylede, og Ravnene skreg. „Fut! fut!" sagde det paa Himlen. Det var ligesom om den nyste rødt.

„Det er mine gamle Nordlys!" sagde Rensdyret, „see, hvor de lyse!" og saa løb det endnu mere afsted, Nat og Dag; Brødene bleve spiist, Skinken med og saa vare de i Lapland.

Sjette Historie. Lappekonen og Finnekonen.

De holdt stille ved et lille Huus; det var saa ynkeligt; Taget gik ned til Jorden, og Døren var saa lav, at Familien maatte krybe paa Maven, naar den vilde ud eller ind. Her var Ingen hjemme uden en gammel Lappekone, der stod og stegte Fisk ved en Tranlampe; og Rensdyret fortalte hele Gerdas Historie, men først sin egen, for det syntes, at den var meget vigtigere, og Gerda var saa forkommet af Kulde, at hun ikke kunde tale.

„Ak, I arme Stakler!“ sagde Lappekonen, „da have I langt endnu at løbe! I maa afsted over hundrede Mile ind i Finmarken, for der ligger Sneedronningen paa Landet og brænder Blaalys hver evige Aften. Jeg skal skrive et Par Ord paa en tør Klipfisk, Papir har jeg ikke, den skal jeg give Eder med til Finnekonen deroppe, hun kan give Eder bedre Besked, end jeg!“

Og da nu Gerda var blevet varmet og havde faaet at spise og drikke, skrev Lappekonen et Par Ord paa en tør Klipfisk, bad Gerda passe vel paa den, bandt hende igjen fast

paa Rensdyret og det sprang afsted. „Fut! fut!“ sagde det oppe i Luften, hele Natten brændte de deiligste blaae Nordlys; — og saa kom de til Finmarken og bankede paa Finnekonens Skorsteen, for hun havde ikke engang Dør.

Der var en Hede derinde, saa Finnekonen selv gik næsten ganske nøgen; lille var hun og ganske grumset; hun losnede straxt Klæderne paa lille Gerda, tog Bælvanterne og Støvlerne af, for ellers havde hun faaet det for hedt, lagde Rensdyret et Stykke Jis paa Hovedet og læste saa, hvad der stod skrevet paa Klipfisken; hun læste det tre Gange, og saa kunde hun det udenad og puttede Fisken i Mad-Gryden, for den kunde jo godt spises, og hun spildte aldrig noget.

Nu fortalte Rensdyret først sin Historie, saa den lille Gerdas, og Finnekonen plirede med de kloge Øine, men sagde ikke noget.

„Du er saa klog,“ sagde Rensdyret; „jeg veed, Du kan binde alle Verdens Vinde i en Sytraad; naar Skipperen løser den ene Knude, faaer han god Vind, løser han den anden, da blæser det skarpt, og løser han den tredie og fjerde, da stormer det, saa Skovene falde om. Vil Du ikke give den lille Pige en Drik, saa hun kan faae tolv Mands Styrke og overvinde Sneedronningen.“

„Tolv Mands Styrke,“ sagde Finnekonen; „jo, det vil godt forslaae!“ og saa gik hun hen paa en Hylde, tog et stort sammenrullet Skind frem, og det rullede hun op; der var skrevet underlige Bogstaver derpaa, og Finnekonen læste, saa Vandet haglede ned af hendes Pande.

Men Rensdyret bad igjen saa meget for den lille Gerda, og Gerda saae med saa bedende Øine, fulde af Taarer, paa Finnekonen, at denne begyndte igjen at plire med sine og trak Rensdyret

hen i en Krog, hvor hun hvidskede til det, medens det fik frist Jis paa Hovedet:

„Den lille Kay er rigtignok hos Sneedronningen og finder alt der efter sin Lyst og Tanke og troer, det er den bedste Deel af Verden, men det kommer af, at han har faaet en Glas-Splint i Hjertet og et lille Glas-Korn i Diet; de maa først ud, ellers bliver han aldrig til Menneske, og Sneedronningen vil beholde Magten over ham!"

„Men kan Du ikke give den lille Gerda noget ind, saa hun kan faae Magt over det Hele?"

„Jeg kan ikke give hende større Magt, end hun allerede har! seer Du ikke, hvor stor den er? Seer Du ikke, hvor Mennesker og Dyr maae tjene hende, hvorledes hun paa bare Been er kommet saa vel frem i Verden. Hun maa ikke af os vide sin Magt, den sidder i hendes Hjerte, den sidder i, hun er et sødt uskyldigt Barn. Kan hun ikke selv komme ind til Sneedronningen og faae Glasset ud af lille Kay, saa kunne vi ikke hjælpe! To Mile herfra begynder Sneedronningens Have, derhen kan Du bære den lille Pige; sæt hende af ved den store Busk, der staaer med røde Bær i Sneen, hold ikke lang Faddersladder og skynd dig her tilbage!" Og saa løftede Finnekonen den lille Gerda op paa Rensdyret, der løb alt, hvad det kunde.

„O, jeg fik ikke mine Støvler! jeg fik ikke mine Bælvanter!" raabte den lille Gerda, det mærkede hun i den sviende Kulde, men Rensdyret turde ikke standse, det løb, til det kom til den store Busk med de røde Bær; der satte det Gerda af, kysfede hende paa Munden, og der løb store, blanke Taarer ned over Dyrets Kinder, og saa løb det, alt hvad det kunde, igjen tilbage. Der stod den stakkels

Gerda, uden Sko, uden Handsker, midt i det frygtelige iiskolde Finmarken.

Hun løb fremad, saa stærkt hun kunde; da kom der et heelt Regiment Sneeflokker; men de faldt ikke ned fra Himlen, den var ganske klar og skinnede af Nordlys; Sneeflokkerne løb lige hen ad Jorden, og jo nærmere de kom, des større bleve de; Gerda huskede nok, hvor store og kunstige de havde seet ud, dengang hun saae Sneeflokkerne gjennem Brændeglasset, men her vare de rigtignok anderledes store og frygtelige, de vare levende, de vare Sneedronningens Forposter; de havde de underligste Skikkelser; nogle saae ud som fæle store Pindsviin, andre som hele Knuder af Slanger, der stak Hovederne frem, og andre som smaa tykke Bjørne, paa hvem Haarene struttede, alle skinnende hvide, alle vare de levende Sneeflokker.

Da bad den lille Gerda sit Fadervor, og Kulden var saa stærk, at hun kunde see sin egen Aande; som en heel Røg stod den hende ud af Munden; Aanden blev tættere og tættere og den formede sig til smaa klare Engle, der voxte meer og mere, naar de rørte ved Jorden; og alle havde de Hjelm paa Hovedet og Spyd og Skjold i Hænderne; de bleve flere og flere, og da Gerda havde endt sit Fadervor, var der en heel Legion om hende; de hug med deres Spyd paa de gruelige Sneeflokker, saa de sprang i hundrede Stykker, og den lille Gerda gik ganske sikker og freidig frem. Englene klappede hende paa Fødderne og paa Hænderne, og saa følte hun mindre, hvor koldt det var, og gik raskt frem mod Sneedronningens Slot.

Men nu skulle vi først see, hvorledes Kay har det. Han tænkte rigtignok ikke paa lille Gerda, og allermindst at hun stod udenfor Slottet.

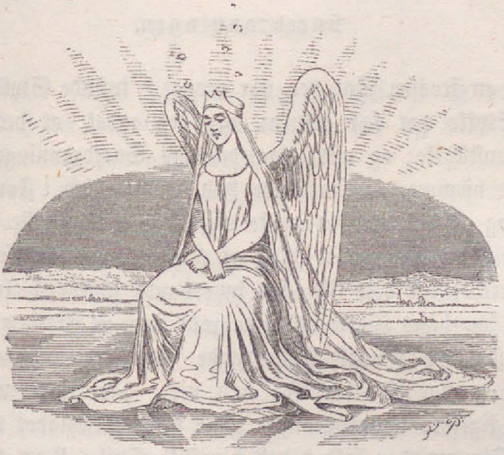

Syvende Historie. Hvad der skete i Snedronningens Slot og hvad der siden skete.

Slottets Vægge vare af den sygende Snee og Vinduer og Døre af de skjærende Vinde; der vare over hundrede Sale, alt ligesom Sneen sygede, den største strakte sig mange Mile, alle belyste af de stærke Nordlys, og de vare saa store, saa tomme, saa isnende kolde og saa skinnende. Aldrig kom her Lystighed, ikke engang saa meget, som et lille Bjørne-Bal, hvor Stormen kunde blæse op, og Isbjørnene gaae paa Bagbenene og have fine Manerer; aldrig et lille Spilleselskab med Munddask og slaae paa Lappen; aldrig en lille Smule Caffe-Commerts af de hvide Ræve-Frøkner; tomt, stort og koldt var det i Snedronningens Sale. Nordlysene blussede saa nøiagtigt, at man kunde tælle til, naar de vare paa det Høieste, og naar de vare paa det Laveste. Midt derinde i den tomme uendelige Sneesal

var der en frossen Sø: den var revnet i tusinde Stykker, men hvert Stykke var saa akkurat ligt det andet, at det var et heelt Kunststykke; og midt paa den sad Sneedronningen, naar hun var hjemme, og saa sagde hun, at hun sad i Forstandens Speil, og at det var det eneste og bedste i denne Verden.

Lille Kay var ganske blaa af Kulde, ja næsten sort, men han mærkede det dog ikke, for hun havde jo kysset Kuldegyset af ham, og hans Hjerte var saa godt som en Isklump. Han gik og slæbte paa nogle skarpe flade Isstykker, som han lagde paa alle mulige Maader, for han vilde have noget ud deraf; det var ligesom naar vi andre have smaa Træplader og lægge disse i Figurer, der kaldes det chinesiske Spil. Kay gik ogsaa og lagde Figurer, de allerkunstigste, det var Forstands Isspillet; for hans Øine vare Figurerne ganske udmærkede og af den allerhøieste Vigtighed; det gjorde det Glaskorn, der sad ham i Øiet! han lagde hele Figurer, der vare et skrevet Ord, men aldrig kunde han finde paa at lægge det Ord, som han just vilde, det Ord: Evigheden, og Sneedronningen havde sagt: „Kan Du udfinde mig den Figur, saa skal Du være Din egen Herre, og jeg forærer Dig hele Verden og et Par nye Skøiter." Men han kunde ikke.

„Nu suser jeg bort til de varme Lande!" sagde Sneedronningen, „jeg vil hen og kige ned i de sorte Gryder!" — Det var de ildsprudende Bjerge, Ætna og Vesuv, som man kalder dem. — „Jeg skal hvidte dem lidt! det hører til; det gjør godt oven paa Citroner og Viindruer! og saa floi Sneedronningen, og Kay sad ganske ene i den mange Mile

store tomme Jissal og saae paa Jisstykkerne og tænkte og tænkte, saa det knagede i ham, ganske stiv og stille sad han, man skulde troe han var frosset ihiel.

Da var det, at den lille Gerda traadte ind i Slottet gjennem den store Port, der var skjærende Vinde; men hun læste en Aftenbøn, og da lagde Vindene sig, som de vilde sove, og hun traadte ind i de store, tomme kolde Sale — da saae hun Kay, hun kjendte ham, hun fløi ham om Halsen, holdt ham saa fast og raabte: „Kay! søde lille Kay! saa har jeg da fundet Dig!"

Men han sad ganske stille, stiv og kold; — da græd den lille Gerda hede Taarer, de faldt paa hans Bryst, de trængte ind i hans Hjerte, de optøede Isklumpen og fortærede den lille Speilstump derinde; han saae paa hende, og hun sang Psalmen:

Roserne voxe i Dale,
Der faae vi Barn-Jesus i Tale!"

Da brast Kay i Graad; han græd, saa Speilkornet trillede ud af Øinene, han kjendte hende og jublede: „Gerda! søde lille Gerda! — hvor har Du dog været saa længe? Og hvor har jeg været?" Og han saae rundt om sig. „Hvor her er koldt! hvor her er tomt og stort!" og han holdt sig fast til Gerda, og hun lo og græd af Glæde; det var saa velsignet, at selv Jisstykkerne dandsede af Glæde rundtom og da de vare trætte og lagde sig, laae de netop i de Bogstaver, som Sneedronningen havde sagt, han skulde udfinde, saa var han sin egen Herre, og hun vilde give ham hele Verden og et Par nye Skøiter.

Og Gerda kysfede hans Kinder, og de bleve blomstrende; hun kysfede hans Øine, og de lyste som hendes, hun kysfede hans Hænder og Fødder, og han var sund og rask. Sneedronningen maatte gjerne komme hjem: hans Fribrev stod skrevet der med skinnende Isstykker.

Og de toge hinanden i Hænderne og vandrede ud af det store Slot; de talte om Bedstemoder og om Roserne oppe paa Taget; og hvor de gik, laae Vindene ganske stille og Solen brød frem; og da de naaede Busken med de røde Bær, stod Rensdyret der og ventede; det havde en anden ung Reen med, hvis Iver var fuldt, og den gav de Smaa sin varme Mælk og kysfede dem paa Munden. Saa bare de Kay og Gerda først til Finnekonen, hvor de varmede sig op i den hede Stue og fik Besked om Hjemreisen, saa til Lappekonen, der havde syet dem nye Klæder og gjort sin Slæde istand.

Og Rensdyret og den unge Reen sprang ved Siden og fulgte med, lige til Landets Grændse, der tittede det første Grønne frem, der toge de Afsked med Rensdyret og med Lappekonen. „Farvel!“ sagde de Allesammen. Og de første smaa Fugle begyndte at qviddre, Skoven havde grønne Knoppe, og ud fra den kom ridende paa en prægtig Hest, som Gerda kjendte (den havde været spændt for Guldkareeten) en ung Pige med en skinnende rød Hue paa Hovedet og Pistoler foran sig; det var den lille Roverpige, som var kjed af at være hjemme og vilde nu først Nord paa og siden ad en anden Kant, dersom hun ikke blev fornøiet. Hun kjendte strax Gerda, og Gerda kjendte hende, det var en Glæde.

„Du er en rar Fyr til at traske om!" sagde hun til lille Kay; „jeg gad vide, om Du fortjener, man løber til Verdens Ende for din Skyld!"

„Men Gerda klappede hende paa Kinden, og spurgte om Prinds og Prindsesse.

„De ere reiste til fremmede Lande!" sagde Roverpigen.

„Men Kragen?" spurgte den lille Gerda.

„Ja Kragen er død!" svarede hun. „Den tamme Kjæreste er blevet Enke og gaaer med en Stump sort Uldgarn om Benet; hun klager sig ynkeligt og Brøvl er det Hele! — Men fortæl mig nu, hvorledes det er gaaet Dig, og hvorledes Du fik fat paa ham!"

Og Gerda og Kay fortalte begge to.

„Og Snip-snap-snurre-basselurre!" sagde Roverpigen, tog dem begge to i Hænderne og lovede, at hvis hun engang kom igjennem deres By, saa vilde hun komme op at besøge dem, og saa red hun ud i den vide Verden, men Kay og Gerda gik Haand i Haand, og som de gik, var det et deiligt Foraar med Blomster og Grønt; Kirkeklokkerne ringede, og de kjendte de høie Taarne, den store By, det var i den de boede, og de gik ind i den og hen til Bedstemoders Dør, op ad Trappen, ind i Stuen, hvor Alt stod paa samme Sted som før, og Uhret sagde: „dik! dik!" og Viseren dreiede; men idet de gik igjennem Døren, mærkede de, at de vare blevne voxne Mennesker. Roserne fra Tagrenden blomstrede ind af de aabne Vinduer, og der stode de smaa Børnestole, og Kay og Gerda satte sig hver paa sin og holdt hinanden i Hænderne, de havde

glemt som en tung Drøm den kolde tomme Herlighed hos Sneedronningen. Bedstemoder sad i Guds klare Solskin og læste høit af Bibelen: „uden at I blive som Børn, komme I ikke i Guds Rige!“

Og Kay og Gerda saae hinanden ind i Øiet, og de forstode paa eengang den gamle Psalme:

„Roserne vore i Dale,
Der saae vi Barn-Jesus i Tale.“

Der sad de begge to Voxne og dog Børn, Børn i Hjertet, og det var Sommer, den varme, velsignede Sommer.

Holger Danske.

Der er i Danmark et gammelt Slot, som hedder Kronborg, det ligger lige ud i Øresund, hvor de store Skibe hver Dag seile forbi i hundredviis, baade engelske, russiske og preussiske; og de hilse med Kanoner for det gamle Slot: „bum!“ og Slottet svarer igjen med Kanoner: „bum!“ for saaledes sige Kanonerne „god Dag!“ „mange Tak!“ — Om Vinteren seile der ingen Skibe; saa ligger Alt med Is lige over til det svenske Land, men det er ordenlig ligesom en heel Landevei, der vaier det danske Flag og det svenske Flag, og danske og svenske Folk sige hinanden: „god Dag“, „mange Tak!“ men ikke med Kanoner, nei med venligt Haandtag, og den ene henter Hvedebrød og Kringler hos den anden, for fremmed Mad smager bedst. Men Pragten i det Hele er dog

det gamle Kronborg, og under det er det, at Holger Danske sidder i den dybe mørke Kjælder, hvor Ingen kommer, han er klædt i Jern og Staal og støtter sit Hoved paa de stærke Arme; hans lange Skjæg hænger ud over Marmorbordet, hvor det er voxet fast, han sover og drømmer, men i Drømme seer han Alt hvad der skeer heroppe i Danmark. Hver Juleaften kommer en Guds Engel og siger ham at det er rigtigt, som han har drømt, og at han godt kan sove igjen, for Danmark er endnu ikke i nogen ordenlig Fare! men kommer det i een, ja, saa vil den gamle Holger Danske reise sig saa Bordet revner, naar han trækker Skjægget til sig! saa kommer han frem og slaaer saa det høres i alle Verdens Lande.

Alt dette om Holger Danske sad en gammel Bedstefader og fortalte sin lille Sønneson, og den lille Dreng vidste, at hvad Bedstefader sagde, det var sandt. Og mens den Gamle sad og fortalte, saa snittede han paa et stort Træbillede, det skulde forestille Holger Danske og stilles forud paa et Skib, for den gamle Bedstefader var Billedsnitter, og det er saadan en Mand, som skjærer ud til Skibenes Gallioner, efter som hvert Skib skal kaldes, og her havde han udskaaret Holger Danske, der stod saa rank og stolt med sit lange Skjæg og holdt i den ene Haand det brede Slagsværd, men støttede den anden Haand paa det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefader fortalte saa meget om mærkelige danske Mænd og Qvinder, at den lille Sønneson tilsidst syntes at nu vidste han ligesaa meget, som Holger Danske kunde vide, der jo dog kun drømte derom; og da den Lille kom i

sin Seng, tænkte han saa meget derpaa, at han ordenlig knugede sin Hage til Sengedynen og syntes at han havde et langt Skjæg, der var voxet fast i den.

Men den gamle Bedstefader blev siddende ved sit Arbeide og snittede paa den sidste Deel deri, det var det danske Vaaben; og nu var han færdig, og han saae paa det Hele og han tænkte paa Alt, hvad han havde læst og hørt og hvad han i Aften havde fortalt den lille Dreng; og han nikkede og tørrede sine Briller, satte dem paa igjen og sagde: „ja i min Tid kommer nok ikke Holger Danske! men Drengen der i Sengen kan maaskee faae ham at see og være med naar det rigtigt gjælder, „og den gamle Bedstefader nikkede, og jo mere han saae paa sin Holger Danske, des tydeligere blev det ham, at det var et godt Billede han der havde gjort; han syntes ordenlig at det fik Couleur, og at Harnisket skinnede som Jern og Staal; Hjerterne i det danske Vaaben bleve mere og mere røde og Løverne sprang med Guldkroner paa.

„Det er dog det deiligste Vaaben nogen i Verden har!" sagde den Gamle. „Løverne ere Styrke og Hjerterne ere Mildhed og Kjærlighed!" og han saae paa den øverste Løve og tænkte paa Kong Knud, der bandt det store England til Danmarks Kongestol, og han saae paa den anden Løve og tænkte paa Waldemar, som samlede Danmark og betvang de vendiske Lande; han saae paa den tredie Løve og tænkte paa Margrethe som forenede Danmark, Sverrig og Norge; men idet han saae paa de røde Hjerter, saa skinnede de endnu stær-

kere end før, de bleve til Flammer som bevægede sig, og hans Tanke fulgte hver af dem.

Den første Flamme førte ham ind i et snevert mørkt Fængsel; der sad en Fange, en deilig Qvinde, Christian den Fjerdes Datter: Eleonora Ulfeld: og Flammen satte sig som en Rose paa hendes Bryst og blomstrede sammen med hendes Hjerte, hun den ædleste og bedste af alle danske Qvinder.

„Ja, det er et Hjerte i Danmarks Vaaben!" sagde den gamle Bedstefader.

Og hans Tanker fulgte Flammen, som førte ham ud paa Havet, hvor Kanonerne buldrede, hvor Skibene laae indhyllede i Røg; og Flammen hæftede sig som et Ordensbaand paa Hvitfeldts Bryst, idet han til Flaadens Frelse sprængte sig og sit Skib i Luften.

Og den tredie Flamme førte ham til Grønlands usle Hytter, hvor Præsten Hans Egede stod med Kjærlighed i Ord og Gjerning, Flammen var en Stjerne paa hans Bryst, et Hjerte til det danske Vaaben.

Og den gamle Bedstefaders Tanker gik foran den svævende Flamme, thi hans Tanke vidste, hvor Flammen vilde hen. I Bondekonens fattige Stue stod Frederik den Sjette og skrev sit Navn med Kridt paa Bjelken; Flammen bævede paa hans Bryst, bævede i hans Hjerte; i Bondens Stue blev hans Hjerte et Hjerte i Danmarks Vaaben. Og den gamle Bedstefader tørrede sine Øine, for han havde kjendt og levet for Kong Frederik med de sølvhvide Haar og de ærlige blaae Øine, og han foldede sine Hænder og saae stille frem for sig. Da

kom den gamle Bedstefaders Sønnekone og sagde, at det var sildigt, nu skulde han hvile, og at Aftenbordet var dækket.

„Men deiligt er det dog hvad Du der har gjort, Bedstefader!“ sagde hun. „Holger Danske og hele vort gamle Vaaben! — Det er ligesom om jeg havde seet det Ansigt før!“

„Nei det har Du nok ikke!“ sagde den gamle Bedstefader, „men jeg har seet det, og jeg har stræbt at snitte det i Træ, saaledes som jeg husker det. Den Gang var det, da Englænderne laae paa Rheden, den danske anden April, da vi viste, vi vare gamle Danske! Paa „Danmark“ hvor jeg stod i Steen Billes Eskadre, havde jeg en Mand ved min Side; det var, som Kuglerne vare bange for ham! lystig sang han gamle Viser og skjød og stred, som var han meer end et Menneske. Jeg husker hans Ansigt endnu; men hvorfra han kom, hvorhen han gik, veed ikke jeg, veed Ingen. Jeg har tidt tænkt, det var nok gamle Holger Danske selv, der var svømmet ned fra Kronborg og hjalp os i Farens Stund; det var nu min Tanke og der staaer hans Billede!“

Og det kastede sin store Skygge heelt op ad Væggen, selv noget hen ad Loftet, det saae ud, som var det den virkelige Holger Danske selv, som stod der bag ved, for Skyggen rørte sig, men det kunde da ogsaa være fordi Flammen i Lyset ikke brændte stadig. Og Sønnekonen kyssede den gamle Bedstefader og førte ham hen i den store Lænestol foran Bordet, og hun og hendes Mand, som jo var den gamle Bedstefaders Søn, og Fader til den lille Dreng der laae i Sengen, sad og spiste deres Aftenmad, og den gamle Bedstefader talte om de

danske Løver og de danske Hjerter, om Styrken og Mildheden, og ganske tydeligt forklarede han, at der var endnu een Styrke foruden den der laae i Sværdet, og han pegede paa Hylden hvor der laae gamle Bøger, hvor alle Holbergs Comedier laae, de som saa tidt vare læste, for de vare saa morsomme, man syntes ordentlig at kjende alle de Personer deri fra gamle Dage.

„See, han har ogsaa vidst at hugge!" sagde den gamle Bedstefader; „han har hugget det Gale og Kantede af Folk saa langt han kunde!" og gamle Bedstefader nikkede hen til Speilet, hvor Almanakken stod med det „Rundetaarn" og saa sagde han: „Tyge Brahe, han var ogsaa een, som brugte Sværdet; ikke til at hugge i Kjød og Been, men hugge en tydeligere Vei op imellem alle Himlens Stjerner! — Og saa han, hvis Fader var af min Stand, den gamle Billedsnitters Søn, han vi selv have seet med det hvide Haar og de stærke Skuldre, han som nævnes af alle Verdens Lande! ja han kunde hugge, jeg kan kun snitte! Jo, Holger Danske kan komme paa mange Maader, saa at der i alle Verdens Lande høres om Danmarks Styrke! Skal vi saa drikke Bertels Skaal!"

Men den lille Dreng i Sengen saae tydeligt det gamle Kronborg med Øresund, den virkelige Holger Danske som sad dybt dernede med Skjægget voxet fast i Marmorbordet og drømte om Alt hvad der skeer her oppe; Holger Danske drømte ogsaa om den lille fattige Stue, hvor Billedsnitteren sad, han hørte Alt hvad der blev talt og nikkede i Drømme og sagde:

„Ja, husk kun paa mig I Danske Folk! behold mig i Tanke! jeg kommer i Nødens Time!"

Og udenfor Kronborg skinnede den klare Dag og Vinden bar Jægerhornets Toner over fra Nabolandet, Skibene seilede forbi og hilsede: „bum! bum!" og fra Kronborg svarede det: „bum! bum!" men Holger Danske vaagnede ikke hvor stærkt de skjøde, for det var jo bare: „god Dag!" — „Mange Tak!" Der skal skydes anderledes for han vil vaagne; men han vaagner nok, for der er Krummer i Holger Danske!

Ole Lukøie.

I hele Verden er der ingen, der kan saa mange Historier, som Ole Lukøie! — Han kan rigtignok fortælle!

Saadan ud paa Aftenen, naar Born sidde nok saa net ved Bordet, eller paa deres Skammel, kommer Ole Lukøie; han kommer saa stille op ad Trappen, for han gaaer paa Hosesokker, han lukker ganske sagte Doren op og fut! saa sprøiter han Bornene sød Mælk ind i Øinene, saa fiint, saa fiint, men dog altid nok til at de ikke kunne holde Øinene aabne, og derfor ikke see ham; han lister sig lige bag ved, blæser dem sagte i Nakken, og saa blive de tunge i Hovedet, o ja! men det gjør ikke ondt, for Ole Lukøie mener det just godt med Bornene, han vil bare have at de skulle være rolige, og det

ere de bedst, naar man faaer dem i Seng, de skulle være stille, for at han kan fortælle dem Historier. —

Naar Børnene nu sove, sætter Ole Lukøie sig paa Sengen; han er godt klædt paa, hans Frakke er af Silketøi, men det er ikke mueligt at sige, hvad Couleur den har, for den skinner grøn, rød og blaa, alt ligesom han dreier sig; under hver Arm holder han en Paraply, een med Billeder paa, og den sætter han over de gode Børn, og saa drømme de hele Natten de deiligste Historier, og een Paraply har han, hvor der slet intet er paa, og den sætter han over de uartige Børn, saa sove de saa tossét og har om Morgenen, naar de vaagne, ikke drømt det allermindste.

Nu skulle vi høre, hvorledes Ole Lukøie i en heel Uge kom hver Aften til en lille Dreng, som hed Hjalmar, og hvad han fortalte ham! Det er hele syv Historier, for der er syv Dage i en Uge.

Mandag.

„Hør nu engang!“ sagde Ole Lukøie om Aftenen, da han havde faaet Hjalmar i Seng, „nu skal jeg pynte op!“ og saa blev alle Blomsterne i Urtepotterne til store Træer, der strakte deres lange Grene hen under Loftet og langs med Væggen, saa hele Stuen saae ud som det deiligste Lysthuus, og alle Grene vare fulde af Blomster, og hver Blomst var smukkere end en Rose, lugtede saa deilig, og vilde man spise den, var den sødere end Sylttetøi! Frugterne glindsede ligesom Guld og saa vare der Boller der revnede af Rosiner, det var mageløst! men i det samme begyndte det at jamre sig saa forskrækkeligt henne i Bordskuffen, hvor Hjalmars Skolebøger laae.

„Hvad er nu det!“ sagde Ole Lukøie og gik hen til Bordet og fik Skuffen op. Det var Tavlen, som det knugede

og trykkede i, for der var kommet et galt Tal i Regnestykket, saa det var færdigt at falde fra hinanden; Griffelen hoppede og sprang i sit Seglgarnsbaand ligesom den kunde være en lille Hund, den vilde hjælpe paa Regnestykket, men den kunde ikke! — Og saa var det Hjalmars Skrivebog, som det jamrede sig inden i, o det var ordentligt fælt at høre! langs ned paa hvert Blad stode alle de store Bogstaver, hvert med et lille ved Siden, en heel Række ned ad, det var saadan en Forskrift, og ved den igjen stode nogle Bogstaver, der troede de saae ud lige som den, for dem havde Hjalmar skrevet, de laae næsten ligesom om de vare faldne over Blyants-Stregen, hvilken de skulde staae paa.

„See, saadan skulde I holde Eder!" sagde Forskriften, „see, saadan til Siden, med et rask Sving!"

„O, vi ville gjerne," sagde Hjalmars Bogstaver, „men vi kunne ikke, vi ere saa daarlige!"

„Saa skal I have Kinderpulver!" sagde Ole Lukøie.

„O nei!" raabte de, og saa stode de saa ranke at det var en Lyst!

„Ja nu faae vi ikke fortalt Historier!" sagde Ole Lukøie, „nu maa jeg exercere dem! een to! een to!" og saa exercerede han Bogstaverne, og de stode saa ranke og saa sunde som nogen Forskrift kunde staae; men da Ole Lukøie gik, og Hjalmar om Morgenen saae til dem, saa vare de lige saa elendige som før.

Tirsdag.

Saasnart Hjalmar var i Seng, rørte Ole Lukøie med sin lille Troldsproite ved alle Møblerne i Stuen og strax begyndte de at snakke, og Allesammen snakkede de om dem selv, undtagen Spyttebakken, den stod taus og ærgrede sig over, at de kunde være saa forfængelige, kun at tale om dem selv, kun at tænke paa dem selv og slet ikke at have Tanke for den, der dog stod saa beskeden i Krogen og lod sig spytte paa.

Der hang over Komoden et stort Maleri i en forgyldt Ramme, det var et Landskab, man saae høie gamle Træer, Blomster i Græsset og et stort Vand med en Flod, der løb om bag Skoven, forbi mange Slotte, langt ud i det vilde Hav.

Ole Lukøie rørte med sin Troldsproite ved Maleriet og saa begyndte Fuglene derinde at synge, Træernes Grene bevægede sig og Skyerne toge ordenlig Flugt, man kunde see deres Skygge hen over Landskabet.

Nu loftede Ole Lukoie den lille Hjalmar op mod Rammen, og Hjalmar stak Benene ind i Maleriet, lige ind i det høie Græs og der stod han; Solen skinnede mellem Træernes Grene ned paa ham. Han løb hen til Vandet, satte sig i en lille Baad der laae; den var malet rød og hvid, Seilene skinnede som Sølv og sex Svaner alle med Guldkroner nede om Halsen og en straalende blaa Stjerne paa Hovedet, trak Baaden forbi de grønne Skove, hvor Træerne fortalte om Rovere og Hexe og Blomsterne om de nydelige smaa Alfer og hvad Sommerfuglene havde fortalt dem.

De deiligste Fisk, med Skjæl som Sølv og Guld, svømmede efter Baaden, imellem gjorde de et Spring saa det sagde Pladsk igjen i Vandet, og Fuglene, røde og blaa, smaa og store, floi i to lange Rækker bag efter, Myggene dandsede og Oldenborren sagde bum, bum; de vilde allesammen følge Hjalmar, og hver havde de en Historie at fortælle!

Det var rigtignok en Seiltour! snart vare Skovene saa tætte og saa mørke, snart vare de som den deiligste Have med Solskin og Blomster og der laae store Slotte af Glas og af Marmor; paa Altanerne stode Prindsesser, og alle vare de smaa Piger, som Hjalmar godt kjendte, han havde leget med dem før. De rakte Haanden ud, og hver holdt den yndigste Sukkergriis, som nogen Kagekone kunde sælge, og Hjalmar tog i den ene Ende af Sukkergrisen, idet han seilede forbi, og Prindsessen holdt godt fast, og saa fik hver sit Stykke, hun det mindste, Hjalmar det allerstørste! Ved hvert Slot stode smaa Prindser Skildvagt, de skuldrede med Guld-

sabel og lode det regne med Rosiner og Tinsoldater; det var rigtige Prindser!

Snart seilede Hjalmar gjennem Skove, snart ligesom igjennem store Sale, eller midt igjennem en By; han kom ogsaa igjennem den, hvor hans Barnepige boede, hun der havde baaret ham, da han var en ganske lille Dreng, og havde holdt saa meget af ham, og hun nikkede og vinkede og sang det nydelige lille Vers, hun selv havde digtet og sendt Hjalmar:

Jeg tænker paa Dig saa mangen Stund,
Min egen Hjalmar, Du søde!
Jeg har jo kysset Din lille Mund,
Din Pande, de Kinder røde.
Jeg hørte Dig sige de første Ord,
Jeg maatte Dig Afsked sige.
Vor Herre velsigne Dig her paa Jord,
En Engel Du er fra hans Rige!

Og alle Fuglene sang med, Blomsterne dandsede paa Stilken og de gamle Træer nikkede, ligesom om Ole Lukøie ogsaa fortalte dem Historier.

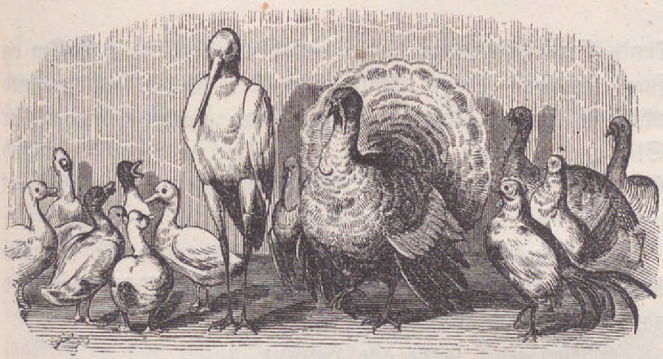

Onsdag.

Nei hvor Regnen skyllede ned udenfor! Hjalmar kunde høre det i Søvne! og da Ole Lukøie lukkede et Vindue op, stod Vandet ligeop til Vindueskarmen; der var en heel Sø derude, men det prægtigste Skib laae op til Huset.

„Vil Du seile med lille Hjalmar!“ sagde Ole Lukøie, „saa kan Du i Nat komme til de fremmede Lande og være her i Morgen igjen!“ —

Og saa stod med eet Hjalmar i sine Søndagsklæder midt paa det prægtige Skib, og strax blev Veiret velsignet, og de seilede gjennem Gaderne, krydsede om Kirken og nu var Alt en stor vild Søe. De seilede saa længe, at der ingen Land var at øine mere, og de saae en Flok Storke, de kom ogsaa hjemme fra og vilde til de varme Lande; den ene Stork fløi bag ved den anden og de havde allerede fløiet saa langt, saa langt; een af dem var saa træt, at hans Vinger næsten ikke

kunde bære ham længer, han var den allersidste i Rækken og snart kom han et stort Stykke bag efter, tilsidst sank han med udbredte Vinger lavere og lavere, han gjorde endnu et Par Slag med Vingerne, men det hjalp ikke; nu berørte han med sine Fødder Tougværket paa Skibet, nu gled han ned af Seilet og bums! der stod han paa Dækket.

Saa tog Matrosdrengen ham og satte ham ind i Hønsehuset, til Høns, Ænder og Kalkuner; den stakkels Stork stod ganske forknyt midt imellem dem.

„S'ikken een!" sagde alle Hønsene.

Og den kalkunske Hane pustede sig op saa tykt den kunde og spurgte hvem han var; og Ænderne gik baglænds og puffede til hinanden: „rap Dig! rap Dig!"

Og Storken fortalte om det varme Africa, om Pyramiderne og om Strudsen, der løb som en vild Hest hen over Ørkenen, men Ænderne forstode ikke hvad han sagde, og saa puffede de til hinanden! „Skal vi være enige om, at han er dum!"

„Ja vist er han dum!" sagde den kalkunske Hane og saa pludrede den op. Da taug Storken ganske stille og tænkte paa sit Africa.

„Det er nogle deilige tynde Been I har!" sagde Kalkunen. „Hvad koster Alen?"

„Skrat, skrat, skrat!" grinte alle Ænderne, men Storken lod, som om han slet ikke hørte det.

„I kan gjerne lee med!" sagde Kalkunen til ham, „for det var meget vittigt sagt! eller var det maaskee for lavt for ham

ak, ak! han er ikke fleersidig! lad os blive ved at være interessante for os selv!" og saa klukkede de og Ænderne snadrede, „gik, gak! gik, gak!" det var skrækkeligt, hvor morsomt de selv fandt det.

Men Hjalmar gik hen til Hønsehuset, aabnede Døren, kaldte paa Storken og den hoppede ud paa Dækket til ham; nu havde den hvilet sig og det var ligesom om den nikkede til Hjalmar for at takke ham; derpaa bredte den sine Vinger ud og fløi til de varme Lande, men Hønsene klukkede, Ænderne snadrede og den kalkunske Hane blev ganske ildrød i Hovedet.

„Imorgen skal vi koge Suppe paa jer?" sagde Hjalmar og saa vaagnede han, og laae i sin lille Seng. Det var dog en forunderlig Reise Ole Lukøie havde ladet ham gjøre den Nat!

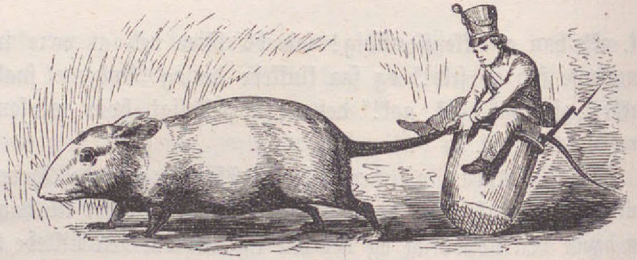

Torsdag.

„Veed Du hvad!“ sagde Ole Lukøie, „Bliv nu ikke bange! her skal Du see en lille Muus!“ og saa holdt han sin Haand, med det lette nydelige Dyr, hen imod ham. „Den er kommen for at invitere Dig til Bryllup. Her er to smaa Muus i Nat, som ville træde ind i Ægtestanden. De boe nede under Din Moders Spiiskammergulv, det skal være saadan en deilig Leilighed!“

„Men hvor kan jeg komme gjennem det lille Musehul i Gulvet?“ spurgte Hjalmar.

„Lad mig om det!“ sagde Ole Lukøie, „jeg skal nok faae Dig lille!“ og saa rørte han med sin Troldspröite ved Hjalmar, der strax blev mindre og mindre, tilsidst var han ikke saa stor, som en Finger. „Nu kan Du laane Tinsoldatens Klæder, jeg tænker de kunne passe, og det seer saa rask ud at have Uniform paa, naar man er i Selskab!“

„Ja nok!“ sagde Hjalmar, og saa var han i Øieblikket klædt paa, som den nysseligste Tinsoldat.

„Vil De ikke være saa god at sætte Dem i Deres Moders Fingerbol“ sagde den lille Muus, „saa skal jeg have den Ære at trække Dem!“

„Gud, skal Frøkenen selv have Uleilighed!" sagde Hjalmar og saa kjørte de til Muse-Bryllup.

Først kom de ind under Gulvet i en lang Gang, der slet ikke var høiere end at de netop kunde kjøre der med et Fingerbøl, og hele Gangen var illumineret med Trøfle.

„Lugter her ikke deiligt!" sagde Musen, som trak ham, „den hele Gang er bleven smurt med Fleskesvær! det kan ikke være deiligere!"

Nu kom de ind i Brudesalen; her stode til Høire alle de smaa Hun-Muus og de hvidskede og tviskede, ligesom om de gjorde Nar af hinanden; til Venstre stode alle Han-Musene og strøg sig med Poten om Mundskjægget, men midt paa Gulvet saae man Brudeparret, de stode i en udhulet Osteskorpe og kysstes saa skrækkeligt meget for Alles Øine, thi de vare jo forlovede og nu skulde de strax have Bryllup.

Der kom altid flere og flere Fremmede; den ene Muus var færdig at træde den anden ihjel og Brudeparret havde stillet sig midt i Døren, saa man hverken kunde komme ud eller ind. Hele Stuen var ligesom Gangen smurt med Fleskesvær, det var hele Beværtningen, men til Desert blev der fremviist en Ært, som en lille Muus af Familien havde bidt Brudeparrets Navn ind i, det vil sige det første Bogstav; det var noget ganske overordenligt.

Alle Musene sagde, at det var et deiligt Bryllup og at Conversationen havde været saa god.

Og saa kjørte Hjalmar igjen hjem; han havde rigtignok været i fornemt Selskab, men han maatte ogsaa krybe ordentlig sammen, gjøre sig lille og komme i Tinsoldat-Uniform.

Fredag.

„Det er utroligt hvor mange der ere af ældre Folk, som gjerne ville have fat paa mig!“ sagde Ole Lukøie, „det er især dem, som have gjort noget ondt. „„Gode lille Ole,““ sige de til mig, „„vi kunne ikke faae Øinene i og saa ligge vi hele Natten og see alle vore onde Gjerninger, der, som smaa Trolde, sidde paa Sengekanten og sprøite os over med hedt Vand, vilde Du dog komme og jage dem bort, at vi kunne faae en god Søvn““, og saa sukke de saa dybt: „„vi ville saamænd gjerne betale: god Nat Ole! Pengene ligge i Vinduet““, men jeg gjør det ikke for Penge,“ sagde Ole Lukøie.

„Hvad skulle vi nu have for i Nat?“ spurgte Hjalmar.

„Ja, jeg veed ikke om Du har Lyst igjen i Nat at komme til Bryllup, det er en anden Slags end den igaar. Din Søsters store Dukke, den der seer ud som et Mandfolk og kaldes Herman, skal

giftes med Dukken Bertha, det er desuden Dukkens Geburtsdag og derfor skal der komme saa mange Presenter!"

„Ja det kjender jeg nok," sagde Hjalmar, „altid naar Dukkerne trænge til nye Klæder, saa lader min Søster dem have Geburtsdag eller holde Bryllup! det er vist skeet hundred Gange!"

„Ja, men i Nat er Brylluppet hundred og eet, og naar hundred og eet er ude, saa er Alt forbi! derfor bliver ogsaa dette saa mageløst. See en Gang!"

Og Hjalmar saae hen paa Bordet; der stod det lille Paphuus med Lys i Vinduerne og alle Tinsoldaterne præsenterede Gevær uden for. Brudeparret sad paa Gulvet og lænede sig op til Bordbenet, ganske tankefuldt, og det kunde det jo have Grund til. Men Ole Lukøie, iført Bedstemoders sorte Skjørt, viede dem! da Vielsen var forbi, istemte alle Møblerne i Stuen følgende skjønne Sang, der var skrevet af Blyanten, den gik paa Melodie, som Tappenstregen.

Vor Sang skal komme, som en Vind,
Til Brudeparret i Stuen ind;
De kneise begge, som en Pind,
De ere gjort' af Handskeskind!
:,: Hurra, Hurra! for Pind og Skind!
Det synge vi høit i Veir og Vind! :,:

Og nu fik de Presenter, men de havde frabedet sig alle spiselige Ting, for de havde nok af deres Kjærlighed.

„Skal vi nu ligge paa Landet, eller reise udenlands?" spurgte Brudgommen, og saa blev Svalen, som havde reist meget og den gamle Gaard-Høne, der fem Gange havde ruget Kyllinger ud,

taget paa Raad; og Svalen fortalte om de deilige varme Lande, hvor Viindruerne hang saa store og tunge, hvor Luften var saa mild og Bjergene havde Farver, som man her slet ikke kjender dem!"

„De har dog ikke vor Grønkaal!" sagde Hønen. „Jeg laae en Sommer med alle mine Kyllinger paa Landet, der var en Gruusgrav som vi kunde gaae og skrabe i, og saa havde vi Adgang til en Have med Grønkaal! O, hvor den var grøn! jeg kan ikke tænke mig noget kjønnere."

„Men den ene Kaalstok seer ud ligesom den anden," sagde Svalen, „og saa er her tidt saa daarligt Veir!"

„Ja det er man vant til!" sagde Hønen.

„Men her er koldt, det fryser!"

„Det har Kaalen godt af!" sagde Hønen. „Desuden kunne vi ogsaa have det varmt! havde vi ikke for fire Aar siden en Sommer, der varede i fem Uger, her var saa hedt, man kunde ikke trække Veiret! og saa have vi ikke alle de giftige Dyr, de have ude! og vi er fri for Rovere! Det er et Skarn, som ikke finder at vort Land er det kjønneste! han fortjente rigtig ikke at være her!" og saa græd Hønen. „Jeg har ogsaa reist! jeg har kjørt i en Bøtte over tolv Mile! der er slet ingen Fornøielse ved at reise!"

„Ja Hønen er en fornuftig Kone!" sagde Dukken Bertha, „jeg holder heller ikke af at reise paa Bjerge, for det er kun op og saa er det ned! nei, vi ville flytte ud ved Gruusgraven og spadsere i Kaalhaven."

Og derved blev det.

Løverdag.

„Faaer jeg nu Historier!“ sagde den lille Hjalmar, saasnart Ole Lukøie havde faaet ham i Seng.

„I Aften har vi ikke Tid til det,“ sagde Ole og spændte sin smukkeste Paraply over ham. „See nu paa disse Chinesere!“ og hele Paraplyen saae ud som en stor chinesisk Skaal med blaa Træer og spidse Broer med smaa Chinesere paa, der stode og nikkede med Hovedet. „Vi skulde have hele Verden pudset kjønt op til imorgen,“ sagde Ole, „det er jo da en hellig Dag, det er Søndag. Jeg skal hen i Kirketaarnet for at see, om de smaa Kirkenisser polere Klokkerne, at de kunne lyde smukt, jeg skal ud paa Marken, og see om Vindene blæse Støvet af Græs og Blade, og hvad der er det største Arbeide, jeg skal have alle Stjernerne ned for at polere dem af! jeg tager dem

i mit Forklæde, men først maa hver numereres, og Hullerne, hvor de sidde deroppe, maa numereres, at de kunne komme paa deres rette Pladser igjen, ellers vilde de ikke sidde fast og vi faae for mange Stjerneskud, i det den ene dratter efter den anden!"

„Hør, veed De hvad Hr. Lukøie!" sagde et gammelt Portræt, som hang paa Væggen, hvor Hjalmar sov, „jeg er Hjalmars Oldefader: De skal have Tak fordi De fortæller Drengen Historier, men De maa ikke forvilde hans Begreber. Stjernerne kunne ikke tages ned og poleres! Stjernerne ere Kloder ligesom vor Jord, og det er just det gode ved dem!"

„Tak skal Du have, Du gamle Oldefader!" sagde Ole Lukøie, „Tak skal Du have! Du er jo Hovedet for Familien, Du er „Olde"-Hovedet! men jeg er ældre, end Du! jeg er en gammel Hedning, Romerne og Grækerne kaldte mig Drommeguden! jeg er kommet i de fornemste Huse og kommer der endnu! jeg forstaaer at omgaaes baade med Smaae og Store! Nu kan Du fortælle!" — og saa gik Ole Lukøie og tog Paraplyen med.

„Nu tør man nok ikke mere sige sin Mening!" sagde det gamle Portræt.

Og saa vaagnede Hjalmar.

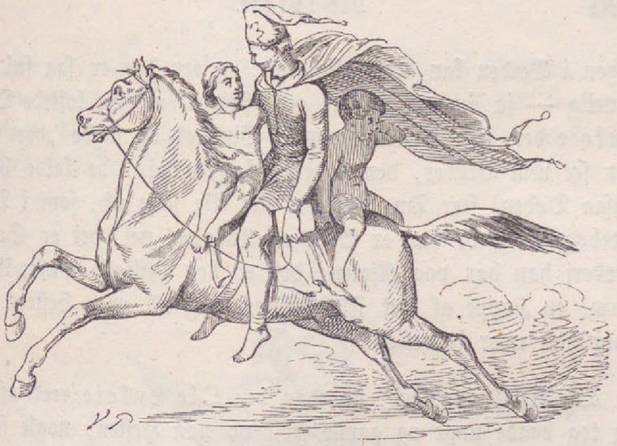

Søndag.

„God Aften!“ sagde Ole Lukoie, og Hjalmar nikkede, men sprang saa hen og vendte Oldefaderens Portræt om mod Væggen, at det ikke skulde snakke med, ligesom igaar.

„Nu skal Du fortælle mig Historier, om „de fem grønne Ærter, der boede i een Ærtebælg,“ og om „Hanebeen der gjorde Cuur til Honebeen“, og om „Stoppenaalen,“ der var saa fiin paa det, at hun bildte sig ind hun var en Synaal!“

„Man kan ogsaa faae for meget af det gode!“ sagde Ole Lukoie, „jeg vil helst vise Dig noget, veed Du nok! jeg vil vise Dig min Broder, han hedder ogsaa Ole Lukoie, men han kommer aldrig til nogen meer end eengang og naar han kommer, tager han dem med paa sin Hest og fortæller dem Historier; han kan kun to, een der er saa magelos deilig, at

ingen i Verden kan tænke sig den, og een der er saa fæl og gruelig — ja det er ikke til at beskrive!" og saa løftede Ole Lukøie den lille Hjalmar op i Vinduet og sagde „der skal Du see min Broder, den anden Ole Lukøie! de kalde ham ogsaa Døden! seer Du, han seer slet ikke slem ud, som i Billedebøgerne, hvor han er Been og Knogler! nei, det er Sølvbroderi han har paa Kjolen: det er den deiligste Husar-Uniform! en Kappe af sort Fløiel flyver bag ud over Hesten! see hvor han rider i Gallop."

Og Hjalmar saae, hvordan den Ole Lukøie reed afsted og tog baade unge og gamle Folk op paa Hesten, nogle satte han for paa og andre satte han bag paa, men altid spurgte han først, „hvorledes staaer det med Characteerbogen?" — „Godt!" sagde de Allesammen; „ja lad mig selv see!" sagde han, og saa maatte de vise ham Bogen; og alle de som havde „Meget godt" og „Udmærket godt" kom for paa Hesten og fik den deilige Historie at høre, men de som havde „Temmeligt godt" og „Maadeligt" de maatte bag paa, og fik den fæle Historie; de rystede og græd, de vilde springe af Hesten, men kunde det slet ikke, thi de var lige strax voxet fast til den.

„Men Døden er jo den deiligste Ole Lukøie!" sagde Hjalmar, „ham er jeg ikke bange for!"

„Det skal Du heller ikke!" sagde Ole Lukøie, „see bare til, at Du har en god Characteerbog!"

„Ja det er lærerigt!“ mumlede Oldefaderens Portræt, „det hjelper dog, man siger sin Mening!“ og saa var han fornøiet.

See, det er Historien om Ole Lukøie! nu kan han selv i Aften fortælle Dig noget mere!

Tommelise.

Der var engang en Kone, som saa gjerne vilde have sig et lille bitte Barn, men hun vidste slet ikke, hvor hun skulde faae et fra; saa gik hun hen til en gammel Hex og sagde til hende: „Jeg vilde saa inderlig gjerne have et lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg dog skal faae et fra?"

„Jo, det skal vi nok komme ud af!" sagde Hexen. „Der har Du et Bygkorn, det er slet ikke af den Slags, som groer paa Bondemandens Mark, eller som Hønsene faae at spise, læg det i en Urtepotte, saa skal Du faae noget at see!"

„Tak skal Du have!" sagde Konen og gav Hexen tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bygkornet, og strax voxte der en deilig stor Blomst op, den saae ganske ud som en Tulipan,

men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„Det er en nydelig Blomst!" sagde Konen, og kyssede den paa de smukke røde og gule Blade, men lige i det hun kyssede, gav Blomsten et stort Knald, og aabnede sig. Det var en virkelig Tulipan, kunde man nu see, men midt inde i Blomsten, paa den grønne Stol, sad der en lille bitte Pige, saa fiin og nydelig, hun var ikke uden en Tomme lang, og derfor kaldtes hun Tommelise.

En nydelig lakeret Valdnodskal fik hun til Vugge, blaa Violblade vare hendes Madrasser og et Rosenblad hendes Overdyne; der sov hun om Natten, men om Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en Tallerken, som hun havde lagt en heel Krands om med Blomster, der stak deres Stilke ned i Vandet; her flød et stort Tulipanblad, og paa dette maatte Tommelise sidde og seile fra den ene Side af Tallerkenen til den anden; hun havde to hvide Hestehaar at ro med. Det saae just deiligt ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa fiint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

En Nat, som hun laae i sin smukke Seng, kom der en hæslig Skruptudse hoppende ind af Vinduet; der var en Rude itu. Skruptudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede lige ned paa Bordet, hvor Tommelise laae og sov under det røde Rosenblad.

„Det var en deilig Kone til min Søn!" sagde Skruptudsen, og saa tog hun fat i Valdnodskallen, hvor Tommelise sov, og hoppede bort med hende gjennem Ruden, ned i Haven.

Der løb en ſtor, bred Aa; men lige ved Bredden var det ſumpet og muddret; her boede Skruptudſen med ſin Søn. Uh! han var ogſaa ſtyg og fæl, lignede ganſke ſin Moder; „koax, koax, brekke-ke-kex!“ det var alt hvad han kunde ſige, da han ſaae den nydelige lille Pige i Valdnodſkallen.

„Snak ikke ſaa høit, for ellers vaagner hun!“ ſagde den gamle Skruptudſe, „hun kunde endnu løbe fra os, for hun er ſaa let, ſom et Svaneduun! vi ville ſætte hende ud i Aaen paa et af de brede Aakandeblade, det er for hende, der er ſaa let og lille, ligeſom en O! der kan hun ikke løbe bort, mens vi gjøre Stadſeſtuen iſtand nede under Mudderet, hvor I ſkulle boe og bygge!“

Ude i Aaen voxte der ſaa mange Aakander med de brede grønne Blade, der ſee ud ſom de flyde oven paa Vandet; det Blad, ſom var længſt ude, var ogſaa det allerſtørſte; der ſvømmede den gamle Skruptudſe ud og ſatte Valdnodſkallen med Tommeliſe.

Den lillebitte Stakkel vaagnede ganſke tidlig om Morgenen, og da hun ſaae, hvor hun var, begyndte hun ſaa bitterligt at græde, for der var Vand paa alle Sider af det ſtore grønne Blad, hun kunde ſlet ikke komme i Land.

Den gamle Skruptudſe ſad nede i Mudderet og pyntede ſin Stue op med Siv og gule Aaknappe, — der ſkulde være rigtig net for den nye Svigerdatter, — ſvømmede ſaa med den ſtygge Søn ud til Bladet, hvor Tommeliſe ſtod, de vilde hente hendes pæne Seng, den ſkulde ſættes op i Brudekammeret, før hun ſelv kom der. Den gamle Skruptudſe neiede

saa dybt i Vandet for hende og sagde: „her skal Du see min Søn, han skal være Din Mand, og I skal boe saa deiligt nede i Mudderet!"

„Koax, koax! brekkekekex!" det var Alt, hvad Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men Tommelise sad ganske alene og græd paa det grønne Blad, fox hun vilde ikke boe hos den fæle Skruptudse eller have hendes hæslige Søn til sin Mand. De smaa Fisk, som svømmede nede i Vandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt hvad hun sagde, derfor stak de Hovederne op, de vilde dog see den lille Pige. Saa snart de fik hende at see, fandt de hende saa nydelig, og det gjorde dem saa ondt, at hun skulde ned til den stygge Skruptudse. Nei, det skulde aldrig skee. De flokkede sig nede i Vandet rundt om den grønne Stilk, der holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med Tænderne Stilken over, og saa flød Bladet ned af Aaen, bort med Tommelise, langtbort, hvor Skruptudsen ikke kunde komme.

Tommelise seilede forbi saa mange Steder, og de smaa Fugle sad i Buskene, saae hende og sang „hvilken nydelig lille Jomfru!" Bladet med hende svømmede længer og længer bort; saaledes reiste Tommelise udenlands.

En nydelig lille hvid Sommerfugl blev ved at flyve rundt omkring hende, og satte sig tilsidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide Tommelise, og hun var saa fornøiet, for nu kunde Skruptudsen ikke naae hende og der var saa

deiligt, hvor hun seilede; Solen skinnede paa Vandet, det var ligesom det deiligste Guld. Saa tog hun sit Livbaand, bandt den ene Ende om Sommerfuglen, den anden Ende af Baandet satte hun fast i Bladet; det gled da meget hurtigere afsted og hun med, for hun stod jo paa Bladet.

I det samme kom der en stor Oldenborre flyvende, den fik hende at see og i Øieblikket slog den sin Klo om hendes smækkre Liv og fløi op i Træet med hende, men det grønne Blad svømmede ned af Aaen og Sommerfuglen fløi med, for han var bundet til Bladet og kunde ikke komme los.

Gud, hvor den stakkels Tommelise blev forskrækket, da Oldenborren fløi op i Træet med hende, men hun var dog allermeest bedrøvet for den smukke, hvide Sommerfugl, hun havde bundet fast til Bladet: dersom han nu ikke kunde komme los, maatte han jo sulte ihjel. Men det brød Oldenborren sig ikke noget om. Den satte sig med hende paa det største, grønne Blad i Træet, gav hende det Søde af Blomsterne at spise og sagde, at hun var saa nydelig, skjøndt hun slet ikke lignede en Oldenborre. Siden kom alle de andre Oldenborrer, der boede i Træet, og gjorde Visit; de saae paa Tommelise, og Frøken-Oldenborrerne trak paa Følehornene og sagde: „hun har dog ikke mere end to Been, det seer ynkeligt ud". „Hun har ingen Følehorn!" sagde den anden. „Hun er saa smækker i Livet, fy! hun seer ud ligesom et Menneske! Hvor hun er styg!" sagde alle Hun-Oldenborrerne, og saa var Tommelise dog saa nydelig! det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de andre sagde, hun var hæslig, saa

troede han det tilsidst ogsaa og vilde slet ikke have hende; hun kunde gaae, hvor hun vilde. De sloi ned af Træet med hende og satte hende paa en Gaasenurt; der græd hun, fordi hun var saa styg, at Oldenborrerne ikke vilde have hende, og saa var hun dog den deiligste, man kunde tænke sig, saa siin og klar som det skjønneste Rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stakkels Tommelise ganske alene i den store Skov. Hun flettede sig en Seng af Græsstraa og hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde det ikke regne paa hende; hun pillede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak af Duggen, der hver Morgen stod paa Bladene; saaledes gik Sommer og Efteraar, men nu kom Vinteren, den kolde, lange Vinter. Alle Fuglene, der havde sjunget saa smukt for hende, sloi deres Vei, Træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde boet under, rullede sammen og blev kun en gnul, vissen Stilk, og hun frøs saa forskrækkeligt, for hendes Klæder vare itu og hun var selv saa siin og lille, den stakkels Tommelise, hun maatte fryse ihjel. Det begyndte at snee og hver Sneefnug, der faldt paa hende, var, som naar man kaster en heel Skuffe fuld paa os, thi vi ere store og hun var kun en Tomme lang. Saa svøbte hun sig ind i et vissent Blad, men det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

Tæt udenfor Skoven, hvor hun nu var kommet, laae en stor Kornmark, men Kornet var forlænge siden borte, kun de nogne, tørre Stubbe stode op af den frosne Jord. De vare ligesom en heel Skov for hende at gaae imellem, o, hun ry-

stede saadan af Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et lille Hul inde under Korn-Stubbene. Der boede Markmusen luunt og godt, havde hele Stuen fuld af Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskammer. Den stakkels Tommelise stillede sig indenfor Døren, ligesom en anden fattig Tiggerpige og bad om et lille Stykke af et Bygkorn, for hun havde i to Dage ikke faaet det mindste at spise.

„Din lille Stakkel!" sagde Markmusen, for det var igrunden en god gammel Markmuus, „kom Du ind i min varme Stue og spiis med mig!"

Da hun nu syntes godt om Tommelise, sagde hun: „Du kan gjerne blive hos mig i Vinter, men Du skal holde min Stue pæn reen og fortælle mig Historier, for dem holder jeg meget af", og Tommelise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus forlangte og havde det da grumme godt.

„Nu faae vi nok snart Besøg!" sagde Markmusen, „min Naboe pleier hver Ugesdag at besøge mig. Han sidder bedre endnu inden Vægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels! bare Du kunde faae ham til Mand, saa var Du godt forsørget; men han kan ikke see. Du maa fortælle ham de nydeligste Historier, Du veed!"

Men det brød Tommelise sig ikke om, hun vilde slet ikke have Naboen, for han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Visit i sin sorte Fløielspels, han var saa riig og saa lærd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ogsaa over tyve Gange større, end Markmusens, og Lærdom havde han, men Solen og de smukke Blomster kunde han slet ikke lide, dem

snakkede han ondt om, for han havde aldrig seet dem. Tommelise maatte synge, og hun sang baade „Oldenborre flyv, flyv!“ og „Munken gaaer i Enge,“ saa blev Muldvarpen forliebt i hende, for den smukke Stemmes Skyld, men han sagde ikke noget, han var saadan en sindig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang Gang giennem Jorden fra sit til deres Huus, i den fik Markmusen og Tommelise Lov til at spadsere, naar de vilde. Men han bad dem ikke blive bange for den døde Fugl, som laae i Gangen; det var en heel Fugl med Fjær og Næb, der vist var død for ganske nylig, da Vinteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor han havde gjort sin Gang.

Muldvarpen tog et Stykke Troske i Munden, for det skinner jo ligesom Ild i Mørke, og gik saa foran og lyste for dem i den lange, mørke Gang: da de saa kom, hvor den døde Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede Næse mod Loftet og stødte Jorden op, saa der blev et stort Hul, som Lyset kunde skinne ned igjennem. Midt paa Gulvet laae en død Svale, med de smukke Vinger trykkede fast ind om Siderne, Benene og Hovedet trukne ind under Fjedrene; den stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde Tommelise saa ondt for den, hun holdt saa meget af alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og qviddret saa smukt for hende, men Muldvarpen stødte til den med sine korte Been og sagde: „Nu piber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive født til en lille Fugl! Gud skee Lov, at ingen af mine Børn blive det,

saadan en Fugl har jo ingen Ting uden sit Quivit og maa sulte ihjel til Vinteren!"

„Ja, det maa I, som en fornuftig Mand, nok sige," sagde Markmusen. „Hvad har Fuglen for al sit Quivit, naar Vinteren kommer? Den maa sulte og fryse; men det skal vel ogsaa være saa stort!"

Tommelise sagde ikke noget, men da de to andre vendte Ryggen til Fuglen, bøiede hun sig ned, skjød Fjedrene tilside, der laae over dens Hoved, og kysſede den paa de lukkede Øine. Maaskee var det den, som sang saa smukt for mig i Sommer," tænkte hun, „hvor den skaffede mig megen Glæde, den kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Hullet til, som Dagen skinnede igjennem, og fulgte saa Damerne hjem. Men om Natten kunde Tommelise slet ikke sove, saa stod hun op af sin Seng og flettede af Hø et stort smukt Teppe, og det bar hun ned og bredte rundt om den døde Fugl, lagde blød Bomuld, hun havde fundet i Markmusens Stue, paa Siderne af Fuglen, for at den kunde ligge varmt i den kolde Jord.

„Farvel Du smukke lille Fugl!" sagde hun, „Farvel og Tak for din deilige Sang i Sommer, da alle Træerne vare grønne og Solen skinnede saa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganske forskrækket, thi det var ligesom noget bankede der indenfor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den laae i Dvale, og var nu blevet opvarmet og fik Liv igjen.

Om Efteraaret saa flyve alle Svalerne bort til de varme

Lande, men er der een der forsinker sig, saa fryser den saaledes, at den falder ganske død ned, bliver liggende, hvor den falder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

Tommelise rystede ordentligt, saa forskrækket var hun blevet, for Fuglen var jo en stor, stor en imod hende, der kun var en Tomme lang, men hun tog dog Mod til sig, lagde Bomulden tættere om den stakkels Svale, og hentede et Krusemynteblad, hun selv havde havt til Overdyne, og lagde det over Fuglens Hoved.

Næste Nat listede hun sig igjen ned til den, og da var den ganske levende, men saa mat, den kunde kun et lille Øieblik lukke sine Øine op og see Tommelise, der stod med et Stykke Troske i Haanden, for anden Lygte havde hun ikke.

„Tak skal Du have, Du nydelige lille Barn!" sagde den syge Svale til hende, „jeg er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan flyve igjen, ude i det varme Solskin!"

„O!" sagde hun, „det er saa koldt udenfor, det sneer og fryser! bliv Du i din varme Seng, jeg skal nok pleie Dig!"

Hun bragte da Svalen Vand i et Blomsterblad, og den drak og fortalte hende, hvorledes den havde revet sin ene Vinge paa en Tornebusk og kunde derfor ikke flyve saa stærkt, som de andre Svaler, som da fløi bort, langt bort til de varme Lande. Den var da tilsidst faldet ned paa Jorden, men mere kunde den ikke huske, og vidste slet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Vinteren blev den nu hernede og Tommelise var

god imod den og holdt saa meget af den; hverken Muldvarpen eller Markmusen fik det mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Svale.

Saasnart Foraaret kom og Solen varmede ind i Jorden, sagde Svalen Farvel til Tommelise, der aabnede Hullet, som Muldvarpen havde gjort ovenover. Solen skinnede saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde følge med, hun kunde sidde paa dens Ryg, de vilde flyve langt ud i den grønne Skov. Men Tommelise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmuus, om hun saaledes forlod hende.

„Nei, jeg kan ikke!" sagde Tommelise. „Farvel, farvel! Du gode, nydelige Pige!" sagde Svalen og fløi ud i Solskinnet. Tommelise saae efter den, og Vandet kom i hendes Øine, for hun holdt saa meget af den stakkels Svale.

„Quivit! quivit!" sang Fuglen og fløi ind i den grønne Skov. —

Tommelise var saa bedrøvet. Hun fik slet ikke Lov at komme ud i det varme Solskin; Kornet, der var saaet paa Ageren, henover Markmusens Huus, voxte ogsaa høit op i Veiret, det var en heel tyk Skov for den stakkels lille Pige, som jo kun var en Tomme lang.

„Nu skal Du i Sommer sye paa dit Udstyr!" sagde Markmusen til hende, for nu havde Naboen, den kjedelige Muldvarp i den sorte Fløielspels, friet til hende. „Du skal have baade Uldent og Linned! Du skal have at sidde og ligge paa, naar Du bliver Muldvarpens Kone!"

Tommelise maatte spinde paa Haandteen, og Markmusen

leiede fire Edderkoppe til at spinde og væve Nat og Dag. Hver Aften gjorde Muldvarpen Visit og snakkede da altid om, at naar Sommeren fik Ende, saa skinnede Solen ikke nær saa varmt, den brændte jo nu Jorden fast, som en Steen; ja naar Sommeren var ude, saa skulde Brylluppet staae med Tommelise; men hun var slet ikke fornøiet, for hun holdt ikke noget af den kjedelige Muldvarp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og hver Aften, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døren, og naar saa Vinden skilte Toppene af Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, og ønskede saameget, at hun igjen maatte faae den kjære Svale at see; men den kom aldrig mere, den floi vist langt borte i den smukke grønne Skov.

Da det nu blev Efteraar havde Tommelise hele sit Udstyr færdigt.

„Om fire Uger skal Du have Bryllup!“ sagde Markmusen til hende. Men Tommelise græd og sagde, hun vilde ikke have den kjedelige Muldvarp.

„Snik snak!“ sagde Markmusen, „gjør Dig ikke obsternasig, for ellers skal jeg bide Dig med min hvide Tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer! hans sorte Fløielspels har Dronningen selv ikke Mage til! Han har baade i Kjøkken og Kjælder. Tak Du Gud for ham!“

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen var allerede kommet, for at hente Tommelise; hun skulde boe med ham dybt nede under Jorden, aldrig komme ud i den varme Sol, for den kunde han ikke lide. Det stakkels Barn var saa be-

drevet, hun skulde nu sige den smukke Sol farvel, som hun dog hos Markmusen havde faaet Lov at see paa i Døren.

„Farvel, Du klare Sol!“ sagde hun og rakte Armene høit op i Veiret, gik ogsaa en lille Smule udenfor Markmusens Huus; thi nu var Kornet høstet, og her stod kun de tørre Stubbe. „Farvel, farvel!“ sagde hun og slog sine smaa Arme om en lille rød Blomst, der stod. „Hils den lille Svale fra mig, dersom Du faaer den at see!“

„Qvivit, qvivit!“ sagde det i det samme over hendes Hoved; hun saae op, det var den lille Svale, der just kom forbi. Saasnart den saae Tommelise, blev den saa fornøiet; hun fortalte den, hvor nødig hun vilde have den stygge Muldvarp til Mand, og at hun saa skulde boe dybt under Jorden, hvor Solen aldrig skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

„Nu kommer den kolde Vinter,“ sagde den lille Svale, „jeg flyver langt bort til de varme Lande, vil Du følge med mig? Du kan sidde paa min Ryg! bind Dig kun fast med dit Livbaand, saa flyve vi bort fra den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bort over Bjergene til de varme Lande, hvor Solen skinner smukkere end her, hvor der altid er Sommer og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde lille Tommelise, som har reddet mit Liv, da jeg laae forfrossen i den mørke Jordkjelder!“

„Ja, jeg vil følge med Dig!“ sagde Tommelise, og satte sig op paa Fuglens Ryg, med Fødderne paa dens udbredte Vinge, bandt sit Belte fast i een af de stærkeste Fjær, og saa

fløi Svalen høit op i Luften, over Skov og over Sø, høit op over de store Bjerge, hvor der altid ligger Snee, og Tommelise frøs i den kolde Luft, men saa krøb hun ind under Fuglens varme Fjær og stak kun det lille Hoved frem for at see al den Deilighed under sig.

Saa kom de til de varme Lande. Der skinnede Solen meget klarere end her, Himlen var to Gange saa høi og paa Grøfter og Gjærder voxte de deiligste grønne og blaa Viindruer. I Skovene hang Citroner og Appelsiner, her duftede af Myrther og Krusemynter, og paa Landeveien løb de nydeligste Børn og legede med store brogede Sommerfugle. Men Svalen fløi endnu længer bort, og det blev smukkere og smukkere. Under de deiligste grønne Træer ved den blaa Sø, stod et skinnende hvidt Marmorslot fra de gamle Tider, Viinrankerne snoede sig op om de høie Piller; der øverst oppe vare mange Svalereder, og i en af disse boede Svalen, som bar Tommelise. —

„Her er mit Huus!" sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een af de prægtige Blomster ud, som grove dernede, saa skal jeg sætte Dig der og Du skal faae det saa nydeligt, Du vil ønske det!"

„Det var deiligt!" sagde hun, og klappede med de smaa Hænder.

Der laae en stor hvid Marmorsøile, som var faldet om paa Jorden og knækket i tre Stykker, men mellem disse voxte de smukkeste store hvide Blomster. Svalen fløi ned med Tommelise og satte hende paa et af de brede Blade; men hvor

forundret blev hun ikke! der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid og gjennemsigtig, som han var af Glas; den nydeligste Guldkrone havde han paa Hovedet og de deiligste klare Vinger paa Skuldrene, selv var han ikke større end Tommelise. Han var Blomstens Engel. I hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne var Konge over dem allesammen.

„Gud, hvor han er smuk!“ hvidskede Tommelise til Svalen. Den lille Prinds blev saa forskrækket for Svalen, thi den var jo en heel Kjæmpefugl imod ham, der var saa lille og fiin, men da han saae Tommelise, blev han saa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han endnu havde seet. Derfor tog han sin Guldkrone af sit Hoved og satte den paa hendes, spurgte, hvad hun hed og om hun vilde være hans Kone, saa skulde hun blive Dronning over alle Blomsterne! Ja det var rigtignok en Mand, anderledes, end Skruptudsens Søn og Muldvarpen med den sorte Fløielspels. Hun sagde derfor ja til den deilige Prinds og fra hver Blomst kom en Dame eller Herre, saa nydelig, at det var en Lyst; hver bragte Tommelise en Present, men den bedste af alle var et Par smukke Vinger af en stor hvid Flue; de bleve hæftede paa Tommelises Ryg og saa kunde hun ogsaa flyve fra Blomst til Blomst; der var saadan en Glæde og den lille Svale sad oppe i sin Rede og sang for dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, for den holdt saa meget af Tommelise og vilde aldrig have været skilt fra hende.

„Du skal ikke hedde Tommelise!“ sagde Blomstens Engel

til hende, det er et ſtygt Navn, og Du er ſaa ſmuk. Vi ville kalde Dig Maja!"

„Farvel! farvel!" ſagde den lille Svale, og fløi igjen bort fra de varme Lande, langt bort tilbage til Danmark; der havde den en lille Rede over Vinduet, hvor Manden boer, ſom kan fortælle Eventyr, for ham ſang den „quivit, quivit!" derfra have vi hele Hiſtorien.

Lille Claus og store Claus.

Der var i en By to Mænd, som begge havde selv samme Navn, begge to hed de Claus, men den ene eiede fire Heste og den anden kun en eneste Hest; for nu at kunne skille dem fra hinanden, kaldte man ham, som havde fire Heste, den store Claus, og ham, som kun havde den ene Hest, lille Claus. Nu skulle vi høre, hvorledes de to havde det, for det er en virkelig Historie!"

Hele Ugen igjennem maatte lille Claus pløie for store Claus, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store Claus ham igjen med alle sine fire, men kun eengang om Ugen, og det var om Søndagen. Hussa! hvor smeldede lille Claus med sin Pidsk over alle fem Heste, de vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen skinnede saa deiligt, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede, og gik med Psalmebog under Armen hen at høre Præsterne

prædike og de saae paa lille Claus, der ploiede med fem Heste, og han var saa fornøiet, at han smeldede igjen med Pidsken og raabte: „hyp, alle mine Heste!“

„Det maa Du ikke sige,“ sagde store Claus, „det er jo kun den ene Hest, der er din!“

Men da der igjen gik Nogen forbi til Kirke, glemte lille Claus, at han ikke maatte sige det, og raabte da: „hyp, alle mine Heste!“

„Ja, nu vil jeg bede Dig at lade være!“ sagde store Claus, „for siger Du det endnu eengang, saa slaaer jeg din Hest for Panden, saa den skal ligge død paa Stedet, da er det forbi med den!“

„Jeg skal saamæn ikke sige det mere!“ sagde lille Claus, men da der kom Folk forbi, og de nikkede god Dag, blev han saa fornøiet, og syntes det saae dog saa raskt ud, at han havde fem Heste til at ploie sin Mark, og saa smeldede han med Pidsken, og raabte: „hyp, alle mine Heste!“

„Jeg skal hyppe dine Heste!“ sagde store Claus, og tog Toirekollen og slog lille Claus's eneste Hest for Panden, saa at den faldt om, og var ganske død.

„Ak nu har jeg slet ingen Heste mere!“ sagde lille Claus og gav sig til at græde. Siden flaaede han Hesten, tog Huden og lod den godt tørre i Vinden, puttede den saa i en Pose, som han tog paa Nakken, og gik ad Byen til for at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Vei at gaae, skulde igjennem en stor mørk Skov, og nu blev det et frygtelig ondt Veir;

han gik ganske vild, og før han kom paa den rette Vei, var det Aften, og altfor langt til at komme til Byen eller hjem igjen, før det blev Nat.

Tæt ved Veien laae der en stor Bondegaard, Skudderne udenfor vare skudte for Vinduerne, men Lyset kunde dog ovenfor skinne ud. Der kan jeg vel faae Lov at blive Natten over, tænkte lille Claus, og gik hen at banke paa.

Bondekonen lukkede op, men da hun hørte, hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Vei, hendes Mand var ikke hjemme, og hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„Naa, saa maa jeg da ligge udenfor," sagde lille Claus, og Bondekonen lukkede Døren for ham.

Tæt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur med et fladt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe!" sagde lille Claus, da han saae Taget, „det er jo en deilig Seng, Storken flyver vel ikke ned og bider mig i Benene." For der stod en levende Stork oppe paa Taget, hvor den havde sin Rede.

Nu krøb lille Claus op paa Skuret, hvor han laae og vendte sig, for at ligge rigtig godt. Træskudderne for Vinduerne sluttede ikke oventil, og saa kunde han see lige ind i Stuen.

Der var dækket et stort Bord med Viin og Steg og saadan en deilig Fisk, Bondekonen og Degnen sad til Bords og ellers slet ingen andre, og hun skjænkede for ham og han stak paa Fisken, for det var noget han holdt af.

„Hvem der dog kunde faae noget med!" sagde lille Claus,

og rakte Hovedet lige hen mod Vinduet. Gud, hvilken deilig Kage han kunde see staae derinde! Jo, det var Gilde!

Nu hørte han Een komme ridende paa Landeveien hen imod Huset, det var Bondekonens Mand, som kom hjem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig kunde taale at see Degne; kom der en Degn for hans Øine, blev han ganske rasende. Derfor var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind for at sige god Dag til Konen, da han vidste Manden ikke var hjemme, og den gode Kone satte derfor al den deiligste Mad, hun havde, for ham; da de nu hørte Manden kom, bleve de saa forskrækkede, og Konen bad Degnen krybe ned i en stor tom Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakkels Mand ikke kunde taale at see Degne. Konen gjemte gesvindt al den deilige Mad og Viin inde i sin Bagerovn, for havde Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad det skulde betyde.

„Ak ja!“ sukkede lille Claus oppe paa Skuret, da han saae al Maden blive borte.

„Er der nogen der oppe?“ spurgte Bondemanden og kigede op paa lille Claus. „Hvorfor ligger Du der? kom heller med ind i Stuen!“

Saa fortalte lille Claus, hvorledes han havde forvildet sig, og bad om han maatte blive Natten over.

„Ja vist!“ sagde Bondemanden, „men nu skulle vi først have lidt at leve af!“

Konen tog meget venlig imod dem begge to, dækkede et

langt Bord og gav dem et stort Fad Grød. Bondemanden var sulten og spiste med rigtig Appetit, men lille Claus kunde ikke lade være at tænke paa den deilige Steg, Fisk og Kage, han vidste stod inde i Ovnen.

Under Bordet ved sine Fødder havde han lagt sin Sæk med Hestehuden i, for vi veed jo, at det var den han var gaaet hjemme fra med, for at faae den solgt i Byen. Groden vilde slet ikke smage ham, og saa traadte han paa sin Pose, og den tørre Hud i Sækken knirkede ganske høit.

„Hys!" sagde lille Claus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, saa knirkede det meget høiere end før.

„Nei! hvad har Du i din Pose?" spurgte Bonden igjen.

„O, det er en Troldmand!" sagde lille Claus, „han siger, at vi skal ikke spise Grød, han har hexet hele Ovnen fuld af Steg og Fisk og Kage.

„Hvad for noget!" sagde Bonden, og lukkede gesvindt Ovnen op, hvor han saae al den deilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nu troede, at Troldmanden i Posen havde hexet til dem. Konen turde ikke sige noget, men satte strax Maden paa Bordet, og saa spiste de baade af Fisken og Stegen og Kagen. Nu traadte lille Claus paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.

„Hvad siger han nu?" spurgte Bonden.

„Han siger," sagde lille Claus, „at han ogsaa har hexet tre Flasker Viin til os, de staae henne i Krogen ved Ovnen!" Nu maatte Konen tage Vinen frem, hun havde gjemt, og Bondemanden drak og blev saa lystig; saadan en Troldmand, som lille Claus havde i Posen, vilde han da grumme gjerne eie.

„Kan han ogsaa hexe Fanden frem?“ spurgte Bonden, „ham gad jeg nok see, for nu er jeg lystig!

„Ja,“ sagde lille Claus, „min Troldmand kan Alt, hvad jeg vil forlange. Ikke sandt Du?“ spurgte han og traadte paa Posen, saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger jo? Men Fanden seer saa fæl ud, det er ikke værd at see ham!“

„O, jeg er slet ikke bange, hvorledes kan han vel see ud?“

„Ja, han vil vise sig ganske livagtig som en Degn!“

„Hu!“ sagde Bonden, „det var fælt! I maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne! men det er nu det samme, jeg veed jo, det er Fanden, saa finder jeg mig vel bedre i det! Nu har jeg Courage! men han maa ikke komme mig for nær.“

„Nu skal jeg spørge min Troldmand,“ sagde lille Claus, traadte paa Posen og holdt sit Øre til.

„Hvad siger han?“

„Han siger, at I kan gaae hen og lukke Kisten op, der staaer i Krogen, saa vil I see Fanden, hvor han kukkelurer, men I maa holde paa Laaget, at han ikke slipper ud.“

„Vil I hjelpe mig med at holde paa det!“ sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Konen havde gjemt den virkelige Degn, der sad og var saa bange.

Bonden løftede Laaget lidt og kigede ind under det: „hu!“ skreg han, og sprang tilbage. „Jo, nu saae jeg ham, han saae ganske ud, som vores Degn! nei, det var forskrækkeligt!“

Det maatte der drikkes paa, og saa drak de endnu til langt ud paa Natten.

„Den Troldmand maa Du sælge mig," sagde Bonden, „forlang for den Alt, hvad Du vil! ja, jeg giver Dig strax en heel Skjeppe Penge!"

„Nei, det kan jeg ikke!" sagde lille Claus, „tænk dog, hvor meget Gavn jeg kan have af denne Troldmand!"

„Ak, jeg vilde saa grumme gjerne have den," sagde Bonden, og blev ved at bede.

„Ja," sagde da lille Claus tilsidst, „da Du har været saa god at give mig Husly i Nat, saa kan det være det samme. Du skal faae Troldmanden for en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjeppen topfuld."

„Det skal Du faae," sagde Bonden, „men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en Time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu."

Lille Claus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, og fik en heel Skjeppe Penge, og det topmaalt, for den. Bondemanden forærede ham endogsaa en stor Trillebør til at kjøre Pengene og Kisten paa.

„Farvel!" sagde lille Claus, og saa kjørte han med sine Penge og den store Kiste, hvori endnu Degnen sad.

Paa den anden Side af Skoven var en stor dyb Aa, Vandet løb saa stærkt afsted, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor ny Bro derover, lille Claus holdt midt paa den, og sagde ganske høit, for at Degnen inde i Kisten kunde høre det:

„Nei, hvad skal jeg dog med den tossede Kiste? den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træt af at kjøre

den længer, jeg vil derfor kaste den ud i Aaen, seiler den saa hjem til mig, er det godt, og gjør den det ikke, saa kan det ogsaa være det samme."

Nu tog han i Kisten med den ene Haand, og løftede lidt paa den, ligesom om han vilde styrte den ned i Vandet.

„Nei lad være!" raabte Degnen inde i Kisten, „lad mig bare komme ud!"

„Hu!" sagde lille Claus, og lod som han blev bange. „Han sidder endnu der inde! saa maa jeg gesvindt have den ud i Aaen, at han kan drukne!"

„O nei, o nei!" raabte Degnen, „jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være!"

„Ja det er en anden Sag!" sagde lille Claus, og lukkede Kisten op. Degnen krøb straks ud og stødte den tomme Kiste ud i Vandet, og gik til sit Hjem, hvor lille Claus fik en heel Skjeppe Penge, een havde han jo faaet forud af Bondemanden, nu havde han da hele sin Trillebør fuld af Penge!

„See, den Hest fik jeg da ganske godt betalt!" sagde han til sig selv, da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene af i en stor Hob midt paa Gulvet. „Det vil ærgre store Claus, naar han faaer at vide, hvor riig jeg er blevet ved min ene Hest, men jeg vil dog ikke lige reent ud sige ham det!"

Nu sendte han en Dreng hen til store Claus, for at laane et Skjeppemaal.

„Hvad mon han vil med det!" tænkte store Claus, og smurte Tjære under Bunden for at der kunde hænge lidt ved

af det, som maaltes, og det gjorde der da ogsaa, thi da han fik Skjeppen tilbage, hang der tre nye Solv-Otte-Skillinger ved.

„Hvad for noget?" sagde den store Claus, og løb strax hen til den Lille: „Hvor har Du faaet alle de mange Penge fra?"

„O det er for min Hestehud, jeg solgte den i Aftes!"

„Det var saamæn godt betalt!" sagde store Claus, løb gesvindt hjem, tog en Oxe, og slog alle sine fire Heste for Panden, trak Huden af dem, og kjørte med disse ind til Byen.

„Huder! Huder! hvem vil kjøbe Huder!" raabte han igjennem Gaderne.

Alle Skomagere og Garvere kom løbende, og spurgte, hvad han vilde have for dem.

„En Skjeppe Penge for hver," sagde store Claus.

„Er Du gal?" sagde de allesammen, „troer Du, vi have Penge i Skjeppevis?"

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder," raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad Huderne kostede, svarede han: „en Skjeppe Penge."

„Han vil gjøre Nar af os," sagde de Allesammen, og saa toge Skomagerne deres Spandremme og Garverne deres Skjødskind, og begyndte at prygle paa store Claus.

„Huder, Huder!" vrængede de af ham, „ja vi skal give Dig en Hud, der skal spytte røde Grise! ud af Byen med ham!" raabte de, og store Claus maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været.

„Naa!" sagde han, da han kom hjem, „det skal lille Claus faae betalt, jeg vil slaae ham ihjel for det!"

Men hjemme hos den lille Claus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok været saa arrig og slem imod ham, men han var dog ganske bedrøvet, og tog den døde Kone og lagde hende i sin varme Seng, om hun ikke kunde komme til Live igjen; der skulde hun ligge hele Natten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han gjort før.

Som han nu sad der om Natten, gik Døren op og store Claus kom ind med sin Øxe; han vidste nok, hvor lille Claus's Seng var, gik lige hen til den og slog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det var lille Claus.

„See saa!" sagde han, „nu skal Du ikke narre mig mere!" og saa gik han hjem igjen.

„Det er dog en slem ond Mand!" sagde lille Claus, „der vilde han slaae mig ihjel, det var dog godt for den gamle Mutter, hun allerede var død, ellers havde han taget Livet af hende!"

Nu gav han den gamle Bedstemoder Søndagsklæderne paa, laante en Hest af sin Nabo, spændte den for Vognen og satte den gamle Bedstemoder op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde falde ud, naar han kjørte til, og saa rullede de afsted igjennem Skoven; da Solen stod op, vare de udenfor en stor Kro, der holdt lille Claus stille, og gik ind for at faae noget at leve af.

Kromanden havde saa mange, mange Penge, han var ogsaa en meget god Mand, men hidsig, som der var Peber og Tobak i ham.

„God Morgen!“ sagde han til lille Claus, „Du er tidlig kommet i Stadsklæderne i Dag!“

„Ja,“ sagde lille Claus, „jeg skal til Byen med min gamle Bedstemoder, hun sidder der ude paa Vognen, jeg kan ikke faae hende ind i Stuen. Vil I ikke bringe hende et Glas Mjød, men I maa tale lovlig høit, for hun kan ikke godt høre.“

„Jo, det skal jeg!“ sagde Kromanden, og skjænkede et stort Glas Mjød, som han gik ud med til den døde Bedstemoder, der var stillet op i Vognen.

„Her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“ sagde Kromanden, men den døde Kone sagde da ikke et Ord, men sad ganske stille! —

„Hører I ikke!“ raabte Kromanden ligesaa høit, han kunde, „her er et Glas Mjød fra hendes Søn!“

Endnu engang raabte han det samme og saa nok engang, men da hun slet ikke rørte sig ud af Stedet, blev han vred og kastede hende Glasset lige ind i Ansigtet, saa Mjøden løb hende lige ned over Næsen, og hun faldt baglænds om i Vognen, for hun var kun stillet op og ikke bundet fast.

„Naada!“ raabte lille Claus, sprang ud af Døren og tog Kromanden i Brystet! „der har Du slaaet min Bedstemoder ihjel! Vil Du bare see, der er et stort Hul i hendes Pande!“

„O det var en Ulykke!“ raabte Kromanden og slog Hænderne sammen! „det kommer altsammen af min Hidsighed! Søde lille Claus, jeg vil give Dig en heel Skjeppe Penge og lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men

tie bare stille, for ellers hugge de Hovedet af mig, og det er saa ækelt!"

Saa fik lille Claus en heel Skjeppe Penge, og Kromanden begravede den gamle Bedstemoder, som det kunde være hans egen.

Da nu lille Claus kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dreng over til store Claus, for at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

„Hvad for Noget?" sagde store Claus, „har jeg ikke slaaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see efter," og saa gik han selv over med Skjeppen til lille Claus.

„Nei hvor har Du dog faaet alle de Penge fra?" spurgte han, og spilede rigtigt Øinene op ved at see alle dem, der vare komne til. —

„Det var min Bedstemoder og ikke mig, Du slog ihjel!" sagde lille Claus, „hende har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Penge for!"

„Det var saamæn godt betalt!" sagde store Claus og skyndte sig hjem, tog en Øxe og slog strax sin gamle Bedstemoder ihjel, lagde hende op i Vognen, kjørte ind til Byen, hvor Apothekeren boede, og spurgte, om han vilde kjøbe et dødt Menneske.

„Hvem er det, og hvor har I faaet det fra?" spurgte Apothekeren.

„Det er min Bedstemoder!" sagde store Claus, „jeg har slaaet hende ihjel, for en Skjeppe Penge!"

„Gud bevare os!" sagde Apothekeren. „I snakker over

Eder! siig dog ikke saadan noget, for saa kan I miste Hovedet!" — Og nu sagde han ham rigtigt, hvad det var for noget forskrækkeligt Ondt, han havde gjort, og hvilket slet Menneske han var, og at han burde straffes; store Claus blev da saa forskrækket, at han sprang lige fra Apotheket ud i Vognen, pidskede paa Hestene og foer hjem, men Apothekeren og alle Folk troede han var gal, og lod ham derfor kjøre, hvorhen han vilde.

„Det skal Du faae betalt!" sagde store Claus, da han var ude paa Landeveien! „ja det skal Du faae betalt, lille Claus!" og nu tog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille Claus og sagde „nu har Du narret mig igjen! først slog jeg mine Heste ihjel, saa min gamle Bedstemoder! Det er altsammen din Skyld, men aldrig skal Du narre mig meer," og saa tog han lille Claus om Livet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa Nakken og raabte til ham: „nu gaaer jeg ud og drukner Dig!"

Det var et langt Stykke at gaae, før han kom til Aaen, og lille Claus var ikke saa let at bære. Veien gik lige tæt forbi Kirken, Orgelet spillede og Folk sang saa smukt derinde; saa satte store Claus sin Sæk med lille Claus i tæt ved Kirkedøren, og tænkte, det kunde være ganske godt, at gaae ind og høre en Psalme først, før han gik videre: lille Claus kunde jo ikke slippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„Ak ja! ak ja!" sukkede lille Claus inde i Sækken; han

vendte sig og vendte sig, men det var ham ikke mueligt at faae løst Baandet op; i det samme kom der en gammel Qvægdriver, med kridhvidt Haar og en stor Støttekjæp i Haanden; han drev en heel Drift af Køer og Tyre foran sig, de løb paa Sækken, som lille Claus sad i, saa den væltede.

„Ak ja!" sukkede lille Claus, „jeg er saa ung og skal allerede til Himmerig!"

„Og jeg Stakkel!" sagde Qvægdriveren, „er saa gammel og kan ikke komme der endnu!"

„Luk op for Sækken!" raabte lille Claus, „kryb i mit Sted derind, saa kommer Du strax til Himmerige!"

„Ja det vil jeg grumme gjerne," sagde Qvægdriveren og løste op for lille Claus, der strax sprang ud.

„Vil Du saa passe Qvæget," sagde den gamle Mand, og krøb nu ind i Posen, som lille Claus bandt for, og gik saa sin Vei med alle Køerne og Tyrene.

Lidt efter kom store Claus ud af Kirken, han tog sin Sæk igjen paa Nakken, syntes rigtignok at den var bleven saa let, for den gamle Qvægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille Claus! „hvor han er blevet let at bære! ja det er nok fordi jeg har hørt en Psalme!" saa gik han hen til Aaen, der var dyb og stor, kastede Sækken med den gamle Qvægdriver ud i Vandet og raabte efter ham, for han troede jo, at det var lille Claus: „See saa! nu skal Du ikke narre mig mere!"

Saa gik han hjemad, men da han kom hen, hvor Veiene krydsede, mødte han lille Claus, som drev afsted med alt sit Qvæg.

„Hvad for noget!“ sagde store Claus, „har jeg ikke druknet Dig!“

„Jo!“ sagde lille Claus, „Du kastede mig jo ned i Aaen for en lille halv Time siden!“

„Men hvor har Du faaet alt det deilige Qvæg fra?“ spurgte store Claus.

„Det er Søqvæg!“ sagde lille Claus, „jeg skal fortælle Dig den hele Historie, og Tak skal Du ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu er jeg ovenpaa, er rigtig riig, kan Du troe! — Jeg var saa bange, da jeg laae inde i Sækken, og Vinden peeb mig om Drene, da Du kastede mig ned fra Broen i det kolde Vand. Jeg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede voxer det deiligste bløde Græs. Det faldt jeg paa, og strax blev Posen lukket op, og den deiligste Jomfru, i kridhvide Klæder og med en grøn Krands om det vaade Haar, tog mig i Haanden, og sagde: „Er Du der lille Claus? der har Du for det første noget Qvæg! en Miil oppe paa Veien staaer endnu en heel Drift, som jeg vil forære Dig!“— Nu saae jeg, at Aaen var en stor Landevei for Havfolkene. Nede paa Bunden gik og kjørte de lige ud fra Søen og heelt ind i Landet, til hvor Aaen ender. Der var saa deiligt med Blomster, og det friskeste Græs, og Fiskene, som svømmede i Vandet, de smuttede mig om Drene, ligesom her Fuglene i Luften. Hvor der var pene Folk og hvor der var Qvæg, det gik paa Grøfter og Gjærder!“ —

„Men hvorfor er Du strax gaaet herop til os igjen,“

spurgte store Claus. „Det havde jeg ikke gjort, naar der var saa nydeligt dernede!“

„Jo,“ sagde lille Claus, „det er just polidst gjort af mig! Du hører jo nok, at jeg siger dig: Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Veien, — og ved Veien mener hun jo Aaen, for andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drift Qvæg til mig. Men jeg veed hvor Aaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel Omvei, nei saa gjør man det kortere af, naar man kan det, at komme her op paa Land og drive tvers over til Aaen igjen, derved sparer jeg jo næsten en halv Miil og kommer gesvindere til mit Havqvæg!“

„O Du er en lykkelig Mand!“ sagde store Claus, „troer Du, jeg ogsaa faaer Havqvæg, naar jeg kommer ned paa Bunden af Aaen!“

„Jo, det skulde jeg tænke,“ sagde lille Claus, „men jeg kan ikke bære Dig i Sækken hen til Aaen, Du er mig for tung, vil Du selv gaae der hen og saa krybe i Posen, saa skal jeg med største Fornøielse kaste Dig ud.“

„Tak skal Du have!“ sagde store Claus, „men faaer jeg ikke Havqvæg, naar jeg kommer ned, saa skal jeg prygle Dig, kan Du troe!“

„O nei! vær ikke saa slem!“ og saa gik de hen til Aaen. Da Qvæget, som var tørstig, saae Vandet, løb det alt hvad det kunde, for at komme ned at drikke.

„See, hvor det skynder sig!“ sagde lille Claus; „det længes efter at komme ned paa Bunden igjen!“

„Ja hjælp nu først mig!“ sagde store Claus, „for ellers

faaer Du Prygl!" og saa krøb han i den store Sæk, som havde ligget tvers over Ryggen paa en af Tyrene. „Læg en Steen i, for ellers er jeg bange jeg ikke synker," sagde store Claus.

„Det gaaer nok!" sagde lille Claus, men lagde dog en stor Steen i Sækken, bandt Baandet fast til, og stødte saa til den: Plump! der laae store Claus ude i Aaen og sank strax ned til Bunds.

„Jeg er bange, han ikke finder Qvæget!" sagde lille Claus, og drev saa hjem med hvad han havde.

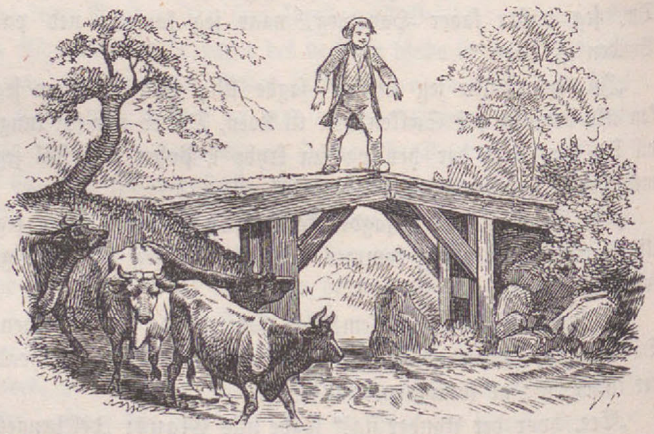

Den standhaftige Tinsoldat.

Der var engang fem og tyve Tinsoldater, de vare alle Brødre, thi de vare fødte af en gammel Tinskee. Geværet holdt de i Armen, Ansigtet satte de lige ud; rød og blaa, nok saa deilig var Uniformen. Det Allerførste, de hørte i denne Verden, da Laaget blev taget af Æsken, hvori de laae, var det Ord: „Tinsoldater!" det raabte en lille Dreng og klappede i Hænderne; han havde faaet dem, for det var hans Geburtsdag, og stillede dem nu op paa Bordet. Den ene Soldat lignede livagtig den anden, kun en eneste var lidt forskjellig; han havde eet Been, thi han var blevet støbt sidst, og saa var der ikke Tin

nok; dog stod han ligesaa fast paa sit ene, som de andre paa deres to, og det er just ham, som bliver mærkværdig.

Paa Bordet, hvor de bleve stillede op, stod meget andet Legetøi; men det, som faldt meest i Øinene, var et nydeligt Slot af Papir. Gjennem de smaa Vinduer kunde man see lige ind i Salene. Udenfor stode smaa Træer, rundtom et lille Speil, der skulde see ud som en Sø; Svaner af Vox svømmede derpaa og speilede sig. Det var altsammen nydeligt, men det Nydeligste blev dog en lille Jomfru, som stod midt i den aabne Slotsdør; hun var ogsaa klippet ud af Papir, men hun havde et Skjørt paa af det klareste Linon og et lille smalt blaat Baand over Skulderen ligesom et Gevandt; midt i det sad en skinnende Paillette, lige saa stor som hele hendes Ansigt. Den lille Jomfru strakte begge sine Arme ud, for hun var en Dandserinde, og saa løftede hun sit ene Been saa høit i Veiret, at Tinsoldaten slet ikke kunde finde det og troede, at hun kun havde eet Been ligesom han.

„Det var en Kone for mig!" tænkte han; „men hun er meget fornem, hun boer i et Slot, jeg har kun en Æske, og den ere vi fem og tyve om, det er ikke et Sted for hende! dog jeg maa see at gjøre Bekjendtskab!" og saa lagde han sig saa lang han var bag en Snustobaksdaase, der stod paa Bordet; der kunde han ret see paa den lille fine Dame, som blev ved at staae paa eet Been, uden at komme ud af Balancen.

Da det blev ud paa Aftenen, kom alle de andre Tinsoldater i deres Æske og Folkene i Huset gik til Sengs. Nu begyndte Legetøiet at lege, baade at komme Fremmede, føre Krig og

holde Bal; Tinsoldaterne raslede i Æsken, for de vilde være med, men de kunde ikke faae Laaget af. Nøddeknækkeren slog Kaalbøtter, og Griffelen gjorde Commers paa Tavlen; det var et Spektakel, saa Kanarifuglen vaagnede, og begyndte at snakke med og det paa Vers. De to eneste, som ikke rørte sig af Stedet, var Tinsoldaten og den lille Dandserinde; hun holdt sig saa rank paa Taaspidsen og begge Armene udad; han var ligesaa standhaftig paa sit ene Been, hans Øine kom ikke et Øieblik fra hende.

Nu slog Klokken tolv, og klask, der sprang Laaget af Snustobaksdaasen, men der var ingen Tobak i, nei, men en lille sort Trold, det var saadan et Kunststykke.

„Tinsoldat!“ sagde Trolden, „vil Du holde dine Øine hos Dig selv!„

„Men Tinsoldaten lod, som han ikke hørte det.

„Ja bi til imorgen!“ sagde Trolden.

Da det nu blev Morgen, og Børnene kom op, blev Tinsoldaten stillet hen i Vinduet, og enten det nu var Trolden eller Trækvind, ligemed eet sløi Vinduet op og Soldaten gik ud paa Hovedet fra tredie Sal. Det var en skrækkelig Fart, han vendte Benet lige iveiret og blev staaende paa Kasketten, med Bajonetten nede imellem Brostenene.

Tjenestepigen og den lille Dreng kom strax ned for at søge; men skjøndt de vare færdig ved at træde paa ham, kunde de dog ikke see ham. Havde Tinsoldaten raabt: her er jeg! saa havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrige høit, da han var i Uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene Draabe faldt tættere end den anden, det blev en ordentlig Skylle: da den var forbi, kom der to Gadedrenge.

„Sei Du!" sagde den ene, „der ligger en Tinsoldat! han skal ud at seile!"

Og saa gjorde de en Baad af en Avis, satte Tinsoldaten midt i den, og nu seilede han ned af Rendestenen; begge Drengene løb ved Siden og klappede i Hænderne. Bevar os vel! hvilke Bølger der gik i den Rendesteen, og hvilken Strøm der var; ja det havde da ogsaa skylregnet. Papirsbaaden vippede op og ned, og imellem saa dreiede den saa gevindt, saa det dirrede i Tinsoldaten; men han blev standhaftig, forandrede ikke en Mine, saae lige ud og holdt Geværet i Armen.

Lige med eet drev Baaden ind under et langt Rendesteens-Bræt; der blev lige saa mørkt, som om han var i sin Æske.

„Hvor mon jeg nu kommer hen," tænkte han, „ja, ja, det er Troldens Skyld! Ak sad dog den lille Jomfru her i Baaden, saa maatte her gjerne være engang saa mørkt endnu!"

I det samme kom der en stor Vandrotte, som boede under Rendesteens-Brættet.

„Har Du Pas?" spurgte Rotten. „Hid med Passet!"

Men Tinsoldaten taug stille og holdt endnu fastere paa Geværet. Baaden foer afsted og Rotten bagefter. Hu! hvor den skar Tænder, og raabte til Pinde og Straa:

„Stop ham! stop ham! han har ikke betalt Told! han har ikke viist Pas!"

Men Strømmen blev stærkere og stærkere, Tinsoldaten kunde

allerede øine den lyse Dag foran hvor Brættet slap, men han hørte ogsaa en brusende Lyd, der nok kunde gjøre en tapper Mand forskrækket; tænk dog, Rendestenen styrtede, hvor Brættet endte, lige ud i en stor Canal, det vilde for ham være lige saa farligt, som for os at seile ned af et stort Vandfald.

Nu var han allerede saa nær derved, at han ikke kunde standse. Baaden foer ud, den stakkels Tinsoldat holdt sig saa stiv han kunde, ingen skulde sige ham paa, at han blinkede med Øinene. Baaden snurrede tre fire Gange rundt, og var fyldt med Vand lige til Randen, den maatte synke; Tinsoldaten stod i Vand til Halsen og dybere og dybere sank Baaden; mere og mere løste Papiret sig op; nu gik Vandet over Soldatens Hoved, — da tænkte han paa den lille nydelige Dandserinde, som han aldrig mere skulde faae at see; og det klang for Tinsoldatens Øre:

„Fare, Fare, Krigsmand!
Døden skal Du lide!"

Nu gik Papiret itu, og Tinsoldaten styrtede igjennem — men blev i det samme slugt af en stor Fisk.

Nei, hvor der var mørkt derinde! der var endnu værre end under Rendestenens-Brættet, og saa var der saa snevert; men Tinsoldaten var standhaftig, og laae saa lang han var med Geværet i Armen. —

Fisken foer omkring, den gjorde de allerforfærdeligste Bevægelser; endelig blev den ganske stille, der foer som en Lynstraale gjennem den. Lyset skinnede ganske klart og een raabte høit: „Tinsoldat!" Fisken var blevet fanget, bragt paa Torvet,

solgt og kommet op i Kjøkkenet, hvor Pigen skar den op med en stor Kniv. Hun tog med sine to Fingre Soldaten midt om Livet og bar ham ind i Stuen, hvor de Allesammen vilde see saadan en mærkværdig Mand, der havde reist om i Maven paa en Fisk; men Tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op paa Bordet og der — nei, hvor det kan gaae underligt til i Verden! Tinsoldaten var i den selvsamme Stue, han havde været i før, han saae de selvsamme Børn og Legetøiet stod paa Bordet; det deilige Slot med den nydelige lille Dandserinde; hun holdt sig endnu paa det ene Been og havde det andet høit i Veiret, hun var ogsaa standhaftig; det rørte Tinsoldaten, han var færdig ved at græde Tin, men det passede sig ikke. Han saae paa hende, og hun saae paa ham, men de sagde ikke noget.

I det samme tog den ene af Smaadrengene og kastede Soldaten lige ind i Kakkelovnen, og han gav slet ingen Grund derfor; det var bestemt Trolden i Daasen, der var Skyld deri.

Tinsoldaten stod ganske belyst og følte en Hede, der var forfærdelig, men om det var af den virkelige Ild, eller af Kjærlighed, det vidste han ikke. Couleurerne vare reent gaaet af ham, om det var skeet paa Reisen eller det var af Sorg, kunde ingen sige. Han saae paa den lille Jomfru, hun saae paa ham, og han følte han smeltede, men endnu stod han standhaftig med Geværet i Armen. Da gik der en Dør op, Vinden tog i Dandserinden og hun fløi ligesom en Sylphide lige ind i Kakkelovnen til Tinsoldaten, blussede op i Lue og var borte; saa smeltede Tinsoldaten til en Klat, og da Pigen

Dagen efter tog Asken ud, fandt hun ham som et lille Tinhjerte; af Dandserinden derimod var der kun Pailletten, og den var brændt kulsort.

Boghveden.

Tidt og ofte, naar man efter et Tordenveir gaaer forbi en Ager, hvor Boghveden groer, seer man, at den er blevet ganske sort og afsvedet; det er ligesom en Ildlue var gaaet hen over den, og Bondemanden siger da: „det har den faaet af Lynilden!“ men hvorfor har den faaet det? — Jeg skal fortælle, hvad Graaspurven har sagt mig, og Graaspurven har hørt det af et gammelt Piletræ, der stod ved en Boghvede-Ager og staaer der endnu. Det er saadant et ærværdigt stort Piletræ, men runkent og gammelt, det er revnet lige midt i og der voxer Græs og Brombær-Ranker ud af Revnen! Træet hælder for

over og Grenene hænge lige ned mod Jorden, ligesom om de kunde være et grønt, langt Haar.

Paa alle Markerne rundt om voxte Korn, baade Rug, Byg og Havre, ja den deilige Havre, der seer ud, naar den er moden, ligesom en heel Mængde smaa gule Kanarifugle paa en Green. Kornet stod saa velsignet, og jo tungere det var, des dybere boiede det sig i from Ydmyghed.

Men der var ogsaa en Ager med Boghvede, og den Ager var lige ud for det gamle Piletræ; Boghveden boiede sig slet ikke, som det andet Korn, den kneiste stolt og stiv!

„Jeg er vel saa rig, som Axet," sagde den, „jeg er desuden meget smukkere; mine Blomster ere skjønne, som Æbletræets Blomster, det er en Lyst at see paa mig og mine! kjender Du nogen prægtigere end os, Du gamle Piletræ!"

Og Piletræet nikkede med Hovedet, ligesom det vilde sige: „jo det gjør jeg rigtignok! men Boghveden struttede af bare Hovmod og sagde: „det dumme Træ, det er saa gammelt at der voxer Græs i Maven paa det!"

Nu trak der et skrækkeligt ondt Veir op; alle Markens Blomster foldede deres Blade, eller boiede deres fine Hoveder, mens Stormen foer hen over dem; men Boghveden kneisede i sin Stolthed.

„Boi dit Hoved, som vi!" sagde Blomsterne.

„Det behøver jeg slet ikke!" sagde Boghveden.

„Bøi dit Hoved, som vi!“ raabte Kornet; „nu kommer Stormens Engel flyvende! han har Vinger, der naae oppe fra Skyerne og lige ned til Jorden, og han hugger Dig midt over, før Du kan bede ham være Dig naadig!

„Ja men jeg vil ikke bøie mig!“ sagde Boghveden.

„Luk dine Blomster og bøi dine Blade!“ sagde det gamle Piletræ, „see ikke op mod Lynet, naar Skyen brister, selv Menneskene tør det ikke, thi i Lynet kan man see ind i Guds Himmel, men det Syn kan selv gjøre Menneskene blinde, hvad vilde der da ikke skee med os Jordens Vexter, vovede vi det, vi, som ere langt ringere!“

„Langt ringere?“ sagde Boghveden. „Nu vil jeg just see ind i Guds Himmel!“ og den gjorde det i Overmod og Stolthed. Det var, som hele Verden stod i Ildslue, saaledes lynede det.

Da det onde Veir siden var forbi, stod Blomster og Korn i den stille rene Luft, saa forfriskede af Regnen, men Boghveden var brændt kulsort i Lynet, den var nu en død, unyttig Urt paa Marken.

Og det gamle Piletræ bevægede sine Grene i Vinden og der faldt store Vanddraaber fra de grønne Blade, ligesom om Træet græd, og Spurvene spurgte: „hvorfor græder Du? her er jo saa velsignet! see hvor Solen skinner, see hvor Skyerne gaae, kan Du mærke den Duft fra Blomster og Buske! hvorfor græder Du, gamle Piletræ!“

Og Piletræet fortalte om Boghvedens Stolthed, Overmod og Straf! den følger altid. Jeg, som fortæller Historien, har hørt den af Spurvene! — de fortalte mig det en Aften, da jeg bad dem om et Eventyr.

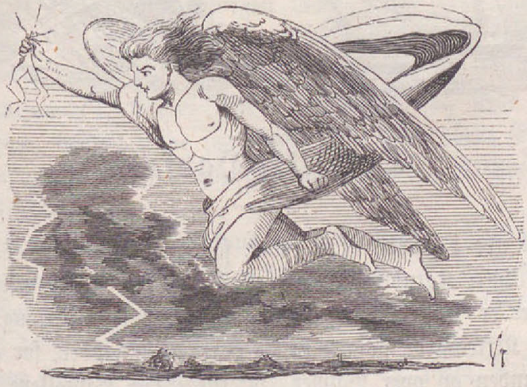

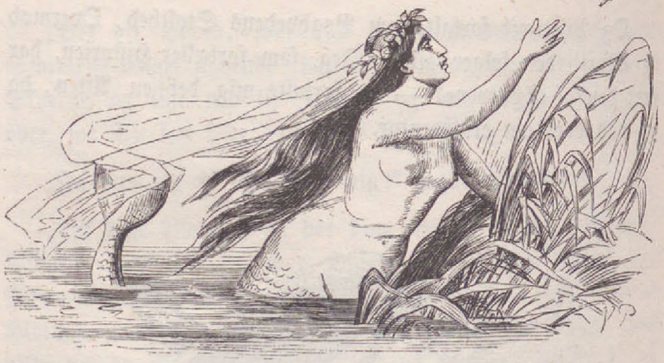

Den lille Havfrue.

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst, og saa klart, som det reneste Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirketaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for at række fra Bunden op over Vandet. Dernede boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne hvide Sandbund! nei, der voxe de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaa og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene i Luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Havkongens Slot, Murene ere af Koraller og de lange spidse Vinduer af det allerklareste Rav, men Taget er Muslingskaller,

der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer deiligt ud; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham, hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gik hun med tolv Østers paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — Ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprindsesser, hendes Sonnedøttre. De vare 6 deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem allesammen, hendes Hud var saa klar og skjær som et Rosenblad, hendes Øine saa blaae, som den dybeste Sø, men ligesom alle de andre havde hun ingen Fødder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomster voxte ud af Væggene. De store Rav-Vinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaa Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ildrøde og mørke-blaae Træer, Frugterne straalede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl-Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets

Bund. I Blikstille kunde man øine Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prindsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en anden syntes bedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænksom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste Ting, de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Strandding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepiil, den voxte herligt, og hang med sine friske Grene udover den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker og Dyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjorde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders 15 Aar, sagde Bedstemoderen, saa

skulle I faae Lov til at dykke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Byer skulle I see!" I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene 15 Aar, men de andre, — ja den ene var et Aar yngre end den anden, den yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar, før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den ene lovede den anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok, der var saa meget, de maatte have Besked om.

Ingen var saa længselsfuld, som den yngste, just hun, som havde længst Tid at vente og som var saa stille og tankefuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, hvor Fiskene sloge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege, men gjennem Vandet saae de meget større ud, end for vore Øine; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Mennesker; de tænkte vist ikke paa, at en deilig lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjølen.

Nu var da den ældste Prindsesse 15 Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede Ting at fortælle, men det deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin paa en Sandbanke i den rolige Sø, og see tæt ved Kysten den store Stad, hvor Lysene blinkede, ligesom hundrede Stjerner, høre Musikken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker,

see de mange Kirketaarne og Spiir, og høre hvor Klokkerne ringede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermeest efter Alt dette.

O! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig.

Aaret efter fik den anden Søster Lov til at stige op gjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere, end de, støi, som et langt hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun svømmede hen imod den, men den sank og Rosenskjæret slukkedes paa Havfladen og Skyerne.

Aaret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb i Havet. Deilige grønne Høie med Viinranker saae hun, Slotte og Gaarde tittede frem mellem prægtige Skove; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt traf hun en heel Flok smaa Menneskeborn; ganske nogne løb de og plaskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løb forskrækkede deres Vei, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde

aldrig før seet en Hund; den gjøede saa forskrækkeligt af hende, at hun blev angst og søgte ud i den aabne Sø, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie og de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skjøndt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hun blev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var just det deiligste: man saae mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glasklokke. Skibe havde hun seet, men langt borte, de saae ud som Strandmaager, de morsomme Delphiner havde slaaet Kolbøtter, og de store Hvalfiske havde sprøitet Vand op af deres Næseboer, saa at det havde seet ud som hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom Touren til den femte Søster; hendes Geburtsdag var just om Vinteren og derfor saae hun, hvad de andre ikke havde seet første Gang. Søen tog sig ganske grøn ud, og rundt om svømmede der store Isbjerge, hvert saae ud som en Perle, sagde hun, og var dog langt større end de Kirketaarne, Menneskene byggede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største og alle Seilere krydsede forskrækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa Aftenen blev Himlen overtrukket med Skyer, det lynede og tordnede, medens den sorte Sø løftede de store Isblokke høit op og lod dem skinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angst og Gru, men hun sad rolig paa sit svømmende Isbjerg og saae den blaae Lynstraale slaae i Zikzak ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Vandet, var enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saae, men da de nu, som voxne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maaneds Forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest, og der var man saa rart hjemme.

Mangen Aftenstund toge de fem Søstre hinanden i Armene og stege i Række op over Vandet; deilige Stemmer havde de, smukkere, end noget Menneske, og naar det da trak op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte forlise, svømmede de foran Skibene og sang saa deiligt om, hvor smukt det var paa Havets Bund, og bade Sofolkene, ikke være bange for at komme der ned; men disse kunde ikke forstaae Ordene, de troede, at det var Stormen, og de fik heller ikke Deiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Menneskene, og kom kun som Døde til Havkongens Slot.

Naar Søstrene saaledes om Aftenen, Arm i Arm, stege høit op gjennem Havet, da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saae efter dem, og det var som om hun skulde græde, men Havfruen har ingen Taarer, og saa lider hun meget mere.

„Ak, var jeg dog 15 Aar!“ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde af den Verden deroven for og af Menneskene, som bygge og boe deroppe!“

Endelig var hun da de 15 Aar.

„See nu have vi dig fra Haanden,“ sagde hendes Bedstemoder, den gamle Enkedronning. „Kom nu, lad mig pynte dig, ligesom dine andre Søstre!“ og hun satte hende en Krands af hvide Lillier paa Haaret, men hvert Blad i Blomsten var

det Halve af en Perle; og den Gamle lod 8 store Østers klemme sig fast ved Prindsessens Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa ondt!" sagde den lille Havfrue.

„Ja man maa lide noget for Stadsen!" sagde den Gamle.

O! hun vilde saa gjerne have rystet hele denne Pragt af sig og lagt den tunge Krands; hendes røde Blomster i Haven klædte hende meget bedre, men hun turde nu ikke gjøre det om. „Farvel" sagde hun og steg saa let og klar, som en Boble, op gjennem Vandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løftede sit Hoved op over Havet, men alle Skyerne skinnede endnu som Roser og Guld, og midt i den blegrøde Luft straalede Aftenstjernen saa klart og deiligt, Luften var mild og frisk og Havet blikstille. Der laae et stort Skib med tre Master, et eneste Seil var kun oppe, thi ikke en Vind rørte sig og rundt om i Tougværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik og Sang, og alt som Aftenen blev mørkere, tændtes hundrede brogede Lygter; de saae ud, som om alle Nationers Flag vaiede i Luften. Den lille Havfrue svømmede lige hen til Kahytvinduet og hver Gang Vandet løftede hende i Veiret, kunde hun see ind af de speilklare Ruder, hvor saa mange pyntede Mennesker stode, men den smukkeste var dog den unge Prinds med de store sorte Øine, han var vist ikke meget over 16 Aar, det var hans Fødselsdag, og derfor skete al denne Stads. Matroserne dandsede paa Dækket, og da den unge Prinds traadte derud, steg over hundrede Raketter op i Luften, de lyste, som den klare Dag, saa den lille Havfrue blev ganske forskrækket og dukkede ned under Vandet, men hun stak snart Hovedet

igjen op, og da var det ligesom om alle Himmelens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne Ildkunster. Store Sole snurrede rundt, prægtige Ildfisk svingede sig i den blaa Luft, og alting skinnede tilbage fra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see hvert lille Toug, sagtens Menneskene. O hvor dog den unge Prinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musikken klang i den deilige Nat.

Det blev silde, men den lille Havfrue kunde ikke vende sine Øine bort fra Skibet og fra den deilige Prinds. De brogede Lygter bleve slukkede, Raketterne stege ikke mere i Veiret, der lød heller ingen flere Kanonskud, men dybt nede i Havet summede og brummede det; hun sad imedens paa Vandet og gyngede op og ned, saa at hun kunde see ind i Kahytten; men Skibet tog stærkere Fart, det ene Seil brede sig ud efter det andet, nu gik Bølgerne stærkere, store Skyer traf op, det lynede langtborte. O, det vilde blive et skrækkeligt Veir! derfor toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib gyngede i flyvende Fart paa den vilde Sø, Vandet reiste sig, ligesom store sorte Bjerge, der vilde vælte over Masten, men Skibet dykkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger og lod sig igjen løfte op paa de taarnende Vande. Det syntes den lille Havfrue just var en morsom Fart, men det syntes Søfolkene ikke, Skibet knagede og bragede, de tykke Planker bugnede ved de stærke Stød, Søen gjorde ind mod Skibet, Masten knak midt over, ligesom den var et Rør, og Skibet slingrede paa Siden, mens Vandet trængte ind i Rummet. Nu saae den lille Havfrue, at de vare i Fare, hun maatte selv

tage sig i Agt for Bjelker og Stumper af Skibet, der dreve paa Vandet. Et Øieblik var det saa kulsende mørkt, at hun ikke kunde øine det mindste, men naar det saa lynede, blev det igjen saa klart, at hun kjendte dem alle paa Skibet; hver tumlede sig det bedste han kunde; den unge Prinds søgte hun især efter, og hun saae ham, da Skibet skiltes ad, synke ned i den dybe Sø. Ligestrax blev hun ganske fornøiet, for nu kom han ned til hende, men saa huskede hun, at Mennesкene ikke kunne leve i Vandet, og at han ikke, uden som død, kunde komme ned til hendes Faders Slot. Nei døe, det maatte han ikke; derfor svømmede hun hen mellem Bjelker og Planker der dreve paa Søen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun dykkede dybt under Vandet og steg igjen høit op imellem Bølgerne, og kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans Arme og Been begyndte at blive matte, de smukke Øine lukkede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havfrue kommet til. Hun holdt hans Hoved op over Vandet, og lod saa Bølgerne drive hende med ham, hvorhen de vilde.

I Morgenstunden var det onde Veir forbi; af Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød og skinnende op af Vandet, det var ligesom om Prindsens Kinder fik Liv derved, men Øinene bleve lukkede; Havfruen kysſede hans høie smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage; hun syntes, han lignede Marmorstotten nede i hendes lille Have, hun kysſede ham igjen, og ønskede, at han dog maatte leve.

Nu saae hun foran sig det faste Land, høie blaae Bjerge, paa hvis Top den hvide Snee skinnede, som var det Svaner,

der laae; nede ved Kysten vare deilige grønne Skove, og foran laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke ret, men en Bygning var det. Citron- og Appelsintræer voxte der i Haven, og foran Porten stod høie Palmetræer. Søen gjorde her en lille Bugt, der var blikstille, men meget dyb, lige hen til Klippen, hvor det hvide fine Sand var skyllet op; her svømmede hun hen med den smukke Prinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Solskin.

Nu ringede Klokkerne i den store hvide Bygning, og der kom mange unge Piger gjennem Haven. Da svømmede den lille Havfrue længer ud bag nogle høie Stene, som ragede op af Vandet, lagde Sø-Skum paa sit Haar og sit Bryst, saa at ingen kunde see hendes lille Ansigt, og da passede hun paa, hvem der kom til den stakkels Prinds.

Det varede ikke længe, før en ung Pige kom derhen, hun syntes at blive ganske forskrækket, men kun et Øieblik, saa hentede hun flere Mennesker, og Havfruen saae, at Prindsen fik Liv, og at han smilte til dem alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet ham; hun følte sig saa bedrøvet, at da han blev ført ind i den store Bygning, dykkede hun sørrigfuld ned i Vandet og søgte hjem til sin Faders Slot.

Altid havde hun været stille og tankefuld, men nu blev hun det meget mere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den første Gang deroppe, men hun fortalte ikke noget.

Mangen Aften og Morgen steg hun op der, hvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens Frugter modnedes og bleve afplukkede, hun saae, hvor Sneen smeltede paa de høie

Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, og derfor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste Trøst, at sidde i sin lille Have og slynge sine Arme om den smukke Marmorstotte, som lignede Prindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de voxte, som i et Vildnis, ud over Gangene og flettede deres lange Stilke og Blade ind i Træernes Grene, saa der var ganske dunkelt.

Tilsidst kunde hun ikke længer holde det ud, men sagde det til een af sine Søstre, og saa fik strax alle de andre det at vide, men heller ingen flere end de og et Par andre Havfruer, som ikke sagde det uden til deres nærmeste Veninder. Een af dem vidste Besked, hvem Prindsen var, hun havde ogsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorfra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster!" sagde de andre Prindsesser, og med Armene om hinandens Skuldre stege de i en lang Række op af Havet foran, hvor de vidste Prindsens Slot laae.

Dette var opført af en lyseguul glindsende Steenart, med store Marmortrapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over Taget, og mellem Søilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud som levende. Gjennem det klare Glas i de høie Vinduer saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og Tepper vare ophængte og alle Væggene pyntede med store Malerier, som det ret var en Fornøielse at see paa. Midt i den største Sal pladstede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod Glaskuppelen i Loftet, hvorigjennem

Solen skinnede paa Vandet og paa de deilige Planter, der voxte i det store Bassin.

Nu vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Aften og Nat paa Vandet; hun svømmede meget nærmere Land, end nogen af de andre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle Canal, under den prægtige Marmor-Altan, der kastede en lang Skygge hen over Vandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganske eene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen Aften seile med Musik i sin prægtige Baad, hvor Flagene vaiede; hun tittede frem mellem de grønne Siv, og tog Vinden i hendes lange sølvhvide Slør og Nogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Vingerne.

Hun hørte mangen Nat, naar Fiskerne laae med Blus paa Søen, at de fortalte saa meget godt om den unge Prinds, og det glædede hende, at hun havde frelst hans Liv, da han halvdød drev om paa Bølgerne, og hun tænkte paa, hvor fast hans Hoved havde hvilet paa hendes Bryst, og hvor inderligt hun da kyssede ham; han vidste slet intet derom, kunde ikke engang drømme om hende.

Meer og meer kom hun til at holde af Menneskene, meer og meer ønskede hun at kunne stige op imellem dem; deres Verden syntes hun var langt større end hendes; de kunde jo paa Skibe flyve hen over Havet, stige paa de høie Bjerge høit over Skyerne, og Landene, de eiede, strakte sig, med Skove og Marker, længer, end hun kunde øine. Der var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt,

derfor spurgte hun den gamle Bedstemoder, og hun kjendte godt til den høiere Verden, som hun meget rigtigt kaldte Landene ovenfor Havet.

„Naar Menneskene ikke drukne" spurgte den lille Havfrue, „kunne de da altid leve, døe de ikke, som vi hernede paa Havet?"

„Jo!" sagde den Gamle, „de maae ogsaa døe, og deres Levetid er endogsaa kortere end vor. Vi kunne blive tre hundrede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Vandet, have ikke engang en Grav hernede mellem vore Kjære. Vi have ingen udødelig Sjæl, vi faae aldrig Liv mere, vi ere ligesom det grønne Siv, er det engang skaaret over, kan det ikke grønnes igjen! Menneskene derimod have en Sjæl, som lever altid, lever, efter at Legemet er blevet Jord; den stiger op igjennem den klare Luft, op til alle de skinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet og see Menneskenes Lande, saaledes dykke de op til ubekjendte deilige Steder, dem vi aldrig faae at see.

„Hvorfor fik vi ingen udødelig Sjæl?" sagde den lille Havfrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, for blot een Dag at være et Menneske og siden faae Deel i den himmelske Verden!

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!" sagde den Gamle, „vi have det meget lykkeligere og bedre, end Menneskene deroppe!"

„Jeg skal altsaa døe og flyde som Skum paa Søen, ikke høre Bølgernes Musik, see de deilige Blomster, og den røde Sol! Kan jeg da slet intet gjøre, for at vinde en evig Sjæl?" —

„Nei!“ sagde den Gamle, „kun naar et Menneske fik dig saa kjær, at du var ham meer, end Fader og Moder; naar han med hele sin Tanke og Kjærlighed hang ved dig, og lod Præsten lægge sin høire Haand i din med Løfte om Troskab her og i al Evighed, da flod hans Sjæl over i dit Legeme og du fik ogsaa Deel i Menneskenes Lykke. Han gav dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig skee! Hvad der just er deiligt her i Havet, din Fiskehale, finde de hæsligt deroppe paa Jorden, de forstaae sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to klodsede Stotter, som de kalde Been, for at være smuk!“

Da sukkede den lille Havfrue og saae bedrøvet paa sin Fiskehale.

„Lad os være fornøiede,“ sagde den Gamle, „hoppe og springe ville vi i de trehundrede Aar, vi have at leve i, det er saa mæn en god Tid nok, siden kan man desfornøieligere hvile sig ud i sin Grav. Jaften skal vi have Hofbal!“

Det var ogsaa en Pragt, som man aldrig seer den paa Jorden. Vægge og Loft i den store Dandsesal vare af tykt men klart Glas. Flere hundrede kolossale Muslingskaller, rosenrøde og græsgrønne, stode i Rækker paa hver Side med en blaae brændende Ild, som oplyste den hele Sal og skinnede ud gjennem Væggene, saa at Soen der udenfor var ganske oplyst; man kunde see alle de utallige Fisk, store og smaae, som svømmede henimod Glasmuren, paa nogle skinnede Skjællene purpurrøde, paa andre syntes de Solv og Guld. — Midt igjennem Salen flød en bred rindende Strøm, og paa denne

dandsede Havmænd og Havfruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmer have ikke Menneskene paa Jorden. Den lille Havfrue sang skjønnest af dem alle, og de klappede i Hænderne for hende, og et Øieblik følte hun Glæde i sit Hjerte, thi hun vidste, at hun havde den skjønneste Stemme af alle paa Jorden og i Havet! Men snart kom hun dog igjen til at tænke paa Verden oven over sig; hun kunde ikke glemme den smukke Prinds og sin Sorg over ikke at eie, som han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun sig ud af sin Faders Slot, og mens Alt derinde var Sang og Lystighed, sad hun bedrøvet i sin lille Have. Da hørte hun Valdhorn klinge ned igjennem Vandet, og hun tænkte, nu seiler han vist deroppe, ham som jeg holder mere af end Fader og Moder, ham som min Tanke hænger ved og i hvis Haand jeg vilde lægge mit Livs Lykke. Alt vil jeg vove for at vinde ham og en udødelig Sjæl! Mens mine Søstre dandse derinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til Havhexen, hende jeg altid har været saa angst for, men hun kan maaskee raade og hjælpe!

Nu gik den lille Havfrue ud af sin Have hen imod de brusende Malstrømme, bag hvilke Hexen boede. Den Vei havde hun aldrig før gaaet, der voxte ingen Blomster, intet Søgræs, kun den nøgne graae Sandbund strakte sig hen imod Malstrømmene, hvor Vandet, som brusende Mollehjul, hvirvlede rundt og rev alt, hvad de fik fat paa, med sig ned i Dybet; midt imellem disse knusende Hvirvler maatte hun gaae, før at komme ind paa Havhexens Distrikt, og her var et langt Stykke ikke anden Vei, end over varmt boblende Dynd, det kaldte Hexen sin Tørvemose. Bag ved laae hendes Huus midt inde

i en sælsom Skov. Alle Træer og Buske vare Polyper, halv Dyr og halv Plante, de saae ud, som hundredhovedede Slanger, der voxte ud af Jorden; alle Grene vare lange slimede Arme, med Fingre som smidige Orme, og Led for Led bevægede de sig fra Roden til den yderste Spidse. Alt hvad de i Havet kunde gribe fat paa, snoede de sig fast om og gav aldrig mere Slip paa. Den lille Havfrue blev ganske forskrækket staaende der udenfor; hendes Hjerte bankede af Angest, nær havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa Menneskets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange flagrende Haar bandt hun fast om Hovedet, for at Polyperne ikke skulde gribe hende deri, begge Hænderne lagde hun sammen over sit Bryst, og floi saa afsted, som Fisken kan flyve gjennem Vandet, ind imellem de hæslige Polyper, der strakte deres smidige Arme og Fingre efter hende. Hun saae, hvor hver af dem havde noget, den havde grebet, hundrede smaae Arme holdt det, som stærke Jernbaand. Mennesker, som vare omkomne paa Søen og sjunkne dybt derned, tittede som hvide Beenrade frem i Polypernes Arme. Skibsroer og Kister holdt de fast, Skeletter af Landdyr og en lille Havfrue, som de havde fanget og qvalt, det var hende næsten det forskrækkeligste.

Nu kom hun til en stor slimet Plads i Skoven, hvor store, fede Vandsnoge baltrede sig og viste deres stygge hvidgule Bug. Midt paa Pladsen var reist et Huus af strandede Menneskers hvide Been, der sad Havhexen og lod en Skruptudse spise af sin Mund, ligesom Menneskene lade en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige fede Vandsnoge kaldte hun sine smaae Kyllinger og lod dem vælte sig paa hendes store, svampede Bryst.

„Jeg veed nok, hvad du vil!“ sagde Havhexen, „det er dumt gjort af dig! alligevel skal du faae din Villie, for den vil bringe dig i Ulykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fiskehale og istedetfor den have to Stumper at gaae paa ligesom Menneskene, for at den unge Prinds kan blive forliebt i dig og du kan faae ham og en udødelig Sjæl!“ idetsamme lo Hexen saa høit og skalt, at Skruptudsen og Snogene faldt ned paa Jorden og væltede sig der. „Du kommer netop i rette Tid,“ sagde Hexen, „imorgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjælpe dig, før igjen et Aar var omme. Jeg skal lave dig en Drik, med den skal du, før Sol staaer op, svømme til Landet, sætte dig paa Bredden der og drikke den, da skilles din Hale ad og snerper ind til hvad Menneskene kalde nydelige Been, men det gjør ondt, det er som det skarpe Sværd gik igjennem dig. Alle, som see dig, ville sige, du er det deiligste Menneskebarn de have seet! du beholder din svævende Gang, ingen Dandserinde kan svæve som du, men hvert Skridt du gjør, er som om du traadte paa en skarp Kniv, saa dit Blod maatte flyde. Vil du lide alt dette, saa skal jeg hjælpe dig?“

„Ja!“ sagde den lille Havfrue med bævende Stemme, og tænkte paa Prindsen og paa at vinde en udødelig Sjæl.

„Men husk paa,“ sagde Hexen, „naar du først har faaet menneskelig Skikkelse, da kan du aldrig mere blive en Havfrue igjen! du kan aldrig stige ned igjennem Vandet til dine Søstre og til din Faders Slot, og vinder du ikke Prindsens Kjærlighed, saa han for dig glemmer Fader og Moder, hænger ved dig med sin hele Tanke og lader Præsten lægge Eders

Hænder i hinanden, saa at I blive Mand og Kone, da faaer du ingen udødelig Sjæl! den første Morgen efter at han er gift med en anden, da maa dit Hjerte briste, og du bliver Skum paa Vandet."

„Jeg vil det!" sagde den lille Havfrue og var bleg, som en Død.

„Men mig maa du ogsaa betale!" sagde Hexen, „og det er ikke Lidet, hvad jeg forlanger. Du har den deiligste Stemme af alle hernede paa Havets Bund, med den troer du nok at skulle fortrylle ham, men den Stemme skal du give mig. Det Bedste du eier vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give dig deri, at Drikken kan blive skarp, som et tveægget Sværd!"

„Men naar du tager min Stemme," sagde den lille Havfrue, „hvad beholder jeg da tilbage!"

„Din deilige Skikkelse," sagde Hexen, „din svævende Gang og dine talende Øine, med dem kan du nok bedaare et Menneskehjerte. Naa, har du tabt Modet! ræk frem din lille Tunge, saa skjærer jeg den af, i Betaling, og du skal faae den kraftige Drik!"

„Det skee!" sagde den lille Havfrue, og Hexen satte sin Kjedel paa, for at koge Trolddrikken. „Reenlighed er en god Ting!" sagde hun og skurede Kjedelen af med Snogene, som hun bandt i Knude; nu ridsede hun sig selv i Brystet og lod sit sorte Blod dryppe derned, Dampen gjorde de forunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert Øieblik kom Hexen nye Ting i Kjedelen, og da det ret kogte,

var det, som naar Crokodillen græder. Tilsidst var Drikken færdig, den saae ud som det klareste Vand!

„Der har du den!" sagde Hexen og skar Tungen af den lille Havfrue, som nu var stum, kunde hverken synge eller tale.

„Dersom Polyperne skulde gribe dig, naar du gaaer tilbage igjennem min Skov," sagde Hexen, „saa kast kun een eneste Draabe af denne Drik paa dem, da springe deres Arme og Fingre i tusinde Stykker!" men det behovede den lille Havfrue ikke, Polyperne trak sig forskrækkede tilbage for hende, da de saae den skinnende Drik, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen og de brusende Malstrømme.

Hun kunde see sin Faders Slot; Blussene vare slukkede i den store Dandsesal; de sov vist Alle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum og vilde for altid gaae bort fra dem. Det var, som hendes Hjerte skulde gaae itu af Sorg. Hun sneg sig ind i Haven, tog een Blomst af hver af sine Søstres Blomsterbed, kastede med Fingren tusinde Kys henimod Slottet og steg op igjennem den mørkeblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet frem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen skinnede deiligt klart. Den lille Havfrue drak den brændende skarpe Drik, og det var, som gik et tveægget Sværd igjennem hendes fine Legeme, hun besvimede derved og laae som død. Da Solen skinnede hen over Søen, vaagnede hun op, og hun følte en sviende Smerte, men lige for hende stod den deilige unge Prinds, han fæstede sine kulsorte Øine paa hende, saa hun slog sine ned og saae, at hendes Fiskehale var borte, og

at hun havde de nydeligste smaae, hvide Been, nogen lille Pige kunde have, men hun var ganske nøgen, derfor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Prindsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommet her, og hun saae mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine mørkeblaae Øine, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og førte hende ind i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som Hexen havde sagt hende forud, som om hun traadte paa spidse Syle og skarpe Knive, men det taalte hun gjerne; ved Prindsens Haand steg hun saa let, som en Boble, og han og Alle undrede sig over hendes yndige, svævende Gang.

Kostelige Klæder af Silke og Musselin fik hun paa, i Slottet var hun den skjønneste af Alle, men hun var stum, kunde hverken synge eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke og Guld, kom frem og sang for Prindsen og hans kongelige Forældre; een sang smukkere end alle de andre og Prindsen klappede i Hænderne og smilede til hende, da blev den lille Havfrue bedrøvet, hun vidste, at hun selv havde sjunget langt smukkere! hun tænkte, „O han skulde bare vide, at jeg, for at være hos ham, har givet min Stemme bort i al Evighed!“

Nu dandsede Slavinderne i yndige svævende Dandse til den herligste Musik, da hævede den lille Havfrue sine smukke hvide Arme, reiste sig paa Taaspidsen og svævede hen over Gulvet, dandsede, som endnu ingen havde dandset; ved hver Bevægelse blev hendes Deilighed endnu mere synlig, og hendes Øine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

Alle vare henrykte derover, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittebarn, og hun dandsede meer og meer, skjøndt hver Gang hendes Fod rørte Jorden, var det, som om hun traadte paa skarpe Knive. Prindsen sagde, at hun skulde altetider være hos ham, og hun fik Lov at sove udenfor hans Dør paa en Floiels Pude.

Han lod hende sye en Mandsdragt, for at hun til Hest kunde følge ham. De rede gjennem de duftende Skove, hvor de grønne Grene sloge hende paa Skulderen og de smaae Fugle sang bag de friske Blade. Hun klattrede med Prindsen op paa de høie Bjerge, og skjøndt hendes fine Fødder blødte, saa de Andre kunde see det, loe hun dog deraf og fulgte ham, til de saae Skyerne seile nede under sig, som var det en Flok Fugle, der drog til fremmede Lande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naar om Natten de andre sov, gik hun ud paa den brede Marmortrappe, og det kjølede hendes brændende Fødder, at staae i det kolde Søvand, og da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

Een Nat kom hendes Søstre Arm i Arm, de sang saa sørrigfuldt, idet de svømmede over Vandet, og hun vinkede af dem, og de kjendte hende og fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem allesammen. Hver Nat besøgte de hende siden, og een Nat saae hun, langt ude, den gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde været over Havet, og Havkongen, med sin Krone paa Hovedet, de strakte Hænderne hen mod hende, men vovede sig ikke saa nær Landet, som Søstrene.

Dag for Dag blev hun Prindsen kjærere, han holdt af hende, som man kan holde af et godt, kjært Barn, men at gjøre hende til sin Dronning, faldt ham slet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers fik hun ingen udødelig Sjæl, men vilde paa hans Bryllups-Morgen blive Skum paa Søen.

„Holder du ikke meest af mig, blandt dem allesammen?" syntes den lille Havfrues Øine at sige, naar han tog hende i sine Arme og kyssede hendes smukke Pande.

„Jo, du er mig kjærest" sagde Prindsen, „thi du har det bedste Hjerte af dem Alle, du er mig meest hengiven, og du ligner en ung Pige, jeg engang saae, men vistnok aldrig mere finder. Jeg var paa et Skib, som strandede, Bølgerne dreve mig i Land ved et helligt Tempel, hvor flere unge Piger gjorde Tjeneste, den yngste der fandt mig ved Strandbredden og reddede mit Liv, jeg saae hende kun to Gange; hun var den eneste, jeg kunde elske i denne Verden, men du ligner hende, du næsten fortrænger hendes Billede i min Sjæl; hun hører det hellige Tempel til, og derfor har min gode Lykke sendt mig dig, aldrig ville vi skilles!" — „Ak, han veed ikke, at jeg har reddet hans Liv!" tænkte den lille Havfrue, „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor Templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae efter, om ingen Mennesker vilde komme. Jeg saae den smukke Pige, som han holder mere af, end mig!" og Havfrnen sukkede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige Tempel til, har han sagt, hun kommer aldrig ud i Verden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag, jeg vil pleie ham, elske ham, offre ham mit Liv!"

Men nu skal Prindsen gives og have Nabokongens deilige Datter! fortalte man, derfor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser for at see Nabokongens Lande, hedder det nok, men det er for at see Nabokongens Datter, et stort Følge skal han have med; men den lille Havfrue rystede med Hovedet og loe; hun kjendte Prindsens Tanker meget bedre, end alle de Andre. „Jeg maa reise!" havde han sagt til hende," jeg maa see den smukke Prindsesse, mine Forældre forlange det, men twinge mig til at føre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elske hende! hun ligner ikke den smukke Pige i Templet, som du ligner, skulde jeg engang vælge en Brud, saa blev det snarere dig, mit stumme Hittebarn med de talende Øine!" og han kyssede hendes røde Mund, legede med hendes lange Haar og lagde sit Hoved ved hendes Hjerte, saa det drømte om Menneske-Lykke og en udødelig Sjæl.

„Du er dog ikke bange for Havet, mit stumme Barn!" sagde han, da de stode paa det prægtige Skib, som skulde føre ham til Nabokongens Lande; og han fortalte hende om Storm og Havblik, om sælsomme Fiske i Dybet og hvad Dykkeren der havde seet, og hun smilte ved hans Fortælling, hun vidste jo bedre, end nogen Anden, Besked om Havets Bund.

I den maaneklare Nat, naar de alle sov, paa Styrmanden nær, som stod ved Roret, sad hun ved Relingen af Skibet og stirrede ned igjennem det klare Vand, og hun syntes at see sin Faders Slot, øverst deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride

Strømme mod Skibets Kjøl. Da kom hendes Søstre op over Vandet, de stirrede sorrigfuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde fortælle, at Alt gik hende godt og lykkeligt, men Skibsdrengen nærmede sig hende og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den Tro, at det Hvide, han havde seet, var Skum paa Søen.

Næste Morgen seilede Skibet ind i Havnen ved Nabokongens prægtige Stad. Alle Kirkeklokker ringede, og fra de høie Taarne blev blæst i Basuner, mens Soldaterne stode med vaiende Faner og blinkende Bajonetter. Hver Dag havde en Fest. Bal og Selskab fulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langt derfra i et helligt Tempel, sagde de, der lærte hun alle kongelige Dyder. Endelig indtraf hun.

Den lille Havfrue stod begjærlig efter at see hendes Skjønhed, og hun maatte erkjende den, en yndigere Skikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa fiin og skjær, og bag de lange mørke Øienhaar smilede et Par sorteblaae trofaste Øine!

„Det er dig! „sagde Prindsen, „dig, som har frelst mig, da jeg laae som et Liig ved Kysten!“ og han trykkede sin rødmende Brud i sine Arme. „O jeg er altfor lykkelig!“ sagde han til den lille Havfrue. „Det Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet opfyldt for mig. Du vil glæde dig ved min Lykke, thi du holder meest af mig blandt dem Alle!“ Og den lille Havfrue kysſede hans Haand, og hun syntes alt at føle sit Hjerte briste. Hans Bryllups-Morgen vilde jo give hende Døden og forvandle hende til Skum paa Søen.

Alle Kirkeklokker ringede, Herolderne rede om i Gaderne og forkyndte Trolovelsen. Paa alle Altre brændte duftende Olie i kostelige Sølvlamper. Præsterne svingede Rogelsekar og Brud og Brudgom rakte hinanden Haanden og fik Biskoppens Velsignelse. Den lille Havfrue stod i Silke og Guld og holdt Brudens Slæb, men hendes Øre hørte ikke den festlige Musik, hendes Øie saae ikke den hellige Ceremonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa Alt hvad hun havde tabt i denne Verden.

Endnu samme Aften gik Brud og Brudgom ombord paa Skibet, Kanonerne lød, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kosteligt Telt af Guld og Purpur og med de deiligste Hynder, der skulde Brudeparret sove i den stille kjølige Nat.

Seilene svulmede i Vinden, og Skibet gled let og uden stor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes brogede Lamper og Søfolkene dandsede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havfrue maatte tænke paa den første Gang, hun dykkede op af Havet og saae den samme Pragt og Glæde, og hun hvirvlede sig med i Dandsen, svævede, som Svalen svæver, naar den forfølges, og alle tiljublede hende Beundring, aldrig havde hun dandset saa herligt; det skar som skarpe Knive i de fine Fødder, men hun følte det ikke; det skar hende smerteligere i Hjertet. Hun vidste, det var den sidste Aften hun saae ham, for hvem hun havde forladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme og daglig lidt uendelige Qvaler, uden at han havde Tanke

derom. Det var den sidste Nat, hun aandede den samme Luft som han, saae det dybe Hav og den stjerneblaa Himmel, en evig Nat uden Tanke og Drom ventede hende, som ei havde Sjæl, ei kunde vinde den. Og Alt var Glæde og Lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe og dandsede med Dødstanken i sit Hjerte. Prindsen kyssede sin deilige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det prægtige Telt.

Der blev tyst og stille paa Skibet, kun Styrmanden stod ved Roret, den lille Havfrue lagde sine hvide Arme paa Relingen og saae mod Osten efter Morgenroden, den første Solstraale, vidste hun, vilde dræbe hende. Da saae hun sine Søstre stige op af Havet, de vare blege, som hun; deres lange smukke Haar flagrede ikke længer i Blæsten, det var afskaaret.

„Vi have givet det til Hexen, for at hun skulde bringe Hjælp, at du ikke denne Nat skal døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer du hvor skarp? Før Sol staaer op, maa du stikke den i Prindsens Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da voxe de sammen til en Fiskehale og du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Vandet til os og leve dine tre hundrede Aar, før du bliver det døde, salte Søskum. Skynd dig! han eller du maa døe, før Sol staaer op! vor gamle Bedstemoder sørger, saa hendes hvide Haar er faldet af, som vort faldt for Hexens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd dig, seer du den røde Stribe paa Himlen? Om nogle Minuter stiger Solen, og da maa du døe!“ og de udstødte et forunderligt dybt Suk og sank i Bølgerne.

Den lille Havfrue trak Purpurtæppet bort fra Teltet, og hun saae den deilige Brud sove med sit Hoved ved Prindsens Bryst, og hun bøiede sig ned, kyssede ham paa hans smukke Pande, saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste meer og meer, saae paa den skarpe Kniv og fæstede igjen Øinene paa Prindsen, der i Drømme nævnede sin Brud ved Navn, hun kun var i hans Tanker, og Kniven zittrede i Havfruens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgerne, de skinnede røde, hvor den faldt, det saae ud, som piplede der Bloddraaber op af Vandet. Endnu engang saae hun med halvbrustne Blik paa Prindsen, styrtede sig fra Skibet ned i Havet, og hun følte, hvor hendes Legeme opløste sig i Skum.

Nu steg Solen frem af Havet, Straalerne faldt saa mildt og varmt paa det dødskolde Havskum, og den lille Havfrue følte ikke til Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsigtige, deilige Skabninger; hun kunde gjennem dem see Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyer, deres Stemme var Melodie, men saa aandig, at intet menneskeligt Øre kunde høre den, ligesom intet jordisk Øie kunde see dem; uden Vinger svævede de ved deres egen Lethed gjennem Luften. Den lille Havfrue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op af Skummet.

„Til hvem kommer jeg?“ sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Væsners, saa aandigt, at ingen jordisk Musik kan gjengive det.

„Til Luftens Døttre!“ svarede de andre. „Havfruen har ingen udødelig Sjæl, kan aldrig faae den, uden hun vinder et

Menneskes Kjærlighed! af en fremmed Magt afhænger hendes evige Tilværelse. Luftens Døttre have heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gode Handlinger skabe sig een. Vi flyve til de varme Lande, hvor den lune Pestluft dræber Menneskene; der vifte vi Kjøling. Vi sprede Blomsternes Duft gjennem Luften og sende Vederqvægelse og Lægedom. Naar vi i tre hundrede Aar have stræbt at gjøre det Gode, vi kunne, da faae vi en udødelig Sjæl og tage Deel i Menneskenes evige Lykke. Du stakkels lille Havfrue har med dit hele Hjerte stræbt efter det samme, som vi, du har lidt og taalt, hævet dig til Luftaandernes Verden, nu kan du selv gjennem gode Gjerninger skabe dig en udødelig Sjæl om tre hundred Aar."

Og den lille Havfrue løftede sine klare Arme op mod Guds Sol, og for første Gang følte hun Taarer. — Paa Skibet var igjen Støi og Liv, hun saae Prindsen med sin smukke Brud søge efter hende, veemodig stirrede de paa det boblende Skum, som om de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. Usynlig kyssede hun Brudens Pande, smilte til ham og steg med de andre Luftens Børn op paa den rosenrøde Sky, som seilede i Luften.

„Om trehundrede Aar svæve vi saaledes ind i Guds Rige!"

„Ogsaa tidligere kunne vi komme der!" hviskede een. „Usynligt svæve vi ind i Menneskenes Huse, hvor der er Børn, og for hver Dag vi finde et godt Barn, som gjør sine Forældre Glæde og fortjener deres Kjærlighed, forkorter Gud vor Prøvetid. Barnet veed ikke, naar vi flyve gjennem Stuen, og naar vi da af Glæde smile over det, da tages et Aar fra de

trehundrede, men see vi et uartigt og ondt Barn, da maae vi græde Sorgens Graad, og hver Taare lægger en Dag til vor Prøvetid!" —

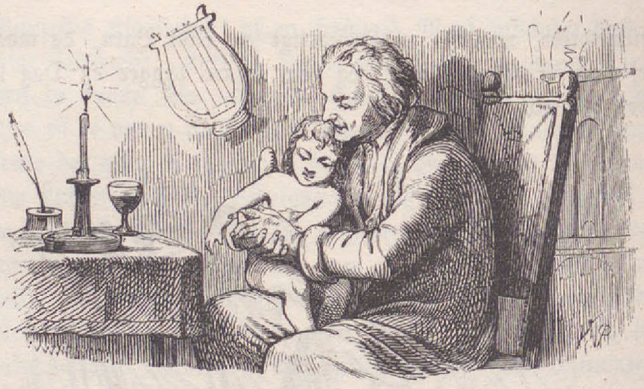

Den uartige Dreng.

Der var engang en gammel Digter, saadan en rigtig god gammel Digter. En Aften, han sad hjemme, blev det et forskrækkeligt ondt Veir udenfor; Regnen skyllede ned, men den gamle Digter sad luunt og godt ved sin Kakkelovn, hvor Ilden brændte og Æblerne surrede.

„Der bliver da ikke en tør Traad paa de Stakler, som ere ude i det Veir!“ sagde han, for han var saadan en god Digter.

„O, luk mig op! jeg fryser og er saa vaad!“ raabte et lille Barn udenfor. Det græd og bankede paa Døren, medens Regnen skyllede ned og Blæsten ruskede i alle Vinduer.

„Din lille Stakkel!“ sagde den gamle Digter, og gik hen at lukke Døren op. Der stod en lille Dreng; han var ganske

nogen og Vandet drev af hans lange gule Haar. Han rystede af Kulde; var han ikke kommet ind, havde han vist maattet doe i det onde Veir.

„Din lille Stakkel!" sagde den gamle Digter og tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa skal jeg nok faae Dig varmet! Viin og et Æble skal Du faae, for Du er en deilig Dreng!"

Det var han ogsaa. Hans Øine saae ud som to klare Stjerner, og skjøndt Vandet flød ned af hans gule Haar, krølede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille Englebarn, men var saa bleg af Kulde og rystede over sin hele Krop. I Haanden havde han en deilig Flitsbue, men den var ganske fordærvet af Regnen; alle Couleurerne paa de smukke Pile løb ud i hinanden af det vaade Veir.

Den gamle Digter satte sig ved Kakkelovnen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Vandet af hans Haar, varmede hans Hænder i sine, og kogte sød Viin til ham; saa kom han sig, fik røde Kinder, sprang ned paa Gulvet, og dandsede rundt om den gamle Digter.

„Du er en lystig Dreng!" sagde den Gamle. „Hvad hedder Du?"

„Jeg hedder Amor!" svarede han, „kjender Du mig ikke? Der ligger min Flitsbue! den skyder jeg med, kan Du troe! See, nu bliver Veiret godt udenfor; Maanen skinner!"

„Men Din Flitsbue er fordærvet!" sagde den gamle Digter.

„Det var slemt!" sagde den lille Dreng, tog den op og saae paa den. „O, den er ganske tør, har slet ikke lidt nogen

Skade! Strængen sidder ganske stram! nu skal jeg prøve den!" saa spændte han den, lagde en Piil paa, sigtede og skjød den gode gamle Digter lige ind i Hjertet: „Kan Du nu see, at min Flitsbue ikke var fordærvet!" sagde han, loe ganske høit og løb sin Vei. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gamle Digter, der havde lukket ham ind i den varme Stue, været saa god mod ham og givet ham den deilige Viin og det bedste Æble.

Den gode Digter laae paa Gulvet og græd, han var virkelig skudt lige ind i Hjertet, og saa sagde han: „fy! hvor den Amor er en uartig Dreng! det skal jeg fortælle til alle gode Børn, at de kunne tage sig iagt, og aldrig lege med ham, for han gjør dem Fortræd!"

Alle de gode Børn, Piger og Drenge, han fortalte det til, tage sig saadan iagt for den slemme Amor, men han narrede dem alligevel, for han er saa udspeculeret! Naar Studenterne gaae fra Forelæsninger, saa løber han ved Siden af dem, med en Bog under Armen og en sort Kjole paa. De kunne slet ikke kjende ham, og saa tage de ham under Armen og troe, det er ogsaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. Naar Pigerne gaae fra Præsten, og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa efter dem. Ja, han er alle Tider efter Folk! Han sidder i den store Lysekrone paa Theatret og brænder i lys Lue, saa Folk troe, det er en Lampe, men de mærke siden noget andet. Han løber i Kongenshave og paa Volden! ja, han har engang skudt Din Fader og Moder lige ind i Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du

høre, hvad de sige. Ja, det er en slem Dreng, den Amor, ham skal Du aldrig have noget med at gjøre! han er efter alle Folk. Tænk engang, han skjød endogsaa en Piil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er gaaet over; men saadan noget glemmer hun aldrig. Fy, den slemme Amor! Men nu kjender Du ham! veed, hvad han er for en uartig Dreng!

Paradisets Have.

Der var en Kongeſøn, Ingen havde ſaa mange og ſaa ſmukke Bøger, ſom han; Alt hvad der var ſkeet i denne Verden kunde han læſe ſig til og ſee afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faae Beſked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom ſtod der ikke et Ord; og den, juſt den var det, han tænkte meeſt paa.

Hans Bedſtemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganſke lille, men ſkulde begynde ſin Skolegang, at hver Blomſt i Paradisets Have var den ſødeſte Kage, Støvtraadene den fineſte Viin; paa een ſtod Hiſtorie, paa en anden Geographie eller Tabeller, man behøvede kun at ſpiſe Kage, ſaa kunde man

sin Lectie; jo mere man spiste, desmere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt, som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt klogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

„O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ! hvorfor spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke skeet! aldrig skulde Synden være kommet ind i Verden!"

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar! Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøielse.

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var en eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtede; der var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Prinds. Han maatte kravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor, oplyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Takker, var stukket paa Spid og dreiedes langsom rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høi og stærk, som var hun et

udklædt Mandfolk, sad ved Ilden, og kastede det ene Stykke til efter det andet.

„Kom du kun nærmere!“ sagde hun, „sæt dig ved Ilden at du kan faae dine Klæder tørrede!“

„Her er en slem Træk!“ sagde Prindsen og satte sig paa Gulvet.

„Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!“ svarede Konen. „Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens de fire Vinde. Kan du forstaae det?“

„Hvem ere dine Sønner?“ spurgte Prindsen.

„Ja, det er ikke godt at svare, naar man sporger dumt,“ sagde Konen. „Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Langbold med Skyerne deroppe i Storstuen!“ og saa pegede hun op i Veiret.

„Naa saa!“ sagde Prindsen. „I taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!“

„Ja, de have nok ikke andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drenge i Ave! men det kan jeg, skjøndt de have stive Nakker! seer du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg sige dig, og saa komme de i Posen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at foite, før jeg finder for godt. Men der har vi den ene!“

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Sneeflokkene fygede rundt om. Han var klædt i Bjørneskinds Buxer og

Troie; en Hætte af Sælhundeskind gik ned over Drene; lange Isstapper hang ham ved Skjægget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Troie-Kraven.

„Gaae ikke strax til Ilden!" sagde Prindsen. „De kan saa let faae Frost i Ansigtet og Hænderne!"

„Frost!" sagde Nordenvinden og lo ganske høit. „Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers du for et Skrinkelbeen! Hvor kommer du i Vindenes Hule!"

„Han er min Gjest!" sagde den Gamle, „og er du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan du komme i Posen! — Nu kjender du min Dommekraft!"

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

„Fra Polarhavet kommer jeg" sagde han, „jeg har været paa „Beeren-Eiland" med de russiske Hvalrosse-Fangere. Jeg sad og sov paa Roret, da de seilede ud fra Nordkap! naar jeg imellem vaagnede lidt, sloi Stormfuglen mig om Benene! det er en løierlig Fugl, den gjør et rask Slag med Vingerne og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok."

„Gjør det bare ikke saa vidtløftigt" sagde Vindenes Moder. „Og saa kom du da til Beeren-Eiland!"

Det er deiligt! det er et Gulv til at dandse paa, fladt, som en Talerken! halvtoet Snee med Mos, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosser og Isbiorne laae der, de saae ud som Kjæmpers Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til Taagen for at man kunde see Skuret: det var et Huus,

reist af Vrag og betrukket med Hvalrosse-Hud; Kjødsiden vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Isbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fuglerederne, saae paa de nøgne Unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne, som levende Indvolde eller Kjæmpe-Madiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!" —

„Du fortæller godt, min Dreng!" sagde Moderen. Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa dig!"

„Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrossens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod mine Seilere, de klippehøie Isfjelde, klemme Baadene inde; hui hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb høiere! de døde Hval-Kroppe, Kister og Tougværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Snee-Flokkene om dem og lod dem i de indklemte Fartøier drive Syd paa med Fangsten, for der at smage Saltvand. De komme aldrig meer til Beeren-Eiland!"

„Saa har du gjort ondt!" sagde Vindenes Moder.

„Hvad godt jeg har gjort, kunne de Andre fortælle!" sagde han, „men der har vi min Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af dem Alle sammen, han smager af Søen og har en velsignet Kulde med sig!"

„Er det den lille Zephir?" spurgte Prindsen.

„Ja vist er det Zephir!" sagde den Gamle, „men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!"

Han saae ud som en Vildmand, men han havde en Fald-hat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han en Mahogni Kølle, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove. Mindre kunde det ikke være!

„Hvor kommer du fra?" spurgte hans Moder.

„Fra Skov-Ørknerne!" sagde han, „hvor de tornede Lianer gjøre et Gjærde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneskene synes unødvendige!"

„Hvad bestilte du der?"

„Jeg saae paa den dybe Flod, saae hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og steg mod Skyerne, for at bære Regn-buen. Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Vildændernes Flok, der steg i Veiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om, og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner."

„Og andet har du ikke bestilt?" spurgte den Gamle.

„Jeg har slaaet Kolbøtter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Kokosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjender du nok, du Gamle!" og saa kysséde han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtignok en vild Dreng.

Nu kom Sønden-vinden med Turban og flyvende Beduin-Kappe.

„Her er dygtigt koldt her ude!" sagde han, og kastede Brænde til Ilden, „man kan mærke, at Nordenvinden er kom-met først!"

„Her er saa hedt, saa man kan stege en Isbjørn!“ sagde Nordenvinden.

„Du er selv en Isbjørn!“ svarede Sondenvinden.

„Vil I puttes i Posen!“ spurgte den Gamle, — „Sæt dig ned paa Stenen der og fortæl hvor du har været.“

„I Africa, min Moder!“ svarede han. Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dandsede Gnuen, og Strudsen løb Væddeløb med mig, men jeg er dog raskere til Beens. Jeg kom til Ørkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt de fik. Solen brændte for oven, og Sandet stegte for neden. Ingen Grændse havde den udstrakte Ørken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirvlede det op i store Støtter, det var en Dands! Du skulde have seet, hvor forknyt Dromedaren stod, og Kjøbmanden trak Kaftanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Alle sammen; naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Reisende see, her har for været Mennesker; ellers kan man ikke troe det i Ørkenen!“

„Du har altsaa kun gjort ondt!“ sagde Moderen. „Marsch i Posen!“ og før han vidste det, havde hun Sondenvinden om Livet og i Posen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

„Det er nogle raske Drenge, hun har!“ sagde Prindsen.

„Ja saaman," svarede hun, „og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!"

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chineser.

„Naa, kommer du fra den Kant!" sagde Moderen, „jeg troede, du havde været i Paradisets Have."

„Der flyver jeg først hen imorgen!" sagde Østenvinden, „imorgen er det hundrede Aar siden jeg var der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har dandset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klingede. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl; Bambusrør blev slidt paa deres Skuldre, og det var Folk fra den første til den niende Grad, de skreg: mange Tak, min faderlige Velgjører! men de meente ikke noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!"

„Du er kaad paa det! sagde den Gamle, „Det er godt Du imorgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dannelse! drik saa dygtig af Viisdommens Kilde og tag en lille Flaske fuld hjem med til mig!"

„Det skal jeg!" sagde Østenvinden. „Men hvorfor har du nu puttet min Broder fra Sønden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phønix; den Fugl vil Prindsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gjør Visit. Luk Posen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære dig to Lommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!"

„Naa, for Theens Skyld og fordi du er min Kjæledægge, vil jeg aabne Posen!" det gjorde hun, og Sønden vinden krøb ud, men han saae ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prinds havde seet det.

„Der har du et Palmeblad til Prindsessen!“ sagde Sondenvinden, „det Blad har den gamle Fugl Phonix, den eneste der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundrede Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saae, hvor Fugl Phonix selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op, som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre Grene knagede, det var en Røg og en Duft. Tilsidst slog Alt op i Lue, den gamle Fugl Phonix blev til Aske, men hans Æg laae gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen fløi ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Phonix i Verden. Han har bidt et Hul i Palmebladet, jeg gav dig, det er hans Hilsen til Prindsessen!

„Lad os nu faae noget at leve af!“ sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig Alle til at spise af den stegte Hjort, og Prindsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

„Hør, sig mig engang,“ sagde Prindsen, „Hvad er det for en Prindsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have!“

„Ho, ho!“ sagde Østenvinden, „vil du derhen, ja saa flyv du med mig imorgen!“ men det maa jeg ellers sige dig, der har ingen Mennesker været siden Adam og Evas Tid. Dem kjender du jo nok af din Bibelhistorie!“

„Ja vist!“ sagde Prindsen.

„Dengang de bleve forjagne, sank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt sit varme Solskin, sin milde Luft og al sin Herlighed. Feernes Dronning boer derinde; der ligger

Lyksalighedens Ø, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er deiligt at være!" Sæt dig paa min Ryg i Morgen, saa skal jeg tage dig med; jeg tænker, det nok lader sig gjøre! men nu maa du ikke snakke mere, for jeg vil sove!"

Og saa sov de Allesammen.

I den tidlige Morgenstund vaagnede Prindsen og blev ikke lidt betuttet ved at han allerede var høit oppe over Skyerne. Han sad paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa ærligt holdt paa ham; de vare saa høit i Veiret, at Skove og Marker, Floder og Søer toge sig ud som paa et stort illumineret Landkaart.

„God Morgen!" sagde Østenvinden. „Du kunde ellers gjerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at see paa det flade Land under os. Uden du har Lyst til at tælle Kirker! de staae som Kridtprikker nede paa det grønne Brædt." Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Brædt.

„Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!" sagde Prindsen.

„Naar man sover, er man undskyldt!" sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raskere afsted: man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer henover dem, raslede alle Grene og Blade: man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe neiede dybt ned i Vandet, som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lysene brændte dernede, snart her, snart der; det var akkurat, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaae

af Skole! Og Prindsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det og heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespiir.

Ørnen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Kosakken paa sin lille Hest jog afsted over Slette-rne, men Prindsen jog anderledes afsted.

„Nu kan du see Himmalaia!“ sagde Østenvinden, „det er det høieste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!“ saa dreiede de mere sydligt, og snart duftede der af Kryderier og Blomster. Figen og Granatæbler voxte vildt, og den vilde Viinranke havde blaa og røde Druer. Her steeg de begge to ned, strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden ligesom de vilde sige: „velkom-men tilbage.“

„Ere vi nu i Paradisets Have?“ spurgte Prindsen.

„Nei vist ikke!“ svarede Østenvinden „men nu skal vi snart komme der. Seer du Fjeldvæggen der og den store Hule, hvor Viinrankerne hænge som store grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er isnende koldt. Fuglen, som streifer forbi Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!“

„Saa, det er Veien til Paradisets Have?“ spurgte Prindsen.

Nu gik de ind i Hulen! hu, hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. Østenvinden bredte sine Vin-ger ud, og de lyste som den klareste Ild; nei hvilke Huler! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert,

at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udstrakt, som i den frie Luft. Det saae ud som Gravcapeller med stumme Orgelpiber og forstenede Faner.

„Vi gaae nok Dødens Vei til Paradisets Have!" sagde Prindsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste blaa Lys straalede dem imøde? Steenblokkene oven over bleve mere og mere en Taage, der tilsidst var klar, som en hvid Sky i Maaneskin. Nu vare de i den deiligste milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende, som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar, som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrøde Aal, der skjød blaa Ildgnister ved hver Bøining, spillede dernede i Vandet, og de brede Aakande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faaer Lampen bestandigt til at brænde! en fast Bro af Marmor, men saa kunstigt og fiint udskaaren, som var den gjort af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lykkesalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østenvinden tog Prindsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skjønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kjæmpestore Vandplanter, her groede! saa saftige og store Træer havde Prindsen aldrig før seet. I lange Krandse hang der de forunderligste Slyngplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem

Begyndelses-Bogstaverne. Det var de sælsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paafugle med udbredte straalende Haler! Jo det var rigtignok saa! nei da Prindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalede som Paafuglens deilige Hale. Løven og Tigeren sprang liig smidige Katte mellem de grønne Hækker, der duftede som Olietræets Blomster, og Løven og Tigeren vare tamme, den vilde Skovdue, skinnende som den skjønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sky, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Fee; hendes Klæder straalede som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne Blad fra Fugl Phønix, og hendes Øine funklede af Glæde; hun tog Prindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bæger. Prindsen traadte hen til Vinduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. „Ere de ikke forjagne?“ spurgte han, og Feen smilede, og forklarede ham, at paa hver Rude havde Tiden saaledes brændt sit Billede, men ikke, som man pleiede

at see det, nei der var Liv deri, Træernes Blade rørte sig, Menneskene kom og gik, som i et Speilbillede. Og han saae gjennem en anden Rude, og der var Jakobs Drøm, hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger svævede op og ned. Ja, Alt hvad der var skeet i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Malerier kunde kun Tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høi; dens Vægge syntes transparente Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede og sang, saa det flød sammen i een Melodie; de allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre, end den mindste Rosenknop, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende yppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spiist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

„Lad os nu stige i Baaden!" sagde Feen, „der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden gynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Øine." Og det var underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høie sneebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøiede Bananträerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, kulsorte Svaner svømmede paa Vandet, og de sælsomste Dyr

og Blomster viste sig paa Strandbredden: det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udsigt til de blaa Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Vildes Dands til Lyden af Trommer og Been-Tuber. Ægyptens Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søiler og Sphinxer, halv begravet i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Jøkler, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Prindsen var saa lyksalig, ja han saae jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

„Og altid kan jeg blive her?" spurgte han.

„Det beroer paa dig selv!" svarede Feen. „Dersom du ikke, som Adam, lader dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan du altid blive her!"

„Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!" sagde Prindsen. „Her er jo tusinde Frugter, skjønne, som de!"

„Prøv dig selv, og er du ikke stærk nok, saa følg med Østenvinden, som bragte dig; han flyver nu tilbage og kommer her ei i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra dig, maa jeg tilraabe dig „følg med!" jeg maa vinke med Haanden ad dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dens duftende hængende Grene, du vil bøie dig over mig, og jeg maa smile, men trykker du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for dig. Ørkenens skarpe Vind

vil omsuse dig, den kolde Regn dryppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod."

„Jeg bliver her!" sagde Prindsen, og Østenvinden kysſede ham paa Panden og sagde „vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! farvel! farvel!" og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyste, som Kornmoen i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. „Farvel! farvel!" klang det fra Blomster og Træer. Storke og Pelikaner fløi i Række, som flagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

„Nu begynde vore Dandse!" sagde Feen, „ved Slutningen, hvor jeg dandser med dig, vil du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad dig, du vil høre mig tilraabe dig: følg med! men gjør det ikke! i hundrede Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder du mere Kraft, tilsidst tænker du aldrig derpaa. Iaften er det første Gang; nu har jeg advaret dig!"

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide gjennemsigtige Lillier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharpe, som klang med Strængelyd og Fløitetoner. De skjønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dandse, og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lillierne Skjær som den deiligste Rose, og Prindsen drak af den skummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyksalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig; og Kundskabens Træ stod i en Glands, der blæn-

dede hans Die; Sangen derfra var blod og deilig, som hans Moders Stemme, og det var, som hun sang: mit Barn! mit elskede Barn!"

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt „følg mig! følg mig!" og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede Duft rundt om, blev mere stærk, Harperne tonede langt deiligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: „Alt bør man kjende! Mennesket er Jordens Herre." og det var ikke længer blodige Taarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde, funklende Stjerner, syntes ham. „Følg mig, følg mig!" lod de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Prindsens Kinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere! „jeg maa!" sagde han, „det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skjønhed og Glæde! see hende sove vil jeg! der er jo intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Villie!"

Og Feen kastede sin straalende Dragt, boiede Grenene tilbage, og et Dieblik efter var hun skjult derinde.

„Jeg har endnu ikke syndet!" sagde Prindsen, „og vil det ikke heller;" og saa drog han Grenene til Side; der sov hun allerede, deilig, som kun Feen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Dromme, han boiede sig ned over hende og saae Taarerne bæve mellem hendes Dienhaar!

„Græder du over mig?" hviskede han, „græd ikke, du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gjennem mit Blod, gjennem min Tanke, Cherubens

Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut, som dette er Rigdom nok!" og han kyssede Taaren af hendes Øie, hans Mund rørte ved hendes — —

— Da lød der et Tordenskrald, saa dybt og skrækkeligt, som ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: den deilige Fee, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille skinnende Stjerne straalede det langt borte! Dødskulde gik gjennem hans Lemmer, han lukkede sit Øie og laae længe som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Vind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. „Hvad har jeg gjort!" sukkede han, „jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiset er sjunket dybt der ned!" og han aabnede sit Øie, Stjernen, langt borte, Stjernen, der funklede som det sjunkne Paradiis, saae han endnu — det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Vindenes Hule og Vindenes Moder sad ved hans Side, hun saae vred ud, og løftede sin Arm i Veiret.

„Allerede den første Aften!" sagde hun „det tænkte jeg nok! ja, var du min Dreng, saa skulde Du nu i Posen!

„Der skal han komme!" sagde Døden; det var en stærk gammel Mand med en Lee i Haanden og med store sorte Vinger. „I Liigkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, affone sin Synd, blive god og bedre! — jeg kommer

engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hver tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den funklende Stjerne deroppe!"

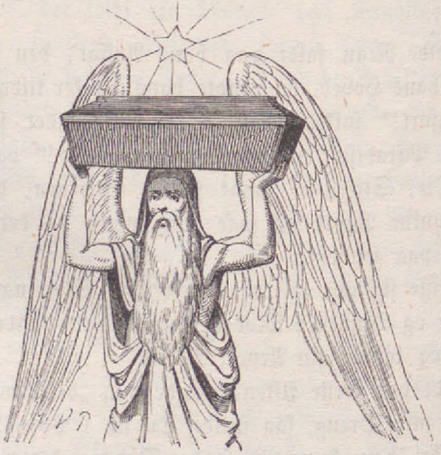

Gaaseurten.

Nu skal Du høre! —

Ude paa Landet, tæt ved Veien, laae et Lyststed; Du har bestemt selv engang seet det! der er foran en lille Have med Blomster og et Stakit, som er malet; tæt herved paa Grøften, midt i det deiligste grønne Græs, voxte en lille Gaaseurt; Solen skinnede ligesaa varmt og smukt paa den, som paa de store rige Pragtblomster inde i Haven, og derfor voxte den Time for Time. En Morgen stod den ganske udsprunget med sine smaa, skinnende hvide Blade, der sidde som Straaler rundtom den lille gule Sol indeni. Den tænkte slet ikke paa, at intet Menneske saae den der i Græsset og at den var en fattig, foragtet Blomst: nei den var saa fornøiet, den vendte

sig lige imod den varme Sol, saae op i den, og hørte paa Lærken, som sang i Luften.

Den lille Gaaseurt var saa lykkelig, som om det var en stor Helligdag, og saa var det dog en Mandag; alle Børn vare i Skole; mens de sad paa deres Bænke og lærte noget, sad den paa sin lille grønne Stilk og lærte ogsaa af den varme Sol og Alt rundt omkring, hvor god Gud er, og den syntes ret at den lille Lærke sang saa tydeligt og smukt Alt, hvad den i Stilhed følte: og Gaaseurten saae med en Slags Ærbødighed op til den lykkelige Fugl, der kunde synge og flyve, men var slet ikke bedrøvet, fordi den selv ikke kunde det. „Jeg seer og hører jo!" tænkte den, „Solen skinner paa mig og Vinden kysser mig! o, hvor jeg dog er blevet begavet!"

Indenfor Stakittet stod saa mange stive, fornemme Blomster; jo mindre Duft de havde, desmere kneisede de. Pionerne blæste sig op, for at være større end en Rose, men det er slet ikke Størrelsen, som gjør det! Tulipanerne havde de allersmukkeste Couleurer, og det vidste de nok og holdt sig saa ranke, for at man endnu bedre skulde see det. De lagde slet ikke Mærke til den unge Gaaseurt udenfor, men den saae desmere paa dem og tænkte: „hvor de ere rige og deilige! ja, dem flyver vist den prægtige Fugl ned til og besøger! Gud skee Lov, at jeg staaer saa nær herved, saa kan jeg dog saae den Stads at see!" og lige idet den tænkte det, „qvirrevit!" der kom Lærken flyvende, men ikke ned til Pioner og Tulipaner, nei, ned i Græsset til den fattige Gaaseurt, der blev saa forskrækket af bare Glæde, at den vidste slet ikke mere, hvad den skulde tænke.

Den lille Fugl dandsede rundt omkring den og sang: „nei, hvor dog Græsset er blødt! og see, hvilken sød lille Blomst med Guld i Hjertet og Sølv paa Kjolen!“ den gule Prik i Gaaseurten saae jo ogsaa ud som Guld, og de smaa Blade rundtom vare skinnende sølvhvide.

Saa lykkelig som den lille Gaaseurt var, nei, det kan ingen begribe! Fuglen kyssede den med sit Næb, sang for den og floi saa igjen op i den blaa Luft. Det varede bestemt et heelt Qvarteer, før Blomsten kunde komme sig igjen. Halv undseelig og dog inderlig fornøiet saae den til Blomsterne inde i Haven; de havde jo seet den Ære og Lyksalighed, der var vederfaret hende, de maatte jo begribe, hvilken Glæde det var; men Tulipanerne stode nok engang saa stive som før, og saa vare de saa spidse i Ansigtet og saa røde, for de havde ærgret sig. Pionerne vare ganske tykhovedede, bu! det var godt, at de ikke kunde tale, ellers havde Gaaseurten faaet en ordentlig Tiltale. Den stakkels lille Blomst kunde nok see, at de vare ikke i godt Humeur, og det gjorde den saa inderligt ondt. I det samme kom der inde i Haven en Pige med en stor Kniv, saa skarp og skinnende, hun gik lige hen mellem Tulipanerne og skar den ene af efter den anden. Uh!“ sukkede den lille Gaaseurt, „det var jo forskrækkeligt, nu er det forbi med dem! Saa gik Pigen bort med Tulipanerne. Gaaseurten var glad ved, at den stod ude i Græsset og var en lille, fattig Blomst; den følte sig ret saa taknemmelig, og da Solen gik ned, foldede den fine Blade, sov ind og drømte hele Natten om Solen og den lille Fugl.

Næste Morgen, da Blomsten igjen, lykkelig, strakte alle de

hvide Blade ligesom smaa Arme ud mod Luft og Lys, kjendte den Fuglens Stemme, men det var saa sørgeligt, hvad den sang. Ja, den stakkels Lærke havde god Grund dertil, den var blevet fanget og sad nu i et Buur tætved det aabne Vindue. Den sang om at flyve frit og lykkeligt omkring, sang om det unge, grønne Korn paa Marken og om den deilige Reise, den kunde gjøre paa sine Vinger høit op i Luften. Den stakkels Fugl var ikke i godt Humeur, fangen sad den der i Buret.

Den lille Gaaseurt ønskede saa gjerne at hjælpe, men hvorledes skulde den bære sig ad dermed; ja det var vanskeligt at hitte paa. Den glemte reent, hvor smukt Alt stod rundtom, hvor varmt Solen skinnede, og hvor smukke hvide dens Blade saae ud; ak, den kunde kun tænke paa den fangne Fugl, som den slet ikke var istand til at gjøre noget for.

Da kom der i det samme to smaa Drenge ud i Haven; den ene af dem havde i Haanden en Kniv, stor og skarp som den, Pigen havde til at skjære Tulipanerne af med. De gik lige hen imod den lille Gaaseurt, der slet ikke kunde begribe, hvad de vilde.

„Her kan vi skjære en deilig Græstørv til Lærken!" sagde den ene Dreng og begyndte at skjære i en Firkant dybt ned, omkring Gaaseurten, saa at den kom til at staae midt i Græstørven.

„Riv den Blomst af!" sagde den anden Dreng, og Gaaseurten rystede ordentligt af Angest, thi at blive revet af, var jo at miste Livet, og nu vilde den saa gjerne leve, da den skulde med Græstørven ind i Buret til den fangne Lærke.

„Nei, lad den sidde!“ sagde den anden Dreng, „den pynter saa net!“ og saa blev den siddende og kom med ind i Buret til Lærken.

Men den stakkels Fugl klagede høit over sin tabte Frihed og slog med Vingerne mod Jerntraadene i Buret; den lille Gaaseurt kunde ikke tale, ikke sige et trøstende Ord, ihvor gjerne den vilde. Saaledes gik hele Formiddagen.

„Her er intet Vand!“ sagde den fangne Lærke, „de ere Alle ude og have glemt mig med en Draabe at drikke! min Hals er tør og brændende! der er Ild og Is indeni mig og Luften er saa tung! Ak, jeg maa dø, fra det varme Solskin, fra det friske Grønne, fra al den Deilighed, Gud har skabt!“ og saa borede den sit lille Næb ned i den kjølige Græstørv, for derved at opfriskes lidt; da faldt dens Øine paa Gaaseurten, og Fuglen nikkede til den, kyssede den med Næbbet og sagde: „Du maa ogsaa visne herinde, Du stakkels lille Blomst! Dig og den lille grønne Plet Græs har man givet mig for den hele Verden, jeg havde udenfor! hvert lille Græsstraa skal være mig et grønt Træ, hvert af dine hvide Blade en duftende Blomst! ak, I fortælle mig kun, hvormeget jeg har mistet!“

„Hvo der dog kunde trøste ham!“ tænkte Gaaseurten, men den kunde ikke røre et Blad; dog Duften, som strømmede ud af de fine Blade, var langt stærkere, end den ellers findes hos denne Blomst; det mærkede ogsaa Fuglen, og skjøndt den forsmægtede af Tørst og i sin Pine rev de grønne Græsstraa af, rørte den slet ikke Blomsten.

Det blev Aften, og endnu kom Ingen og bragte den stakkels Fugl en Vanddraabe; da strakte den sine smukke Vinger ud,

rystede dem krampagtigt, dens Sang var et veemodigt Pipi; det lille Hoved bøiede sig henimod Blomsten, og Fuglens Hjerte brast af Savn og Længsel; da kunde Blomsten ikke, som Aftenen forud, folde sine Blade sammen og sove, den hang syg og sørgende ned mod Jorden.

Først den næste Morgen kom Drengene, og da de saae Fuglen død, græd de, græd mange Taarer og gravede den en nydelig Grav, som blev pyntet med Blomsterblade. Fuglens Liig kom i en rød, deilig Æske, kongeligt skulde den begraves, den stakkels Fugl! da han levede og sang, glemte de ham, lod ham sidde i Buret og lide Savn, nu fik han Stads og mange Taarer.

Men Græstørven med Gaaseurten blev kastet ud i Støvet paa Landeveien, ingen tænkte paa den, som dog havde følt meest for den lille Fugl og som gjerne vilde trøste den!

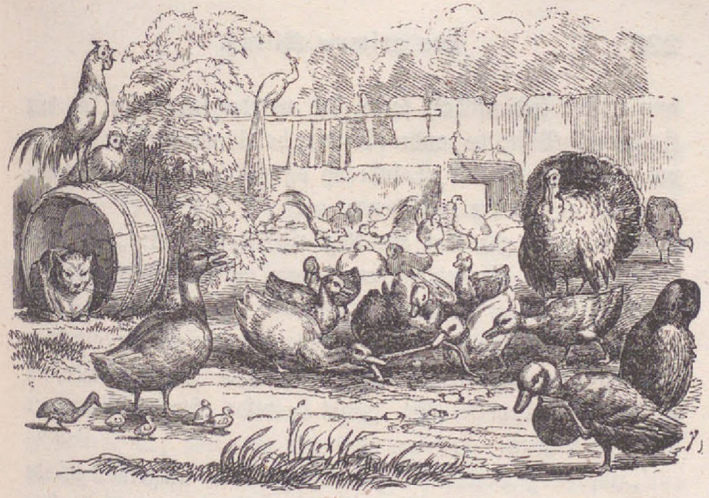

Den grimmeÆlling.

Der var saa deiligt ude paa Landet; det var Sommer, Kornet stod gult, Havren grøn, Høet var reist i Stakke nede i de grønne Enge, og der gik Storken paa sine lange, røde Been og snakkede ægyptisk, for det Sprog havde han lært af sin Moder. Rundtom Ager og Eng var der store Skove, og midt i Skovene dybe Søer; jo, der var rigtignok deiligt derude paa Landet! Midt i Solskinnet laae der en gammel Herregaard med dybe Canaler rundt om, og fra Muren og ned til Vandet voxte store Skræppeblade, der vare saa høie, at smaa Børn kunde staae opreiste under de største: der var lige saa vildsomt derinde, som i den tykkeste Skov, og her laae en And paa sin Rede; hun skulde ruge sine smaa Ællinger ud, men nu var

hun næsten kjed af det, fordi det varede saa længe, og hun sjælden fik Visit; de andre Ænder holdt mere af at svømme om i Canalerne, end at lobe op og sidde under et Skræppeblad for at snaddre med hende.

Endelig knagede det ene Æg efter det andet: „pip! pip!" sagde det, alle Æggeblommerne vare blevne levende og stak Hovedet ud.

„Rap! rap!" sagde hun, og saa rappede de sig alt hvad de kunde, og saae til alle Sider under de grønne Blade, og Moderen lod dem see saa meget de vilde, for det Grønne er godt for Øinene.

„Hvor dog Verden er stor!" sagde alle Ungerne; thi de havde nu rigtignok ganske anderledes Plads, end da de laae inde i Ægget.

„Troer I, det er hele Verden!" sagde Moderen, „den strækker sig langt paa den anden Side Haven, lige ind i Præstens Mark! men der har jeg aldrig været! — I ere her dog vel Allesammen!" — og saa reiste hun sig op, „nei, jeg har ikke alle! det største Æg ligger der endnu; hvor længe skal det vare! nu er jeg snart kjed af det!" og saa lagde hun sig igjen.

„Naa hvordan gaaer det?" sagde en gammel And, som kom for at gjøre Visit.

„Det varer saa længe med det ene Æg!" sagde Anden, som laae; „der vil ikke gaae Hul paa det! men nu skal Du see de andre! de ere de deiligste Ællinger jeg har seet! de ligne Allesammen deres Fader, det Skarn han kommer ikke og besøger mig."

„Lad mig see det Æg, der ikke vil revne!" sagde den

Gamle. „Du kan troe, at det er et Kalkun-Æg! saaledes er jeg ogsaa blevet narret engang, og jeg havde min Sorg og Nød med de Unger, for de ere bange for Vandet, skal jeg sige Dig! jeg kunde ikke faae dem ud! jeg rappede og snappede, men det hjalp ikke! — Lad mig see Ægget! jo, det er et Kalkun-Æg! lad Du det ligge og lær de andre Børn at svømme!"

„Jeg vil dog ligge lidt paa det endnu!" sagde Anden; „har jeg nu ligget saalænge, saa kan jeg ligge Dyrehavstiden med!"

„Vær saa god!" sagde den gamle And, og saa gik hun.

Endelig revnede det store Æg. „Pip! pip!" sagde Ungen og væltede ud; han var saa stor og styg. Anden saae paa ham: „Det er da en forfærdelig stor Ælling den!" sagde hun; „ingen af de andre see saadanne ud! det skulde dog vel aldrig være en Kalkun-Kylling! naa, det skal vi snart komme efter! i Vandet skal han, om jeg saa selv maa sparke ham ud!"

Næste Dag var det et velsignet, deiligt Veir; Solen skinnede paa alle de grønne Skræpper. Ællingemoderen med hele sin Familie kom frem nede ved Canalen: pladsk! sprang hun i Vandet: „rap! rap!" sagde hun og den ene Ælling plumpede ud efter den anden; Vandet slog dem over Hovedet, men de kom strax op igjen og flød saa deiligt; Benene gik af sig selv og alle vare de ude, selv den stygge, graa Unge svømmede med.

„Nei, det er ingen Kalkun!" sagde hun; „see hvor deiligt den bruger Benene, hvor rank den holder sig! det er min egen Unge! igrunden er den dog ganske kjøn, naar man rigtig seer paa den! rap! rap!" — kom nu med mig, saa skal jeg føre Jer ind i Verden, og præsentere Jer i Andegaarden, men

hold Jer altid nær ved mig, at ingen træder paa Jer, og tag Jer iagt for Kattene!"

Og saa kom de ind i Andegaarden. Der var en skrækkelig Støi derinde, thi der var to Familier, som sloges om et Aalehoved, og saa fik dog Katten det.

„See, saaledes gaaer det til i Verden!" sagde Ællingemoderen, og slikkede sig om Snabelen, for hun vilde ogsaa have Aalehovedet. „Brug nu Benene!" sagde hun, „see, at I kunne rappe Jer, og nei med Halsen for den gamle And derhenne! hun er den fornemste af dem Alle her! hun er af spansk Blod, derfor er hun svær, og seer I, hun har en rød Klud om Benet! det er noget overordentligt deiligt, og den største Udmærkelse, nogen And kan faae, det betyder saa meget, at man ikke vil af med hende, og at hun skal kjendes af Dyr og af Mennesker! — Rap Jer, — ikke ind til Beens! en velopdragen Ælling sætter Benene vidt fra hinanden, ligesom Fader og Moder! see saa! nei nu med Halsen og sig: rap!"

Og det gjorde de; men de andre Ænder rundt om saae paa dem og sagde ganske høit: „see saa! nu skal vi have det Slæng til! ligesom vi ikke vare nok alligevel! og fy, hvor den ene Ælling seer ud! ham ville vi ikke taale!" — og strax fløi der en And hen og bed den i Nakken.

„Lad ham være!" sagde Moderen, „han gjør jo Ingen noget!"

„Ja, men han er for stor og aparte!" sagde Anden, som bed, „og saa skal han nøsles!"

„Det er kjønne Børn, Moder har!" sagde den gamle And med Kluden om Benet, „Allesammen kjønne, paa den ene nær, den er ikke lykkedes! jeg vilde ønske, hun kunde gjøre den om igjen!"

„Det gaaer ikke, deres Naade!“ sagde Ællingemoderen, „han er ikke kjøn, men han er et inderligt godt Gemyt, og svømmer saa deiligt, som nogen af de andre, ja, jeg tør sige lidt til! jeg tænker han voxer sig kjøn, eller han med Tiden bliver noget mindre! han har ligget for længe i Ægget, og derfor har han ikke faaet den rette Skikkelse!“ og saa pillede hun ham i Nakken og glattede paa Personen. „Han er desuden en Andrik,“ sagde hun, „og saa gjør det ikke saa meget! jeg troer han faaer gode Kræfter, han slaaer sig nok igjennem!“

„De andre Ællinger ere nydelige!“ sagde den Gamle, „lad nu, som I var hjemme, og finder I et Aalehoved, saa kan I bringe mig det!“ —

Og saa vare de som hjemme.

Men den stakkels Ælling, som sidst var kommet ud af Ægget, og saae saa fæl ud, blev bidt, puffet og gjort Nar af, og det baade af Ænderne og Hønsene. „Han er for stor!“ sagde de Allesammen, og den kalkunske Hane, der var født med Sporer og troede derfor, at han var Keiser, pustede sig op som et Fartøi for fulde Seil, gik lige ind paa ham og saa pludrede den og blev ganske rød i Hovedet. Den stakkels Ælling vidste hverken hvor den turde staae eller gaae, den var saa bedrøvet, fordi den saae saa styg ud og var til Spot for hele Andegaarden.

Saaledes gik det den første Dag, og siden blev det værre og værre. Den stakkels Ælling blev jaget af dem Allesammen, selv hans Søstkende vare saa onde imod ham, og de sagde altid: „bare Katten vilde tage Dig, dit fæle Spektakel!“ og Moderen sagde: „gid Du bare var langt borte!“ og Ænderne

beed ham, og Hønsene huggede ham, og Pigen, som skulde give Dyrene Æde, sparkede til ham med Foden.

Da løb og fløi han henover Hegnet; de smaa Fugle i Buskene foer forskrækket i Veiret: „det er, fordi jeg er saa styg;" tænkte Ællingen og lukkede Øinene, men løb alligevel afsted! saa kom den ud i den store Mose, hvor Vildænderne boede. Her laae den hele Natten, den var saa træt og sorrigfuld.

Om Morgenen fløi Vildænderne op, og de saae paa den nye Kammerat; „hvad er Du for een?" spurgte de, og Ællingen dreiede sig til alle Sider, og hilste saa godt den kunde.

„Du er inderlig styg!" sagde Vildænderne, „men det kan da være os det samme, naar Du ikke gifter Dig ind i vor Familie!" — Den Stakkel! han tænkte rigtignok ikke paa at gifte sig, turde han bare have Lov at ligge i Sivene og drikke lidt Mosevand.

Der laae han i hele to Dage, saa kom der to Vildgjæs eller rettere Vildgasser, for de vare to Hanner: det var ikke mange Tider siden de vare komne ud af Ægget, og derfor vare de saa raske paa det.

„Hør Kammerat!" sagde de, „Du er saa styg at jeg godt kan lide Dig! vil Du drive med og være Trækfugl! tæt herved i en anden Mose er der nogle søde, velsignede Vildgjæs, allesammen Frøkener, der kunne sige: rap! Du er istand til at gjøre din Lykke, saa styg er Du!" — —

„Pif! paf!" lød i det samme ovenover, og begge Vildgasserne faldt døde ned i Sivene, og Vandet blev blodrødt; pif! paf! lød det igjen, og hele Skarer af Vildgjæs fløi op af Sivene, og saa knaldede det igjen. Der var stor Jagt, Jæ-

gerne laae rundt om Mosen, ja nogle sad oppe i Trægrenene, der strakte sig langt ud over Sivene; den blaa Røg gik ligesom Skyer ind imellem de morke Træer og hang langt hen over Vandet; i Mudderet kom Jagthundene, klask klask! Siv og Rør svaiede til alle Sider; det var en Forskrækkelse for den stakkels Ælling, den dreiede Hovedet om for at faae det under Vingen, og lige i det samme stod tæt ved den en frygtelig stor Hund, Tungen hang ham langt ud af Halsen, og Øinene skinnede grueligt falt; han satte sit Gab lige ned imod Ællingen, viste de skarpe Tænder — — og pladsk! gik han igjen uden at tage den.

„O Gud skee Lov!" sukkede Ællingen, jeg er saa styg, at selv Hunden ikke gider bide mig!"

Og saa laae den ganske stille, mens Haglene susede i Sivene, og det knaldede Skud paa Skud.

Først langt ud paa Dagen blev der stille, men den stakkels Unge turde endnu ikke reise sig, den ventede flere Timer endnu før den saae sig om, og saa skyndte den sig afsted fra Mosen, alt hvad den kunde: den løb over Mark og Eng, det var en Blæst, saa at den havde haardt ved at komme afsted.

„Mod Aften naaede den et fattigt lille Bondehuus; det var saa elendigt, at det ikke selv vidste til hvad Side det vilde falde, og saa blev det staaende. Blæsten susede saaledes om Ællingen, at han maatte sætte sig paa Halen for at holde imod; og det blev værre og værre: da mærkede han, at Døren var gaaet af det ene Hængsel, og hang saa skjævt, at han igjennem Sprækken kunde smutte ind i Stuen, og det gjorde han.

Her boede en gammel Kone med sin Kat og sin Høne, og

Katten, som hun kaldte Sonneke, kunde skyde Ryg og spinde, han gnistrede saagar, men saa maatte man stryge ham mod Haarene; Hønen havde ganske smaa lave Been, og derfor kaldtes den Kykkelilavbeen; den lagde godt Æg, og Konen holdt af den, som af sit eget Barn.

Om Morgenen mærkede man strax den fremmede Ælling, og Katten begyndte at spinde og Hønen at klukke.

„Hvad for noget!“ sagde Konen og saae rundtomkring, men hun saae ikke godt, og saa troede hun, at Ællingen var en feed And, der havde forvildet sig. „Det var jo en rar Fangst!“ sagde hun, „nu kan jeg faae Ande-Æg, er den bare ikke en Andrik! det maa vi prove!“

Og saa blev Ællingen antaget paa Prove i tre Uger, men der kom ingen Æg. Og Katten var Herre i Huset og Hønen var Madamme, og alletider sagde de: „vi og Verden!“ for de troede, at de vare Halvparten, og det den allerbedste Deel. Ællingen syntes, at man kunde ogsaa have en anden Mening, men det taalte Hønen ikke.

„Kan du lægge Æg?“ spurgte hun.

„Nei!“

„Ja, vil Du saa holde din Mund!“

Og Katten sagde: „Kan Du skyde Ryg, spinde og gnistre?“

„Nei!“

„Ja saa skal Du ikke have Mening, naar fornuftige Folk tale!“

Og Ællingen sad i Krogen og var i daarligt Humeur; da kom den til at tænke paa den friske Luft og Solskinnet; den fik saadan en forunderlig Lyst til at flyde paa Vandet, tilsidst kunde den ikke lade være, den maatte sige det til Hønen.

Nu faldt Efteraaret paa, Bladene i Skoven bleve gule og brune, Blæsten tog fat i dem, saa de dandsede omkring, og oppe i Luften saae der koldt ud; Skyerne hang tunge med Hagl og Sneefnokke, og paa Gjærdet stod Ravnen og skreg „av! av!“ af bare Kulde; ja man kunde ordenlig fryse, naar man tænkte derpaa; den stakkels Ælling havde det rigtignok ikke godt.

En Aften, Solen gik saa velsignet ned, kom der en heel Flok deilige store Fugle ud af Buskene, Ællingen havde aldrig seet nogen saa smukke, de vare ganske skinnende hvide, med lange, smidige Halse; det var Svaner, de udstødte en ganske forunderlig Lyd, bredte deres prægtige, lange Vinger ud og floi bort fra de kolde Egne til varmere Lande, til aabne Søer! de stege saa høit, saa høit, og den grimme lille Ælling blev saa forunderlig tilmode; den dreiede sig rundt i Vandet ligesom et Hjul, rakte Halsen høit op i Luften efter dem, udstødte et Skrig saa høit og forunderligt, at den selv blev bange derved. O, den kunde ikke glemme de deilige Fugle, de lykkelige Fugle, og saasnart den ikke længer kunde dem, dukkede den lige ned til Bunden, og da den kom op igjen, var den ligesom ude af sig selv. Den vidste ikke, hvad Fuglene hed, ikke hvor de floi hen, men dog holdt den af dem, som den aldrig havde holdt af nogen; den misundte dem slet ikke, hvor kunde det falde den ind at ønske sig en saadan Deilighed, den vilde være glad, naar bare dog Ænderne vilde have taalt den imellem sig! — det stakkels grimme Dyr!

Og Vinteren blev saa kold, saa kold; Ællingen maatte svømme om i Vandet, for at holde det fra at fryse reent til;

men hver Nat blev Hullet, hvori den svømmede, smallere og smallere; det frøs, saa det knagede i Isskorpen; Ællingen maatte altid bruge Benene, at Vandet ikke skulde lukkes; tilsidst blev den mat, laa ganske stille og frøs saa fast i Isen.

Tidlig om Morgenen kom en Bondemand, han saae den, gik ud og slog med sin Træsko Isen i Stykker og bar den saa hjem til sin Kone. Der blev den livet op.

Børnene vilde lege med den, men Ællingen troede, at de vilde gjøre den Fortræd, og foer, i Forskrækkelse, lige op i Melkefadet, saa at Melken skvulpede ud i Stuen; Konen skreg og slog Hænderne i Veiret, og da fløi den i Truget, hvor Smørret var, og saa ned i Meeltønden og op igjen; naa, hvor den kom til at see ud! Konen skreg og slog efter den med Ildklemmen, og Børnene løb hinanden overende for at fange Ællingen, og de lo, og de skreg! — godt var det, at Døren stod aaben, ud foer den imellem Buskene i den nysfaldne Snee — der laae den, ligesom i Dvale.

Men det vilde blive altfor bedrøveligt at fortælle al den Nød og Elendighed, den maatte prøve i den haarde Vinter — — den laae i Mosen mellem Rørene, da Solen igjen begyndte at skinne varmt; Lærkerne sang — det var deiligt Foraar.

Da løftede den paa eengang sine Vinger, de bruste stærkere end før og bare den kraftigt afsted; og før den ret vidste det, var den i en stor Have, hvor Æbletræerne stode i Blomster, hvor Sirenerne duftede og hang paa de lange, grønne Grene lige ned imod de bugtede Canaler! O her var saa deiligt, saa foraarsfriskt! og lige foran, ud af Tykningen, kom tre dei-

lige, hvide Svaner; de bruste med Fjerene og flød saa let paa Vandet. Ællingen kjendte de prægtige Dyr og blev betaget af en forunderlig Sørgmodighed.

„Jeg vil flyve hen til dem, de kongelige Fugle! og de vil hugge mig ihjel, fordi jeg, der er saa styg, tør nærme mig dem! men det er det samme! bedre at dræbes af dem end at nappes af Enderne, hugges af Hønsene, sparkes af Pigen, der passer Hønsegaarden, og lide ondt om Vinteren!" og den fløi ud i Vandet og svømmede hen imod de prægtige Svaner, disse saae den og skjød med brusende Fjere henimod den. „Dræber mig kun!" sagde det stakkels Dyr, og bøiede sit Hoved ned mod Vandfladen og ventede Døden, — men hvad saae den i det klare Vand? Den saae under sig sit eget Billed, men den var ikke længere en kluntet, sortgraa Fugl, styg og fæl, den var selv en Svane.

Det gjør ikke noget at være født i Andegaarden, naar man kun har ligget i et Svaneæg!

Den følte sig ordentlig glad over al den Nød og Gjenvordighed, den havde prøvet; nu skjønnede den just paa sin Lykke, paa al den Deilighed, der hilsede den. — Og de store Svaner svømmede rundt omkring den og strøg den med Næbbet.

I Haven kom der nogle smaa Børn, de kastede Brød og Korn ud i Vandet, og den mindste raabte:

„Der er en ny!" og de andre Børn jublede med! „ja der er kommet en ny!" og de klappede i Hænderne og dandsede rundt, løb efter Fader og Moder, og der blev kastet Brød og Kage i Vandet, og Alle sagde de: „Den nye er den smukkeste! saa ung og saa deilig!" og de gamle Svaner neiede for den.

Da følte den sig ganske undseelig og stak Hovedet om bag Vingerne, den vidste ikke selv hvad! den var altfor lykkelig, men slet ikke stolt, thi et godt Hjerte bliver aldrig stolt! den tænkte paa, hvor den havde været forfulgt og forhaanet, og hørte nu Alle sige, at den var den deiligste af alle deilige Fugle. Og Sirenerne bøiede sig med Grenene lige ned i Vandet til den, og Solen skinnede saa varmt og saa godt, da bruste dens Fjedre, den slanke Hals hævede sig, og af Hjertet jublede den: „saa megen Lykke drømte jeg ikke om, da jeg var den grimme Ælling!“

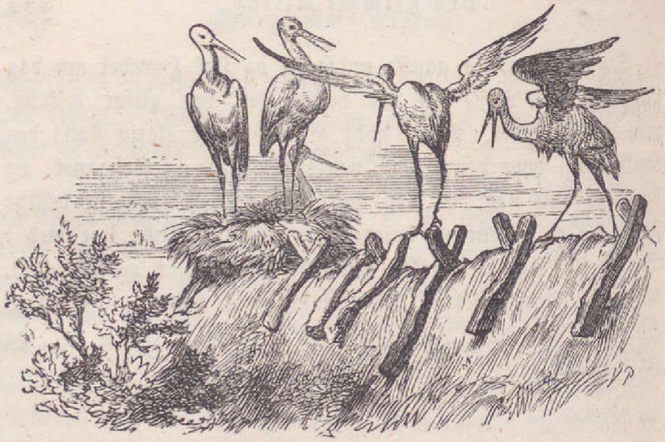

Storkene.

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde trukket det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han; „det seer vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!“ tænkte han, „de kan jo ikke vide, at jeg er heudes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa raskt ud!“ og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Drenge, og siden de Allesammen,

det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det!

„Storke, Storke Steie
Flyv hjem til dit Eie!
Din Kone ligger i Reden sin,
Med fire store Unger.
Den ene skal hænges,
Den anden skal stænges,
Den tredie skal brændes,
Den fjerde endevendes!"

„Hør dog hvad Drengene synge!" sagde de smaa Storkeunger, „de sige vi skulle hænges og brændes!"

„Det skal I ikke bryde Eder om!" sagde Storkemoderen; „hør bare ikke efter, saa gjør det ikke noget!"

Men Drengene blev ved at synge, og de pegede Fingre af Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde, at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger: „bryd Jer ikke derom," sagde hun, „see bare, hvor rolig Jer Fader staaer, og det paa eet Been!"

„Vi ere saa angst!" sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Reden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Vise:

Den ene skal hænges,
Den anden skal brændes!—"

„Skal vi vel hænges og brændes?" spurgte Storkeungerne.

„Nei vist ikke!" sagde Moderen, „I skal lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa tage vi ud paa Engen og gjøre Visit hos Frøerne,

de neie i Vandet for os, de synge „koax, koax!“ og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøielse!“

„Og hvad saa!“ spurgte Storkeungerne.

„Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmaneuvren, da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exercitsen begynder!“

„Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde! og hør, nu sige de det igjen!“

„Hør paa mig og ikke paa dem,“ sagde Storkemoderen. „Efter den store Maneuvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt herfra, over Bjerge og Skove. Til Ægypten flyve vi, hvor der ere trekantede Steenhuse, der gaae i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre end nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Frøer.“

„O!“ sagde alle Ungerne.

„Ja! der er saa deiligt! man gjør ikke andet end spise hele Dagen, og imens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse i Stykker og falde ned i smaa hvide Lapper!“ det var Sneen, hun meente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

„Fryse saa ogsaa de uartige Drenge i Stykker? spurgte Storkeungerne.

„Nei, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kukkelure; I kan derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!“

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store,

at de kunde staae op i Reden og see vidt omkring, og Storkefaderen kom flyvende hver Dag med pæne Frøer, smaa Snoge og alt det Storke-Slikkeri, han kunde finde! O, det saae morsomt ud, hvor han gjorde Kunster for dem. Hovedet lagde han lige om paa Halen, Næbbet knebrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

„Hør nu maae I lære at flyve!“ sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen; o hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne, og vare dog færdig ved at falde ned!

„See nu paa mig!“ sagde Moderen, „saadan skal I holde Hovedet! saadan skal I sætte Benene! een to! een to! det er det, som skal hjælpe Jer frem i Verden!“ saa fløi hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hop, bums! der laae de, for de vare tunge i Livet.

„Jeg vil ikke flyve!“ sagde den ene Unge og krøb op i Reden igjen, „jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!“

„Vil du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter! skal Drengene komme og hænge og brænde og stege dig? nu kalder jeg paa dem!“

„O nei!“ sagde Storkeungen, og saa hoppede den igjen paa Taget ligesom de Andre; den tredie Dag kunde de ordentlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Luften; det vilde de, men bums! der dumpede de, saa maatte de til at røre Vingerne igjen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

„Storke, Storke Steie!“

„Skulle vi ikke flyve ned og hugge deres Dine ud?“ sagde Ungerne.

„Nei lad være med det!“ sagde Moderen, „hør bare efter mig, det er meget vigtigere! een, to, tre! nu flyve vi høire om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! — see det var meget godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skal faae Lov at komme i Sumpen med mig imorgen! der komme flere nette Storkefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de pæneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!“

„Men skal vi da ikke have Hævn over de uartige Drenge?“ spurgte Storkeungerne.

„Lad dem skrige hvad de ville! I flyve dog mod Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maa fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble!“

„Ja hævnes ville vi!“ hviskede de til hinanden, og saa blev der igjen exerceret.

Af alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille Een, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne være. Hele deres Hævn skulde gaae ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved. Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilsidst love dem, at de nok skulde faae Hævn, men hun vilde ikke tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

„Vi maae jo først see, hvorledes I bære Jer ad ved den store

Maneuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa en Maade! lad os nu see!"

„Ja det skal du!" sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage; de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten; alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, mens vi have Vinter. Det var en Maneuvre! over Skove og Byer maatte de, bare for at see, hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket Godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Characteer, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

„Nu skulle vi hævnes!" sagde de.

„Ja vist!" sagde Storkemoderen. „Hvad jeg har udtænkt, det er just det rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneskebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige smaa Børn sove og drømme saa deiligt, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gjerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente en til hver af de Børn, som ikke have sjunget den onde Vise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet ingen have!"

„Men han, som begyndte med at synge, den slemme, hæslige Dreng!" skreg de unge Storke, „hvad gjøre vi ved ham?"

„Der ligger i Dammen et lille dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det ville vi tage til ham, saa maa han græde, fordi vi have

bragt ham en død lille Broder; men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han som sagde: „det er Synd at gjøre Nar af Dyrene!“ ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!“

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene Peter, og det kaldes de endnu.

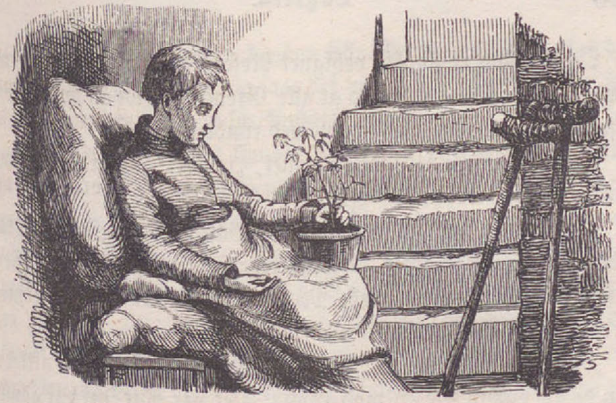

Engelen.

„Hver Gang et godt Barn døer, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en heel Haandfuld Blomster, som de bringe op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kjærest, giver han et Kys, og da faaer den Stemme og kan synge med i den store Lykfalighed!“

See, alt dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den Lille havde leget, og de kom gjennem Haver med deilige Blomster.

„Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Himmelen?“ spurgte Engelen.

Og der stod et slankt, velsignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvudsprungne Knopper, hang visne ned rundtenom.

„Det stakkels Træ!" sagde Barnet, „tag det, at det kan komme til at blomstre deroppe hos Gud!"

Og Engelen tog det, men kyssede Barnet derfor, og den Lille aabnede halvt sine Øine. De plukkede af de rige Pragtblomster, men toge ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

„Nu have vi Blomster!" sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløi endnu ikke op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snevreste Gader, hvor der laae hele Bunker Halm, Aske og Skrimmelskrammel, der havde været Flyttedag! der laae Stykker af Talerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulle, Alt hvad der ikke saae godt ud.

Og Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte, og paa en Klump Jord, der var faldet ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, vissen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa Gaden.

„Den tage vi med!" sagde Engelen, „jeg skal fortælle Dig, medens vi flyve!"

Og saa fløi de, og Engelen fortalte:

„Der nede i den snevre Gade, i den lave Kjælder, boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; naar han var allermeest rask, kunde han paa Krykker gaae den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i

Kjælder-Forstuen, og naar da den lille Dreng sad der og lod den varme Sol skinne paa sig, og saae det røde Blod gjennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: „ja i Dag har han været ude!“ — Han kjendte Skoven i dens deilige Foraars-Grønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøge-green, og den holdt han over sit Hoved, og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigviis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Og Blomsten var plantet med en lykkelig Haand, den voxede, skjød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs deiligste Urtegaard, hans lille Skat paa denne Jord; han vandede og passede den, og sørgede for, at den fik hver Solstraale lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv voxede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udspredte sin Duft og glædede Øiet; mod den vendte han sig i Døden, da vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglemt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Feieskarnet paa Gaden. Og det er den Blomst, den fattige, visne Blomst, vi have taget med i Bouquetten, thi den Blomst har glædet mere end den rigeste Blomst i en Dronnings Have!“

„Men hvorfra veed Du alt dette!“ spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

„Jeg veed det!“ sagde Engelen, „Jeg var jo selv den syge lille Dreng, der gik paa Krykker! min Blomst kjender jeg nok!“

Og Barnet aabnede ganske sine Øine og saae ind i Engelens

deilige, glade Ansigt, og i samme Øieblik vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lykksalighed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Vinger som den anden Engel og fløi Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kysede han, og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse i store Kredse, altid længer bort, i det Uendelige, men alle lige lykkelige. Og alle sang de, smaa og store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget vissen, henkastet i Feieskarnet, mellem Flyttedags-Skramleriet, i den snevre, mørke Gade.

Lykkens Kalosker.

En Begyndelse.

Det var i Kjøbenhavn, paa Østergade i eet af Husene, ikke langt fra Kongens Nytorv, at der var stort Selskab, for det maa man have imellem, saa er det gjort og saa kan man blive inviteret igjen. Den ene Halvdeel af Selskabet sad allerede ved Spillebordene, og den anden Halvdeel ventede paa hvad der vilde komme ud af Fruens: „ja, nu skulde vi see til at finde paa noget!“ Saavidt var man og Samtalen gik, som den kunde. Blandt andet faldt ogsaa Talen paa Middelalderen, Enkelte ansaae denne for langt bedre end vor Tid, ja

Juſtitsraad Knap forſvarede saa ivrig denne Mening, at Fruen strax holdt med ham, og begge ivrede da mod Drſteds Ord i Almanaken om gamle og nye Tider, hvori vor Tidsalder i det Væsentlige sættes overſt. Juſtitsraaden ansaae Kong Hans's Tid for den deiligſte og allerlykkeligſte.

Under al den Snak for og imod, der ikke blev afbrudt uden et Øieblik ved Aviſen der kom, men i den stod der ikke noget der var værd at læſe, ville vi gaae ud i det forreſte Værelſe, hvor Overtoi, Stokke, Paraplyer og Kaloſker havde Plads. Her sad to Piger, en ung og en gammel; man skulde troe, at de vare komne for at følge deres Herſkab, en eller anden gammel Frøken eller Enkefrue, men saae man lidt noiere paa dem, saa begreb man snart, at de ikke vare almindelige Tjeneſtepiger, dertil vare deres Hænder for fine, deres Holdning og hele Bevægelſe for kongelig, for det var den, og Klæderne havde ogsaa et ganske eget driſtigt Snit. Det var to Feer, den yngſte var vel ikke Lykken ſelv, men een af hendes Kammerjomfruers Kammerpiger, der bringe de mindre Lykkens Gaver omkring, den ældre saae saa inderlig alvorlig ud, det var Sorgen, hun gaaer altid ſelv i egen høie Perſon ſine Ærinder, saa veed hun, at de blive vel udforte.

De fortalte hinanden, hvor de denne Dag havde været; hun, ſom var Kammerjomfruens Kammerpige hos Lykken, havde endnu kun beſorget nogle ubetydelige Ærinder, hun havde, ſagde hun, frelſt en ny Hat fra Regnſkyl, ſkaffet en ærlig Mand en Hilſen af et fornemt Nul og saadant noget, men hvad hun endnu havde tilbage var noget ganſke Ualmindeligt.

„Jeg maa da fortælle," sagde hun, „at det er min Geburtsdag idag, og til Ære for denne er mig betroet et Par Kalosker, som jeg skal bringe Menneskeheden. Disse Kalosker have den Egenskab, at Enhver, som faaer dem paa, øieblikkelig er paa det Sted eller i den Tid, hvor han helst vil være, ethvert Ønske med Hensyn til Tid eller Sted bliver strax opfyldt, og Mennesket saaledes endelig engang lykkelig herneden!"

„Jo, det kan Du troe!" sagde Sorgen, „han bliver saare ulykkelig og velsigner det Øieblik, han igjen er fri for Kalosserne!"

„Hvor vil Du hen!" sagde den Anden, „nu stiller jeg dem her ved Døren, Een tager Feil og bliver den Lykkelige!"

See det var den Samtale.

II. Hvorledes det gik Justitsraaden.

Det var sildigt; Justitsraad Knap, fordybet i Kong Hans's Tid, vilde hjem og nu var det ham styret saa, at han, istedet for sine Kalosker, fik Lykkens paa og traadte ud paa Østergade; men han var ved Kaloskernes Tryllekraft traadt tilbage i Kong Hans's Tid, og derfor satte han Foden lige ud i Dynd og Mudder paa Gaden, eftersom der i de Tider endnu ikke fandtes Brolægning.

„Det er jo forfærdeligt, hvor solet her er!" sagde Justitsraaden. „Hele Fortouget er væk og alle Lygterne slukkede!"

Maanen var endnu ikke kommet høit nok op, Luften desuden temmelig tyk, saa Alt rundtom flod hen i Mørke. Paa det nærmeste Hjørne hang imidlertid en Laterne foran et Madonnabillede, men den Lysning var saa godt som ingen, han bemærkede den først, i det han stod lige derunder og hans Øine faldt paa det malede Billede med Moderen og Barnet.

„Det er nok," tænkte han, „et Kunstkabinet, hvor de have glemt at tage Skildet ind!"

Et Par Mennesker, i Tidsalderens Dragt, gik ham forbi.

„Hvordan var det de saae ud! de kom nok fra Maskerade!"

Med eet lød Trommer og Piber, stærke Blus lyste; Justitsraaden standsede og saae nu et forunderligt Tog komme forbi. Allerforrest gik en heel Trop Trommeslagere, som ret artigt behandlede deres Instrument, dem fulgte Drabanter med Buer og Armbosser. Den Fornemste i Toget var en geistlig Mand. Forbauset spurgte Justitsraaden, hvad dette havde at betyde og hvo denne Mand var.

„Det er Sjællands Biskop!" svarede man.

„Herre Gud, hvad gaaer der af Bispen?" sukkede Justitsraaden og rystede med Hovedet, Bispen kunde det dog umuligt være. Grundende herover og uden at see til Høire eller Venstre gik Justitsraaden gjennem Østergade og over Høibroplads. Broen til Slotspladsen var ikke at finde, han stimtede en sid Aabred og stødte endelig her paa to Karle, der laae med en Baad.

„Vil Herren sættes over paa Holmen?" spurgte de.

„Over paa Holmen?" sagde Justitsraaden, der jo ikke vidste i hvilken Tidsalder han vandrede, „jeg vil ud paa Christianshavn i lille Torvegade!"

Karlene saae paa ham.

„Sig mig bare, hvor Broen er!" sagde han. „Det er skjændigt, her ingen Lygter ere tændte, og saa er det et Sole, som om man gik i en Mose!"

Jo længer han talte med Baadsmændene, des uforstaaeligere bleve de ham.

„Jeg forstaaer ikke jeres bornholmsk!" sagde han tilsidst

vred, og vendte dem Ryggen. Broen kunde han ikke finde; Rækværk var der heller ikke! „Det er en Skandale, som her seer ud!“ sagde han. Aldrig havde han fundet sin Tidsalder elendigere, end denne Aften. „Jeg troer, jeg vil tage en Droske!“ tænkte han, men hvor vare Droskerne? Ingen var at see. „Jeg faaer gaae tilbage til Kongens Nytorv, der holde vel Vogne, ellers kommer jeg nok aldrig ud paa Christianshavn!“

Nu gik han da til Østergade og var næsten igjennem den, idet Maanen kom frem.

„Herre Gud, hvad er det for et Stillads de har stillet op!“ sagde han, ved at see Østerport, som paa den Tid havde Plads for Enden af Østergade.

Endelig fandt han dog en Laage, og gjennem denne kom han ud paa vort Nytorv, men det var en stor Enggrund; enkelte Buske struttede frem og tvers over Engen gik en bred Kanal eller Strøm. Nogle usle Træboder for de hollandske Skippere, efter hvilke Stedet havde Navnet Hallandsaas, laae paa den modsatte Bred.

„Enten seer jeg fata morgana, som man kalder det, eller jeg er fuld!“ jamrede Justitsraaden. „Hvad er dog dette! hvad er dog dette?“

Han vendte om igjen i den faste Tro, at han var syg; i det han kom ind i Gaden, saae han lidt noiere paa Husene, de fleste vare Bindingsværk og mange havde kun Straatag.

„Nei, jeg er slet ikke vel!“ sukkede han, „og jeg drak dog kun eet Glas Punsch! men jeg kan ikke taale det! og det var ogsaa inderligt galt, at give os Punsch og varm Lax! det skal jeg ogsaa sige Agentinden! Skulde jeg gaae tilbage igjen og

lade dem vide, hvorledes jeg har det! men det er saa flaut! og mon de ere oppe endnu!"

Han søgte efter Gaarden, men den var ikke til at finde.

„Det er dog forfærdeligt! jeg kan ikke kjende Østergade igjen! ikke een Boutik er der! gamle, elendige Ronner seer jeg, som om jeg var i Roeskilde eller Ringsted! Ak jeg er syg! det kan ikke hjælpe at genere sig! Men hvor i Verden er dog Agentens Gaard? Den er ikke sig selv mere! men derinde ere dog Folk oppe; ak! jeg er ganske vist syg!"

Nu stødte han paa en halvaaben Dør, hvor Lyset faldt ud gjennem Sprækken. Det var et af den Tids Herbergeersteder, en Art Ølhuus. Stuen havde Udseende af de holsteenske Diler; endeel Godtfolk, bestaaende af Skippere, kjøbenhavnske Borgere og et Par Lærde sad her i dyb Diskurs ved deres Krus og gav kun liden Agt paa ham som traadte ind.

„Om Forladelse," sagde Justitsraaden til Vertinden, som kom hen imod ham „jeg har faaet saa inderlig ondt! vil De ikke skaffe mig en Droske ud til Christianshavn!"

Konen saae paa ham og rystede med Hovedet; derpaa tiltalte hun ham i det tydske Sprog. Justitsraaden antog, at hun ikke kunde den danske Tunge og fremførte derfor sit Ønske i Tydsk; dette tilligemed hans Dragt bestyrkede Konen i, at han var en Udlænding; at han befandt sig ilde, begreb hun snart og gav ham derfor et Krus Vand, rigtignok noget brak, det var hentet ude fra Brønden.

Justitsraaden støttede sit Hoved paa sin Haand, trak Veiret dybt og grundede over alt det Sælsomme omkring sig.

„Er det „Dagen" for iaften," spurgte han for at sige noget, idet han saae Konen flytte et stort Papir.

Hun forstod ikke, hvad han meente, men rakte ham Bladet, det var et Træsnit, der viste et Luftsyn, seet udi den Stad Coln.

„Det er meget gammelt!" sagde Justitsraaden og blev ganske oprømt ved at træffe paa saadant et gammelt Stykke. „Hvor er De dog kommet over det sjeldne Blad? Det er meget interessant, skjøndt det Hele er en Fabel! man forklarer slige Luftsyn ved at det er Nordlys, man har seet; rimeligviis fremkomme de ved Electriciteten!"

De som sad nærmest og hørte hans Tale, saae forundrede paa ham og Een af dem reiste sig, tog ærbødigt Hatten af og sagde med den alvorligste Mine: „I er vist en meget lærd Mand, Monsieur!"

„O, nei!" svarede Justitsraaden, „jeg kan tale med om et og andet, som man jo skal kunne det!"

„Modestia er en skjønne Dyd!" sagde Manden, „iøvrigt maa jeg sige til Eders Tale, mihi secus videtur, dog suspenderer jeg gjerne her mit Judicium!"

„Tør jeg ikke spørge, hvem jeg har den Fornøielse at tale med?" spurgte Justitsraaden.

„Jeg er Baccalaureus udi den hellige Skrift!" svarede Manden.

Dette Svar var Justitsraaden nok, Titelen svarede her til Dragten; det er vist, tænkte han, en gammel Landsbyskolemester, en aparte Fyr, som man endnu kan træffe dem oppe i Jylland.

„Her er vel ikke locus docendi," begyndte Manden, „dog

beder jeg, I vil bemøie Eder med at tale! I har en stor Læsning vist i de Gamle!"

„O, ja saamæn!" svarede Justitsraaden, „jeg læser gjerne gamle nyttige Skrifter, men jeg kan ogsaa godt lide de nyere, kun ikke „Hverdagshistorierne." dem have vi nok af i Virkeligheden!"

„Hverdagshistorier?" spurgte vor Baccalaureus.

„Ja, jeg mener disse nye Romaner man har."

„O," smilede Manden, „der er dog et stort Snille i dem og de læses ved Hoffet; Kongen ynder særdeles Romanen om Hr. Iffven og Hr. Gaudian, der handler om Kong Artus og hans Kjæmper ved det runde Bord, han har skjæmtet derover med sine høie Herrer!"*)

„Ja, den har jeg ikke læst endnu!" sagde Justitsraaden, „det maa være en ganske ny en, Heiberg har ladet udkomme!"

„Nei," svarede Manden, „den er ikke udkommet ved Heiberg, men ved Godfred von Gehmen!"

„Saa det er Forfatteren!" sagde Justitsraaden, „det er et meget gammelt Navn! det er jo den første Bogtrykker, der har været i Danmark?"

---

*) Holberg fortæller i sin Danmarks Riges Historie, at Kong Hans en Dag, da han havde læst i Romanen om Kong Artus, skjemtede med den bekjendte Otto Rud som han holdt meget af: „Hr. Ivent og Hr. Gaudian som jeg finder ud i denne Bog, have været mærkelige Riddere, saadanne Riddere finder man nu omstunder ikke mere!" hvortil Otto Rud svarede, „hvis der vare saadanne Kæmper, som Kong Artus, skulde der vel ogsaa findes mange Riddere, som Hr. Ivent og Hr. Gaudian!"

„Ja, det er vor første Bogtrykker!“ sagde Manden. Saaledes gik det ganske godt; nu talte en af de gode Borgermænd om den særdeles Pestilense, der havde regjeret for et Par Aar siden, og meente den i 1484, Justitsraaden antog, at det var Cholera Talen var om, og saa gik Diskursen ret godt. Fribytterkrigen 1490 laae saa nær, at den maatte berøres, de engelske Fribyttere havde taget Skibene paa Rheden, sagde de; og Justitsraaden, der ret havde levet ind i Begivenheden 1801, stemte fortræffeligt i med mod Engelskmanden. Den øvrige Tale derimod gik ikke saa vel, hvert Øieblik blev det gjensidig Bedemands-Stiil; den gode Baccalaureus var altfor uvidende, og Justitsraadens simpleste Yttringer klang ham igjen for dristige og for phantastiske. De saae paa hinanden, og blev det altfor galt, saa talte Baccalaureus Latin, idet han saa troede bedre at blive forstaaet, men det hjalp dog ikke.

„Hvorledes er det med Dem!“ spurgte Vertinden, og traf Justitsraaden i Armet; nu kom hans Besindelse tilbage, for imedens han talte havde han reent glemt Alt hvad der var gaaet forud.

„Herre Gud, hvor er jeg!“ sagde han og svimlede ved at betænke det.

„Klaret ville vi drikke! Mjød og Bremer-Øl“, raabte En af Gjæsterne, „Og I skal drikke med!“

To Piger kom ind, den ene havde to Couleurer i Huen. De skjænkede og neiede; Justitsraaden løb det iiskoldt ned af Ryggen.

„Hvad er dog dette! hvad er dog dette!“ sagde han, men han maatte drikke med dem; de toge ganske artigt fat paa den

gode Mand, han var meget fortvivlet, og da En af dem sagde, at han var drukken, tvivlede han aldeles ikke paa Mandens Ord, bad dem bare om at skaffe sig en Droske, og saa troede de, han talte moskovitisk.

Aldrig havde han været i saa raat og simpelt Selskab; man skulde troe, Landet var gaaet tilbage i Hedendommet, meente han, „det er det skrækkeligste Øieblik i mit Liv!“ men i det samme fik han den Tanke, at han vilde bukke sig ned under Bordet, krybe hen til Døren og saa see til at slippe ud, men i det han var ved Udgangen, mærkede de Andre, hvad han havde for, de grebe ham ved Benene, og da, til hans gode Lykke, gik Kalosserne af og — med disse, hele Trylleriet.

Justitsraaden saae ganske tydeligt foran sig en klar Lygte brænde, og bag denne laae en stor Gaard; han kjendte den og Nabogaardene, det var paa Østergade, saaledes som vi Alle kjende den, han laae med Benene hen imod en Port, og lige overfor sad Vægteren og sov.

„Du min Skaber, har jeg ligget her paa Gaden og drømt!“ sagde han. „Ja, det er Østergade! hvor velsignet lys og broget! Det er dog skrækkeligt, hvor det Glas Punsch maa have virket paa mig!“

To Minuter efter sad han i en Droske, som kjørte til Christianshavn med ham; han tænkte paa den Angst og Nød, han havde overstaaet, og priste af Hjertet den lykkelige Virkelighed, vor Tid, der med alle sine Mangler dog var langt bedre, end den han nylig havde været i, og see det var formuftigt af Justitsraaden!

III. Vægterens Eventyr.

„Der ligger saamæn et Par Kalosker!“ sagde Vægteren. „Det er vistnok Lieutenantens, som boer deroppe. De ligge lige ved Porten!“

Gjerne havde den ærlige Mand ringet paa og afleveret dem, thi der var Lys endnu, men han vilde ikke vække de andre Folk i Huset og derfor lod han være.

„Det maa være ganske luunt, at have et saadant Par Tingester paa!“ sagde han. „De er saa linde i Læderet!“ De sluttede om hans Fødder. „Hvor det dog er løierligt i Verden! nu kunde han gaae i sin gode Seng, men see, om han gjør det! op og ned af Gulvet tridser han! det er et lykkeligt Menneske! han har hverken Mutter eller Rollingerne! hver Aften er han i Selskab, gid at jeg var ham, ja saa var jeg en lykkelig Mand!“

I det han ſagde ſit Ønſke, virkede Kaloſkerne, han havde taget paa, Vægteren gik over i Lieutenantens hele Perſon og Tænkning. Der ſtod han oppe i Værelſet og holdt mellem Fingrene et lille roſenrødt Papir, hvorpaa var et Digt, et Digt af Hr. Lieutenanten ſelv; for hvo har ikke engang i ſit Liv været ſtemt til at digte, og nedſkriver man da Tanken, ſaa har man Verſet. Her ſtod ſkrevet.

„Gid jeg var riig!"

„Gid jeg var riig!" det bad jeg mangen Gang,
Da jeg endnu var knap en Alen lang.
Gid jeg var riig! ſaa blev jeg Officeer,
Fik mig en Sabel, Uniform og Fjer.
Den Tid dog kom, at jeg blev Officeer,
Men ingenſinde var jeg riig, desværre!
Mig hjalp vor Herre!

Livsglad og ung, jeg ſad en Aftenſtund,
En ſyvaars Pige kyſſede min Mund,
Thi jeg var riig paa Sagn og Eventyr,
I Penge derimod en fattig Fyr,
Men Barnet brød ſig kun om Eventyr,
Da var jeg riig, men ei paa Guld desværre,
Det ved vor Herre!

„Gid jeg var riig!" er end min Bøn til Gud,
Nu er den ſyvaars Pige voxet ud,
Hun er ſaa ſmuk, ſaa klog, ſaa eiegod.
Hvis hun mit Hjertes Eventyr forſtod,
Hvis hun, ſom for — jeg mener, var mig god,
Dog jeg er fattig, derfor taus desværre,
Saa vil vor Herre!

Gid jeg var riig paa Troſt og Rolighed,
Da kom min Sorg ei paa Papiret ned!

Du, som jeg elsker, hvis Du mig forstaaer,
Læs dette, som et Digt fra Ungdoms Aar!
Det er dog bedst, hvis Du det ei forstaaer,
Jeg fattig er, min Fremtid mørk desværre,
Dig signe vil vor Herre!

Ja, saadanne Vers skriver man, naar man er forelsket, men en besindig Mand lader dem ikke trykke. Lieutenant, Kjærlighed og Trang, det er en Trekant eller ligesaagodt, det er Halvparten af Lykkens sønderbrudte Terning. Dette følte Lieutenanten ogsaa, og derfor lagde han Hovedet mod Vindueskarmen og sukkede ganske dybt:

„Den fattige Vægter ude paa Gaden er langt lykkeligere end jeg! han kjender ikke hvad jeg kalder Savn! han har et Hjem, en Kone og Børn, der grædе ved hans Sorg, glæde sig ved hans Glæde! o jeg var lykkeligere, end jeg er, kunde jeg gaae lige lukt over i ham, for han er lykkeligere end jeg!"

I samme Øieblik var Vægteren igjen Vægter, thi det var ved Lykkens Kalosker han var blevet Lieutenanten, men som vi saae, følte han sig da endnu langt mindre tilfreds og vilde dog helst være hvad han egentlig var. Altsaa Vægteren var igjen Vægter.

„Det var en fæl Drøm!" sagde han, „men løierlig nok var den. Jeg syntes, at jeg var Lieutenant deroppe og det var slet ingen Fornøielse. Jeg savnede Mutter og Rollingerne, som ere færdige ved at kysse mig Dinene ud!"

Han sad igjen og nikkede, Drømmen vilde ham ikke ret ud af Tankerne, Kaloskerne havde han endnu paa Fødderne. Et Stjerneskud spillede lige hen ad Himmelen.

„Der gik den!" sagde han, „der ere nok alligevel! jeg

havde nok Lyst til at see de Tingester lidt nærmere, især Maanen, for den bliver da ikke borte mellem Hænderne. Naar vi dø, sagde Studenten, som min Kone vasker grovt for, flyve vi fra den ene til den anden. Det er en Løgn, men artigt nok kunde det være. Gid jeg maatte gjøre et lille Hop derop, saa kunde Kroppen gjerne blive her paa Trappen!"

See, der ere nu visse Ting i Verden, man maa være meget forsigtig med at udtale, men endnu mere forsigtig bør man især være, dersom man har Lykkens Kalosker paa Fødderne. Hør bare, hvorledes det gik Vægteren.

Hvad os Mennesker angaaer, da kjende vi jo næsten Alle Hurtigheden ved Damp, vi have prøvet den enten paa Jernbaner eller med Skibet henover Havet; dog denne Flugt er ligesom Dovendyrets Vandring eller Sneglens Marsch mod den Hurtighed, Lyset tager; det flyver nitten Millioner Gange hurtigere end den bedste Veddeløber, og dog er Electriciteten endnu hurtigere. Døden er et electrisk Stød, vi faae i Hjertet; paa Electricitetens Vinger flyver den frigjorte Sjæl. Otte Minuter og nogle Secunder er Sollyset om en Reise af over tyve Millioner Mile; med Electricitetens Hurtigpost behøver Sjælen færre Minuter, for at gjøre samme Flugt. Rummet mellem Kloderne er for den ei større, end det i een og samme By er for os mellem vore Venners Huse, selv om disse ligge temmeligt nær ved hinanden, imidlertid koster dette electriske Hjertestød os Legemets Brug hernede, dersom vi ikke, ligesom Vægteren her, have Lykkens Kalosker paa.

I nogle Secunder var Vægteren faret de 52,000 Mile til Maanen, der, som man veed, er skabt af et Stof, langt lettere

end vor Jord, og er hvad vi ville kalde blød, som nysfalden Snee. Han befandt sig paa et af de utallige mange Ringbjerge, som vi kjende af Dr. Mädlers store Kort over Maanen; for det kjender du da? indvendigt gik Ringbjerget lige steilt ned i en Kiedel, en heel dansk Miil; dernede laae en By, der havde et Udseende som Æggehvide i et Glas Vand, ligesaa blød og ligesaadan med Taarne og Kupler og seilformede Altaner, gjennemsigtige og svaiende i den tynde Luft; vor Jord svævede, som en stor ildrød Kugle over hans Hoved.

Der vare saamange Skabninger, og Alle vistnok hvad vi ville kalde Mennesker, men de saae ganske anderledes ud, end vi; de havde ogsaa et Sprog, men ingen kan jo forlange, at Vægterens Sjæl skulde forstaae det, alligevel kunde den det.

Vægterens Sjæl forstod meget godt Maanebeboernes Sprog. De disputerede om vor Jord og betvivlede, at den kunde være beboet, Luften maatte der være for tyk til at nogen fornuftig Maane-Skabning kunde leve i den. De ansaae alene Maanen for at have levende Væsener, den var den egentlige Klode, hvor de gamle Klodefolk boede.

Men vi søge ned igjen til Østergade og see der, hvorledes Vægterens Legeme har det.

Livløst sad det paa Trappen, Morgenstjernen var faldet det ud af Haanden og Øinene saae op imod Maanen efter den ærlige Sjæl, som gik om deroppe.

„Hvad er Klokken Vægter?“ spurgte en Forbigaaende. Men hvo der ikke svarte var Vægteren; saa knipsede han ham ganske sagte paa Næsen, og der gik Balancen; Kroppen laae saa lang

den var, Mennesket var jo dødt. Der kom en stor Forskrækkelse over ham der knipsede; Vægteren var død og død blev han; det blev meldt og det blev omtalt, og i Morgenstunden bar man Kroppen ud paa Hospitalet.

Det kunde nu blive en ganske artig Spads for Sjælen, dersom den kom tilbage og efter al Sandsynlighed søgte Kroppen paa Østergade, men ingen fandt; rimeligviis vilde den vel først løbe op paa Politikammeret, senere hen paa Adresse-Contoiret, at den derfra kunde efterlyses mellem bortkomne Sager, og tilsidst ud paa Hospitalet; dog vi kunne trøste os med, at Sjælen er snildest, naar den er paa sin egen Haand, Legemet gjør den kun dum.

Som sagt, Vægterens Krop kom paa Hospitalet, blev der bragt ind paa Renselses-Stuen, og det første man her gjorde var naturligviis at tage Kalosterne af, og da maatte Sjælen tilbage; den tog strax Retning lige efter Legemet, og med eet kom der Liv i Manden. Han forsikkrede, at det havde været den skrækkeligste Nat i hans Liv; ikke for to Mark vilde han have saadanne Fornemmelser igjen, men nu var jo det overstaaet.

Samme Dag blev han udskrevet igjen, men Kalosterne bleve paa Hospitalet.

IV. Et Hoved-Moment. Et Declamations-Nummer. En høist usædvanlig Reise.

Enhver Kjøbenhavner veed nu, hvorledes Indgangen til Frederiks Hospital i Kjøbenhavn seer ud, men da rimeligviis ogsaa nogle Ikke-Kjøbenhavnere læse denne Historie, maae vi give en kort Beskrivelse.

Hospitalet er skilt fra Gaden ved et temmeligt høit Gitter, i hvilket de tykke Jernstænger staae saa vidt fra hinanden, at der fortælles, at meget tynde Candidater skulle have klemt sig igjennem og saaledes gjort deres smaa Visiter ude. Den Deel af Legemet, der faldt vanskeligst at practisere ud, blev Hovedet;

her, som tidt i Verden, vare altsaa de smaa Hoveder de lykkeligste. Dette vil være nok, som Indledning.

En af de unge Volonteurer, om hvem man kun i legemlig Henseende kunde sige, at han havde et tykt Hoved, havde just Vagt denne Aften; det var en skyllende Regn; dog uagtet begge disse Hindringer maatte han ud, kun et Qvarteer, det var ikke noget, syntes han, der var værd at betroe til Portneren, naar man kunde smutte mellem Jernstængerne. Der laae de Kalosker, Vægteren havde glemt; mindst tænkte han paa, at de vare Lykkens, de kunde være meget gode i dette Veir, han tog dem paa, nu var det, om han kunde klemme sig igjennem, aldrig før havde han forsøgt det. Der stod han nu.

„Gud give jeg havde Hovedet udenfor!" sagde han, og strax, skjøndt det var meget tykt og stort, gled det let og lykkeligt igjennem, det maatte Kalosserne forstaae; men nu skulde da Kroppen ud med, her stod han.

„Uh, jeg er for tyk!" sagde han, „Hovedet havde jeg tænkt, var det Værste! jeg kommer ikke igjennem."

Nu vilde han rask tage Hovedet tilbage, men det gik ikke. Halsen kunde han bequemt bevæge, men det var ogsaa Alt. Den første Følelse var, at han blev vred, den anden, at Humeuret sank lige ned under Nul. Lykkens Kalosker havde bragt ham i den skrækkeligste Stilling, og ulykkeligviis faldt det ham ikke ind, at ønske sig fri, nei, han handlede og kom saa ikke af Stedet. Regnen skyllede ned, ikke et Menneske var

at see paa Gaden. Portklokken kunde han ikke naae, hvorledes skulde han dog slippe los. Han forudsaae, at her kunde han komme til at staae til Morgenstunden, saa maatte man da sende Bud efter en Smed, for at Jernstængerne kunde files over, men det gik ikke saa gesvindt, hele den blaa Drengeskole ligeoverfor vilde komme paa Benene, hele Nyboder arrivere, for at see ham staae i Gabestokken, der vilde blive Tilløb, ganske anderledes, end til Kjæmpe-Agaven ifjor. „Hu! Blodet stiger mig til Hovedet, saa jeg maa blive gal! — ja jeg bliver gal! o gid jeg var vel los igjen, saa gik det vel over!"

See, det skulde han have sagt noget før, øieblikkelig, som Tanken var udtalt, havde han Hovedet frit, og styrtede nu ind, ganske forstyrret over den Skræk, Lykkens Kalosker havde bragt ham i.

Hermed maae vi slet ikke troe, at det Hele var forbi, nei — det bliver værre endnu.

Natten gik og den følgende Dag med, der kom ingen Bud efter Kaloskerne.

Om Aftenen skulde gives en Forestilling paa det lille Theater i Kannikestrædet. Huset var propfuldt; mellem Declamations-Numerne blev givet et nyt Digt. Vi skulle høre det. Titelen var:

Mosters Briller.

Min Bedstemoders Klogskab er bekjendt,
Var man i „gammel Tid," blev hun vist brændt.

Hun veed Alt hvad der skeer, ja meget meer,
Hun lige ind i næste Aargang seer,
Ja ind i „fyrgetyve", det er noget,
Men hun vil aldrig rigtig ud med Sproget.
Hvad mon vel i det næste Aar vil skee?
Hvad mærkeligt? Ja, jeg gad gjerne see
Min egen Skjæbne, Kunstens, Land og Riges,
Men Bedstemoder vil, sligt skal ei siges.
Jeg plaged' hende da, og det gik godt,
Først var hun taus, saa skjændte hun saa smaat,
Det var for mig en Præd'ken opad Vægge,
Jeg er jo hendes egen Kjæledægge!

„For denne ene Gang din Lyst jeg stiller,"
Begyndte hun og gav mig sine Briller,
„Nu gaaer Du hen et Sted, hvor selv Du vil,
„Et Sted, hvor mange Godtfolk strømme til,
„Hvor bedst Du overseer dem, Du dig stiller,
„Og seer paa Mængden gjennem mine Briller,
„Strax vil de Alle, tro Du mig paa Ordet,
„See ud, som et Spil Kort, lagt op paa Bordet;
„Af disse kan Du spaae, hvad der skal skee!"

Jeg sagde Tak og løb afsted og vilde see,
Men, tænkte jeg, hvor mon de Fleste komme?
Paa Langelinie? Der man bli'er forkjølet.
Paa Østergade? Bah! der er saa følet!
Men i Theatret? det var ganske beiligt,
Den Aftenunderholdning falder just beleiligt —

— Her er jeg da! mig ſelv jeg foreſtiller;
Tillader De, jeg bruger Moſters Briller,
Alene for at ſee — gaae dog ei bort!
At ſee, om De ſee ud, ſom et Spil Kort,
Af hvilket jeg kan ſpaae, hvad Tiden ſkjænker.
— Jeg deres Taushed ſom et Ja mig tænker;
Til Tak ſkal De da blive med indviet.
Her er' vi alleſammen paa Partiet.
Jeg ſpaaer for Dem, for mig, for Land og Rige,
Nu vil vi ſee, hvad Kortene kan ſige.

(Og faa ſatte han Brillerne paa.)

Jo, det er rigtigt! nei, nu maa jeg lee!
O, gid De kunde komme op at ſee!
Hvor her er grumme mange Herreblade,
Og Hjerter Damer, her er' hele Rade.
Det Sorte der, ja det er Klo'er og Spa'er.
— Nu ſnart et rigtigt Overblik jeg ha'er.
Spa'erdame ſeer jeg der med megen Vægt
Har ſine Tanker vendt til Ruderknægt.
O, denne Skuen gjør mig halv beruſet!
Der ligge mange Penge her til Huſet,
Og Fremmede fra Verdens anden Side.
Men det var ikke det vi vilde vide.
Om Stænderne? Lad ſee! — ja hen i Tiden!
Men derom er det man ſkal læſe ſiden;
Hvis nu jeg ſladdrer, ſkader jeg jo Bladet,
Jeg vil ei tage bort det bedſte Been af Fadet.
Theatret da? — Hver Nyhed? Smagen? Tonen?

Nei, jeg vil ſtaae mig godt med Directionen.
Min egen Fremtid? Ja, De veed, eens eget,
Det ligger os paa Hjertet grumme meget!
Jeg ſeer! —
Jeg kan ei ſige, hvad jeg ſeer,
Men De vil høre det, ſaaſnart det ſkeer.
Hvo er vel lykkeligſt af os herinde?
Den Lykkeligſte? Let jeg den ſkal finde!
Det er jo, — nei, det kan ſaa let genere,
Ja muligtviis vil det bedrøve Flere!
Hvo lever længſt? Den Dame der, den Herre?
Nei, ſige Sligt, er endnu meget værre!
Skal jeg da ſpaae om? — Nei! — Om? Nei! — Om? Nei!
Om —? Ja tilſidſt ſaa veed jeg ſelv det ei;
Jeg er genert, ſaa let man En kan krænke:
Nu, jeg vil ſee da, hvad de troe og tænke
Jeg ved min hele Spaadoms Kraft ſkal ſkjænke.
De troe? Nei, hvad behager? Rundtomkring
De troe, det ende vil med Ingenting,
De veed for viſt de ſaae kun Klang og Kling.
Saa tier jeg, høiſtærede Forening,
Jeg ſkylder Dem at have deres Mening!

Digtet blev ypperligt fremſagt og Declamatoren gjorde ſtor Lykke. Mellem Tilſkuerne var Volonteuren fra Hoſpitalet, der ſyntes at have forglemt ſit Eventyr Natten forud, Kaloſkerne havde han paa, thi de vare ikke blevne afhentede, og da der var ſølet paa Gaden, kunde de jo gjøre ham god Tjeneſte.

Digtet syntes han godt om.

Ideen beskjæftigede ham meget, han gad nok have saadanne Briller, maaskee, naar man rigtigt brugte dem, kunde man see Folk lige ind i Hjerterne, det var egentligt interessantere, meente han, end at see, hvad der skulde skee næste Aar, for det fik man nok at vide, men derimod det andet aldrig. „Jeg kan tænke mig nu hele den Række af Herrer og Damer der paa første Bænk, — kunde man see dem lige ind i Brystet, ja, der maatte da være en Aabning, en Slags Boutik; naa, hvor mine Dine skulde gaae i Boutikker! hos den Dame der vilde jeg vist finde en stor Modehandel! hos hende der er Boutikken tom, dog kan den trænge til at reengjøres; men der vilde ogsaa være solide Boutikker! ak ja!“ sukkede han, „jeg veed een, i den er Alting solidt, men der er allerede en Bodsvend, det er det eneste daarlige i hele Boutikken! Fra en og anden vilde det raabe: „Vær saa god og træd indenfor!“ Ja, gid jeg kunde træde indenfor, som en net lille Tanke gaae gjennem Hjerterne!“

See, det var nok for Kaloskerne, hele Volonteuren svandt sammen og en høist usædvanlig Reise begyndte midt igjennem Hjerterne paa den forreste Række Tilskuere. Det første Hjerte, han kom igjennem, var en Dames; men øieblikkelig troede han at være paa det orthopædiske Institut, som man kalder det Huus, hvor Doktoren tager Menneske-Knuder bort og faaer Folk til at blive ranke, der var han i det Værelse, hvor Gips-Afstøbningerne af de forvoxne Lemmer hænge paa Væggen; dog her

var Forskjellen denne, at ude paa Institutet tages de, i det Patienten kommer ind, men her i Hjertet vare de tagne og opbevarede, i det de gode Personer vare gaaet ud. Det var Afstøbninger af Veninder, deres legemlige og aandelige Feil, som her opbevaredes.

Hurtigt var han i et andet qvindeligt Hjerte, men dette syntes ham en stor hellig Kirke. Uskyldighedens hvide Due flagrede over Høi-Altret; hvor gjerne var han ikke sjunket paa Knæ, men fort maatte han ind i det næste Hjerte, men endnu hørte han Orgeltonerne, og selv, syntes han, at være blevet et nyt og bedre Menneske, følte sig ikke uværdig til at betræde den næste Helligdom, der viste et fattigt Tagkammer, med en syg Moder; men gjennem det aabne Vindue straalede Guds varme Sol, deilige Roser nikkede fra den lille Trækasse paa Taget, og to himmelblaa Fugle sang om barnlig Glæde, medens den syge Moder nedbad Velsignelse over Datteren.

Nu krøb han paa Hænder og Fødder gjennem en overfyldt Slagterbod, det var Kjød og kun Kjød han stødte paa, det var Hjertet i en riig, respectabel Mand, hvis Navn vist maa findes i Veiviseren.

Nu var han i hans Gemalindes Hjerte, det var et gammelt forfaldet Dueslag; Mandens Portrait blev brugt som Veirhane, denne stod i Forbindelse med Dorene, og saaledes gik disse op og i, saasnart som Manden dreiede sig.

Derpaa kom han i et Speilkabinet, som det vi have paa Slottet Rosenborg, men Speilene forstørrede i en utrolig Grad.

Midt paa Gulvet sad, som en Dalai-Lama, Personens ubetydelige Jeg, forbauset ved at see sin egen Storhed.

Herefter troede han sig i et snevert Naalehuus, fuldt af spidse Naale, det er bestemt „Hjertet af en gammel ugift Jomfru!“ maatte han tænke, men det var ikke Tilfældet, det var en ganske ung Militair med flere Ordener, just, som man sagde, en Mand med Aand og Hjerte.

Ganske fortumlet kom den syndige Volonteur ud af det sidste Hjerte i Rækken, han formaaede ikke at ordne sine Tanker, men meente, at det var hans alt for stærke Phantasie, der var løbet af med ham.

„Herre Gud,“ sukkede han, „jeg har bestemt Ansats til at blive gal! her er ogsaa utilgiveligt hedt herinde! Blodet stiger mig til Hovedet!“ og nu erindrede han sig den store Begivenhed Aftenen forud, hvorledes hans Hoved havde siddet fast mellem Jernstængerne ved Hospitalet. „Der har jeg bestemt faaet det!“ meente han. „Jeg maae tage den Ting itide. Et russisk Bad kunde være godt. Gid jeg allerede laae paa den øverste Hylde!“

Og saa laae han paa den øverste Hylde i Dampbadet, men han laae med alle Klæderne, med Støvler og Kalosker paa; de hede Vanddraaber fra Loftet dryppede ham i Ansigtet.

„Hu!“ skreeg han og foer ned for at faae et Styrtebad Den opvartende Karl gav ogsaa et høit Skrig ved at see det paaklædte Menneske derinde.

Volonteuren havde imidlertid saamegen Fatning, at han hvidskede til ham: „Det er et Væddemaal!“ men det første han gjorde, da han kom paa sit eget Værelse, var at faae et stort spansk Flueplaster i Nakken og et ned af Ryggen, for at Galskaben kunde trække ud.

Næste Morgen havde han da en blodig Ryg, det var det han vandt ved Lykkens Kalosker.

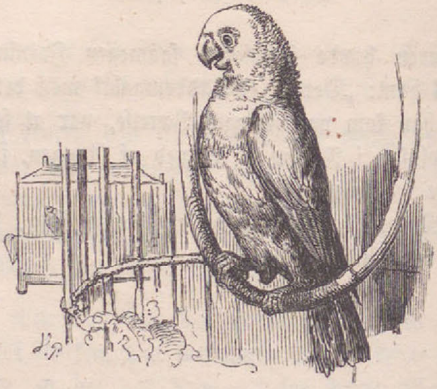

V. Copiftens Forvandling.

Vægteren, som vi vistnok ikke have glemt, huskede imidlertid paa Kalosserne, som han havde fundet og bragt med ud paa Hospitalet; han afhentede dem, men da hverken Lieutenanten eller nogen anden i Gaden vilde kjendes ved dem, bleve de afleverede paa Politikammeret.

„Det seer ud, som det var mine egne Kalosser!" sagde en af de Herrer Copister, idet han betragtede Hittegodset og stillede dem om ved Siden af sine. „Der maa mere, end et Skomager-Die, til at skille dem fra hverandre!"

„Herr Copist!" sagde en Betjent, som traadte ind med nogle Papirer.

Copisten vendte sig om, talte med Manden, men da det var forbi og han saae paa Kalosserne, var han i stor Vilderede med, om det var dem til Venstre, eller dem til Høire, som tilhørte ham. „Det maa være dem, som ere vaade!"

tænkte han; men det var juſt feil tænkt, thi det var Lykkens, men hvorfor ſkulde ikke ogſaa Politiet kunne feile! han tog dem paa, fik nogle Papirer i Lommen, andre under Armen, hjemme, ſkulde de gjennemlæſes og afſkrives; men nu var det juſt Søndagformiddag og Veiret godt, en Tour til Frederiksberg, tænkte han, kunde jeg have godt af! og ſaa gik han derud.

Ingen kunde være et mere ſtille og flittigt Menneſke, end denne unge Mand, vi unde ham ret denne lille Spadſeretour, den vilde viſtnok være ſaare velgjørende for ham oven paa den megen Sidden; i Begyndelſen gik han kun, uden at tænke paa nogen Ting, derfor havde Kaloſkerne ikke Leilighed til at viſe deres Tryllekraft.

I Alleen mødte han en Bekjendt, en ung Digter, der fortalte ham, at han Dagen efter vilde begynde ſin Sommerreiſe.

„Naa, ſkal De nu afſted igjen!“ ſagde Copiſten. „De er da ogſaa et lykkeligt, frit Menneſke. De kan flyve hvorhen De vil, vi Andre har en Lænke om Benet!“

„Men den ſidder faſt til Brødtræet!“ ſvarede Digteren. „De behøver ikke at ſørge for den Dag i Morgen, og bliver De gammel, ſaa faaer De Penſion!“

„De har det dog bedſt!“ ſagde Copiſten, „at ſidde og digte, det er jo en Fornøielſe! hele Verden ſiger Dem Behageligheder, og ſaa er De Deres egen Herre! jo, De ſkulde prøve, at ſidde i Retten med de trivielle Sager!“

Digteren ryſtede med Hovedet, Copiſten ryſtede ogſaa med Hovedet, hver beholdt ſin Mening og ſaa ſkiltes de ad.

„Det er et eget Folkefærd, de Poeter!“ ſagde Copiſten, „jeg gad nok prøve paa at gaae ind i ſaadan en Natur, ſelv

blive en Poet, jeg er vis paa, at jeg ikke skulde skrive saadanne Klynkevers, som de andre! — — Det er ret en Foraarsdag for en Digter! Luften er saa usædvanlig klar, Skyerne saa smukke, og der er en Duft ved det Grønne! ja, i mange Aar har jeg ikke følt det, som i dette Øieblik."

Vi mærke allerede, at han er blevet Digter; iøinefaldende var det vel ikke, thi det er en taabelig Forestilling, at tænke sig en Digter anderledes end andre Mennesker, der kan mellem disse være langt mere poetiske Naturer, end mangen stor erkjendt Digter er det; Forskjellen bliver kun, at Digteren har en bedre aandelig Hukommelse, han kan holde paa Ideen og Følelsen til den klart og tydeligt er gaaet over i Ordet, det kunne de Andre ikke. Men at gaae over fra en hverdags Natur til en begavet er altid en Overgang, og den havde Copisten nu gjort.

„Den deilige Duft!" sagde han, „hvor minder den mig ikke om Violerne hos Tante Lone! Ja, det var da jeg var en lille Dreng! Herre Gud, det har jeg i mange Tider ikke tænkt paa! den gode gamle Pige! hun boede der omme bag Børsen. Altid havde hun en Qvist eller et Par grønne Skud i Vand, Vinteren maatte være saa streng den vilde. Violerne duftede, mens jeg lagde de opvarmede Kobberskillinger paa den frosne Rude og gjorde Kighuller. Det var et artigt Perspectiv. Udenfor i Canalen laae Skibene indefrosne, forladte af hele Mandskabet, en skrigende Krage var da hele Besætningen; men naar saa Foraaret luftede, saa blev der travlt; under Sang og Hurraraab saugede man Isen itu, Skibene bleve tjærede og takkede, saa foer de til fremmede Lande; jeg er blevet her,

og maa altid blive, altid sidde paa Politikammeret og see de Andre tage Pas til at reise udenlands, det er min Lod! O, ja!" sukkede han dybt, men standsede i det samme pludselig. „Herre Gud, hvad gaaer der dog af mig! saadan har jeg aldrig før tænkt eller følt! Det maa være Foraarsluften! det er baade ængsteligt og behageligt!" Han greb i Lommen til sine Papirer. „Disse give mig andet at tænke paa!" sagde han og lod Øinene glide hen over det første Blad. „Fru Sigbrith, original Tragedie i fem Acter," læste han, „hvad er det! og det er jo min egen Haand. Har jeg skrevet den Tragedie? Intriguen paa Volden eller store Bededag, Vaudeville. — Men hvor har jeg faaet den? Man maa have puttet mig det i Lommen, her er et Brev?" ja, det var fra Theater-Directionen, Stykkerne vare forkastede og Brevet selv var slet ikke høfligt stilet. „Hm! hm!" sagde Copisten, og satte sig ned paa en Bænk; hans Tanke var saa levende, hans Hjerte saa blødt; uvilkaarligt greb han en af de nærmeste Blomster, det var en simpel lille Gaaseurt; hvad Botanikeren først gjennem mange Forelæsninger siger os, forkyndte den i eet Minut; den fortalte Mythen om sin Fødsel, den fortalte om Sollysets Magt, der udspændte de fine Blade og tvang dem til at dufte, da tænkte han paa Livets Kampe, der ligedan vække Følelserne i vort Bryst. Luft og Lys var Blomstens Beilere, men Lyset var den begunstigede, efter Lyset bøiede den sig, forsvandt dette, da rullede den sine Blade sammen og sov ind under Luftens Omarmelse. „Det er Lyset, der smykker mig!" sagde Blomsten; „men Luften lader dig aande!" hviskede Digterstemmen.

Tæt ved stod en Dreng og slog med sin Stok i en mud-

dret Groſt, Vanddraaberne ſtænkede op imellem de grønne Grene, og Copiſten tænkte paa de Millioner uſynlige Dyr, der i Draaberne bleve kaſtede i en Høide, der efter deres Størrelſe var for dem, ſom det vilde være for os at hvirvles høit over Skyerne. Idet Copiſten tænkte herpaa og paa hele den Forandring, der var foregaaet med ham, ſmilte han: „jeg ſover og drømmer! mærkværdigt er det alligevel, hvor man dog kan drømme naturligt og ſelv vide, at det kun er en Drøm. Gid jeg imorgen kunde huſke det, naar jeg vaagner; nu ſynes jeg at være ganſke uſædvanlig oplagt! jeg har et klart Blik over Alting, føler mig ſaa oppakt, men jeg er vis paa, at naar jeg imorgen huſker noget af det, ſaa er det Bvøl, det har jeg prøvet før! Det gaaer med alt det Kloge og Prægtige, man hører og ſiger i Drømme, ſom med de Underjordiſkes Guld: idet man faaer det, er det rigt og herligt, men ſeet ved Dagen, kun Stene og viſne Blade: „Ak," ſukkede han ganſke veemodig og ſaae paa de ſyngende Fugle, der nok ſaa fornøiede hoppede fra Green til Green. „De har det meget bedre end jeg! flyve, det er en deilig Kunſt, lykkelig den, ſom er født med den! ja ſkulde jeg gaae over i noget, ſaa ſkulde det være ſaadan en lille Lærke!"

I det ſamme ſlog Kjoleſkjøder og Ærmer ſammen i Vinger, Klæderne bleve Fjer og Kaloſkerne Kløer; han mærkede det meget godt og loe indvortes: „ſaa, nu kan jeg da ſee, jeg drømmer! men ſaa naragtigt har jeg aldrig gjort det før; og han fløi op i de grønne Grene og ſang, men der var ikke Poeſie i Sangen, thi Digternaturen var borte; Kaloſkerne kunde, ſom enhver der gjør noget til Gavns, kun gjøre een

Ting af Gangen, han vilde være Digter, det blev han, nu vilde han være en lille Fugl, men ved at blive denne, ophørte den forrige Eiendommelighed.

„Det er artigt nok," sagde han, „om Dagen sidder jeg paa Politikammeret mellem de solideste Afhandlinger, om Natten kan jeg drømme at flyve som Lærke i Frederiksberghave, der kunde s'gu' skrives en heel Folkecomedie derom!"

Nu fløi han ned i Græsset, dreiede Hovedet om til alle Sider og slog med Næbet paa de smidige Græsstraae, der i Forhold til hans nærværende Størrelse syntes store, som Nord-Afrikas Palmegrene.

Det var kun et Øieblik og det blev kulsort Nat omkring ham; en, som han syntes, uhyre Gjenstand, blev kastet hen over ham, det var en stor Kasket, som en Dreng fra Nyboder kastede over Fuglen, en Haand kom ind og greb Copisten om Ryg og Vinger, saa han peeb; i første Forskrækkelse raabte han høit: „Din uforskammede Hvalp! Jeg er Copist i Politikamret!" men det lod for Drengen som et pipipi! han slog Fuglen paa Næbet og vandrede afsted.

I Alleen mødte han to Skoledrenge af den dannede Classe, det vil sige, som Mennesker betragtet, som Aander vare de i Skolens nederste; de kjøbte Fuglen for otte Skilling, og saaledes kom Copisten til Kjøbenhavn, hjem til en Familie i Gothersgaden.

„Det er godt, jeg drømmer!" sagde Copisten, „ellers blev jeg s'gu' vred! først var jeg Poet, nu en Lærke! ja det var da Poet-Naturen, der sik mig over i det lille Dyr! Det er dog en ynkelig Ting, især naar man falder i Hænderne paa nogle Drenge. Jeg gad nok vide, hvorledes dette løber af!"

Drengene førte ham ind i en meget elegant Stue; en tyk leende Frue tog imod dem, men hun var slet ikke fornøiet med, at den simple Markfugl, som hun kaldte Lærken, kom med ind, dog for i Dag vilde hun lade det gaae, og de maatte sætte den i det tomme Buur, som stod ved Vinduet! „det kan maaskee fornøie Poppedreng!“ tilføiede hun og loe hen til en stor grøn Papegøie, der gyngede fornemt i sin Ring i det prægtige Messingbuur. „Det er Poppedrengs Geburtsdag!“ sagde hun dum naiv, „derfor vil den lille Markfugl gratulere!“

Poppedreng svarede ikke et eneste Ord, men gyngede fornemt frem og tilbage, derimod begyndte en smuk Canarifugl, der sidste Sommer var bragt hertil fra sit varme, duftende Fædreland, høit at synge.

„Skraalhans!“ sagde Fruen og kastede et hvidt Lommetørklæde over Buret.

„Pipi!“ sukkede den, „det var et skrækkeligt Sneeveir!“ og med dette Suk taug den.

Copisten, eller, som Fruen sagde, Markfuglen, kom i et lille Buur tæt op til Canarifuglen, ikke langt fra Papegøien. Den eneste menneskelige Tirade, Poppedreng kunde frempluddre, og som tidt faldt ret komik, var den: „nei, lad os nu være Mennesker!“ Alt det øvrige den skreg, var ligesaa uforstaaeligt, som Kanarifuglens Qviddren, kun ikke for Copisten, der nu selv var en Fugl; han forstod inderligt godt Kammeraterne.

„Jeg fløi under den grønne Palme og det blomstrende Mandeltræ!“ sang Canarifuglen, „jeg fløi med mine Brødre og Søstre henover de prægtige Blomster og over den glasklare Sø, hvor Planterne nikkede paa Bunden. Jeg saae ogsaa

mange deilige Papegøier, der fortalte de morsomste Historier, saa lange og saa mange!"

„Det var vilde Fugle;" svarede Papegøien, „de havde ingen Dannelse. Nei, lad os nu være Mennesker! — Hvorfor leer Du ikke? Naar Fruen og alle de Fremmede kan lee deraf, saa kan Du ogsaa. Det er en stor Mangel, ikke at kunne gouterе det Morsomme. Nei, lad os nu være Mennesker!"

„O husker Du de smukke Piger, som dandsede under det udspændte Telt ved de blomstrende Træer? Husker Du de søde Frugter og den kjølende Saft i de vildt voxende Urter?"

„O ja!" sagde Papegøien, „men her har jeg det langt bedre! jeg har god Mad og en intim Behandling; jeg veed, jeg er et godt Hoved, og mere forlanger jeg ikke. Lad os nu være Mennesker! Du er en Digtersjæl, som de kalde det, jeg har grundige Kundskaber og Vittighed, Du har dette Genie, men ingen Besindighed, gaaer op i disse høie Naturtoner, og derfor dække de Dig til. Det byde de ikke mig, nei, for jeg har kostet dem noget mere! jeg imponerer med Næbet og kan slaae en „Witz! Witz! Witz! nei lad os nu være Mennesker!"

„O mit varme, blomstrende Fædreneland!" sang Canarifuglen, „jeg vil synge om dine mørkegrønne Træer, om dine stille Havbugter, hvor Grenene kysse den klare Vandflade, synge om alle mine glimrende Brødres og Søstres Jubel, hvor „Ørkenens Plantekilder" groe!"*)

„Lad dog bare være med de Klynke-Toner" sagde Papegøien. „Siig noget, man kan lee af! Latter er Tegn paa det høieste aandelige Standpunkt. See om en Hund eller Hest

*) Cactus.

kan lee! nei, græde kan den, men lee, det er alene givet Menneskene. Ho, ho, ho!" loe Poppedreng og tilføiede sin Witz: „Lad os nu være Mennesker."

„Du lille graa danske Fugl," sagde Canarifuglen, „Du er ogsaa blevet Fange! der er vist koldt i dine Skove, men der er dog Frihed, flyv ud! De har glemt at lukke for dig; det øverste Vindue staaer aabent. Flyv, flyv!"

Og det gjorde Copisten, vips var han ude af Buret; i det samme knagede den halvaabne Dør ind til det næste Værelse, og smidig, med grønne, skinnende Øine, sneg Huuskatten sig ind og gjorde Jagt paa ham. Canarifuglen flagrede i Buret, Papegøien slog med Vingerne og raabte: „Lad os nu være Mennesker!" Copisten følte den dødeligste Skræk og fløi afsted igjennem Vinduet, over Huse og Gader; tilsidst maatte han hvile sig lidt.

Gjenboens Huus havde noget hjemligt; et Vindue stod aabent, han fløi derind, det var hans eget Værelse; han satte sig paa Bordet.

„Lad os nu være Mennesker!" sagde han uden selv at tænke paa hvad han sagde, det var efter Papegøien, og i samme Øieblik var han Copisten, men han sad paa Bordet.

„Gud bevar'os!" sagde han, „hvor er jeg kommet her op og saaledes faldet i Søvn! det var ogsaa en urolig Drøm jeg havde. Noget dumt Tøi var den hele Historie!"

VI. Det Bedste Kalosserne bragte.

Dagen efter, i den tidlige Morgenstund, da Copisten endnu laae i Sengen, bankede det paa hans Dør, det var Naboen i samme Etage, en Student, der læste til at blive Præst; han traadte ind.

„Laan mig dine Kalosker," sagde han, „der er saa vaadt i Haven, men Solen skinner deiligt, jeg vilde nok ryge en Pibe dernede."

Kalosserne fik han paa og var snart nede i Haven, der eiede et Blomme- og et Pæretræ. Selv en saa lille Have, som denne var, gjelder inde i Kjøbenhavn for en stor Herlighed.

Studenten gik op og ned i Gangen; Klokken var kun sex; ude fra Gaden klang et Posthorn.

„O, reise! reise!" udbrød han, „det er dog det lykkeligste i Verden! det er mine Ønskers høieste Maal! da vilde denne Uro, jeg føler, stilles. Men langt bort skulde det være! jeg vilde see det herlige Schweitz, reise i Italien og —

Ja, godt var det at Kaloſkerne virkede lige ſtrax, ellers var han kommet omkring alt for meget baade for ſig ſelv og os Andre. Han reiſte. Han var midt inde i Schweitz, men med otte Andre pakket ind i det Inderſte af en Diligence; ondt i Hovedet havde han, træt i Nakken følte han ſig, og Blodet var ſjunket ham ned i Benene, der ophovnede og klemtes af Støvlerne. Han ſvævede mellem en blundende og en vaagen Tilſtand. I ſin Lomme til Høire havde han Creditivet, i ſin Lomme til Venſtre Paſſet og i en lille Skindpung paa Bryſtet nogle faſtſyede Louisd'orer; hver Drøm forkyndte, at en eller anden af diſſe Koſtbarheder var tabt, og derfor foer han feberagtig op, og den første Bevægelſe, Haanden gjorde, var en Trekant fra Høire til Venſtre og op mod Bryſtet, for at føle, om han havde dem eller ei. Parapluier, Stokke og Hatte gyngede i Nættet oven over, og forhindrede ſaa temmeligt Udſigten, der var høiſt imponerende, han ſkottede til den, medens Hjertet ſang, hvad i det mindſte een Digter, vi kjende, har ſjunget i Schweitz, men ikke til Dato ladet trykke:

Ja, her er ſaa ſmukt, ſom Hjertet vil,
Jeg ſiner Montblanc, min Kjære.
Gid bare Pengene vil ſlaae til,
Ak, ſaa var her godt at være!

Stor, alvorlig og mørk var den hele Natur rundt om. Granſkovene ſyntes Lyngtoppe paa de høie Klipper, hvis Top ſkjultes i Skytaagen; nu begyndte det at ſnee; den kolde Vind blæſte.

„Uh!" ſukkede han, „gid vi vare paa den anden Side af Alperne, ſaa var det Sommer og ſaa havde jeg hævet Penge

paa mit Creditiv; den Angst, jeg er i for disse, gjør at jeg ikke nyder Schweitz, o, gid jeg var paa den anden Side!"

Og saa var han paa den anden Side; dybt inde i Italien var han, mellem Florents og Rom. Søen Tracymenes laae i Aftenbelysning, som et flammende Guld, mellem de mørkeblaa Bjerge; her, hvor Hannibal slog Flaminius, holdt nu Vinrankerne hinanden fredeligt i de grønne Fingre; yndige halvnøgne Børn vogtede en Flok kulsorte Svin under en Gruppe duftende Laurbærtræer ved Veien. Kunde vi ret give dette Malerie, Alle vilde juble: „Deilige Italien!" men det sagde slet ikke Theologen eller een eneste af hans Reisefæller inde i Veturinens Vogn.

I tusindevis sloi giftige Fluer og Myg ind til dem, forgjæves pidskede de omkring sig med en Myrthegren, Fluerne stak alligevel; ikke eet Menneske var der i Vognen, uden at jo hans Ansigt var opsvulmet og blodigt af Bid. De stakkels Heste saae ud som Aadsler, Fluerne sad i store Kager paa dem, og kun øieblikkelig hjalp det, at Kudsken steg ned og skrabede Dyrene af. Nu sank Solen, en kort, men isnende Kulde gik igjennem hele Naturen, det var slet ikke behageligt; men rundt om sik Bjerge og Skyer den deiligste grønne Farve, saa klar, saa skinnende — ja gaae selv hen at see, det er bedre end at læse Beskrivelsen! det var mageløst! det fandt de Reisende ogsaa, men — Maven var tom, Legemet trøt, al Hjertets Længsel dreiede sig efter et Nattequarteer; men hvorledes vilde dette blive? Man saae langt inderligere efter dette, end efter den skjønne Natur.

Veien gik gjennem en Olivenskov, det var som kjørte

han i Hjemmet mellem knudrede Pile, her laae det eensomme Vertshuus. En halvſnees tiggende Kroblinger havde leiret ſig udenfor, den raſkeſte af dem ſaae ud ſom „Hungerens ældſte Son, der havde naaet ſin Myndigheds-Alder",*) de Andre vare enten blinde, havde visne Been og krob paa Hænderne, eller indſvundne Arme med fingerloſe Hænder. Det var ret Elendigheden trukket frem af Pjalterne. „Eccellenza, miserabili!" ſukkede de og ſtrakte de syge Lemmer frem. Vertinden ſelv med bare Fødder, uredt Haar og kun ifort en ſmudſig Bluſe, tog imod Gjæſterne. Dørene vare bundne ſammen med Seglgarn; Gulvet i Værelſerne frembød en halv oprodet Brolægning med Muurſtene; Flagermuus fløi hen under Loftet, og Stanken herinde — —

„Ja, vil hun dække nede i Stalden!" ſagde een af de Reiſende, „dernede veed man dog hvad det er man indaander!"

Vinduerne bleve aabnede, for at der kunde komme lidt friſk Luft, men hurtigere end denne kom de visne Arme ind og den evige Klynken: miserabili, Eccellenza! Paa Væggene ſtode mange Inſkriptioner, Halvdelen var imod bella Italia.

Maden blev bragt frem; der var en Suppe af Vand, krydret med Peber og harſk Olie, og ſaa nok engang den ſamme Olie paa Salaten; fordærvede Æg og ſtegte Hanekamme vare Pragtretterne; ſelv Vinen havde Affmag, det var en ſand Mixtur.

Til Natten bleve Kufferterne ſtillede op for Døren; een af

*) Snarleyyaw.

de Reisende havde Vagt, medens de Andre sov; Theologen var den Vagthavende; o hvor kvalmt var der ikke herinde! Heden trykkede, Myggene surrede og stak, miserabili udenfor klynkede i Sovne.

„Ja, reise er godt nok!“ sukkede Studenten, „havde man bare intet Legeme! kunde dette hvile og Aanden derimod flyve. Hvor jeg kommer, er der et Savn, der trykker Hjertet; noget bedre, end det Dieblikkelige, er det jeg vil have; ja noget bedre, det Bedste, men hvor og hvad er det! jeg veed i Grunden nok, hvad jeg vil, jeg vil til et lykkeligt Maal, det Lykkeligste af Alle!“

Og i det Ordet var udtalt, var han i Hjemmet; de lange hvide Gardiner hang ned for Vinduet og midt paa Gulvet stod den sorte Liigkiste, i den laae han i sin stille Dodssovn, hans Onske var opfyldt, Legemet hvilte, Aanden reiste. Priis Ingen lykkelig, for han er i sin Grav, var Solons Ord, her fornyedes Bekræftelsen.

Ethvert Liig er Udodelighedens Sphinx; heller ikke Sphinxen her i den sorte Kiste besvarede for os, hvad den Levende to Dage forud havde nedskrevet:

Du stærke Død, din Tausheb vækker Gru;
Dit Spor er jo kun Kirkegaardens Grave.
Skal Tankens Jakobs-Stige gaae itu?
Staaer jeg kun op, som Gras i Dødens Have?

Vor største Liden tidt ei Verden seer!
Du, som var ene, lige til det sidste,
I Verden meget trykker Hjertet meer,
End Jorden, som de kaste paa din Kiste!

To Skikkelser bevægede sig i Værelset; vi kjende dem begge: det var Sorgens Fee og Lykkens Udsendte; de bøiede sig over den Døde.

„Seer Du," sagde Sorgen, „hvad Lykke bragte vel dine Kalosker Menneskeheden?"

„De bragte i det mindste ham, som sover her, et varigt Gode!" svarede Glæden.

„O nei!" sagde Sorgen; „Selv gik han bort, han blev ikke kaldet! hans aandelige Kraft her var ikke stærk nok til at hæve de Skatte hist, som han efter sin Bestemmelse maa hæve! Jeg vil vise ham en Velgjerning!"

Og hun tog Kaloskerne af hans Fødder; da var Dodssovnen endt, den Gjenoplevede reiste sig. Sorgen forsvandt, men ogsaa Kaloskerne; hun har vist betragtet dem som sin Eiendom.

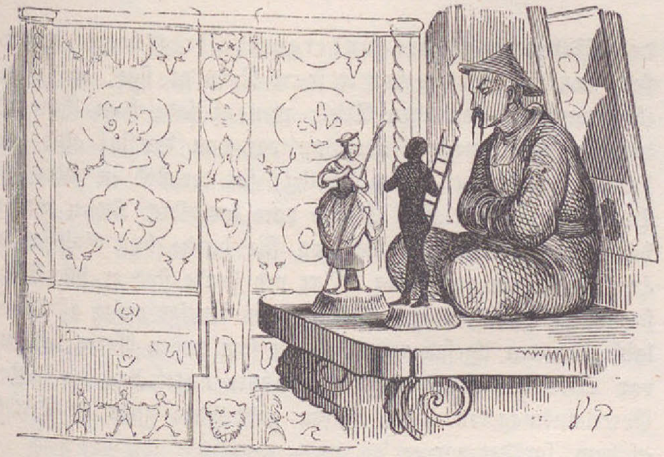

Hyrdinden og Skorsteensfeieren.

Har Du nogensinde seet et rigtig gammelt Træskab, ganske fort af Alderdom og skaaret ud med Snirkler og Løvværk? Just saadant et stod der i en Dagligstue, det var arvet fra Oldemoder, og udskaaret med Roser og Tulipaner fra øverst til nederst; der vare de underligste Snirkler og mellem dem stak smaa Hjorte Hovedet frem med mange Takker, men midt paa Skabet stod snittet en heel Mand, han var rigtignok griinagtig at see paa, og grine gjorde han, man kunde ikke kalde det at lee, han havde Gjedebukkebeen, smaa Horn i Panden og et langt Skjæg. Børnene i Stuen kaldte ham altid Gje-

debukkebeens-Overogundergeneralkrigskommandeer-sergeanten, for det var et svært Navn at sige, og der ere ikke mange der faae den Titel; men at lade ham skjære ud det var ogsaa noget. Dog nu var han der jo! altid saae han hen til Bordet under Speilet, for der stod en yndig lille Hyrdinde af Porcelain; Skoene vare forgyldte, Kjolen nydelig hæftet op med en rød Rose, og saa havde hun Guldhat og Hyrdestav; hun var deilig. Tæt ved hende stod en lille Skorsteensfeier, saa sort som et Kul, men iøvrigt ogsaa af Porcelain; han var ligesaa reen og peen som nogen Anden; at han var Skorsteensfeier, det var jo bare noget han forestillede, Porcelainsmageren kunde ligesaa godt have gjort en Prinds af ham, for det var eet!

Der stod han med sin Stige saa nydeligt, og med et Ansigt, saa hvidt og rødt som en Pige, og det var egentlig en Feil, for lidt sort kunde han gjerne have været. Han stod ganske nær ved Hyrdinden; de vare begge to stillede hvor de stode, og da de nu vare stillede, saa havde de forlovet sig, de passede jo for hinanden, de vare unge Folk, de vare af samme Porcelain og begge lige skrøbelige.

Tæt ved dem stod der nok en Dukke, der var tre Gange større, det var en gammel Chineser, som kunde nikke; han var ogsaa af Porcelain og sagde, at han var Bedstefader til den lille Hyrdinde, men det kunde han nok ikke bevise; han paastod, at han havde Magt over hende, og derfor havde han nikket til Gjedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten, der friede til den lille Hyrdinde.

„Der faaer Du en Mand," sagde den gamle Chineser, „en Mand, som jeg næsten troer er af Mahognitræ, han kan gjøre Dig til Gjedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeer-sergeantinde, han har hele Skabet fuldt af Sølvtøi, foruden hvad han har i de hemmelige Gjemmer!"

„Jeg vil ikke ind i det mørke Skab!" sagde den lille Hyrdinde, „Jeg har hørt sige, at han har derinde elleve Porcelains-Koner!" —

„Saa kan Du være den tolvte!" sagde Chineseren, „inat, saasnart det knager i det gamle Skab, skal I have Bryllup, saasandt som jeg er en Chineser!" og saa nikkede han med Hovedet og faldt i Søvn.

Men den lille Hyrdinde græd og saae paa sin Hjertens-allerkjæreste, den Porcelains Skorsteensfeier.

„Jeg troer jeg vil bede Dig," sagde hun, „at Du vil gaae med mig ud i den vide Verden, for her kunne vi ikke blive!"

„Jeg vil alt hvad Du vil!" sagde den lille Skorsteens-feier, „lad os strax gaae, jeg tænker nok, jeg kan ernære Dig ved Profession!"

„Bare vi vare vel nede af Bordet!" sagde hun, „jeg bliver ikke glad før vi ere ude i den vide Verden!"

Og han trøstede hende og viste, hvor hun skulde sætte sin lille Fod paa de udskaarne Kanter og det forgyldte Løvværk ned om Bordbenet, sin Stige tog han ogsaa til Hjælp og saa vare de nede paa Gulvet, men da de saae hen til det gamle Skab, var der saadant et Rore; alle de udskaarne Hjorte stak Hovederne længere frem, reiste Takkerne og dreiede med Halsen;

Gjedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten sprang høit i Veiret, og raabte over til den gamle Chineser, „nu løbe de! nu løbe de!"

Da bleve de lidt forskrækkede, og sprang gesvindt op i Skuffen til Forhøiningen.

Her laae tre, fire Spil Kort, som ikke vare complette og et lille Dukke-Theater, der var reist op, saa godt det lod sig gjøre; der blev spillet Komedie, og alle Damerne, baade Ruder og Hjerter, Kløver og Spader, sad i første Række og viftede sig med deres Tulipan, og bag ved dem stod alle Knægtene og viste at de havde Hoved, baade foroven og forneden, saaledes som Spille-Kort have det. Komedien handlede om to, som ikke maatte faae hinanden, og Hyrdinden græd derover, for det var ligesom hendes egen Historie.

„Det kan jeg ikke holde ud!" sagde hun. „Jeg maa op af Skuffen!" men da de kom paa Gulvet og saae op til Bordet, saa var den gamle Chineser vaagnet, og rokkede med hele Kroppen, han var jo en Klump forneden!

„Nu kommer den gamle Chineser!" skreg den lille Hyrdinde og saa faldt hun lige ned paa sine Porcelains Knæ, saa bedrøvet var hun.

„Jeg faaer en Tanke," sagde Skorsteensfeieren, „skulle vi krybe ned i den store Potpourrikrukke der staaer i Krogen, der kunne vi ligge paa Roser og Lavendler og kaste ham Salt i Øinene, naar han kommer."

„Det kan ikke forslaae!" sagde hun, „desuden veed jeg at

den gamle Chineser og Potpourrikrukken have været forlovede, og der bliver altid lidt Godhed tilbage, naar man saaledes har staaet i Forhold! nei der er ikke andet for end at gaae ud i den vide Verden!"

„Har Du virkelig Mod til at gaae med mig ud i den vide Verden?" spurgte Skorsteensfeieren. „Har Du betænkt, hvor stor den er, og at vi aldrig mere kunne komme her tilbage!"

„Det har jeg!" sagde hun.

Og Skorsteensfeieren saae ganske stivt paa hende og saa sagde han: „Min Vei gaaer giennem Skorstenen! har Du virkelig Mod til at krybe med mig gjennem Kakkelovnen baade gjennem Tromlen og Roret? saa komme vi ud i Skorstenen, og der forstaaer jeg at bruge mig! vi stige saa høit, at de ikke kunne naae os, og øverst oppe er der et Hul ud til den vide Verden!"

Og han førte hende hen til Kakkelovns-Døren.

„Der seer fort ud!" sagde hun, men hun gik dog med ham, baade gjennem Tromlen og gjennem Roret, hvor der var den bælmørke Nat.

„Nu ere vi i Skorstenen!" sagde han, „og see! see! ovenover skinner den deiligste Stjerne!"

Og det var en virkelig Stjerne paa Himmelen, der skinnede lige ned til dem, ligesom om den vilde vise dem Veien. Og de kravlede og de krøb, en gruelig Vei var det, saa høit, saa høit; men han løftede og lettede, han holdt hende og viste de bedste Steder, hvor hun skulde sætte sine smaa Porcelains

Fodder, og saa naaede de lige op til Skorsteens-Randen og paa den satte de sig, for de vare rigtignok trætte og det kunde de ogsaa være.

Himlen med alle sine Stjerner var oven over, og alle Byens Tage neden under; de saae saa vidt omkring, saa langt ud i Verden; den stakkels Hyrdinde havde aldrig tænkt sig det saaledes, hun lagde sit lille Hoved op til sin Skorsteensfeier og saa græd hun, saa at Guldet sprang af hendes Livbaand.

„Det er altfor meget!“ sagde hun. „Det kan jeg ikke holde ud! Verden er altfor stor! gid jeg var igjen paa det lille Bord under Speilet! jeg bliver aldrig glad før jeg er der igjen! nu har jeg fulgt Dig ud til den vide Verden, nu kan Du gjerne følge mig hjem igjen, dersom Du holder noget af mig!“

Og Skorsteensfeieren talte fornuftigt for hende, talte om gamle Chineser og om Gjedebukkebeens-Overogundergeneral-krigscommandeersergeanten, men hun hulkede saa gruelig, og kyssede sin lille Skorsteensfeier, saa han kunde ikke andet end føie hende, skjøndt det var galt.

Og saa kravlede de igjen med stor Besværlighed ned af Skorstenen, og de krob gjennem Tromlen og Roret, det var slet ikke rart, og saa stod de i den morke Kakkelovn; der lurede de bag Døren for at faae at vide, hvorledes det stod til i Stuen. Der var ganske stille; de kigede ud — ak, der laae midt paa Gulvet den gamle Chineser, han var faldet ned af Bordet, da han vilde efter dem, og laae slaaet i tre Stykker; hele Ryggen var gaaet af i een Stump og Hovedet laae trillet hen i en Krog; Gjedebukkebeens-Overogundergeneralkrigs-

commandeersergeanten stod hvor han altid havde staaet og tænkte over.

„Det er grueligt!“ sagde den lille Hyrdinde, „gamle Bedstefader er slaaet i Stykker, og vi ere Skyld deri! det kan jeg aldrig overleve!“ og saa vred hun sine smaa bitte Hænder.

„Han kan klinkes endnu!“ sagde Skorsteensfeieren. „Han kan meget godt klinkes! — Vær bare ikke saa heftig! naar de lime ham i Ryggen og give ham en god Klinke i Nakken, saa vil han være saa god som ny igjen og kan sige os mange Ubehageligheder!“

„Troer Du?“ sagde hun. Og saa krøb de op igjen paa Bordet, hvor de for havde staaet.

„See saa langt kom vi!“ sagde Skorsteensfeieren, „der kunde vi have sparet os al den Uleilighed!“

„Bare vi havde den gamle Bedstefader klinket!“ sagde Hyrdinden. „Kan det være saa dyrt?“

Og klinket blev han; Familien lod ham lime i Ryggen, han fik en god Klinke i Halsen, han var saa god som ny, men nikke kunde han ikke.

„De er nok blevet hovmodig, siden De har været slaaet istykker!“ sagde Gjedebukkebeens-Overogundergeneralkrigscommandeersergeanten, „jeg synes dog ikke, at det er noget at være saa forfærdelig af! skal jeg have hende eller skal jeg ikke have hende?“

Og Skorsteensfeieren og den lille Hyrdinde saae saa rørende paa den gamle Chineser, de vare saa bange, han skulde nikke, men han kunde ikke og det var ham ubehageligt at for-

tælle til en Fremmed, at han havde bestandig en Klinke i Nakken, og saa bleve de Porcelains Folk sammen og de velsignede Bedstefaders Klinke og holdt af hinanden til de gik i Stykker.

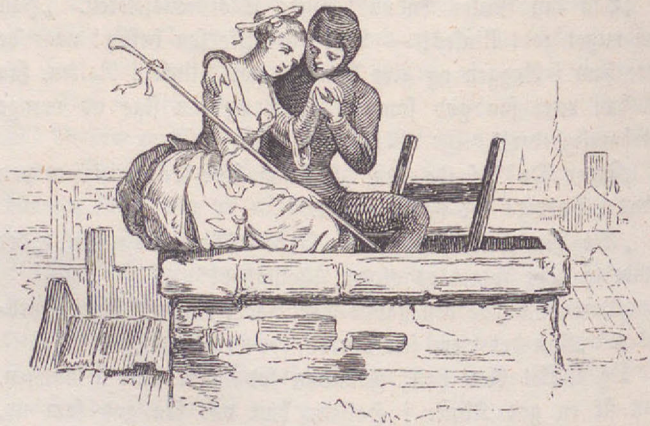

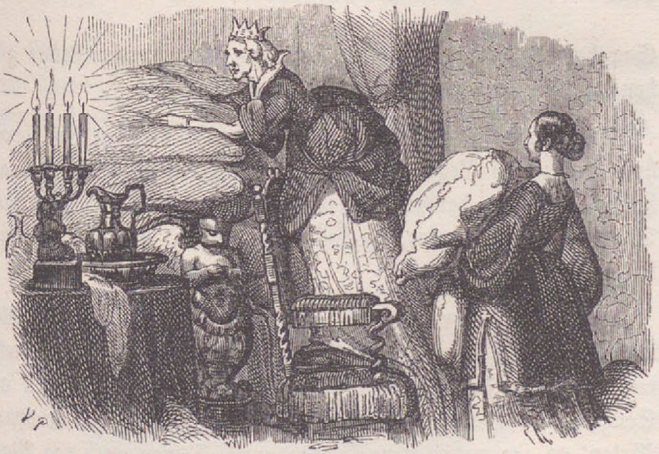

Prindsessen paa Erten.

Der var engang en Prinds han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Prindsesse. Saa reiste han hele Verden rundt, for at finde saadan en, men allevegne var der noget i Veien, Prindsesser vare der nok af, men om det var rigtige Prindsesser, kunde han ikke ganske komme efter, altid var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da hjem igjen og var saa bedrøvet, for han vilde saa gjerne have en virkelig Prindsesse.

En Aften blev det da et frygteligt Veir; det lynede og tordnede, Regnen skyllede ned, det var ganske forskrækkeligt!

Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Konge gik hen at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfor. Men Gud hvor hun saae ud af Regnen og det onde Veir! Vandet løb ned af hendes Haar og hendes Klæder, og det løb ind af Næsen paa Skoen og ud af Hælen, og saa sagde hun, at hun var en virkelig Prindsesse.

„Ja, det skal vi nok faae at vide!" tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i Sovekammeret, tog alle Sengeklæderne af og lagde en Ært paa Bunden af Sengen, derpaa tog hun tyve Madrasser, lagde dem ovenpaa Ærten, og saa endnu tyve Ædderduuns-Dyner oven paa Madrasserne.

Der skulde nu Prindsessen ligge om Natten.

Om Morgenen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

„O forskrækkelig slet!" sagde Prindsessen, „Jeg har næsten ikke lukket mine Øine den hele Nat! Gud veed, hvad der har været i Sengen? Jeg har ligget paa noget haardt, saa jeg er ganske bruun og blaa over min hele Krop! Det er ganske forskrækkeligt!"

Saa kunde de see, at det var en rigtig Prindsesse, da hun gjennem de tyve Madrasser og de tyve Ædderduuns Dyner havde mærket Ærten. Saa omskindet kunde der ingen være, uden en virkelig Prindsesse.

Prindsen tog hende da til Kone, for nu vidste han, at han havde en rigtig Prindsesse, og Ærten kom paa Kunstkammeret, hvor den endnu er at see, dersom ingen har taget den.

See, det var en rigtig Historie!

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marcherende henad Landeveien: een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hex paa Landeveien; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pæn Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!"

„Tak skal Du have, din gamle Hex!" sagde Soldaten.

„Kan Du see det store Træ?" sagde Hexen, og pegede paa

det Træ, der stod ved Siden af dem. „Det er ganske hult inden i! Der skal Du krybe op i Toppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade Dig glide igjennem og komme dybt i Træet! Jeg skal binde Dig en Strikke om Livet, for at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa mig!"

„Hvad skal jeg saa nede i Træet?" spurgte Soldaten.

„Hente Penge!" sagde Hexen, „Du skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af Træet, saa er Du i en stor Gang, der er ganske lyst, for der brænde over hundrede Lamper. Saa seer Du tre Dore, Du kan lukke dem op, Nøglen sidder i. Gaaer Du ind i det første Kammer, da seer Du midt paa Gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund; han har et Par Øine saa store som et Par Theekopper, men det skal Du ikke bryde Dig om! Jeg giver Dig mit blaatærnede Forklæde, det kan Du brede ud paa Gulvet; gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag ligesaa mange Skillinger, Du vil. De ere allesammen af Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Værelse; men der sidder en Hund, der har et Par Øine, saa store, som et Møllehjul; men det skal Du ikke bryde Dig om, sæt ham paa mit Forklæde og tag Du af Pengene! Vil Du derimod have Guld, det kan Du ogsaa faae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten, har her to Øine, hvert saa stort som Rundetaarn. Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det skal Du ikke bryde dig noget

om! sæt ham bare paa mit Forklæde, saa gjør han Dig ikke noget, og tag Du af Kisten saa meget Guld, Du vil!"

„Det var ikke saa galt!" sagde Soldaten. „Men hvad skal jeg give Dig, din gamle Hex? For noget vil Du vel have med, kan jeg tænke!"

„Nei," sagde Hexen, „ikke en eneste Skilling vil jeg have! Du skal bare tage til mig et gammelt Fyrtøi, som min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede!"

„Naa! lad mig faae Strikken om Livet!" sagde Soldaten.

„Her er den!" sagde Hexen, „og her er mit blaatærnede Forklæde."

Saa krøb Soldaten op i Træet, lod sig dumpe ned i Hullet og stod nu, som Hexen sagde, nede i den store Gang, hvor de mange hundrede Lamper brændte.

Nu lukkede han den første Dør op. Uh! der sad Hunden med Øinene, saa store som Theekopper og gloede paa ham.

„Du er en net Fyr!" sagde Soldaten, satte ham paa Hexens Forklæde og tog ligesaamange Kobberskillinger, han kunde have i sin Lomme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. Eia! der sad Hunden med Øine saa store, som et Møllehjul.

„Du skulde ikke see saa meget paa mig!" sagde Soldaten, „Du kunde faae ondt i Øinene!" og saa satte han Hunden paa Hexens Forklæde, men da han saae de mange Sølvpenge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og fyldte Lommen og sit Tornister med det bare Sølv. Nu gik han ind i det tredie Kammer! — Nei det var ækelt! Hunden der-

inde havde virkelig to Øine saa store som runde Taarn! og de løb rundt i Hovedet, ligesom Hjul!

„God Aften!" sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet før; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo være nok, løftede ham ned paa Gulvet og lukkede Kisten op, nei Gud bevares! hvor der var meget Guld! han kunde kjøbe for det hele Kjøbenhavn og Kagekonernes Sukkergrise, alle Tinsoldater, Pidske og Gyngeheste, der var i Verden! Jo der var rigtignok Penge! — Nu kastede Soldaten alle de Sølvskillinger, han havde fyldt sine Lommer og sit Tornister med, og tog Guld i Stedet, ja alle Lommerne, Tornisteret, Kasketten og Støvlerne, bleve fyldte, saa han knap kunde gaae! nu havde han Penge! Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren i og raabte saa op igjennem Træet:

„Heis mig nu op, Du gamle Hex!"

„Har Du Fyrtøiet med?" spurgte Hexen!

„Det er sandt!" sagde Soldaten, „det havde jeg reent glemt", og nu gik han og tog det. Hexen heisede ham op, og saa stod han igjen paa Landeveien, med Lommer, Støvler, Tornister og Kasket fulde af Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtøi," spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke Dig ved!" sagde Hexen, nu har Du jo faaet Penge! Giv mig bare Fyrtøiet!" —

„Snik snak!" sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvad Du vil med det, eller jeg trækker min Sabel ud og hugger dit Hoved af!"

„Nei," sagde Hexen.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae hun! men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa Ryggen, puttede Fyrtøiet i Lommen og gik lige til Byen.

Det var en deilig By, og i det deiligste Vertshuus tog han ind, forlangte de allerbedste Værelser og Mad, som han holdt af, for nu var han riig, da han havde saa mange Penge.

Tjeneren, som skulde pudse hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle loierlige gamle Støvler, saadan en riig Herre havde, men han havde ikke endnu kjøbt sig nye; næste Dag fik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pæne! Nu var Soldaten bleven en fornem Herre, og de fortalte ham om al den Stads, som var i deres By, og om deres Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at see?" spurgte Soldaten.

„Hun er slet ikke til at faae at see!" sagde de allesammen, „hun boer i et stort Kobberslot, med saa mange Mure og Taarne om! Ingen uden Kongen tor gaae ud og ind til hende, fordi der er spaaet, at hun skal blive gift med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lide!"

„Hende gad jeg nok see!" tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke faae Lov til!

Nu levede han saa lystig, tog paa Comedie, kjørte i Kongens Have og gav de Fattige saa mange Penge, og det var smukt gjort! han vidste nok fra gamle Dage, hvor slemt det var ikke at eie en Skilling! — Han var nu riig, havde pæne

Klæder, og fik da saa mange Venner, der Alle sagde, han var en rar En, en rigtig Cavalier, og det kunde Soldaten godt lide! Men da han hver Dag gav Penge ud, og fik slet ingen ind igjen, saa havde han tilsidst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte flytte bort fra de smukke Værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kammer, heelt inde under Taget, selv borste sine Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen af hans Venner kom til ham, for der var saa mange Trapper at gaae op ad.

Det var ganske mørk Aften, og han kunde ikke engang kjøbe sig et Lys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyrtøi, han havde taget i det hule Træ, hvor Hexen havde hjulpet ham ned. Han fik Fyrtøiet og Lysestumpen frem, men lige i det han slog Ild og Gnisterne fløi fra Flintestenen, sprang Døren op, og Hunden, der havde Øine saa store, som et Par Theekopper, og som han havde seet nede under Træet, stod foran ham og sagde: „Hvad befaler min Herre!"

„Hvad for noget!" sagde Soldaten, „det var jo et moersomt Fyrtøi, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have! Skaf mig nogle Penge," sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen, og holdt en stor Pose fuld af Skillinger i sin Mund.

Nu vidste Soldaten, hvad det var for et deiligt Fyrtøi! slog han eengang, kom Hunden der sad paa Kisten med Kobberpengene, slog han to Gange, kom den, som havde Sølvpenge, og slog han tre Gange, kom den, der havde Guld. —

Nu flyttede Soldaten ned i de smukke Værelser igjen, kom i de gode Klæder, og saa kjendte strax alle hans Venner ham, og de holdt saa meget af ham. —

Saa tænkte han engang: det er dog noget løierligt noget, at man ikke maa faae den Prindsesse at see! hun skal være saa deilig, sige de allesammen! men hvad kan det hjelpe, naar hun skal alletider sidde inde i det store Kobberslot med de mange Taarne. — Kan jeg da slet ikke faae hende at see? — Hvor er nu mit Fyrtøi! og saa slog han Ild, og vips kom Hunden med Øine saa store, som Theekopper.

„Det er rigtignok midt paa Natten," sagde Soldaten, „men jeg vilde saa inderlig gjerne see Prindsessen, bare et lille Øieblik!"

Hunden var strax ude af Døren, og før Soldaten tænkte paa det, saae han ham igjen med Prindsessen, hun sad og sov paa Hundens Ryg og var saa deilig, at enhver kunde see, det var en virkelig Prindsesse; Soldaten kunde slet ikke lade være, han maatte kysse hende, for det var en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prindsessen, men da det blev Morgen, og Kongen og Dronningen skjænkede Thee, sagde Prindsessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i Nat om en Hund og en Soldat. Hun havde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saamæn en pæn Historie!" sagde Dronningen.

Nu skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste Nat, for at see, om det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forskrækkelig efter igjen at see den deilige Prindsesse, og saa kom da Hunden om Natten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Vandstøvler paa, og løb ligesaa stærkt bagefter; da hun nu saae, at de blev borte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og skrev med et Stykke Kridt et stort Kors paa Porten. Saa gik hun hjem og lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var skrevet et Kors paa Porten, hvor Soldaten boede, tog han ogsaa et Stykke Kridt og satte Kors paa alle Portene i hele Byen, og det var klogt gjort, for nu kunde jo Hofdamen ikke finde den rigtige Port, naar der var Kors paa dem allesammen.

Om Morgenen tidlig kom Kongen og Dronningen, den gamle Hofdame og alle Officererne for at see, hvor det var, Prindsessen havde været!

„Der er det!" sagde Kongen, da han saae den første Port med et Kors paa.

„Nei det er der, min søde Mand!" sagde Dronningen, der saae den anden Port med Kors paa.

„Men der er eet og der er eet!" sagde de allesammen; hvor de saae, var der Kors paa Portene. Saa kunde de da nok see, det kunde ikke hjelpe noget at de søgte.

Men Dronningen var nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøre i Kareth. Hun tog sin store Guldsax, klippede et stort Stykke Silketøi i Stykker, og syede saa en lille nydelig Pose; den fyldte hun med smaa, fine Boghvedegryn,

bandt den paa Ryggen af Prindsessen, og da det var gjort, klippede hun et lille Hul paa Posen, saa Grynene kunde drysse hele Veien, hvor Prindsessen kom.

Om Natten kom da Hunden igjen, tog Prindsessen paa sin Ryg, og løb med hende hen til Soldaten, der holdt saa meget af hende, og vilde saa gjerne have været en Prinds, for at faae hende til Kone.

Hunden mærkede slet ikke, hvorledes Grynene drysse lige henne fra Slottet og til Soldatens Vindue, hvor han løb op ad Muren med Prindsessen. Om Morgenen saae da Kongen og Dronningen nok, hvor deres Datter havde været henne, og saa tog de Soldaten og satte ham i Cachotten.

Der sad han. Uh, hvor der var mørkt og kjedeligt, og saa sagde de til ham: imorgen skal Du hænges. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyrtøi havde han glemt hjemme paa Vertshuset. Om Morgenen kunde han mellem Jernstængerne i det lille Vindue see Folk skynde sig ud af Byen, for at see ham hænges. Han hørte Trommerne og saae Soldaterne marchere. Alle Mennesker løb afsted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjødskind og Tofler paa, han travede saadan i Gallop, at hans ene Toffel fløi af og lige hen mod Muren, hvor Soldaten sad og kigede ud mellem Jernstængerne.

„Ei, du Skomagerdreng! Du skal ikke have saadant et Hastværk," sagde Soldaten til ham, „der bliver ikke noget af, for jeg kommer! men vil Du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyrtøi, saa skal Du faae fire Skilling! men Du maa tage Benene med Dig!" Skomagerdrengen vilde

gjerne have de fire Skilling, og pilede afsted hen efter Fyrtøiet, gav Soldaten det, og — ja nu skal vi faae at høre!

Udenfor Byen var der muret en stor Galge, rundt om stod Soldaterne og mange hundrede tusinde Mennesker. Kongen og Dronningen sad paa en deilig Throne lige over for Dommeren og det hele Raad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde slaae Strikken om hans Hals, sagde han, at man jo altid tillod en Synder, før han udstod sin Straf, at faae et uskyldigt Ønske opfyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pibe Tobak, det var jo den sidste Pibe han fik i denne Verden.

Det vilde nu Kongen ikke sige nei til, og saa tog Soldaten sit Fyrtøi og slog Ild, een, to, tre! og der stod alle Hundene, den med Øine saa store som Theekopper, den med Øine som et Karethjul og den, der havde Øine saa store som Rundetaarn!

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt!" sagde Soldaten, og saa foer Hundene ind paa Dommerne og hele Raadet, tog en ved Benene og en ved Næsen og kastede dem mange Favne op i Veiret, saa de faldt ned og sloges reent i Stykker.

„Jeg vil ikke!" sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bagefter alle de Andre; da blev Soldaterne forskrækkede og alle Folkene raabte: „lille Soldat, Du skal være vor Konge og have den deilige Prindsesse!"

Saa satte de Soldaten i Kongens Kareth, og alle tre Hunde dandsede foran og raabte „Hurra!" og Drengene peeb i Fingrene og Soldaterne presenterede. Prindsessen kom ud

af Kobberslottet og blev Dronning, og det kunde hun godt lide! Brylluppet varede i otte Dage, og Hundene sad med til Bords og gjorde store Dine.

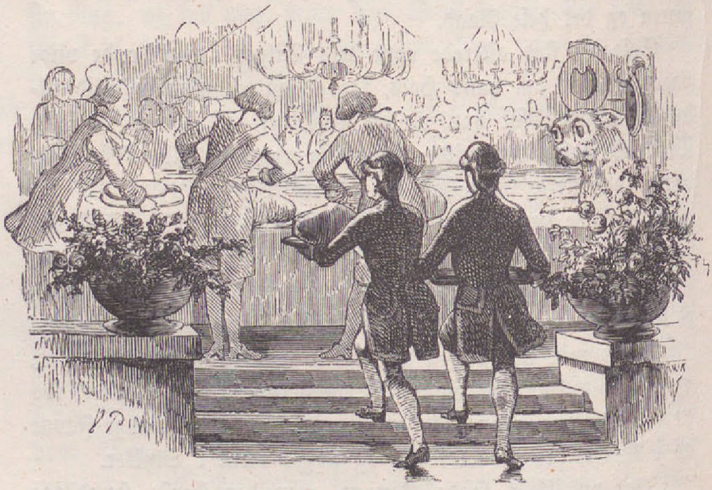

De røde Skoe.

Der var en lille Pige, saa fiin og saa nydelig, men om Sommeren maatte hun altid gaae med bare Fødder, for hun var fattig, og om Vinteren med store Træskoe, saa at den lille Vrist blev ganske rød og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Moer Skomagers, hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klæde-Strimler et Par smaa Skoe, ganske kluntede, men godt meente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hedte Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet, fik hun de røde Skoe og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre og

saa gik hun med bare Been i dem, bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det samme en stor, gammel Vogn, og i den sad der en stor, gammel Frue, hun saae paa den lille Pige og havde ondt af hende, og saa sagde hun til Præsten: „hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!"

Og Karen troede, det var altsammen for de røde Skoe, men den gamle Frue sagde, at de vare gruelige, og de bleve brændte, men Karen selv blev klædt paa reent og net; hun maatte lære at læse og sye, og Folk sagde, at hun var nydelig, men Speilet sagde: „Du er meget mere end nydelig, Du er deilig!"

Da reiste Dronningen engang igjennem Landet og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prindsesse, og Folk strømmede til udenfor Slottet, og der var da Karen ogsaa, og den lille Prindsesse stod i sine hvide Klæder i et Vindue og lod sig see paa; hun havde hverken Slæb eller Guldkrone, men deilige røde Saphians-Skoe; de vare rigtignok anderledes nette, end de Moer Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog lignes ved røde Skoe!

Nu var Karen saa gammel, at hun skulde confirmeres, nye Klæder fik hun, og nye Skoe skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod, det var hjemme i hans egen Stue, og der stode store Glasskabe med yndige Skoe og blanke Stovler. Det saae nydeligt ud, men den gamle Frue saae ikke godt, og saa havde hun ingen Fornoielse deraf; midt imellem Skoene stode et Par røde, ganske som de Prindsessen havde baaret; hvor de vare

smukke! Skomageren sagde ogsaa, at de vare syede til et Greve-Barn, men de havde ikke passet.

„Det er nok Blanklæder!" sagde den gamle Frue, „de skinne!"

„Ja de skinne!" sagde Karen; og de passede og de bleve kjøbte; men den gamle Frue vidste ikke af, at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaae til Confirmation i røde Skoe, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saae paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Chordøren, syntes hun at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portrætter af Præster og Præstekoner med stive Kraver og lange sorte Klæder, hæftede Øinene paa hendes røde Skoe, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Pagten med Gud og at hun nu skulde være et stort christent Menneske! og Orgelet spillede saa høitideligt, de smukke Børnestemmer sang og den gamle Kantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Skoe.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue af alle Mennesker, at Skoene havde været røde, og hun sagde, at det var frygt, at det passede sig ikke og at Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaae med sorte Skoe, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Altergang, og Karen saae paa de sorte Skoe, hun saae paa de røde — og saa saae hun paa de røde igjen og tog de røde paa.

Det var deiligt Solskins Veir; Karen og den gamle Frue gik ad Stien gjennem Kornet; der støvede det lidt.

Ved Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestok

og med et underligt langt Skjæg, det var meer rødt end hvidt, for det var rødt; og han bøiede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Skoe af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. „See, hvilke deilige Dandseskoe!“ sagde Soldaten, „sid fast naar I dandse!“ og saa slog han med Haanden paa Saallerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling og saa gik hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Mennesker derinde saae paa Karens røde Skoe, og alle Billederne saae paa dem og da Karen knælede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Skoe, og det var som om de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit „Fader vor“.

Nu gik alle Folk fra Kirke og den gamle Frue steg ind i sin Vogn. Karen løftede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tætved: „see hvilke deilige Dandseskoe!“ og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gjøre nogle Dandsetrin, og da hun begyndte, bleve Benene ved at dandse, det var ligesom om Skoene havde faaet Magt over dem; hun dandsede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Kudsken maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løftede hende ind i Vognen, men Fødderne bleve ved at dandse, saa hun sparkede saa grueligt den gode gamle Frue. Endelig fik de Skoene af og Benene kom i Ro.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at see paa dem.

Nu laae den gamle Frue syg, de sagde at hun kunde ikke

leve! pleies og passes skulde hun og ingen var nærmere til det, end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saae paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde leve, hun saae paa de røde Skoe, og det syntes hun der ingen Synd var i; — hun tog de røde Skoe paa, det kunde hun jo ogsaa nok; — men saa gik hun paa Bal og saa begyndte hun at dandse.

Men da hun vilde til Høire, saa dandsede Skoene til Venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dandsede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gjennem Gaden og ud af Byens Port. Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne og hun troede at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skjæg, han sad og nikkede og sagde: „see hvilke deilige Dandseskoe!"

Da blev hun forfærdet og vilde kaste de røde Skoe, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare voxede fast til hendes Fødder, og dandse gjorde hun og dandse maatte hun over Mark og Eng, i Regn og i Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det grueligst.

Hun dandsede ind paa den aabne Kirkegaard, men de Døde der dandsede ikke, de have noget meget bedre at bestille end at dandse; hun vilde sætte sig paa den Fattiges Grav, hvor den bittre Regnfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile, og da hun dandsede henimod den aabne Kirkedør, saae hun der en Engel i lange hvide Klæder, med Vinger som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var

strængt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende:

„Dandse skal Du!“ sagde han, „dandse paa dine røde Skoe, til Du bliver bleg og kold! til din Hud skrumper sammen som en Beenrads! dandse skal Du fra Dør til Dør og hvor der boe stolte forfængelige Børn, skal Du banke paa, saa at de høre Dig og frygte Dig! Dandse skal Du, dandse — —!“

„Naade!“ raabte Karen. Men hun hørte ikke hvad Engelen svarede, thi Skoene bare hende igjennem Laagen, ud paa Marken, over Vei og over Sti og altid maatte hun dandse.

En Morgenstund dandsede hun forbi en Dør, hun kjendte godt; indenfor lød Psalmesang, de bare en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død, og hun syntes, at nu var hun forladt af Alle og forbandet af Guds Engel.

Dandse gjorde hun og dandse maatte hun, dandse i den mørke Nat. Skoene bare hende afsted over Tiorne og Stubbe, hun rev sig til Blods; hun dandsede hen over Heden til et lille eensomt Huus. Her vidste hun, at Skarpretteren boede, og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

„Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg dandser!“

Og Skarpretteren sagde: „Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Mennesker, og jeg kan mærke, at min Øxe dirrer!“

„Hug ikke Hovedet af mig!“ sagde Karen, „for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fødder af med de røde Skoe!“

Og saa skriftede hun hele sin Synd, og Skarpretteren huggede Fødderne med de røde Skoe af hende; men Skoene dandsede med de smaa Fødder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Og han snittede hende Træbeen og Krykker, lærte hende en Psalme, den Synderne altid synge, og hun kyssede den Haand, som havde fort Øxen, og gik hen over Heden.

„Nu har jeg lidt nok for de røde Skoe!" sagde hun, „nu vil jeg gaae i Kirke, at de kunne see mig!" og hun gik nok saa rask mod Kirkedøren, men da hun kom der, dandsede de røde Skoe foran hende og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igjennem var hun bedrøvet og græd mange tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: „see saa! nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde troe, at jeg er ligesaa god som Mange af dem der sidde og kneise derinde i Kirken!" og saa gik hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saae hun de røde Skoe dandse foran sig og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Og hun gik hen til Præstegaarden og bad, om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gjøre Alt hvad hun kunde, paa Lønnen saae hun ikke, kun at hun maatte faae Tag over Hovedet og være hos gode Mennesker. Og Præstekonen havde ondt af hende og gav hende Tjeneste. Og hun var flittig og tankefuld. Stille sad hun og hørte til, naar om Aftenen Præsten læste høit af Bibelen. Alle de Smaa holdt meget af hende, men naar de talte om Pynt og Stads og at være deilig som en Dronning, rystede hun med Hovedet.

Næste Søndag gik de Alle til Kirke og de spurgte hende, om hun vilde med, men hun saae bedrøvet, med Taarer i Øinene, paa sine Krykker, og saa gik de andre hen at høre Guds Ord, men hun gik alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staae en Seng og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med fromt Sind læste i den, bar Vinden Orgeltonerne fra Kirken over til hende, og hun løftede med Taarer sit Ansigt og sagde: „O, Gud hjælpe mig!"

Da skinnede Solen saa klart, og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham hun hiin Nat havde seet i Kirkedøren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en deilig grøn Green, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet, og det hævede sig saa høit, og hvor han havde rørt, skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Væggene og de udvidede sig, og hun saae Orgelet, som spillede, hun saae de gamle Billeder med Præster og Præstekoner; Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af deres Psalmebog. — For Kirken var selv kommet hjem til den stakkels Pige i det lille snevre Kammer eller ogsaa var hun kommet derhen; hun sad i Stolen hos de andre Præstens Folk og da de havde endt Psalmen og saae op, nikkede de og sagde: „Det var Ret Du kom, Karen!"

„Det var Naade!" sagde hun.

Og Orgelet klang og Børnestemmerne i Choret lød saa blødt og deiligt! Det klare Solskin strømmede saa varmt gjennem Vinduet ind i Kirkestolen, hvor Karen sad; hendes Hjerte

blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl sløi paa Solskin til Gud, og der var der Ingen som spurgte om de røde Skoe.

Reisekammeraten.

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, for hans Fader var meget syg og kunde ikke leve. Der var slet ingen uden de to inde i den lille Stue; Lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det var ganske sildigt paa Aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!“ sagde den syge Fader, „vor Herre vil nok hjælpe Dig frem i Verden!“ og han saae med alvorlige milde Øine paa ham, trak Veiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han slet ingen i hele Verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkels Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kyssede den døde Faders Haand, græd saa mange salte Taarer, men tilsidst lukkede hans

Dine sig, og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengefjæl.

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede for ham, og han saae sin Fader frisk og sund igjen og hørte ham lee, som han altid loe, naar han var rigtig fornøiet. En deilig Pige, med Guldkrone paa sit lange smukke Haar, rakte Johannes Haanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvilken Brud Du har faaet? Hun er den deiligste i hele Verden." Saa vaagnede han, og alt det Smukke var borte, hans Fader laae død og kold i Sengen, der var slet ingen hos dem; den stakkels Johannes!

Ugen derefter blev den Døde begravet; Johannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke mere faae den gode Fader at see, som havde holdt saa meget af ham; han hørte, hvor de kastede Jorden ned paa Kisten, saae nu det sidste Hjørne af den, men ved den næste Skuffe Jord, der blev kastet ned, var det ogsaa borte; da var det ligesom hans Hjerte vilde gaae i Stykker, saa bedrøvet var han. Rundt om sang de en Psalme, det klang saa smukt og Taarerne kom Johannes i Øinene, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen skinnede deiligt paa de grønne Træer, ligesom den vilde sige: „Du skal ikke være saa bedrøvet Johannes! kan Du see, hvor smuk blaa Himmelen er; deroppe er nu Din Fader og beder den gode Gud, at det altid maa gaae Dig vel!"

„Jeg vil altid være god!" sagde Johannes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en Glæde, naar vi see hinanden igjen! hvor der vil være

meget, jeg kan fortælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange Ting, lære mig saa meget af alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa Jorden. O hvor det vil blive en Glæde!"

Johannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilte derved, medens Taarerne endnu løb ham ned over Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne og qviddrede „qvivit, qvivit!" de vare saa fornøiede, skjøndt de jo vare med ved Begravelsen, men de vidste nok, at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Vinger, langt smukkere og større end deres, var nu lykkelig, fordi han havde været god her paa Jorden, og derover vare de fornøiede. Johannes saae, hvor de fløi fra de grønne Træer, langt ud i Verden, og han fik da ogsaa saadan Lyst til at flyve med. Men først skar han et stort Trækors til at sætte paa sin Faders Grav, og da han om Aftenen bragte det derhen, var Graven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt saa meget af den kjære Fader, som nu var død.

Tidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Byldt sammen, gjemte i sit Belte hele sin Arvepart, der var 50 Rdlr. og et Par Solvskillinger, dermed vilde han vandre ud i Verden. Men først gik han hen paa Kirkegaarden til sin Faders Grav, læste sit „Fader vor", og sagde: „Farvel Du kjære Fader! Jeg vil altid være et godt Menneske, og saa tør Du nok bede den gode Gud, at det maa gaae mig godt!"

Ude paa Marken, hvor Johannes gik, stode alle Blomsterne saa friske og deilige i det varme Solskin, og de nikkede i Vinden ligesom om de vilde sige: „Velkommen i det Grønne!

Er her ikke nydeligt?" Men Johannes dreiede sig endnu engang om, for at see den gamle Kirke, hvor han, som lille Barn, var døbt, hvor han hver Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke og sjunget sin Psalme; da saae han høit oppe i et af Hullerne i Taarnet Kirke-Nissen staae med sin lille røde, spidse Hue, han skyggede for sit Ansigt med den bøiede Arm, da ellers Solen skar ham i Øinene. Johannes nikkede Farvel til ham, og den lille Nisse svingede sin røde Hue, lagde Haanden paa Hjertet og kysséde mange Gange paa Fingrene, for at vise, hvor godt han ønskede ham det, og at han ret maatte gjøre en lykkelig Reise.

Johannes tænkte paa, hvor meget smukt han nu skulde faae at see i den store prægtige Verden, og gik længer og længer bort, saa langt som han aldrig før havde været; han kjendte slet ikke de Byer, han kom igjennem, eller de Mennesker, han mødte, nu var han langt ude mellem Fremmede.

Den første Nat maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng havde han ikke. Men det var just nydeligt, syntes han, Kongen kunde ikke have det pænere. Den hele Mark med Aaen, Høstakken og saa den blaa Himmel oven over, var just et smukt Sovekammer. Det grønne Græs med de smaa røde og hvide Blomster var Gulvtæppe, Hyldebuskene og de vilde Rosenhækker vare Blomsterbouquetter, og som Vandfad havde han hele Aaen med det klare, friske Vand, hvor Sivene neiede, og sagde baade god Aften og god Morgen. Maanen var en rigtig stor Natlampe, høit oppe under det blaa Loft, og den stak ikke Ild i Gardinerne; Johannes kunde sove ganske roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede først

igjen, da Solen stod op og alle de smaa Fugle rundt omkring, sang: „god Morgen! god Morgen! Er Du ikke oppe?"

Klokkerne ringede til Kirke, det var Søndag. Folk gik hen at høre Præsten og Johannes fulgte med dem, sang en Psalme og hørte Guds Ord, og det var ham ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sjunget Psalmer med sin Fader.

Ude paa Kirkegaarden var der saa mange Grave, og paa nogle voxte der høit Græs. Da tænkte Johannes paa sin Faders Grav, der ogsaa maatte komme til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og pynte den. Han satte sig da ned og rykkede Græsset af, reiste Trækorsene op, der vare faldne om, og lagde Krandsene, som Vinden havde revet bort fra Gravene, igjen paa deres Sted, idet han tænkte, maaskee at En gjør det samme ved min Faders Grav, nu jeg ikke kan gjøre det!

Udenfor Kirkegaardsporten stod en gammel Tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johannes gav ham de Sølvskillinger han havde og gik saa lykkelig og fornøiet længer frem, ud i den vide Verden.

Mod Aften blev det et forskrækkeligt ondt Veir, Johannes skyndte sig for at komme under Tag, men det blev snart mørk Nat; da naaede han endelig en lille Kirke, der laae ganske eensom oppe paa en Høi, Døren stod til Lykke paa Klem, og han smuttede ind; her vilde han blive til det onde Veir lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Krog! sagde han, „jeg er ganske træt, og kan nok trænge til at hvile mig lidt," saa satte han sig ned, foldede sine Hænder, og læste sin Aftenbøn,

og inden han vidste af det, sov og drømte han, mens det lynede og tordnede udenfor.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa Natten, men det onde Veir var trukket over, og Maanen skinnede ind af Vinduerne til ham. Midt paa Kirkegulvet stod der en aaben Liigkiste med en død Mand i, for han var endnu ikke begravet. Johannes var slet ikke bange, for han havde en god Samvittighed, og han vidste nok, at de Døde gjør ingen noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende, slemme Folk stod tæt ved den døde Mand, der var sat herind i Kirken, før han blev lagt ned i Graven, de vilde gjøre ham Fortræd, ikke lade ham ligge i sin Liigkiste, men kaste ham uden for Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorfor vil I gjøre det!“ spurgte Johannes, „det er ondt og slemt, lad ham sove i Jesu Navn!“

„O, Sniksnak!“ sagde de to fæle Mennesker, „han har narret os! han skylder os Penge, dem kunde han ikke betale, og nu er han ovenikjøbet død, saa faae vi ikke en Skilling, derfor vil vi rigtig hævne os, han skal ligge som en Hund udenfor Kirkedøren!“

„Jeg har ikke meer end 50 Rdlr.!“ sagde Johannes, det er hele min Arvepart, men den vil jeg gjerne give Eder, naar I vil ærligt love mig, at lade den stakkels døde Mand i Fred. Jeg skal nok komme ud af det, uden de Penge; jeg har sunde stærke Lemmer, og vor Herre vil altid hjælpe mig.“

„Ja,“ sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans Gjæld, skal vi saamæn ikke gjøre ham noget, det

kan Du være vis paa!" og saa tog de Pengene, Johannes gav dem, loe ordentlig ganske høit over hans Godhed, og gik deres Vei; men Johannes lagde Liget tilrette igjen i Kisten, foldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gik nok saa tilfreds videre gjennem den store Skov.

Rundtomkring, hvor Maanen kunde skinne ind i mellem Træerne, saae han de nydelige smaa Alfer lege nok saa lystigt; de lode sig ikke forstyrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Menneske, og det er kun de onde Folk, der ikke maae saae Alferne at see. Nogle af dem vare ikke større end en Finger og havde deres lange gule Haar heftet op med Guldkamme, to og to gyngede de paa de store Dugdraaber, der laae paa Bladene og det høie Græs; sommetider trillede Draaben, saa faldt de ned mellem de lange Græsstraa og der blev en Latter og Støi af de andre Smaapuslinger. Det var uhyre morsomt! De sang og Johannes kjendte ganske tydeligt alle de smukke Viser, han havde lært som lille Dreng. Store brogede Vædderkoppe med Solvkroner paa Hovedet maatte fra den ene Hæk til den anden spinde lange Hængebroer og Palladser, der, da den fine Dug faldt paa, saae ud som skinnende Glas i det klare Maaneskin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. De smaa Alfer krob da ind i Blomsterknoppene og Vinden tog i deres Broer og Slotte, der da fløi hen i Luften, som store Spindelvæv.

Johannes var nu kommet ud af Skoven, da en stærk Mandsstemme raabte bag ved ham! „Holla, Kammerat! hvorhen gjælder Reisen?"

„Ud i den vide Verden!" sagde Johannes. „Jeg har

hverken Fader eller Moder, er en fattig Knos, men vor Herre hjælper mig nok!"

„Jeg vil ogsaa ud i den vide Verden!" sagde den fremmede Mand. „Skal vi to gjøre Følgeskab!"

„Ja nok!" sagde Johannes, og saa fulgtes de ad. De kom snart til at holde meget af hinanden, for de vare gode Mennesker begge to. Men Johannes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Verden rundt, og vidste at fortælle om alt det Muelige, der er til.

Solen var allerede høit oppe, da de satte dem under et stort Træ, for at spise deres Frokost; i det samme kom der en gammel Kone. O, hun var saa gammel og gik ganske krum, stottede sig paa en Krykkestok, og havde paa sin Ryg et Knippe Brænde, som hun havde samlet sig i Skoven. Hendes Forklæde var hæftet op, og Johannes saae, at tre store Riis af Bregner og Pileqviste stak ud fra det. I det hun var ganske nær ved dem, gled hendes ene Fod, hun faldt om og gav et høit Skrig, for hun havde brækket sit Been, den stakkels gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de skulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Fremmede lukkede sin Randsel op, tog en Krukke frem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og raskt, saa at hun selv kunde gaae hjem, og det som om hun aldrig havde brækket Benet. Men derfor vilde han ogsaa, at hun skulde forære ham de tre Riis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt!" sagde den Gamle og nikkede ganske

underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne af med sine Riis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham Risene, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter sig op, og gik meget bedre end før. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at faae paa Apotheket.

„Hvad vil Du med de Riis?" spurgte Johannes nu sin Reisekammerat.

„Det er tre pæne Urtekoste!" sagde han, „dem kan jeg just lide, for jeg er en loierlig Fyr!"

Saa gik de endnu et godt Stykke.

„Nei, hvor det trækker op!" sagde Johannes, og pegede ligefrem; det er nogle forskrækkelige tykke Skyer!"

„Nei," sagde Reisekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De deilige store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skyen i den friske Luft! Det er herligt, kan Du troe! Imorgen ere vi vist saalangt ude i Verden!"

Det var ikke saa nær ved, som det saae ud; de brugte en heel Dag at gaae, før de kom til Bjergene, hvor de sorte Skove voxte lige op mod Himmelen, og hvor der var Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær Tour at komme der heelt over, men derfor gik ogsaa Johannes og Reisekammeraten ind i Vertshuset, for at hvile sig godt og samle Kræfter til Marschen imorgen.

Nede i den store Skjænkestue i Vertshuset vare saa mange Mennesker samlede, for der var en Mand, som gjorde Dukke-Comedie; han havde just stillet sit lille Theater op, og Folk sad rundt omkring for at see den Comedie, men allerforrest

havde en gammel tyk Slagter taget Plads, og det den allerbedste; hans store Bulbider, uh, den saae saa glubsk ud! sad ved Siden af ham og gjorde Dine, ligesom alle de andre.

Nu begyndte Comedien, og det var en pæn Comedie med en Konge og en Dronning, de sad paa den deiligste Throne, havde Guldkroner paa Hovedet og lange Slæb paa Kjolerne, for det havde de Raad til. De nydeligste Trædukker med Glas-Dine og store Knebelsbarter stode ved alle Døre, og lukkede op og i, for at der kunde komme frisk Luft i Stuen. Det var just en nydelig Komedie, og den var slet ikke sørgelig, men lige idet Dronningen reiste sig op og gik hen ad Gulvet, saa — ja Gud maa vide, hvad den store Bulbider tænkte; men da den tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa Theatret, tog Dronningen midt i hendes tynde Liv, saa det sagde „knik, knak!" Det var ganske forskrækkeligt!"

Den stakkels Mand, som gjorde den hele Comedie, blev saa forskrækket og saa bedrøvet for sin Dronning, for det var den allernydeligste Dukke, han havde, og nu havde den ækle Bulbider bidt Hovedet af hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han som var kommet med Johannes, at han nok skulde gjøre hende istand; og saa tog han sin Krukke frem og smurte Dukken med den Salve, han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. Ligesaa snart Dukken var smurt, blev den strax heel igjen, ja den kunde endogsaa selv røre alle sine Lemmer, man behøvede slet ikke at trække i Snoren; Dukken var som et levende Menneske, paa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som

havde det lille Dukketheater, blev saa fornoiet, nu behovede han slet ikke at holde paa den Dukke, den kunde jo dandse af sig selv. Det var der ingen af de andre der kunde.

Da det siden blev Nat, og alle Folk i Vertshuset vare gaaet i Seng, var der een, der sukkede saa forskrækkelig dybt, og blev saa længe ved, saa de allesammen stod op, for at see hvem det kunde være. Manden, der havde gjort Comedien, gik hen til sit lille Theater, for det var der inde, at nogen sukkede. Alle Trædukkerne laae imellem hinanden, Kongen og alle Drabanterne, og det var dem, som sukkede saa ynkeligt og stirrede med deres store Glas-Øine, for de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig af sig selv. Dronningen lagde sig lige ned paa sine Knæ, og rakte sin deilige Guldkrone i Veiret, mens hun bad: „tag kun den, men smør min Gemal og mine Hoffolk!“ da kunde den stakkels Mand, der eiede Comedien og alle Dukkerne, ikke lade være at græde, for det gjorde ham virkelig saa ondt for dem; han lovede strax Reisekammeraten, at han vilde give ham alle de Penge, han fik for sin Comedie næste Aften, naar han bare vilde smøre fire, fem af hans pæneste Dukker; men Reisekammeraten sagde, at han forlangte slet ikke andet, end den store Sabel, han havde ved sin Side, og da han fik den, smurte han sex Dukker, der strax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigerne, de levende Menneske-Piger, som saae derpaa, gav sig til at dandse med. Kudsken og Kokkepigen dandsede, Tjeneren og Stuepigen, alle de Fremmede, og Ildskuffen og Ildklemmen; men de to faldt om, lige i det de gjorde de første Spring, — jo det var en lystig Nat. —

Næste Morgen gik Johannes med sin Reisekammerat bort fra dem allesammen, og opad de høie Bjerge, og igjennem de store Granskove. De kom saa høit op, at Kirketaarnene dybt under dem tilsidst saae ud som smaa røde Bær, nede i alt det Grønne, og de kunde see saa langt bort, mange, mange Mile, hvor de aldrig havde været! saameget smukt af den deilige Verden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen skinnede saa varmt fra den friske blaa Luft, han hørte ogsaa Jægerne blæse paa Valdhorn inde mellem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Vandet i Øinene af Glæde, og kunde ikke lade være at sige: „Du gode vor Herre! jeg kunde kysse Dig, fordi Du er saa god mod os allesammen, og har givet os al den Deilighed, der er i Verden!“

Reisekammeraten stod ogsaa med foldede Hænder, og saae ud over Skoven og Byerne, i det varme Solskin. I det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Veiret: en stor hvid Svane svævede i Luften; den var saa smuk, og sang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mere svagt, den bøiede sit Hoved og sank ganske langsomt ned for deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl.

„To saa deilige Vinger,“ sagde Reisekammeraten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! kan du nu see, at det var godt, jeg fik en Sabel!“ og saa hug han med eet Slag begge Vingerne af den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reiste nu mange, mange Mile frem over Bjergene, til de tilsidst foran dem saae en stor Stad, med over hundrede

Taarne, der skinnede som Solv i Solskinnet; midt i Byen var et prægtigt Marmorslot, tækket med det røde Guld, og her boede Kongen.

Johannes og Reisekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Vertshuset udenfor, at de kunde pynte sig, thi de vilde see pæne ud, naar de kom paa Gaden. Verten fortalte dem, at Kongen var saadan en god Mand, der aldrig gjorde noget Menneske noget, hverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja Gud bevare os! det var en slem Prindsesse. Deilighed havde hun nok af, ingen kunde være saa smuk og nydelig, som hun, men hvad hjalp det, hun var en slem, ond Hex, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindser havde mistet deres Liv. — Alle Mennesker havde hun givet Lov at frie til hende; enhver kunde komme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet og det samme; han skulde bare gjætte tre Ting, hun spurgte ham om, kunde han det, saa vilde hun gifte sig med ham, og han skulde være Konge over det hele Land, naar hendes Fader døde; men kunde han ikke gjætte de tre Ting, saa lod hun ham hænge eller halshugge, saa slem og ond var den deilige Prindsesse. Hendes Fader, den gamle Konge, var saa bedrøvet derover, men han kunde ikke forbyde hende, at være saa ond, for han havde engang sagt, han vilde aldrig have det mindste at gjøre med hendes Kjærester, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Prinds og skulde gjætte, for at faae Prindsessen, saa kunde han ikke komme ud af det, og saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham i Tide, han kunde lade være at frie.

Den gamle Konge var saa bedrøvet over al den Sorg og Elendighed at han en heel Dag om Aaret laae paa Knæ, med alle sine Soldater, og bad, at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun slet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, farvede det ganske sort, før de drak det, saaledes sørgede de, og mere kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Prindsesse!“ sagde Johannes, „hun skulde virkelig have Riis, det kunde hun have godt af. Bare jeg var den gamle Konge, hun skulde nok komme til at spytte røde Grise!“

I det samme hørte de Folk udenfor raabe Hurra! Prindsessen kom forbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glemte, hvor ond hun var, derfor raabte de Hurra. Tolv deilige Jomfruer, allesammen i hvide Silkekjoler, og med en Guldtulipan i Haanden, reed paa kulsorte Heste ved Siden af hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Diamanter og Rubiner, hendes Ridedragt var af det pure Guld, og Pidsken, hun havde i Haanden, saae ud, som den var en Solstraale; Guldkronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjerner oppe fra Himlen, og Kaaben var syet af over tusinde deilige Sommerfuglevinger; alligevel var hun meget smukkere, end alle hendes Klæder.

Da Johannes fik hende at see, blev han saa rød i sit Ansigt, som et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste Ord; Prindsessen saae jo ganske ud, som den deilige Pige med Guldkrone paa, han havde drømt om den Nat, hans Fader var død. Han fandt hende saa smuk, og kunde ikke lade være at holde saa meget af hende. Det var bestemt ikke sandt,

sagde han, at hun kunde være en ond Hex, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde gjætte, hvad hun forlangte af dem. „Enhver har jo Lov at frie til hende, endogsaa den fattigste Staadder, jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! for jeg kan ikke lade være!"

De sagde allesammen, at det skulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae ham, ligesom alle de andre. Reisekammeraten raadede ham ogsaa derfra, men Johannes meente, det gik nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vaskede Ansigt og Hænder, kæmmede sit smukke, gule Haar, og gik saa ganske alene ind til Byen, og op paa Slottet.

„Kom ind!" sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og broderede Tøfler, kom ham imøde, Guldkronen havde han paa Hovedet, Scepteret i den ene Haand og Guldæblet i den anden. „Bi lidt!" sagde han, og fik Æblet op under Armen, for at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Scepter og Æble faldt paa Gulvet, og han maatte tørre Dinene i sin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

„Lad være!" sagde han, „det gaaer Dig galt, ligesom alle de Andre. Nu skal Du bare see!" saa førte han Johannes ud i Prindsessens Lysthave, der saae forskrækkeligt ud! Oppe i hvert Træ hang tre, fire Kongesønner, der havde friet til Prindsessen, men ikke kunde gjætte de Ting, hun havde sagt dem. Hver Gang det blæste, ranglede alle Knoklerne, saa de smaae Fugle bleve forskrækkede, og turde aldrig komme ind i

den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Menneskebeen, og i Urtepotterne stode Dødningehoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Prindsesse.

„Her kan Du see!" sagde den gamle Konge, „det vil gaae Dig, ligesom alle de Andre, Du her seer, lad derfor heller være; Du gjør mig virkelig ulykkelig, for jeg tager mig det saa nær!"

Johannes kyssede den gode gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gik nok godt, for han holdt saa meget af den deilige Prindsesse.

I det samme kom Prindsessen selv, med alle sine Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag. Hun var nydelig, rakte Johannes Haanden, og han holdt endnu meget mere af hende end før, hun kunde bestemt ikke være en slem ond Hex, som alle Folk sagde om hende. — De gik op i Salen, og de smaa Pager præsenterede Syltetøi og Pebernødder for dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde slet ikke spise noget, og Pebernøderne vare ham ogsaa for haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes skulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele Raadet være forsamlede, og høre, hvorledes han kom ud af det med at gjætte. Kom han godt ud af det, saa skulde han endnu komme to Gange til, men der var endnu aldrig nogen, som havde gjættet den første Gang, og saa maatte de miste Livet.

Johannes var slet ikke bedrøvet for, hvorledes det vilde gaae ham, han var just fornøiet, tænkte kun paa den deilige

Prindsesse, og troede ganske vist, at den gode Gud nok hjalp ham, men hvorledes, det vidste han slet ikke, og vilde heller ikke tænke derpaa. Han dandsede hen ad Landeveien, da han gik tilbage til Vertshuset, hvor Reisekammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvor deilig hun var; han længtes allerede saameget efter den næste Dag, han skulde derind paa Slottet, og forsøge sin Lykke med at gjætte.

Men Reisekammeraten rystede med Hovedet, og var ganske bedrøvet. „Jeg holder saa meget af Dig!“ sagde han, „vi kunde endnu have været længe sammen, og nu skal jeg allerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johannes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Glæde den sidste Aften maaskee, vi ere sammen. Vi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar Du er borte, har jeg Lov til at græde!“

Alle Folk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en ny Frier til Prindsessen, og der var derfor en stor Bedrøvelse. Comediehuset blev lukket, alle Kagekonerne bandt sort Flor om deres Sukkergrise, Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kirken, der var saadan en Bedrøvelse, for det kunde jo ikke gaae Johannes bedre, end det var gaaet alle de andre Friere.

Ud paa Aftenen lavede Reisekammeraten en stor Bolle Punsch, og sagde til Johannes, at nu skulde de være rigtig lystige, og drikke Prindsessens Skaal. Men da Johannes havde drukket to Glas, blev han saa søvnig, det var ham ikke

muligt at holde Øinene oppe, han maatte falde i Søvn. Reisekammeraten loftede ham ganske sagte op fra Stolen, og lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev mørk Nat, tog han de to store Vinger, han havde hugget af Svanen, bandt dem fast paa sine Skuldre, det største Riis, han havde faaet af den gamle Kone, der faldt og brak Benene, stak han i sin Lomme, lukkede Vinduet op, og fløi saa ind over Byen, lige hen til Slottet, hvor han satte sig i en Krog, oppe under det Vindue, der gik ind til Prindsessens Sovekammer.

Det var ganske stille i hele Byen; nu slog Klokken tre Qvarteer til Tolv, Vinduet gik op, og Prindsessen fløi i en stor hvid Kaabe og med lange sorte Vinger, hen over Byen, ud til et stort Bjerg; men Reisekammeraten gjorde sig usynlig, saaledes at hun slet ikke kunde see ham, fløi bagefter, og pidskede paa Prindsessen med sit Riis, saa at der ordentlig kom Blod, hvor han slog. Uh, det var en Fart heelt igjennem Luften, Vinden tog i hendes Kaabe, der bredte sig ud til alle Sider, ligesom et stort Skibssejl, og Maanen skinnede igjennem den.

„Hvor det hagler! hvor det hagler!“ sagde Prindsessen ved hvert Slag, hun fik af Riset, og det kunde hun have godt af. Endelig kom hun da ud til Bjerget og bankede paa. Det rullede ligesom Torden, idet Bjerget aabnede sig, og Prindsessen gik der ind, Reisekammeraten fulgte med, for slet ingen kunde see ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor, lang Gang, hvor Væggene gnistrede ganske forunderligt, det var over tusinde gloende Ædderkoppe, der løb op og ned af

Muren, og lyste ligesom Ild. Nu kom de i en stor Sal, bygget af Sølv og Guld, Blomster, saa store som Solsikker, røde og blaae, skinnede fra Væggene; men ingen kunde plukke de Blomster, for Stilken var fæle, giftige Slanger, og Blomsterne var Ild, der stod dem ud af Munden. Hele Loftet var besat med skinnende Sanct Hans-Orme og himmelblaa Flaggermuus, der sloge med de tynde Vinger, det saae ganske forunderligt ud. Midt paa Gulvet var en Throne, den blev baaret af fire Hestebeenrade, der havde Seletøi af de røde Ild-Ødderkoppe, Thronen selv var af mælkehvidt Glas, og Puderne til at sidde paa var smaa sorte Muus, der bed hinanden i Halen. Ovenover den var et Tag af rosenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste smaa grønne Fluer, der skinnede som Ædelstene. Midt paa Thronen sad en gammel Trold, med Krone paa det stygge Hoved, og et Scepter i Haanden. Han kyssede Prindsessen paa hendes Pande, lod hende sidde ved Siden af sig paa den kostbare Throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte Græshopper spillede paa Mundharpe, og Uglen slog sig selv paa Maven, for den havde ingen Tromme. Det var en lovlig Concert. Smaa sorte Nisser, med en Lygtemand paa Huen, dandsede rundt i Salen. Ingen kunde see Reisekammeraten, han havde stillet sig lige bagved Thronen, og hørte og saae alle Ting. Hoffolkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pæne og fornemme, men den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke andet, end Kosteskafter med Kaalhoveder paa, som Trolden havde hexet Liv i, og givet de bro-

derede Klæder. Men det kunde jo ogsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandset noget, fortalte Prindsessen til Trolden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte derfor, hvad hun vel skulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen, naar han kom op paa Slottet.

„Hor!" sagde Trolden, „nu skal jeg sige Dig noget! Du skal tage noget meget let, for saa falder han slet ikke paa det. Tænk Du paa din ene Sko. Det gjætter han ikke. Lad saa Hovedet hugge af ham, men glem ikke, naar Du imorgen Nat kommer herud igjen til mig, at bringe mig hans Øine, for dem vil jeg spise!"

Prindsessen neiede ganske dybt, og sagde, hun skulde ikke glemme Øinene. Trolden lukkede nu Bjerget op, og hun floi hjem igjen, men Reisekammeraten fulgte med, og pryglede hende saa stærkt med Riset, at hun sukkede ganske dybt over det stærke Haglveir, og skyndte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjennem Vinduet ind i sit Sovekammer; men Reisekammeraten floi tilbage til Kroen, hvor Johannes endnu sov, loste sine Vinger af, og lagde sig saa ogsaa paa Sengen, for han kunde sagtens være træt.

Det var ganske tidligt paa Morgenen, da Johannes vaagnede, Reisekammeraten stod ogsaa op, og fortalte, at han i Nat havde drømt en meget underlig Drøm om Prindsessen og hendes Sko, og bad ham derfor endelig at spørge, om Prindsessen ikke skulde have tænkt paa sin Sko! For det var jo det, han havde hørt af Trolden inde i Bjerget, men han

vilde ikke fortælle Johannes noget derom, men bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Sko.

„Jeg kan ligesaa godt spørge om det ene, som om det andet," sagde Johannes, „maaskee kan det være ganske rigtigt, hvad Du har drømt, for jeg troer nu alletider, vor Herre hjelper mig nok! Men jeg vil dog sige Dig Farvel, for gjætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!"

Saa kyssede de hinanden, og Johannes gik ind til Byen og op paa Slottet. Hele Salen var ganske fyldt med Mennesker, Dommerne sad i deres Lænestole, og havde Edderdunns Dyner under Hovedet, for de havde saa meget at tænke paa. Den gamle Konge stod op og tørrede sine Øine i et hvidt Lommetørklæde. Nu traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere, end igaar, og hilsede saa kjærligt til dem allesammen, men Johannes gav hun Haanden, og sagde: „God Morgen, Du!"

Nu skulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. Gud hvor hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham sige det ene Ord: Sko, blev hun kridhvid i Ansigtet, og rystede over sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt!

Hille den! hvor den gamle Konge blev glad; han slog en Kaalbøtte, saa det stod efter, og alle Folk klappede i Hænderne for ham og for Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første Gang.

Reisekammeraten blev ogsaa fornøiet, da han fik at vide, hvor godt det var gaaet af; men Johannes lukkede sine Hænder sammen og takkede den gode Gud, der vistnok vilde hjælpe

ham igjen de to andre Gange. Næste Dag skulde der allerede gjættes igjen.

Aftenen gik ligesom den igaar. Da Johannes sov, fløi Reisekammeraten efter Prindsessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end forrige Gang, for nu havde han taget to Riis; ingen fik ham at see, og han hørte alle Ting. Prindsessen vilde tænke paa sin Handske, og det fortalte han til Johannes, ligesom om det var en Drøm; Johannes kunde da nok gjætte rigtigt, og der blev saadan en Glæde paa Slottet. Hele Hoffet slog Kaalbøtter, ligesom de havde seet Kongen gjøre den første Gang; men Prindsessen laae paa Sophaen og vilde ikke sige et eneste Ord. Nu kom det an paa, om Johannes kunde gjætte den tredie Gang. Gik det godt, skulde han jo have den deilige Prindsesse, og arve det hele Kongerige, naar den gamle Konge døde; gjættede han galt, saa skulde han miste sit Liv, og Trolden vilde spise hans smukke blaa Dine.

Aftenen iforveien gik Johannes tidlig i sin Seng, læste sin Aftenbøn, og sov saa ganske roligt; men Reisekammeraten spændte Vingerne paa sin Ryg, bandt Sabelen ved sin Side og tog alle tre Riis med sig, og fløi saa til Slottet.

Det var ganske bælmørk Nat, det stormede saa Tagstenene fløi af Husene, og Træerne inde i Haven, hvor Beenradene hang, svieede ligesom Siv, naar det blæste; det lynede hvert Øieblik, og Tordenen rullede ligesom om det kun var et eneste Skrald, der varede hele Natten Nu slog Vinduet op, og Prindsessen fløi ud; hun var saa bleg, som en Død, men hun loe af det onde Veir, syntes det var ikke stærkt nok, hendes

hvide Kaabe hvirvlede rundt i Luften, ligesom et stort Skibssejl, men Reisekammeraten pidskede hende saadan med sine tre Riis, saa Blodet dryppede ned paa Jorden, og hun tilsidst neppe kunde flyve længer. Endelig kom hun da ud til Bjerget.

„Det hagler og stormer," sagde hun; „aldrig har jeg været ude i saadant et Veir."

„Man kan ogsaa faae for meget af det Gode," sagde Trolden. Nu fortalte hun ham, at Johannes ogsaa havde gjættet rigtigt anden Gang; gjorde han nu det samme i Morgen, da havde han vundet, og hun kunde aldrig mere komme ud i Bjerget, skulde aldrig kunne giore saadanne Troldkunster, som før; derfor var hun ganske bedrøvet.

„Han skal ikke kunne gjætte!" sagde Trolden, „jeg skal nok finde paa noget, han aldrig har tænkt paa! eller ogsaa maa han være en større Troldmand, end jeg. Men nu ville vi være lystige!" og saa tog han Prindsessen i begge Hænder og de dandsede rundt med alle de smaae Nisser og Lygtemænd, der vare i Stuen; de røde Ædderkoppe sprang ligesaa lystigt op og ned af Væggen, det saae ud som Ildblomsterne gnistrede. Uglen slog paa Tromme, Faarekyllingerne peb og de sorte Græshopper blæste paa Mundharpe. Det var et lystigt Bal! —

Da de nu havde dandset længe nok, maatte Prindsessen hjem, for ellers kunde hun blive savnet paa Slottet; Trolden sagde, han nok vilde følge hende, saa var de dog saalænge sammen endnu.

De fløi da afsted i det onde Veir, og Reisekammeraten sled sine tre Riis op paa deres Rygstykker; aldrig havde

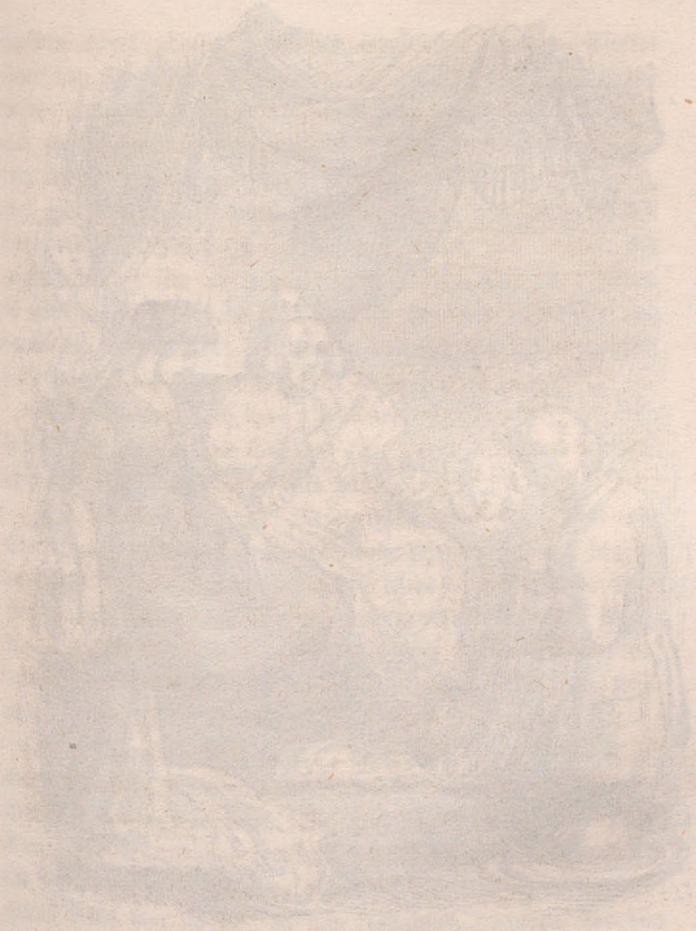

Trolden været ude i saadan et Hagleveir. Udenfor Slottet sagde han Farvel til Prindsessen, og hviskede i det samme til hende: „tænk paa mit Hoved," men Reisekammeraten hørte det nok, og lige i det Øieblik Prindsessen smuttede igjennem Vinduet ind i sit Sovekammer, og Trolden vilde vende om igjen, greb han ham i hans lange sorte Skjæg, og hug med Sabelen hans ækle Troldhoved af lige ved Skuldrene, saa Trolden ikke engang fik det selv at see; Kroppen kastede han ud i Søen til Fiskene, men Hovedet dykkede han kun ned i Vandet, og bandt det saa ind i sit Silkelommetørklæde, tog det med hjem i Vertshuset, og lagde sig saa til at sove.

Næste Morgen gav han Johannes Lommetørklædet, men sagde, han ikke maatte løse det op, før Prindsessen spurgte, hvad det var, hun havde tænkt paa.

Der vare saa mange Mennesker i den store Sal paa Slottet, at de stode op paa hinanden, ligesom Radiser, der ere bundne i et Knippe. Raadet sad i deres Stole med de bløde Hovedpuder, og den gamle Konge havde nye Klæder paa, Guldkronen og Scepteret var poleret, det saae ganske nydeligt ud; men Prindsessen var ganske bleg, og havde en kulsort Kjole paa, ligesom hun skulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa?" sagde hun til Johannes, og strax løste han Lommetørklædet op, og blev selv ganske forskrækket, da han saae det fæle Troldhoved. Det gjør i alle Mennesker, for det var forskrækkeligt at see, men Prindsessen sad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke sige et eneste Ord; tilsidst reiste hun sig op, og gav Johannes Haanden, for han havde jo gjættet rigtigt; hun saae hverken paa den ene eller

den anden, men sukkede ganske dybt: „nu er Du min Herre! Jaften vil vi holde Bryllup!

„Det kan jeg lide!“ sagde den gamle Konge, „saaledes skal vi have det!“ Alle Folk raabte Hurra, Vagtparaden gjorde Musik i Gaderne, Klokkerne ringede, og Kagekonerne tog det sorte Flor af deres Sukkergrise, for nu var der Glæde. Tre hele stegte Oxer, fyldte med Ænder og Høns, bleve satte midt paa Torvet, enhver kunde der skjære sig et Stykke; i Vandspringene sprang den deiligste Viin, og kjøbte man en Skillings-Kringle hos Bageren, fik man sex store Boller i Tilgift, og det Boller med Rosiner i.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Soldaterne skjød med Kanoner, og Drengene med Knaldperler, og der blev spist og drukket, klinket og sprunget oppe paa Slottet, alle de fornemme Herrer og deilige Frøkener dandsede med hinanden; man kunde langt borte høre, hvor de sang:

„Her er' saamange smukke Piger,
Som vil ha' dem en Svingom,
De begjære Tambourmarschen,
Smukke Pige, vend Dig om.
Dandser og tramper,
Saa Skoesaalerne faldera!“

Men Prindsessen var jo en Hex endnu, og holdt slet ikke noget af Johannes; det huskede Reisekammeraten paa, og derfor gav han Johannes tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaske med nogle Draaber i, sagde til ham, at han skulde lade sætte ved Brudesengen et stort Kar, fyldt med Vand, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, skulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Vandet, hvor han

skulde dykke hende tre Gange, efter først at have kastet Fjerene og Draaberne deri, saa vilde hun blive fri for sin Trolddom, og komme til at holde saa meget af ham.

Johannes gjorde alt, hvad Reisekammeraten havde raadet ham; Prindsessen skreg ganske høit, idet han dykkede hende ned under Vandet, og sprællede ham under Hænderne, som en stor, kulsort Svane, med gnistrende Øine; da hun anden Gang kom op over Vandet igjen, var Svanen hvid, paa en eneste sort Ring nær, den havde om Halsen. Johannes bad fromt til vor Herre, og lod Vandet tredie Gang spille hen over Fuglen, og i samme Øieblik forvandledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end før, og takkede ham med Taarer i sine deilige Øine, fordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

Næste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Hofstat, og der var en Gratuleren til langt op paa Dagen; til allersidst kom da Reisekammeraten, han havde sin Stok i Haanden og Randselen paa Nakken. Johannes kyssede ham saa mange Gange, sagde, han maatte ikke reise bort, han skulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans Lykke. Men Reisekammeraten rystede med Hovedet, og sagde saa mildt og venligt: „Nei, nu er min Tid omme. Jeg har kun betalt min Gjæld. Kan Du huske den døde Mand, de onde Mennesker vilde gjøre Fortræd. Du gav alt, hvad Du eiede, for at han kunde have Ro i sin Grav. Den Døde er jeg!“

I det samme var han borte. —

Brylluppet varede nu en heel Maaned, Johannes og Prindsessen holdt saa meget af hinanden, og den gamle Konge le-

vede mange fornøiede Dage og lod deres smaa bitte Børn ride Ranke paa sit Knæ og lege med sit Scepter: men Johannes var Konge over hele Riget.

Springfyrene.

Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde engang see, hvem af dem der kunde springe høiest, og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at see den Stads, og det var tre ordentlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen.

„Ja, jeg giver min Datter til den, som springer høiest!“ sagde Kongen, „for det er saa fattigt, at de Personer skulle springe om ingen Ting!“

Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for den havde Frøken-Blod i sig og

var vant til kun at omgaaes med Mennesker, og det gjør nu meget.

Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var taget lige fra Marken og sat i et Korthuus der havde tre Etager, allesammen af Herreblade, der vendte den couleurte Side indad; der var baade Døre og Vinduer og det skaarne ud i Livet paa Hjerter Dame. „Jeg synger saaledes", sagde den, „at sexten indfødte Faarekyllinger der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de vare!"

Begge to, baade Loppen og Græshoppen gjorde saaledes godt rede for hvem de vare og at de troede de nok kunde ægte en Prindsesse.

Springgaasen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da Hofhunden bare snøftede til den, indestod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikkrede at han vidste, at Springgaasen var begavet med Spaadoms-Kraft, man kunde see paa Ryggen af den om man fik en mild eller en streng Vinter, og det kan man ikke engang see paa Ryggen af ham der skriver Almanakken.

„Ja, jeg siger nu ikke noget!" sagde den gamle Konge, „men jeg gaaer nu saadan altid og tænker mit!"

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa høit at Ingen kunde see det, og saa paastode de, at den slet ikke havde sprunget, og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halv saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet og saa sagde han at det var ækelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst at den slet ikke kunde springe.

„Bare den ikke har faaet ondt!“ sagde Hofhunden og saa snøftede han igjen til den: rutsch! sprang den et lille skjævt Spring hen i Skjødet paa Prindsessen, der sad lavt paa en Guld-Skammel.

Da sagde Kongen: „Det høieste Spring er at springe op til min Datter, for det er det Fine af det, men Sligt hører der Hoved til at falde paa, og Springgaasen har viist at den har Hoved. Den har Been i Panden!“

Og saa fik den Prindsessen.

„Jeg sprang dog høiest!“ sagde Loppen. „Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaserad med Pind og med Beeg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til, for at de kunne see En!“

Og saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaaet ihjel.

Græshoppen satte sig ude i Grøften og tænkte over hvorledes det egentlig gik til i Verden og den sagde ogsaa:

„Krop skal der til! Krop skal der til!“ og saa sang den sin egen bedrovelige Vise, og det er af den vi have taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn, om den endogsaa var tryft.

Nattergalen.

I China veed Du jo nok er Keiseren en Chineser, og alle de, han har om sig, ere Chinesere. Det er nu mange Aar siden, men just derfor er det værd at høre Historien, før man glemmer den! Keiserens Slot var det prægtigste i Verden, ganske og aldeles af fiint Porcellain, saa kostbart, men saa skjørt, saa vanskeligt at røre ved, at man maatte ordentlig tage sig iagt. I Haven saae man de forunderligste Blomster, og ved de allerprægtigste var der bundet Sølvklokker, der klingede, for at man ikke skulde gaae forbi uden at bemærke

Blomsten. Ja, Alting var saa udspeculeret i Keiserens Have, og den strakte sig saa langt, at Gartneren selv ikke vidste Enden paa den; blev man ved at gaae, kom man i den deiligste Skov med høie Træer og dybe Søer. Skoven gik lige ned til Havet, der var blaat og dybt; store Skibe kunde seile lige ind under Grenene, og i disse boede der en Nattergal, der sang saa velsignet, at selv den fattige Fisker, der havde saa meget andet at passe, laae stille og lyttede, naar han om Natten var ude at trække Fiskegarnet op og da hørte Nattergalen. „Herre Gud, hvor det er kjønt!“ sagde han, men saa maatte han passe sine Ting og glemte Fuglen; dog næste Nat naar den igjen sang, og Fiskeren kom derud, sagde han det samme: „Herre Gud! hvor det dog er kjønt!“

Fra alle Verdens Lande kom der Reisende til Keiserens Stad, og de beundrede den, Slottet og Haven, men naar de fik Nattergalen at høre, sagde de allesammen: „Den er dog det bedste!“

Og de Reisende fortalte derom, naar de kom hjem, og de Lærde skrev mange Bøger om Byen, Slottet og Haven, men Nattergalen glemte de ikke, den blev sat alleroverst; og de, som kunde digte, skrev de deiligste Digte, allesammen om Nattergalen i Skoven ved den dybe Sø.

De Bøger kom Verden rundt, og nogle kom da ogsaa engang til Keiseren. Han sad i sin Guldstol, læste og læste, hvert Øieblik nikkede han med Hovedet, thi det fornøiede ham at høre de prægtige Beskrivelser over Byen, Slottet og Haven. „Men Nattergalen er dog det allerbedste!“ stod der skrevet.

„Hvad for Noget!“ sagde Keiseren, „Nattergalen! den kjender

jeg jo slet ikke! er her saadan en Fugl i mit Keiserdomme, ovenikjøbet i min Have! det har jeg aldrig hørt! saadant noget skal man læse sig til!"

Og saa kaldte han paa sin Cavaleer, der var saa fornem, at naar Nogen, der var ringere end han, vovede at tale til ham, eller spørge om noget, saa svarede han ikke andet end „P!" og det har ikke noget at betyde.

„Her skal jo være en høist mærkværdig Fugl, som kaldes Nattergal!" sagde Keiseren, „man siger at den er det allerbedste i mit store Rige! hvorfor har man aldrig sagt mig noget om den?"

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!" sagde Cavaleren, „den er aldrig blevet præsenteret ved Hoffet!" —

„Jeg vil, at den skal komme her i Aften og synge for mig!" sagde Keiseren. „Der veed hele Verden, hvad jeg har, og jeg veed det ikke!"

„Jeg har aldrig før hørt den nævne!" sagde Cavaleren, „jeg skal søge den, jeg skal finde den!" —

Men hvor var den at finde? Cavaleren løb op og ned af alle Trapper, gjennem Sale og Gange, ingen af alle dem, han traf paa, havde hørt tale om Nattergalen, og Cavaleren løb igjen til Keiseren og sagde, at det vist maatte være en Fabel af dem, der skrev Bøger. „Deres keiserlige Majestæt skal ikke troe hvad der skrives! det er Opfindelser og noget, som kaldes den sorte Kunst!"

„Men den Bog, hvori jeg har læst det," sagde Keiseren, „er sendt mig fra den stormægtige Keiser af Japan, og saa kan

det ikke være Usandhed. Jeg vil høre Nattergalen! den skal være her i Aften! den har min høieste Naade! og kommer den ikke, da skal hele Hoffet dunkes paa Maven, naar det har spiist Aftensmad!"

„Tsing-pe!" sagde Cavaleren og løb igjen op og ned af alle Trapper, gjennem alle Sale og Gange; og det halve Hof løb med, for de vilde ikke gjerne dunkes paa Maven. Der var en Spørgen efter den mærkelige Nattergal, som hele Verden kjendte, men Ingen ved Hoffet.

Endelig traf de en lille, fattig Pige i Kjøkkenet. Hun sagde: „O Gud, Nattergalen! den kjender jeg godt! ja, hvor den kan synge! hver Aften har jeg Lov til at bringe lidt Levninger fra Bordet hjem til min stakkels syge Moder, hun boer nede ved Stranden, og naar jeg saa gaaer tilbage, er træt og hviler i Skoven, saa hører jeg Nattergalen synge! jeg faaer Vandet i Øinene derved, det er ligesom om min Moder kysséde mig!"

„Lille Kokkepige!" sagde Cavaleren, „jeg skal skaffe hende fast Ansættelse i Kjøkkenet og Lov til at see Keiseren spise, dersom hun kan føre os til Nattergalen, for den er tilsagt til i Aften."

Og saa droge de Allesammen ud i Skoven, hvor Nattergalen pleiede at synge; det halve Hof var med. Som de allerbedst gik, begyndte en Ko at brøle.

„O!" sagde Hofjunkerne, „nu har vi den! der er dog en mærkelig Kraft i et saadant lille Dyr! jeg har ganske bestemt hørt den før!"

„Nei, det er Koerne som brøle:“ sagde den lille Kokkepige, „vi ere endnu langt fra Stedet!“

Frøerne qvækkede nu i Kjæret.

„Deiligt!“ sagde den chinesiske Slotsprovst, „nu hører jeg hende, det er ligesom smaa Kirkeklokker.“

„Nei, det er Frøerne!“ sagde den lille Kokkepige. „Men nu tænker jeg snart vi høre den!“

Saa begyndte Nattergalen at synge.

„Den er det!“ sagde den lille Pige, „hør! hør! og der sidder den!“ og saa pegede hun paa en lille graa Fugl oppe i Grenene.

„Er det muligt!“ sagde Cavaleren, „saaledes havde jeg nu aldrig tænkt mig den! hvor den seer simpel ud! den har vist mistet sin Couleur over at see saa mange fornemme Mennesker hos sig!“

„Lille Nattergal!“ raabte den lille Kokkepige ganske høit, „vor naadige Keiser vil saa gjerne, at De skal synge for ham!“

„Med største Fornøielse!“ sagde Nattergalen og sang saa det var en Lyst.

„Det er ligesom Glasklokker!“ sagde Cavaleren, „og see den lille Strube, hvor den bruger sig! det er mærkværdigt, vi aldrig har hørt den før! den vil gjøre en stor succes ved Hoffet!“

„Skal jeg synge endnu engang for Keiseren?“ sagde Nattergalen, der troede at Keiseren var med.

„Min fortræffelige lille Nattergal!“ sagde Cavaleren, „jeg har den store Glæde at skulle tilsige Dem til en Hoffest i

Aften, hvor De vil fortrylle hans høie keiserlige Naade med Deres charmante Sang!"

„Den tager sig bedst ud i det Grønne!" sagde Nattergalen, men den fulgte dog gjerne med, da den hørte, at Keiseren ønskede det.

Paa Slottet var der ordentligt pudset op! Vægge og Gulv, der var af Porcellain, skinnede ved mange tusinde Guldlamper! de deiligste Blomster, som ret kunde klinge, vare stillede op i Gangene; der var en Løben og en Trækvind, men saa klang just alle Klokkerne, man kunde ikke høre Drelyd.

Midt inde i den store Sal, hvor Keiseren sad, var der stillet en Guldpind, og paa den skulde Nattergalen sidde; hele Hoffet var der, og den lille Kokkepige havde faaet Lov til at staae bag ved Døren, da hun nu havde Titel af virkelig Kokkepige. Alle vare de i deres største Pynt, og alle saae de paa den lille graa Fugl, som Keiseren nikkede til.

Og Nattergalen sang saa deiligt, at Keiseren fik Taarer i Øinene, Taarerne trillede ham ned over Kinderne, og da sang Nattergalen endnu smukkere, det gik ret til Hjertet; og Keiseren var saa glad, og han sagde, at Nattergalen skulde have hans Guldtøffel at bære om Halsen. Men Nattergalen takkede, den havde allerede faaet Belønning nok.

„Jeg har seet Taarer i Øinene paa Keiseren, det er mig den rigeste Skat! en Keisers Taarer har en forunderlig Magt! Gud veed, jeg er nok belønnet!" og saa sang den igjen med sin søde, velsignede Stemme.

„Det er det elskeligste Koketteri, jeg kjender!" sagde Damerne rundtom, og saa toge de Vand i Munden for at klukke,

naar nogen talte til dem; de troede da ogsaa at være Nattergale; ja Laqvaierne og Kammerpigerne lode mælde, at ogsaa de vare tilfredse, og det vil sige meget, thi de ere de allervanskeligste at gjøre tilpas. Jo, Nattergalen gjorde rigtignok Lykke.

Den skulde nu blive ved Hoffet, have sit eget Bur, samt Frihed til at spadsere ud to Gange om Dagen og een Gang om Natten. Den fik tolv Tjenere med, alle havde de et Silkebaand om Benet paa den og holdt godt fast. Der var slet ingen Fornøielse ved den Tour.

Hele Byen talte om den mærkværdige Fugl, og mødte to hinanden, saa sagde den Ene ikke andet end: „Nat —!“ og den Anden sagde „gal!“ og saa sukkede de og forstode hinanden, ja elleve Spækhøkerborn bleve opkaldte efter den, men ikke een af dem havde en Tone i Livet. —

En Dag kom en stor Pakke til Keiseren, uden paa stod skrevet: Nattergal.

„Der har vi nu en ny Bog om vor berømte Fugl!“ sagde Keiseren; men det var ingen Bog, det var et lille Kunststykke, der laae i en Æske, en kunstig Nattergal, der skulde ligne den levende, men var overalt besat med Diamanter, Rubiner og Saphirer; saasnart man trak Kunstfuglen op, kunde den synge et af de Stykker, den virkelige sang, og saa gik Halen op og ned og glindsede af Sølv og Guld. Om Halsen hang et lille Baand, og paa det stod skrevet: „Keiseren af Japans Nattergal er fattig imod Keiseren af Chinas.“

„Det er deiligt!“ sagde de allesammen, og den, som havde bragt den kunstige Fugl, fik strax Titel af Over-keiserlig-nattergale-bringer.

„Nu maa de synge sammen, hvor det vil blive en Duet!"

Og saa maatte de synge sammen, men det vilde ikke rigtig gaae, thi den virkelige Nattergal sang paa sin Maneer, og Kunstfuglen gik paa Valser; „den har ingen Skyld," sagde Spillemesteren „den er særdeles taktfast og ganske af min Skole!" Saa skulde Kunstfuglen synge alene. — Den gjorde ligesaa megen Lykke som den virkelige, og saa var den jo ogsaa saa meget mere nydelig at see paa: den glimrede som Armbaand og Brystnaale.

Tre og tredive Gange sang den eet og det samme Stykke, og den var dog ikke træt; Folk havde gjerne hørt den forfra igjen, men Keiseren meente, at nu skulde ogsaa den levende Nattergal synge lidt — — men hvor var den? Ingen havde bemærket, at den var floiet ud af det aabne Vindue, bort til sine grønne Skove.

„Men hvad er dog det for noget!" sagde Keiseren; og alle Hoffolkene skjændte og meente, at Nattergalen var et høist utaknemmeligt Dyr. „Den bedste Fugl have vi dog!" sagde de, og saa maatte igjen Kunstfuglen synge, og det var den fire og tredivte Gang de fik det samme Stykke, men de kunde det ikke heelt endnu, for det var saa svært, og Spillemesteren roste saa overordentlig Fuglen, ja forsikkrede, at den var bedre end den virkelige Nattergal, ikke blot hvad Klæderne angik og de mange deilige Diamanter, men ogsaa indvortes.

„Thi seer De, mine Herskaber, Keiseren fremfor Alle! hos den virkelige Nattergal kan man aldrig beregne, hvad der vil komme, men hos Kunstfuglen er Alt bestemt! saaledes bliver det og ikke anderledes! man kan gjøre rede for det, man kan

sprætte den op og vise den menneskelige Tænkning, hvorledes Valserne ligge, hvorledes de gaae, og hvordan det ene følger af det andet —!"

„Det er ganske mine Tanker!" sagde de Allesammen, og Spillemesteren fik Lov til, næste Søndag at holde Fuglen frem for Folket; de skulde ogsaa høre den synge, sagde Keiseren: og de hørte den, og de bleve saa fornøiede, som om de havde drukket sig lystige i Theevand, for det er nu saa ganske chinesisk, og Alle sagde da „o!" og stak i Veiret den Finger, man kalder „Slikpot," og saa nikkede de; men de fattige Fiskere, som havde hørt den virkelige Nattergal, sagde: „det klinger smukt nok, det ligner ogsaa, men der mangler noget, jeg veed ikke hvad!"

Den virkelige Nattergal var forviist fra Land og Rige.

Kunstfuglen havde sin Plads paa en Silkepude tæt ved Keiserens Seng; alle de Presenter, den havde faaet, Guld og Ædelstene, laae rundt omkring den, og i Titel var den steget til „Høikeiserlig Natbord-Sanger," i Rang Nummer eet til venstre Side, for Keiseren regnede den Side for at være meest fornem, paa hvilken Hjertet sad, og Hjertet sidder til Venstre ogsaa hos en Keiser. Og Spillemesteren skrev fem og tyve Bind om Kunstfuglen; det var saa lærd og saa langt, og med de allersværeste chinesiske Ord, saa alle Folk sagde, at de havde læst og forstaaet det, for ellers havde de jo været dumme og vare da blevne dunkede paa Maven.

Saaledes gik der et heelt Aar: Keiseren, Hoffet og alle de andre Chinesere kunde udenad hvert lille Kluk i Kunstfuglens Sang, men just derfor syntes de nu allerbedst om den;

de kunde selv synge med, og det gjorde de. Gadedrengene sang „zizizi! klukklukkluk! og Keiseren sang det —! jo det var bestemt deiligt!

Men en Aften, som Kunstfuglen bedst sang, og Keiseren laae i Sengen og hørte paa den, sagde det „svup!" inden i Fuglen; der sprang noget: „snurrrrr!" alle Hjulene løb rundt, og saa stod Musiken.

Keiseren sprang strax ud af Sengen og lod sin Livlæge kalde, men hvad kunde han hjælpe! saa lod de Uhrmageren hente, og efter megen Tale og megen Seenefter, fik han Fuglen nogenlunde istand, men han sagde, at der maatte spares meget paa den, thi den var saa forslidt i Tapperne, og det var ikke muligt at sætte nye, saaledes at det gik sikkert med Musiken. Det var en stor Bedrøvelse! kun een Gang om Aaret turde man lade Kunstfuglen synge, og det var strængt nok endda; men saa holdt Spillemesteren en lille Tale med de svære Ord og sagde, at det var ligesaa godt som før, og saa var det ligesaa godt som før.

Nu vare fem Aar gaaede, og hele Landet fik en rigtig stor Sorg, thi de holdt i Grunden Allesammen af deres Keiser; nu var han syg og kunde ikke leve, sagde man, en ny Keiser var allerede valgt og Folk stod ude paa Gaden og spurgte Cavaleren, hvorledes det var med deres Keiser.

„P!" sagde han og rystede med Hovedet.

Kold og bleg laae Keiseren i sin store, prægtige Seng, hele Hoffet troede ham død, og enhver af dem løb hen for at hilse paa den nye Keiser; Kammertjenerne løb ud for at snakke om det, og Slotspigerne havde stort Caffeselskab. Rundt-

om i alle Sale og Gange var lagt Klæde, for at man ikke skulde høre Nogen gaae, og derfor var der saa stille, saa stille. Men Keiseren var endnu ikke død; stiv og bleg laae han i den prægtige Seng med de lange Fløielsgardiner og de tunge Guldqvaster; høit oppe stod et Vindue aabent, og Maanen skinnede ind paa Keiseren og Kunstfuglen.

Den stakkels Keiser kunde næsten ikke trække Veiret, det var ligesom om der sad noget paa hans Bryst; han slog Øinene op, og da saae han, at det var Døden, der sad paa hans Bryst og havde taget hans Guldkrone paa, og holdt i den ene Haand Keiserens Guldsabel, i den anden hans prægtige Fane; og rundtom i Folderne af de store Fløiels Sengegardiner stak der forunderlige Hoveder frem, nogle ganske fæle, andre saa velsignede milde: det var alle Keiserens onde og gode Gjerninger, der saae paa ham, nu da Døden sad paa hans Hjerte:

„Husker Du det?“ hviskede den ene efter den anden. „Husker Du det!“ og saa fortalte de ham saa meget, saa at Sveden sprang ham ud af Panden.

„Det har jeg aldrig vidst!“ sagde Keiseren; „Musik, Musik, den store chinesiske Tromme!“ raabte han, „at jeg dog ikke skal høre alt det, de sige!“

Og de blev ved, og Døden nikkede ligesom en Chineser ved alt, hvad der blev sagt.

„Musik, Musik!“ skreg Keiseren. „Du lille velsignede Guldfugl!“ syng dog, syng! jeg har givet Dig Guld og Kostbarheder, jeg har selv hængt Dig min Guldtoffel om Halsen, syng dog, syng!“

Men Fuglen stod stille, der var Ingen til at trække den op, og ellers sang den ikke; men Døden blev ved at see paa Keiseren med sine store, tomme Øienhuller, og der var saa stille, saa skrækkeligt stille.

Da lød i det samme, tæt ved Vinduet, den deiligste Sang: det var den lille, levende Nattergal, der sad paa Grenen udenfor; den havde hørt om sin Keisers Nød, og var derfor kommet at synge ham Trøst og Haab; og alt som den sang, bleve Skikkelserne mere og mere blege, Blodet kom raskere og raskere i Gang i Keiserens svage Lemmer, og Døden selv lyttede og sagde: „bliv ved lille Nattergal! bliv ved!"

„Ja vil Du give mig den prægtige Guldsabel! ja vil Du give mig den rige Fane! vil Du give mig Keiserens Krone!"

Og Døden gav hvert Klenodie for en Sang, og Nattergalen blev ved endnu at synge, og den sang om den stille Kirkegaard, hvor de hvide Roser groe, hvor Hyldetræet dufter, og hvor det friske Græs vandes af de Efterlevendes Taarer; da fik Døden Længsel efter sin Have og svævede, som en kold, hvid Taage, ud af Vinduet.

„Tak, Tak!" sagde Keiseren, „Du himmelske lille Fugl, jeg kjender Dig nok! Dig har jeg jaget fra mit Land og Rige! og dog har Du sjunget de onde Syner fra min Seng, faaet Døden fra mit Hjerte! Hvorledes skal jeg lønne Dig?"

„Du har lønnet mig!" sagde Nattergalen, „jeg har faaet Taarer af Dine Øine første Gang jeg sang, det glemmer jeg Dig aldrig! det er de Juveler, der gjør et Sanger-Hjerte godt —! men sov nu og bliv frisk og stærk! jeg skal synge for Dig!"

Og den sang — og Keiseren faldt i en sød Søvn, saa mild og velgjørende var Søvnen.

Solen skinnede ind af Vinduerne til ham, da han vaagnede styrket og sund; ingen af hans Tjenere vare endnu komne tilbage, thi de troede, han var død, men Nattergalen sad endnu og sang.

„Altid maa Du blive hos mig!“ sagde Keiseren, „Du skal kun synge, naar Du selv vil, og Kunstfuglen slaaer jeg i tusinde Stykker.“

„Gjør ikke det! sagde Nattergalen, „den har jo gjort det Gode, den kunde! behold den som altid! jeg kan ikke bygge og boe paa Slottet, men lad mig komme, naar jeg selv har Lyst, da vil jeg om Aftenen sidde paa Grenen der ved Vinduet og synge for Dig, at Du kan blive glad og tankefuld tillige! jeg skal synge om de Lykkelige, og om dem, som lide! jeg skal synge om Ondt og Godt, der rundt om Dig holdes skjult! den lille Sangfugl flyver vidt omkring til den fattige Fisker, til Bondemandens Tag, til hver, der er langt fra Dig og Dit Hof! jeg elsker Dit Hjerte meer end Din Krone, og dog har Kronen en Duft af noget Helligt om sig! — jeg kommer, jeg synger for Dig! — men eet maa Du love mig!“ —

— „Alt!“ sagde Keiseren, og stod der i sin keiserlige Dragt, som han selv havde ifort sig og holdt Sabelen, der var tung af Guld, op mod sit Hjerte.

„Eet beder jeg Dig om! fortæl Ingen, at Du har en lille Fugl, der siger Dig Alt, saa vil det gaae endnu bedre!“

Og da floi Nattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at see til deres døde Keiser; — — jo der stod de, og Keiseren sagde: „god Morgen!“

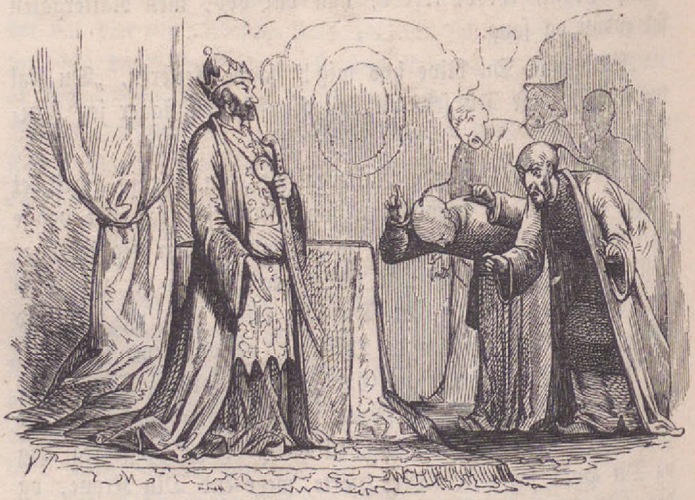

Rosen=Alfen.

Midt i en Have voxede der et Rosentræ, der var ganske fuldt af Roser, og i en af disse, den smukkeste af dem alle, boede en Alf; han var saa lille bitte, at intet menneskeligt Die kunde see ham; bag hvert Blad i Rosen havde han et Sovekammer; han var saa velskabt og deilig som noget Barn kunde være og havde Vinger fra Skuldrene lige ned til Fød=derne. O, hvor der var en Duft i hans Værelser, og hvor Væggene vare klare og smukke! de vare jo de blegrøde fine Rosenblade.

Hele Dagen fornøiede han sig i det varme Solskin, fløi

fra Blomst til Blomst, dandsede paa Vingerne af den flyvende Sommerfugl og maalte, hvor mange Skridt han maatte gaae, for at lobe hen over alle de Landeveie og Stier, der var paa et eneste Lindeblad. Det var hvad vi kalde Aarerne i Bladet, som han ansaae for Landeveie og Stier; ja det var da evige Veie for ham! før han blev færdig, gik Solen ned; han havde ogsaa begyndt saa ildigt.

Det blev saa koldt, Duggen faldt og Vinden blæste; nu var det nok bedst at komme hjem; han skyndte sig alt hvad han kunde, men Rosen havde lukket sig, han kunde ikke komme ind — ikke en eneste Rose stod aaben; den stakkels lille Alf blev saa forskrækket, han havde aldrig været ude om Natten før, altid sovet saa sødt bag de lune Rosenblade, o, det vilde vist blive hans Død!

I den anden Ende af Haven, vidste han, var en Løvhytte, med deilige Caprifolier, Blomsterne saae ud som store bemalte Horn; i et af disse vilde han stige ned og sove til imorgen.

Han floi derhen. Tys! der var to Mennesker derinde; en ung smuk Mand og den deiligste Jomfru: de sad ved Siden af hinanden og ønskede, at de aldrig i Evighed maatte skilles ad; de holdt saa meget af hinanden, langt mere, end det bedste Barn kan holde af sin Moder og Fader.

„Dog maae vi skilles!“ sagde den unge Mand; „Din Broder er os ikke god, derfor sender han mig i et Ærinde saa langt bort over Bjerge og Søer! Farvel min søde Brud, for det er Du mig dog!“

Og saa kyssede de hinanden, og den unge Pige græd og

gav ham en Rose; men før hun rakte ham den, trykkede hun et Kys paa den, saa fast og inderligt, saa Blomsten aabnede sig; da sloi den lille Alf ind i den og hældede sit Hoved op til de fine duftende Vægge; men han kunde godt høre, at der blev sagt Farvel, Farvel! og han følte, at Rosen fik Plads paa den unge Mands Bryst — o, hvor dog Hjertet bankede derinde! den lille Alf kunde slet ikke falde i Søvn, saadan bankede det.

Længe laae Rosen ikke stille paa Brystet, Manden tog den frem og mens han gik ene gjennem den mørke Skov, kysſede han Blomsten, o, saa tidt og stærkt, at den lille Alf var nær ved at blive trykket ihjel; han kunde føle gjennem Bladet, hvor Mandens Læber brændte, og Rosen selv havde aabnet sig som ved den stærkeste Middagssol.

Da kom der en anden Mand, mørk og vred, han var den smukke Piges onde Broder; en Kniv saa skarp og stor tog han frem, og mens den anden kysſede Rosen, stak den onde Mand ham ihjel, skar hans Hoved af og begravede det med Kroppen i den blode Jord under Lindetræet.

„Nu er han glemt og borte," tænkte den onde Broder: „han kommer aldrig mere tilbage. En lang Reise skulde han gjøre, over Bjerge og Søer, da kan man let miste Livet, og det har han. Han kommer ikke mere, og mig tør min Søster aldrig spørge om ham."

Saa ragede han med Foden visne Blade hen over den opgravede Jord og gik hjem igjen i den mørke Nat; men han gik ikke alene, som han troede: den lille Alf fulgte med,

den sad i et visent, sammenrullet Lindeblad, der var faldet den onde Mand i Haaret da han gravede Graven. Hatten var nu sat ovenpaa, der var saa mørkt derinde, og Alfen rystede af Skræk og Vrede over den fæle Gjerning. —

I Morgenstunden kom den onde Mand hjem; han tog sin Hat af og gik ind i Søsterens Sovekammer; der laae den smukke blomstrende Pige og drømte om ham, hun holdt saa meget af og som hun nu troede gik over Bjerge og gjennem Skove; og den onde Broder bøiede sig over hende, og loe fælt, som en Djævel kan lee; da faldt det visne Blad af hans Haar ned paa Sengeteppet, men han mærkede det ikke og gik ud, for selv at sove lidt i Morgenstunden. Men Alfen smuttede ud af det visne Blad, gik ind i Øret paa den sovende Pige og fortalte hende, som i en Drøm, det skrækkelige Mord, beskrev hende Stedet, hvor Broderen havde dræbt ham og lagt hans Liig, fortalte om det blomstrende Lindetræ tætved og sagde: „For at Du ikke skal troe, det bare er en Drøm, jeg har fortalt Dig, saa vil Du finde paa Din Seng et visent Blad;“ og det fandt hun, da hun vaagnede.

O, hvor græd hun ikke de salte Taarer! og til Ingen turde hun sige sin Sorg. Vinduet stod hele Dagen aabent, den lille Alf kunde let komme ud i Haven til Roserne og alle de andre Blomster, men han nænte ikke at forlade den Bedrøvede. I Vinduet stod et Træ med Maaneds-Roser, i en af Blomsterne der satte han sig og saae paa den stakkels Pige. Hendes Broder kom mange Gange ind i Kammeret, og han

var saa lystig og ond, men hun turde ikke sige et Ord om sin store Hjerteſorg.

Saasnart det blev Nat, listede hun sig ud af Huset, gik i Skoven til det Sted, hvor Lindetræet stod, rev Bladene bort fra Jorden, gravede ned i den og fandt strax ham, der var slaaet ihjel; o, hvor hun græd, og bad vor Herre, at hun ogsaa snart maatte doe. —

Gjerne vilde hun føre Liget med sig hjem, men det kunde hun ikke; saa tog hun det blege Hoved med de lukkede Øine, kyssede den kolde Mund og rystede Jorden af hans deilige Haar. „Det vil jeg eie!“ sagde hun, og da hun havde lagt Jord og Blade paa det døde Legeme, tog hun Hovedet med sig hjem og en lille Green af det Jasmintræ, der blomstrede i Skoven, hvor han var dræbt.

Saasnart hun var i sin Stue, hentede hun den største Blomsterpotte, der var at finde, i den lagde hun den Dødes Hoved, kom Jord derpaa og plantede saa Jasmingrenen i Potten.

„Farvel! farvel!“ hviskede den lille Alf, han kunde ikke længer holde ud at see al den Sorg, og fløi derfor ud i Haven til sin Rose; men den var afblomstret, der hang kun nogle blege Blade ved den grønne Hyben.

„Ak hvor det dog snart er forbi med alt det Skjønne og Gode!“ sukkede Alfen. Tilsidst fandt han en Rose igjen, den blev hans Huus, bag dens fine duftende Blade kunde han bygge og boe.

Hver Morgenstund fløi han til den stakkels Piges Vindue,

og der stod hun altid ved Blomsterpotten og græd; de salte Taarer faldt paa Jasmingrenen, og for hver Dag som hun blev blegere og blegere stod Grenen mere frisk og grøn, det ene Skud voxte frem efter det andet, der kom smaa hvide Knopper til Blomster og hun kyssede dem, men den onde Broder skjændte og spurgte, om hun var blevet fjantet; han kunde ikke lide og ikke begribe hvorfor, hun altid græd over den Blomsterpotte. Han vidste jo ikke, hvilke Dine der vare lukte og hvilke rede Læber der vare blevne Jord; og hun boiede sit Hoved op til Blomsterpotten, og den lille Alf fra Rosen fandt hende saadan blundende; da steeg han ind i hendes Øie, fortalte om Aftenen i Løvhytten, om Rosens Duft og Alfernes Kjærlighed; hun drømte saa sødt, og mens hun drømte svandt Livet bort! hun var død en stille Død, hun var i Himlen hos ham, hun havde kjær.

Og Jasminblomsterne aabnede deres store hvide Klokker, de duftede saa forunderlig sødt, anderledes kunde de ikke græde over den Døde.

Men den onde Broder saae paa det smukke blomstrende Træ, tog det til sig, som et Arvegods, og satte det ind i sit Sovekammer, tæt ved Sengen, for det var deiligt at see paa og Duften var saa sød og liflig. Den lille Rosenalf fulgte med, fløi fra Blomst til Blomst, i hver boede jo en lille Sjæl, og denne fortalte han om den dræbte unge Mand, hvis Hoved nu var Jord under Jorden, fortalte om den onde Broder og den stakkels Søster.

„Vi veed det!“ sagde hver Sjæl i Blomsterne, „vi veed

det! ere vi ikke voxede frem af den Dræbtes Øine og Læber! vi veed det! vi veed det!" og saa nikkede de saa underligt med Hovedet.

Rosen-Alfen kunde ikke forstaae sig paa, hvorledes de kunde være saa rolige, og han fløi ud til Bierne, som samlede Honning, fortalte dem Historien om den onde Broder, og Bierne sagde det til deres Dronning, der bød, at de alle næste Morgen skulde dræbe Morderen.

Men Natten forud, det var den første Nat efter Søsterens Død, da Broderen sov i sin Seng tæt ved det duftende Jasmintræ, aabnede hvert Blomsterbæger sig, og usynlige, men med giftige Spyd, stege Blomster-Sjælene ud, og de satte sig først ved hans Øre og fortalte ham onde Drømme, fløi derpaa over hans Læber og stak hans Tunge med de giftige Spyd. „Nu have vi hævnet den Døde!" sagde de og søgte igjen tilbage i Jasminens hvide Klokker.

Da det blev Morgen, og Vinduet til Sovekammeret med eet blev revet op, foer Rosen-Alfen med Bidronningen og den hele Sværm Bier ind for at dræbe ham.

Men han var allerede død; der stod Folk rundt omkring Sengen og de sagde: „Jasminduften har dræbt ham!"

Da forstod Rosen-Alfen Blomsternes Hævn, og han fortalte det til Biernes Dronning, og hun surrede med hele sin Sværm om Blomsterkrukken; Bierne vare ikke til at forjage: da tog en Mand Blomsterkrukken bort og een af Bierne stak hans Haand, saa han lod Krukken falde og gaae itu.

Da saae de det hvide Dødning-Hoved, og de vidste, at den Døde i Sengen var en Morder.

Og Bidronningen summede i Luften og sang om Blomsternes Hævn og om Rosen-Alfen, og at bag det mindste Blad boer En, som kan fortælle og hævne det Onde!

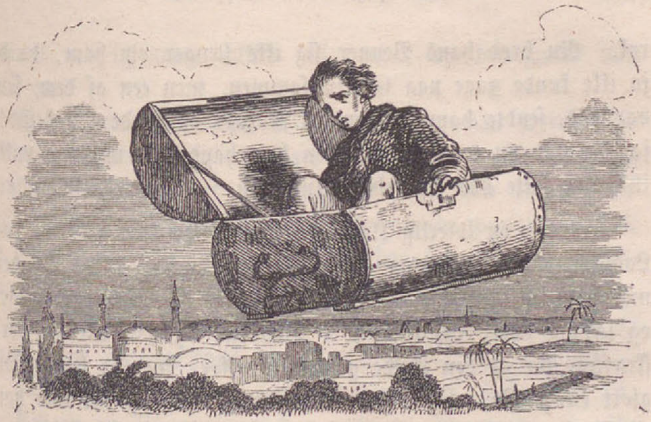

Den flyvende Kuffert.

Der var engang en Kjøbmand, han var saa riig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke han vidste anderledes at bruge sine Penge; gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han — og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gik paa Masterade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdaler-Sedler og slog Smut henover Søen med Guldpenge, istedetfor med en Steen, saa kunde Pengene sagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Slop-

rok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men een af dem, som var god, sendte ham en gammel Kuffert og sagde: „pak ind!“ ja, det var nu meget godt, men han havde ikke noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kufferten.

Det var en loierlig Kuffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kufferten flyve; det gjorde den, vips fløi den med ham op igjennem Skorstenen, høit op over Skyerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa forskrækket, for at den skulde gaae i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Volte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kufferten skjulte han i Skoven under de visne Blade og gik saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos Tyrkerne gik jo alle, ligesom han, i Sloprok og Tofler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. „Hør du Tyrke-Amme!“ sagde han, „hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Vinduerne sidde saa høit!“

„Der boer Kongens Datter!“ sagde hun, „der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en Kjæreste, og derfor maa der ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med!“

„Tak!“ sagde Kjøbmandssønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Kuffert, fløi op paa Taget og krøb ind af Vinduet til Prindsessen.

Hun laae i Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmandssønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganske forskrækket, men han sagde, han var Tyrkeguden, som var

kommet ned igjennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Dine: de vare de deiligste, mørke Søer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Pande: den var et Sneebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde smaa Børn.

Jo, det var nogle deilige Historier! saa friede han til Prindsessen, og hun sagde strax ja!

„Men De maa komme her paa Løverdag", sagde hun, „da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg faaer Tyrkeguden, men see til, De kan et rigtigt deiligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan lee!"

„Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!" sagde han, og saa skiltes de, men Prindsessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og dem kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Sloprok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr; det skulde være færdigt til om Løverdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Løverdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Theevand hos Prindsessen. Han blev saa nydeligt modtaget!

„Vil De saa fortælle et Eventyr!" sagde Dronningen, „eet, som er dybsindigt og belærende!"

„Men som man dog kan lee af!" sagde Kongen.

„Ja nok!" sagde han og fortalte: det maa man nu høre godt efter.

„Der var engang et Bundt Svovlstikker, de vare saa overordentlig stolte paa det, fordi de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Pind af, havde været et stort gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylden mellem et Fyrtøi og en gammel Jerngryde, og for dem fortalte de om deres Ungdom. „Ja, da vi vare paa den grønne Green," sagde de, „da vare vi rigtignok paa en grøn Green! hver Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de vare kun klædt paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændehuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde, de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Kjøkkenet".

„Ja jeg har det nu paa en anden Maade!" sagde Jerngryden, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. „Lige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egentlig talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge

reen og pæn paa Hylden og føre en fornuftig Passiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Vandspanden, som engang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Torvekurven, men den snakker saa uroligt om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er frisksindet, skal jeg sige dem!" — „Nu snakker Du for meget!" sagde Fyrtøiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. „Skulde vi nu ikke have en munter Aften?"

„Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!" sagde Svovlstikkerne.

„Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv", sagde Leerpotten, „lad os faae en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant noget, Enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøieligt: „Ved Østersøen ved de danske Bøge —!"

„Det er en deilig Begyndelse!" sagde alle Talerknerne, „det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!"

„Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Møblerne bleve bonede, Gulvet vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!"

„Hvor De dog fortæller interessant!" sagde Stovekosten. „Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!"

„Ja det føler man!" sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsk paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Talerknerne de raslede af Glæde, og Stovekosten tog grøn Petersille af Sandhullet og bekrandsede Potten, for den vidste, det vilde ærgre de Andre, og: „bekrandser jeg hende idag", tænkte den, „saa bekrandser hun mig imorgen".

„Nu vil jeg dandse!" sagde Ildklemmen, og dandsede: ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Veiret. Det gamle Stolebetræk henne i Krogen revnede ved at see paa det! „Maa jeg saa blive bekrandset!" sagde Ildklemmen, og det blev hun.

„Det er dog kun Pøbel!" tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Theemaskinen synge, men den var forkjølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog; men det var af bar Fornemhed: den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. „Vil Theemaskinen ikke synge", sagde den, „saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!"

„Jeg finder det høist upassende", sagde Theekjedelen, der var Kjøkkensanger og Halvsøster til Theemaskinen, „at saadan en fremmed Fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven domme!"

„Jeg ærgrer mig kun", sagde Torvekurven, „jeg ærgrer

mig saa inderlig, som Nogen kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa, vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Codillen. Det vil blive noget andet!"

„Ja lad os gjøre Spektakel!" sagde de Allesammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stod de stille, Ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den var; „ja naar jeg havde villet", tænkte de, „saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!"

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem — Gud bevar' os, hvor de sprutted og brændte i Lue.

„Nu kan da Enhver", tænkte de, „see, at vi ere de Første! hvilken Glands vi have! hvilket Lys!" — og saa vare de brændt ud.

„Det var et deiligt Eventyr!" sagde Dronningen, „jeg følte mig saa ganske i Kjøkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal Du have vor Datter".

„Ja vist!" sagde Kongen, „Du skal have vor Datter paa Mandag!" for nu sagde de Du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var nu bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrengene stod paa Tæerne, raabte Hurra og peb i Fingrene; det var særdeles prægtfuldt.

„Ja, jeg faaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!" tænkte

Kjøbmandssønnen, og saa kjøbte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Kuffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det futtede.

Alle Tyrkerne hoppede i Veiret ved det, saa deres Tøfler fløi dem om Ørene; saadant et Luftsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Prindsessen.

Saasnart Kjøbmandssønnen igjen med sin Kuffert kom ned i Skoven, tænkte han: „jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at høre, hvorledes det har taget sig ud!“ og det var jo ganske rimeligt, han havde Lyst til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Een, han spurgte derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligt havde det været for dem Allesammen.

„Jeg saae Tyrkeguden selv“, sagde den Ene, „han havde Øine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Vande!“

„Han fløi i en Ildkaabe“, sagde en Anden. „De deiligste Englebørn tittede frem fra Folderne!“

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Kuffert — men hvor var den? Kufferten var brændt op. En Gnist fra Fyrværkeriet var blevet tilbage, den havde tændt Ild, og Kufferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede; hun venter endnu, men han gaaer Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlstikkerne.

Den gamle Gadelogte.

Har Du hørt Historien om den gamle Gadelogte? Den er slet ikke saa overordentlig morsom, men man kan altid høre den een Gang. Det var saadan en skikkelig gammel Gadelogte, som i mange, mange Aar havde gjort Tjeneste, men nu skulde kasseres. Det var den sidste Aften, den sad paa Pælen og lyste der i Gaden, og den var tilmode ligesom en gammel Balletfigurantinde, som dandser den sidste Aften og veed at imorgen skal hun paa Loftet. Logten havde saadan en Skræk for den Dag imorgen, thi da vidste den, at den skulde paa Raadstuen for første Gang og synes af Stadens „sex og tredive Mænd", om den var brugelig eller ikke brugelig. Da vilde det blive bestemt, om den skulde sendes ud paa en af

Broerne og lyse der, eller paa Landet i en Fabrik, maaskee gik den lige til en Jernstober og blev smeltet om, da kunde den jo rigtignok blive til Alting, men det pinte den, at den ikke vidste, om den da beholdt Erindringen om, at den havde været Gadelygte. — Hvorledes det gik eller ikke, den vilde blive skilt fra Vægteren og hans Kone, hvem den betragtede ganske som sin Familie. Den blev Lygte da han blev Vægter. Konen var den Gang fiin paa det, kun om Aftenen, naar hun gik forbi Lygten, saae hun til den, men aldrig om Dagen. Nu derimod, i de sidste Aar, da de alle tre vare blevne gamle, Vægteren, Konen og Lygten, havde Konen ogsaa pleiet den, pudset Lampen af og skjænket Tran i den. Ærlige Folk var det Ægtepar, de havde ikke bedraget Lygten for een Draabe. Det var den sidste Aften i Gaden og imorgen skulde den paa Raadstuen, det var to mørke Tanker hos Lygten, og saa kan man nok vide, hvorledes den brændte. Men der gik ogsaa andre Tanker igjennem den; der var saameget, den havde seet, saameget, den havde lyst til, maaskee ligesaa meget som „de sex og tredive Mænd," men det sagde den ikke, for det var en skikkelig gammel Lygte, den vilde Ingen fornærme, allermindst sin Øvrighed. Den huskede saa meget, og imellem blussede Flammen op inde i den, det var som havde den en Følelse af: ja, man husker ogsaa mig! der var nu den smukke unge Mand, — ja, det er mange Aar siden! han kom med et Brev, det var paa rosenrødt Papiir, saa fiint, saa fiint og med Guld-Kant, det var saa nydeligt skrevet, det var en Damehaand; han læste det to Gange og han kyssede det og

han saae op til mig med sine to Øine, de sagde „jeg er det lykkeligste Menneske!“ — Ja kun han og jeg vidste, hvad der stod i det første Brev fra Kjæresten. — Jeg husker ogsaa to andre Øine, det er underligt, hvor man kan springe med Tankerne! her i Gaden var en prægtig Begravelse, den unge smukke Frue laae i Ligkisten paa den Fløiels-Ligvogn, der vare saa mange Blomster og Krandse, der lyste saa mange Fakler, at jeg blev reent borte ved det; hele Fortouget var fuldt med Mennesker, de fulgte alle med Ligtoget, men da Faklerne vare af Syne og jeg saae mig omkring, stod her endnu En ved Pælen og græd, jeg glemmer aldrig de to Sorgens Øine, der saae ind i mig!“ — Saadan gik der mange Tanker gjennem den gamle Gadeløgte, som iaften lyste for sidste Gang. Skildvagten, som løses af, veed dog sin Efterfølger, og kan sige ham et Par Ord, men Løgten vidste ikke sin og den kunde dog givet ham et og andet Vink, om Regn og Rusk, om hvorvidt Maaneskinnet gik paa Fortouget og fra hvad Kant Vinden blæste.

Paa Rendesteensbrættet stode tre, som havde fremstillet sig for Løgten, idet de troede, at det var den, som gav Embedet bort; den ene af disse var et Sildehoved, for det lyser i Mørke, og det meente, at det kunde jo være en sand Tranbesparelse, om det kom paa Løgtepælen. Den anden var et Stykke Troske, der ogsaa skinner, og altid meer end en Klipfisk, det sagde den selv, desuden var den det sidste Stykke af et Træ, som engang havde været en Pragt for Skoven. Den tredie var en Sankt Hans Orm; hvor den var kommet fra,

begreb Logten ikke, men Ormen var der og lyse gjorde den ogsaa, men Trosken og Sildehovedet gjorde Ed paa, at det var kun til visse Tider, den lyste, og at den derfor aldrig kunde tages i Betragtning.

Den gamle Logte sagde, at Ingen af dem lyste nok til at være Gadelogte, men det troede nu ingen af dem, og da de hørte, at Logten selv ikke gav Embedet bort, sagde de, at det var meget glædeligt, thi den var da ogsaa altfor affældig til at den kunde vælge.

I det samme kom Vinden fra Gadehjørnet, den susede gjennem Roghætten paa den gamle Logte, og sagde til den: Hvad er det for noget, jeg hører, vil Du bort imorgen? Er det den sidste Aften jeg skal træffe Dig her? Ja saa skal Du have en Present! nu lufter jeg op i din Hjernekasse, saa at Du klart og tydeligt ikke alene skal kunne huske, hvad Du har hørt og seet, men naar der fortælles eller læses Noget i din Nærværelse, skal Du være saa klarhovedet, at Du ogsaa seer det!"

„Ja det er grumme meget!" sagde den gamle Gadelogte „mange Tak! bliver jeg bare ikke stobt om!" —

„Det skeer ikke endnu, sagde Vinden, og nu blæser jeg din Hukommelse op; kan Du faae flere Presenter som den, saa kan Du have en ganske fornøielig Alderdom!"

„Bliver jeg kun ikke stobt om!" sagde Logten, „eller kan Du ogsaa sikkre mig Hukommelsen?"

„Gamle Lygte, vær fornuftig!“ sagde Vinden, og saa blæste den. — I det samme kom Maanen frem. „Hvad giver De?“ spurgte Vinden.

„Jeg giver ingen Ting!“ sagde den, „jeg er jo i Aftagende, og Lygterne have aldrig lyst for mig, men jeg har lyst for Lygterne.“ Og saa gik Maanen bag ved Skyerne igjen, for den vilde ikke plages. Da faldt lige paa Roghætten en Vanddraabe, den var som et Tagdryp, men Draaben sagde, den kom fra de graae Skyer og var ogsaa en Present og maaskee den allerbedste. Jeg trænger ind i Dig, saa at Du faaer den Evne, at Du i een Nat, naar Du ønsker Dig det, kan gaae over i Rust, saa Du falder heelt sammen og bliver til et Støv. Men det syntes Lygten var en daarlig Present og Vinden syntes det samme; „Er der ingen bedre, er der ingen bedre?“ blæste den saa høit den kunde; da faldt et skinnende Stjerneskud, det lyste i en lang Stribe.

„Hvad var det?“ raabte Sildehovedet, „faldt der ikke en Stjerne lige ned? jeg troer den gik i Lygten! — Naa, søges Embedet ogsaa af saa Høitstaaende, saa kunne vi gaae hen at lægge os!“ og det gjorde det, og de Andre med; men den gamle Lygte lyste med eet saa forunderligt stærkt: „Det var en deilig Present!“ sagde den. „De klare Stjerner, som jeg altid har fornøiet mig saa meget over, og som skinne saa deiligt, som jeg egentlig aldrig har kunnet skinne, skjøndt det var min hele Stræben og Tragten, de have lagt Mærke til mig fattige gamle Lygte og sendt En ned med en Present til mig,

der bestaaer i den Syne, at Alt hvad jeg selv husker og seer rigtig tydeligt, skal ogsaa kunne sees af dem, jeg holder af! og det er først den sande Fornøielse, for naar man ikke kan dele den med Andre, saa er den kun en halv Glæde!"

„Det er meget agtværdigt tænkt!" sagde Vinden, „men Du veed nok ikke at der hører Voxlys til. Uden at der bliver tændt et Voxlys inden i Dig, er der ingen af de Andre, der kunne see noget ved Dig. Det har Stjernerne ikke betænkt, de troe nu at Alt hvad der skinner, har i det mindste et Voxlys i sig. Men nu er jeg træt"! sagde Vinden, „nu vil jeg lægge mig!" og saa lagde den sig.

Næste Dag — — ja næste Dag kunne vi springe over; næste Aften saa laae Løgten i Lænestol, og hvor —? Hos den gamle Vægter. Han havde af „de sex og tredive Mænd" udbedet sig for sin lange tro Tjeneste, at maatte beholde den gamle Løgte; de loe af ham da han bad og saa gav de ham den, og nu laae Løgten i Lænestol tæt ved den varme Kakkelovn, og det var ordentligt ligesom den var blevet større derved, den fyldte næsten hele Stolen. Og de gamle Folk sade alt ved Aftensmaden og kastede milde Øine hen til den gamle Løgte, som de gjerne havde givet Plads ved Bordet med. Det var jo rigtignok i en Kjælder de boede, to Alen nede i Jorden; man maatte gjennem en brolagt Forstue for at komme ind i Stuen, men luunt var her, for der var Klædeslister for Døren; reent og net saae her ud; Gardiner om Sengestedet og over de smaa Vinduer, hvor der oppe paa Karmen stod

to underlige Urtepotter; Matros Christian havde bragt dem hjem fra Ostindien eller Vestindien, det var af Leertøi to Elephanter, hvis Ryg manglede, men i dennes Sted blomstrede der ud af Jorden, som var lagt deri, i den ene den deiligste Purlog, det var de gamle Folks Kjøkkenhave, og i den anden en stor blomstrende Geranium, det var deres Blomsterhave. Paa Væggen hang et stort kouleurt Billed, med „Kongressen i Wien," der havde de alle Konger og Keisere paa eengang! — Et bornholmsk Uhr med tunge Blylodder gik „tik! tak!" og altid for gesvindt, men det var bedre end at det skulde gaae for langsomt, sagde de gamle Folk. De spiste deres Aftensmad, og den gamle Gadeløgte laae som sagt i Lænestolen tæt ved den varme Kakkelovn. Det var for Løgten, som om der var vendt op og ned paa hele Verden. — Men da den gamle Vægter saae paa den og talte om, hvad de to havde oplevet med hinanden, i Regn og i Rusk, i de klare, korte Sommernætter og naar Sneen fygede, saa det var godt at komme i Kjælderskuret, da var Alt igjen i Orden for den gamle Løgte, den saae det, som om det var endnu, jo, Vinden havde rigtignok godt lyst op inde i den. —

De vare saa flittige og saa flinke, de gamle Folk, ingen Time blev reent døset hen; Søndag Eftermiddag kom der en eller anden Bog frem, helst en Reisebeskrivelse, og den gamle Mand læste høit om Afrika, om de store Skove og Elephanterne, som der gik vilde omkring, og den gamle Kone hørte saadan efter og skottede saa hen til Leer-Elephanterne, der vare

Urtepotter! — „Jeg kan næsten tænke mig det!“ sagde hun. Og Løgten ønskede saa inderligt, at der var et Voxlys at tænde og sætte inden i den, saa skulde hun grangivelig see Alt, saaledes som Løgten saae det, de høie Træer, de tætte Grene slyngede i hverandre, de nogne sorte Mennesker til Hest og hele Skarer af Elephanter, som med deres brede Fødder knuste Rør og Buske.

„Hvad kan alle mine Øyner hjelpe, naar der ingen Voxlys er!“ sukkede Løgten, „de har kun Tran og Tællelys, og det er ikke nok!“ —

En Dag kom der et heelt Bundt Voxlysstumper i Kjælderen, de største Stykker bleve brændte og de mindre brugte den gamle Kone til at voxe sin Traad med naar hun syede; Voxlys var der, men de faldt ikke paa at sætte et lille Stykke i Løgten.

„Her staaer jeg med mine sjældne Øyner!“ sagde Løgten, „jeg har Alt indeni mig, men jeg kan ikke dele med Dem! De veed ikke, at jeg kan forvandle de hvide Vægge til de deiligste Tapeter, til rige Skove, til Alt hvad De ville ønske sig! — De veed det ikke!“

Løgten stod iøvrigt skuret og net i en Krog, hvor den altid faldt i Dinene; Folk sagde rigtig nok, at den var et Skrumpel, men det brød de Gamle sig ikke om, de holdt af Løgten.

En Dag, det var den gamle Vægters Geburtsdag, kom den gamle Kone hen til Løgten, smilte saa smaat og sagde: „Jeg vil illuminere for ham!“ og Løgten knagede i Blikhætten, thi den tænkte: „nu gaaer Lyset op for dem!“ men der kom Tran og ingen Voxlys, den brændte hele Aftenen, men vidste nu, at den Gave, Stjernerne havde givet den, den bedste Gave af Alle, blev en død Skat for dette Liv. Da drømte den, — og naar man har slige Evner, kan man nok drømme, — at de gamle Folk vare døde, og at den selv var kommet til en Jernstøber og skulde smeltes om, den var ligesaa angest som da den skulde paa Raadstuen og synes af de „sex og tredive Mænd,“ men skjøndt den havde Evnen at kunne falde sammen i Rust og Støv, naar den ønskede sig det, saa gjorde den det dog ikke, og saa kom den i Smelteovnen, og blev til den deiligste Jernlysestage, hvori Nogen vilde sætte et Voxlys; den havde Form af en Engel, der har en Bouquet, og midt i Bouquetten blev Voxlyset sat og Stagen fik Plads paa et grønt Skrivebord, og Værelset var saa hyggeligt, der stod mange Bøger, der hang deilige Billeder, det var hos en Digter, og Alt hvad han tænkte og skrev, det rullede op rundt omkring, Stuen blev til dybe mørke Skove, til solbelyste Enge, hvor Storken gik og spankede, og til Skibsdækket høit paa det svulmende Hav! —

„Hvilke Evner jeg har!“ sagde den gamle Løgte, idet den vaagnede. „Næsten kunde jeg længes efter at smeltes om! — dog nei, det maa ikke skee saalænge de gamle Folk leve! De holde af mig for min Persons Skyld! Jeg er dem jo

som i Barns Sted, og de have skuret mig og de have givet mig Tran! og jeg har det ligesaa godt, som „Kongressen", der er saadant noget fornemt noget!"

Og fra den Tid havde den mere indvortes Ro, og det fortjente den skikkelige gamle Gadelogte.

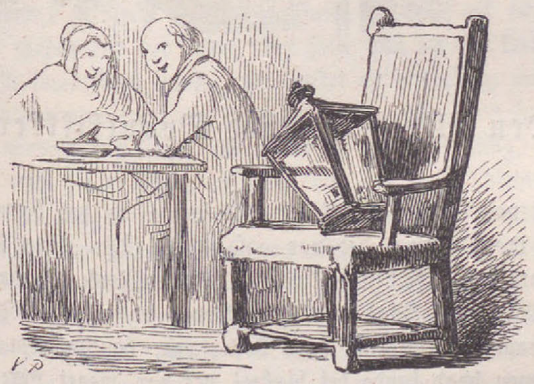

Den lille Pige med Svovlstikkerne.

Det var saa grueligt koldt; det sneede og det begyndte at blive mørk Aften; det var ogsaa den sidste Aften i Aaret, Nytaarsaften. I denne Kulde og i dette Mørke gik paa Gaden en lille, fattig Pige med bart Hoved og nøgne Fødder; ja hun havde jo rigtignok havt Tøfler paa, da hun kom hjemme fra; men hvad kunde det hjælpe! det var meget store Tøfler, hendes Moder havde sidst brugt dem, saa store vare de, og dem tabte den Lille, da hun skyndte sig over Gaden, i det to Vogne foer saa grueligt stærkt forbi; den ene Tøffel var ikke at finde, og den anden løb en Dreng med; han sagde, at den kunde han bruge til Vugge, naar han selv fik Børn.

Der gik nu den lille Pige paa de nøgne smaa Fødder, der vare røde og blaa af Kulde; i et gammelt Forklæde holdt

hun en Mængde Svovlstikker og eet Bundt gik hun med i Haanden; Ingen havde den hele Dag kjøbt af hende; Ingen havde givet hende en lille Skilling; sulten og forfrossen gik hun og saae saa forkuet ud, den lille Stakkel! Sneefnokkene faldt i hendes lange gule Haar, der krollede saa smukt om Nakken, men den Stads tænkte hun rigtignok ikke paa. Ud fra alle Vinduer skinnede Lysene og saa lugtede der i Gaden saa deiligt af Gaasesteg; det var jo Nytaarsaften, ja det tænkte hun paa.

Henne i en Krog mellem to Huse, det ene gik lidt mere frem i Gaden end det andet, der satte hun sig og krob sammen; de smaa Been havde hun trukket op under sig, men hun frøs endnu mere og hjem turde hun ikke gaae, hun havde jo ingen Svovlstikker solgt, ikke faaet en eneste Skilling, hendes Fader vilde slaae hende og koldt var der ogsaa hjemme, de havde kun Taget lige over dem og der peeb Vinden ind, skjøndt der var stoppet Straa og Klude i de største Sprækker. Hendes smaa Hænder vare næsten ganske døde af Kulde. Ak! en lille Svovlstikke kunde gjøre godt. Turde hun bare trække een ud af Bundtet, stryge den mod Væggen og varme Fingrene. Hun trak een ud, „ritsch!" hvor spruddede den, hvor brændte den! det var en varm, klar Lue, ligesom et lille Lys, da hun holdt Haanden om den; det var et underligt Lys! Den lille Pige syntes hun sad foran en stor Jernkakkelovn med blanke Messingkugler og Messingtromle; Ilden brændte saa velsignet, varmede saa godt! nei, hvad var det! — Den Lille strakte allerede Fødderne ud for ogsaa at varme disse, — — da slukkedes Flammen. Kakkelovnen forsvandt, — hun

sad med en lille Stump af den udbrændte Svovlstikke i Haanden.

En ny blev strøget, den brændte, den lyste, og hvor Skinnet faldt paa Muren, blev denne gjennemsigtig, som et Flor; hun saae lige ind i Stuen, hvor Bordet stod dækket med en skinnende hvid Dug, med fiint Porcellain, og deiligt dampede den stegte Gaas, fyldt med Svedsker og Æbler! og hvad der endnu var prægtigere, Gaasen sprang fra Fadet, vraltede hen ad Gulvet med Gaffel og Kniv i Ryggen; lige hen til den fattige Pige kom den; da slukkedes Svovlstikken og der var kun den tykke, kolde Muur at see.

Hun tændte en ny. Da sad hun under det deiligste Juletræ; det var endnu større og mere pyntet, end det hun gjennem Glasdøren havde seet hos den rige Kjøbmand, nu sidste Juul; tusinde Lys brændte paa de grønne Grene og brogede Billeder, som de der pynte Boutikvinduerne, saae ned til hende. Den Lille strakte begge Hænder i Veiret — da slukkedes Svovlstikken; de mange Julelys gik høiere og høiere, hun saae de vare nu de klare Stjerner, een af dem faldt og gjorde en lang Ildstribe paa Himlen.

„Nu døer der Een!“ sagde den Lille, for gamle Mormoer, som var den eneste, der havde været god mod hende, men nu var død, havde sagt: naar en Stjerne falder, gaaer der en Sjæl op til Gud.

Hun strøg igjen mod Muren en Svovlstikke, den lyste rundt om, og i Glandsen stod den gamle Mormoer, saa klar, saa skinnende, saa mild og velsignet.

„Mormoer!“ raabte den Lille, „O tag mig med! jeg veed,

Du er borte, naar Svovlstikken gaaer ud; borte ligesom den varme Kakkelovn, den deilige Gaasesteg og det store velsignede Juletræ!" — og hun strog ihast den hele Rest Svovlstikker, der var i Bundtet, hun vilde ret holde paa Mormoer; og Svovlstikkerne lyste med en saadan Glands, at det var klarere end ved den lyse Dag. Mormoer havde aldrig før været saa smuk, saa stor; hun løftede den lille Pige op paa sin Arm, og de fløi i Glands og Glæde, saa høit, saa høit; og der var ingen Kulde, ingen Hunger, ingen Angest, — de vare hos Gud!

Men i Krogen ved Huset sad i den kolde Morgenstund den lille Pige med røde Kinder, med Smiil om Munden — død, frossen ihiel den sidste Aften i det gamle Aar. Nytaarsmorgen gik op over det lille Liig, der sad med Svovlstikkerne, hvoraf et Knippe var næsten brændt. Hun har villet varme sig! sagde man; Ingen vidste, hvad smukt hun havde seet, i hvilken Glands hun med gamle Mormoer var gaaet ind til Nytaars Glæde!

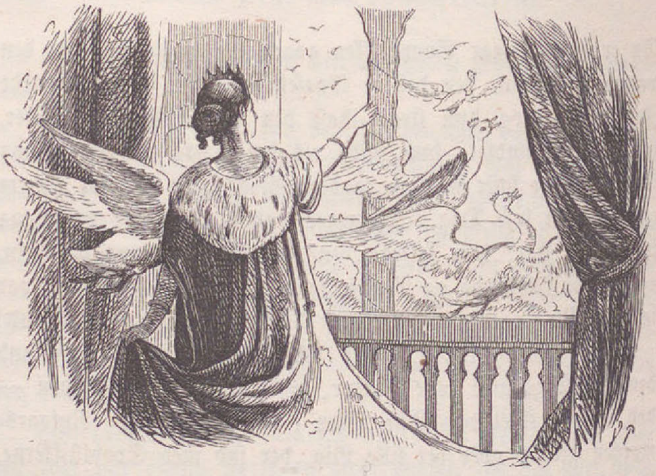

De vilde Svaner.

Langtborte herfra, der hvor Svalerne flyve hen, naar vi have Vinter, boede en Konge, som havde elleve Sønner og een Datter, Elisa. De elleve Brødre, Prindser vare de, gik i Skole med Stjerne paa Brystet og Sabel ved Siden; de skrev paa Guldtavle med Diamantgriffel og læste ligesaa godt udenad, som indeni; man kunde straxt høre, at de vare Prindser. Søsteren Elisa sad paa en lille Skammel af Speilglas og havde en Billedbog, der var kjøbt for det halve Kongerige.

O, de Børn havde det saa godt, men saaledes skulde det ikke altid blive!

Deres Fader, som var Konge over hele Landet, giftede sig

med en ond Dronning, der slet ikke var de stakkels Børn god; allerede den første Dag kunde de godt mærke det; paa hele Slottet var der stor Stads, og saa legede Børnene: komme Fremmede; men istedetfor at de ellers fik alle de Kager og stegte Æbler, der vare at overkomme, gav hun dem kun Sand i en Theekop og sagde, at de kunde lade, som om det var noget.

Ugen efter satte hun den lille Søster Elisa ud paa Landet hos nogle Bønderfolk, og længe varede det ikke, før hun fik Kongen indbildt saameget om de stakkels Prindser, at han slet ikke brød sig mere om dem.

„Flyv I ud i Verden og skyt jer selv!" sagde den onde Dronning; „flyv som store Fugle, uden Stemme!" men hun kunde dog ikke gjøre det saa slemt, som hun gjerne vilde; de bleve elleve deilige vilde Svaner. Med et underligt Skrig fløi de ud af Slotsvinduerne henover Parken og Skoven.

Det var endnu ganske tidlig Morgen, da de kom forbi, hvor Søsteren Elisa laae og sov i Bondens Stue; her svævede de over Taget, dreiede med deres lange Halse, og slog med Vingerne, men ingen hørte eller saae det; de maatte igjen afsted, høit op imod Skyerne, langt ud i den vide Verden, der fløi de ud i en stor mørk Skov, der strakte sig lige ned til Stranden.

Den stakkels lille Elisa stod i Bondens Stue og legede med et grønt Blad, andet Legetøi havde hun ikke; og hun stak et Hul i Bladet, kikkede derigjennem op paa Solen, og da var det ligesom om hun saae sine Brødres klare Øine, og

hver Gang de varme Solstraaler skinnede paa hendes Kind, tænkte hun paa alle deres Kys.

Den ene Dag gik ligesom den anden. Blæste Vinden gjennem de store Rosenhækker udenfor Huset, da hviskede den til Roserne: „hvo kan være smukkere, end J?" men Roserne rystede med Hovedet og sagde: „Det er Elisa." Og sad den gamle Kone om Søndagen i Døren og læste i sin Psalmebog, da vendte Vinden Bladene, og sagde til Bogen: „Hvo kan være frommere end Du?" — „Det er Elisa!" sagde Psalmebogen, og det var den rene Sandhed, hvad Roserne og Psalmebogen sagde.

Da hun var femten Aar, skulde hun hjem; og da Dronningen saae, hvor smuk hun var, blev hun hende vred og hadefuld; gjerne havde hun forvandlet hende til en vild Svane, ligesom Brødrene, men det turde hun ikke strax, da jo Kongen vilde see sin Datter.

I den tidlige Morgen gik Dronningen ind i Badet, det var bygget af Marmor, og smykket med blode Hynder og de deiligste Tæpper, og hun tog tre Skruptudser, kyssede paa dem, og sagde til den ene, „sæt Dig paa Elisas Hoved, naar hun kommer i Badet, at hun kan blive dorsk, som Du! Sæt Dig paa hendes Pande," sagde hun til den anden, „at hun kan blive styg, som Du, saa at hendes Fader ikke kjender hende! Hvil ved hendes Hjerte," hviskede hun til den tredie, „lad hende faae et ondt Sind, at hun kan have Pine deraf!" Saa satte hun Skruptudserne ud i det klare Vand, der strax fik en grønlig Farve, kaldte paa Elisa, klædte hende af, og lod hende stige ned i Vandet, og i det hun dukkede, satte den ene

Skruptudse sig i hendes Haar, den anden paa hendes Pande og den tredie paa Brystet, men Elisa syntes slet ikke at mærke det; saasnart hun reiste sig op, flod der tre røde Valmuer paa Vandet; havde Dyrene ikke været giftige og kysede af Hexen, da vare de blevne forvandlede til røde Roser, men Blomster bleve de dog, ved at hvile paa hendes Hoved og ved hendes Hjerte; hun var for from og uskyldig til at Trolddommen kunde have Magt over hende.

Da den onde Dronning saae det, gned hun hende ind med Valnød-Saft, saa hun blev ganske sortbrun, strøg det smukke Ansigt over med en stinkende Salve og lod det deilige Haar filtre sig; det var umuligt at kjende den smukke Elisa igjen.

Da derfor hendes Fader saae hende, blev han ganske forskrækket og sagde, at det var ikke hans Datter; Ingen vilde heller kjendes ved hende, uden Lænkehunden og Svalerne, men de vare fattige Dyr og havde ikke noget at sige.

Da græd den stakkels Elisa og tænkte paa sine elleve Brødre, der alle vare borte. Bedrøvet listede hun sig ud af Slottet, gik hele Dagen over Mark og Mose ind i den store Skov. Hun vidste slet ikke, hvor hun vilde hen, men hun følte sig saa bedrøvet og længtes efter sine Brødre, de vare vist ogsaa, ligesom hun, jagede ud i Verden, dem vilde hun søge og finde.

Kun kort Tid havde hun været i Skoven, før Natten faldt paa; hun var kommet reent bort fra Vei og Sti; da lagde hun sig ned paa det bløde Mos, læste sin Aftenbøn og hældede sit Hoved op til en Stub. Der var saa stille, Luften var saa mild, og rundt omkring i Græsset og paa Mosset skin-

nede, som en grøn Ild, over hundrede Sanct Hans-Orme; da hun med Haanden sagte rørte ved en af Grenene, faldt de lysende Insekter som Stjerneskud ned til hende.

Hele Natten drømte hun om sine Brødre; de legede igjen som Børn, skrev med Diamantgriffel paa Guldtavle og saae den deiligste Billedbog, der havde kostet det halve Rige; men paa Tavlen skrev de ikke, som før, kun Nuller og Streger, nei de dristigste Bedrifter, de havde udført, Alt hvad de havde oplevet og seet; og i Billedbogen var Alt levende, Fuglene sang, og Menneskene gik ud af Bogen og talte til Elisa og hendes Brødre, men naar hun vendte Bladet, sprang de strax igjen ind, for at der ikke skulde komme Vildrede i Billederne.

Da hun vaagnede, var Solen allerede høit oppe; hun kunde rigtignok ikke see den, de høie Træer bredte deres Grene tæt og fast ud, men Straalerne spillede derude ligesom et vistende Guldflor; der var en Duft af det Grønne, og Fuglene vare nær ved at sætte sig paa hendes Skuldre. Hun hørte Vandet pladske, der var mange store Kildevæld, som alle faldt ud i en Dam, hvor der var den deiligste Sandbund; rigtignok voxte her tætte Buske rundt om, men paa eet Sted havde Hjortene gravet en stor Aabning, og her gik Elisa hen til Vandet, der var saa klart, at havde Vinden ikke rørt Grene og Buske saaledes, at de bevægede sig, da maatte hun have troet, at de vare malede af nede paa Bunden, saa tydeligt speilede sig der hvert Blad, baade det Solen skinnede igjennem og det der ganske var i Skygge.

Saasnart hun saae sit eget Ansigt, blev hun ganske forskrækket, saa bruunt og fælt var det, men da hun gjorde sin

lille Haand vaad og gned Dine og Pande, skinnede den hvide Hud frem igjen; da lagde hun alle sine Klæder og gik ud i det friske Vand; et deiligere Kongebarn, end hun var, fandtes der ikke i denne Verden.

Da hun igjen var klædt og havde flættet sit lange Haar, gik hun til det sprudlende Væld, drak af sin hule Haand, og vandrede længere ind i Skoven, uden selv at vide hvorhen. Hun tænkte paa sine Brødre, tænkte paa den gode Gud, der vist ikke vilde forlade hende; han lod de vilde Skovæbler groe, for at mætte den Hungrige; han viste hende et saadant Træ, Grenene bugnede af Frugt, her holdt hun sit Middagsmaaltid, satte Stotter under dets Grene og gik saa ind i den mørkeste Deel af Skoven. Der var saa stille, at hun hørte sine egne Fodtrin, hørte hvert lille visset Blad, der bøiede sig under hendes Fod; ikke en Fugl var der at see, ikke en Solstraale kunde trænge igjennem de store tætte Trægrene; de høie Stammer stode saa nær ved hinanden, at naar hun saae ligefrem, var det, som om det ene Bjelkegitter, tæt ved det andet, omsluttede hende; o, her var en Eensomhed, hun aldrig før havde kjendt.

Natten blev saa mørk; ikke en eneste lille Sanct Hansorm skinnede fra Mosset, bedrøvet lagde hun sig ned for at sove; da syntes hun, at Trægrenene oven over hende gik til Side og vor Herre med milde Øine saae ned paa hende, og smaa Engle tittede frem over hans Hoved og under hans Arme.

Da hun vaagnede om Morgenen, vidste hun ikke, om hun havde drømt det, eller om det virkelig var saa.

Hun gik nogle Skridt fremad, da mødte hun en gammel

Kone med Bær i sin Kurv, den Gamle gav hende nogle af disse. Elisa spurgte, om hun ikke havde seet elleve Prindser ride igjennem Skoven.

„Nei," sagde den Gamle, „men jeg saae igaar elleve Svaner med Guldkroner paa Hovedet svomme ned af Aaen her tæt ved!"

Og hun førte Elisa et Stykke længer frem til en Skrænt; nedenfor denne bugtede sig en Aa; Træerne paa dens Bredder strakte deres lange bladfulde Grene over imod hinanden, og hvor de, efter deres naturlige Vext, ikke kunde naae sammen, der havde de revet Rødderne løse fra Jorden og heldede ud over Vandet med Grenene flettede i hinanden.

Elisa sagde Farvel til den Gamle og gik langs med Aaen, til hvor denne flød ud i den store, aabne Strand.

Hele det deilige Hav laae for den unge Pige; men ikke en Seiler viste sig derude, ikke en Baad var der at see, hvor skulde hun dog komme længer bort. Hun betragtede de utallige Smaastene paa Bredden; Vandet havde slebet dem alle runde. Glas, Jern, Stene, Alt hvad der laae skyllet op, havde taget Skikkelse af Vandet, der dog var langt blødere end hendes fine Haand. „Det bliver utrætteligt ved at rulle, og saa jevner sig det Haarde, jeg vil være ligesaa utrættelig! tak for Eders Lærdom, I klare, rullende Bølger; engang, det siger mit Hjerte mig, ville I bære mig til mine kjære Brødre!"

Paa den opskyllede Tang laae elleve hvide Svanefjer; hun samlede dem i en Bouquet, der laae Vanddraaber paa dem, om det var Dug eller Taarer, kunde ingen see. Ensomt var der ved Stranden, men hun følte det ikke; thi Havet frembød

en evig Afvexling, ja i nogle faa Timer flere, end de ferske Indsøer kunne vise i et heelt Aar. Kom der en stor sort Sky, saa var det, som Søen vilde sige: jeg kan ogsaa see mørk ud, og da blæste Vinden og Bølgerne vendte det Hvide ud; men skinnede Skyerne røde og Vindene sov, saa var Havet som et Rosenblad; nu blev det grønt, nu hvidt, men i hvor stille det hvilede, var der dog ved Bredden en sagte Bevægelse; Vandet hævede sig svagt, som Brystet paa et sovende Barn.

Da Solen var ved at gaae ned, saae Elisa elleve vilde Svaner med Guldkroner paa Hovedet flyve mod Land, de svævede den ene bag den anden; det saae ud som et langt hvidt Baand; da steg Elisa op paa Skrænten og skjulte sig bag en Busk; Svanerne satte sig nær ved hende og sloge med deres store, hvide Vinger.

I det Solen var under Vandet, faldt pludseligt Svanehammen og der stode elleve deilige Prindser, Elisas Brødre. Hun udstødte et høit Skrig; thi uagtet de havde forandret sig meget, vidste hun, at det var dem, følte, at det maatte være dem; og hun sprang i deres Arme, kaldte dem ved Navn og de bleve saa lykkelige, da de saae og kjendte deres lille Søster, der nu var saa stor og deilig. De lo og de græd, og snart havde de forstaaet hinanden, hvor ond deres Stedmoder havde været imod dem Alle.

„Vi Brødre," sagde den ældste, „flyve, som vilde Svaner, saalænge Solen staaer paa Himlen; naar den er nede, faae vi vor menneskelige Skikkelse; derfor maae vi altid ved Sol-Nedgang passe paa at have Hvile for Foden; for flyve vi da

oppe mod Skyerne, maae vi. som Mennesker, styrte ned i Dybet. Her boe vi ikke; der ligger et ligesaa skjønt Land, som dette, hiin Side Søen; men Veien der hen er lang, det store Hav maae vi over, og der findes ingen Ø paa vor Vei, hvor vi kunne overnatte, kun en eensom lille Klippe rager op midt derude; den er ei større, end at vi Side om Side kunne hvile paa den; gaaer Søen stærk, saa sprøiter Vandet høit over os; men dog takke vi vor Gud for den. Der overnatte vi i vor Skikkelse som Menneske, uden den kunde vi aldrig gjæste vort kjære Fædreland, thi to af Aarets længste Dage bruge vi til vor Flugt. Kun eengang om Aaret er det forundt os at besøge vort Fædrenehjem, elleve Dage tør vi blive her, flyve henover denne store Skov, hvorfra vi kunne øine Slottet, hvor vi bleve fødte og hvor vor Fader boer, see det høie Taarn af Kirken, hvor Moder er begravet. — Her synes vi Træer og Buske ere i Slægt med os, her løbe de vilde Heste hen over Sletterne, som vi saae det i vor Barndom; her synger Kulbrænderen de gamle Sange, vi dandsede efter som Børn, her er vort Fædreland, her drages vi hen og her have vi fundet Dig, Du kjære, lille Søster! to Dage endnu tør vi blive her, saa maae vi bort over Havet til et deiligt Land, men som ikke er vort Fædreland! hvorledes faae vi Dig med? Vi have hverken Skib eller Baad!"

„Hvorledes skal jeg kunne frelse Eder!" sagde Søsteren.

Og de talte sammen næsten den hele Nat, der blev kun blundet nogle Timer.

Elisa vaagnede ved Lyden af Svanevingerne, der susede over hende. Brødrene vare igjen forvandlede og de fløi i

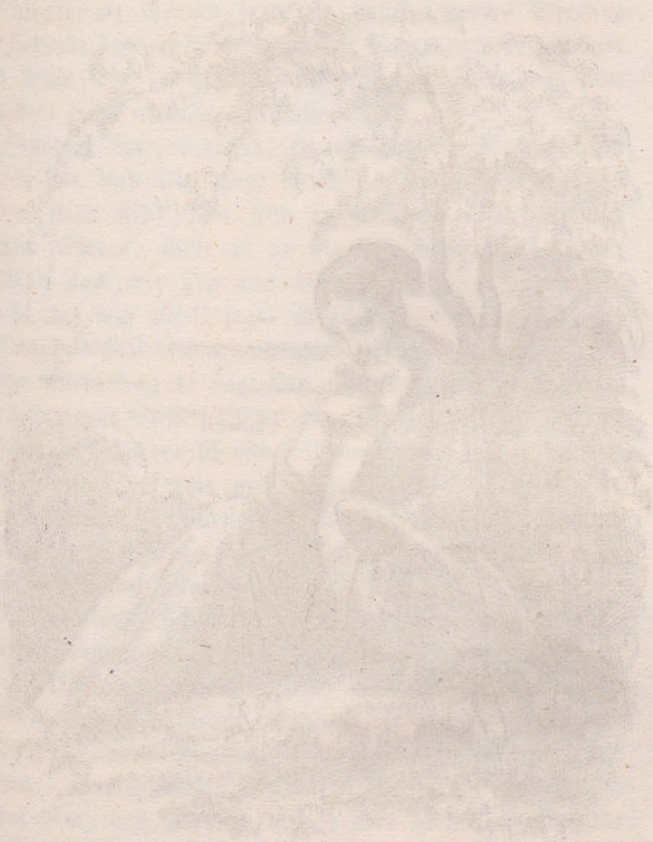

store Kredse og tilsidst langtbort, men een af dem, den yngste blev tilbage; og Svanen lagde sit Hoved i hendes Skjød og hun klappede dens hvide Vinger; hele Dagen vare de sammen. Mod Aften kom de Andre tilbage, og da Solen var nede stode de i deres naturlige Skikkelse.

„Imorgen flyve vi herfra, tør ikke komme tilbage før om et heelt Aar, men Dig kunne vi ikke saaledes forlade! har Du Mod at følge med? Min Arm er stærk nok til at bære Dig gjennem Skoven, skulle vi da ikke Alle have stærke Vinger nok til at flyve med Dig over Havet."

„Ja, tag mig med!" sagde Elisa.

Den hele Nat tilbragte de med at flette et Net af den smidige Pilebark og de seige Siv, og det blev stort og stærkt; paa dette lagde Elisa sig, og da Solen saa kom frem, og Brødrene forvandledes til vilde Svaner, grebe de i Nettet med deres Næb, og fløi høit mod Skyerne med den kjære Søster, der sov endnu. Solstraalerne faldt lige paa hendes Ansigt, derfor fløi een af Svanerne over hendes Hoved, at dens brede Vinger kunde give Skygge. —

De vare langt fra Land, da Elisa vaagnede; hun troede endnu at drømme, saa underligt forekom det hende, at bæres over Havet, høit igjennem Luften. Ved hendes Side laae en Green med deilige modne Bær, og et Bundt velsmagende Rødder; dem havde den yngste af Brødrene samlet og lagt til hende, og hun tilsmilede ham taknemlig, thi hun kjendte, det var ham, som fløi lige over hendes Hoved, og skyggede med Vingerne.

De vare saa høit oppe, at det første Skib, de saae under

dem, syntes en hvid Maage, der laae paa Vandet. En stor Sky stod bagved dem, det var et heelt Bjerg, og paa den saae Elisa Skyggen af sig selv, og af de elleve Svaner, saa kæmpestore sloi de der; det var et Skilderi, prægtigere end hun havde seet noget før; men altsom Solen steeg høiere og Skyen blev længere bagved dem, forsvandt det svævende Skyggebillede.

Den hele Dag sloi de afsted, som en susende Piil gjennem Luften, men dog var det langsommere end ellers, nu havde de Søsteren at bære. Der trak et ondt Veir op, Aftenen nærmede sig; angst saae Elisa Solen synke, og endnu var ei den eensomme Klippe i Havet at øine; det forekom hende, at Svanerne gjorde stærkere Slag med Vingerne. Ak! hun var Skyld i, at de ei kom hurtigt nok afsted; naar Solen var nede, vilde de blive til Mennesker, styrte i Havet, og drukne. Da bad hun i sit Hjertes Inderste en Bøn til vor Herre, men endnu øinede hun ingen Klippe; den sorte Sky kom nærmere, de stærke Vindpust forkyndte en Storm, Skyerne stode i een eneste stor truende Bølge, der fast som Bly skjød fremad; Lyn blinkede paa Lyn.

Nu var Solen lige ved Randen af Havet. Elisas Hjerte bævede; da skjøde Svanerne nedad, saa hastigt, at hun troede at falde; men nu svævede de igjen. Solen var halvt nede i Vandet; da først øinede hun den lille Klippe under sig, den saae ud, ikke større, end om det var en Sælhund, der stak Hovedet op af Vandet. Solen sank saa hurtigt; nu var den kun, som en Stjerne; da rørte hendes Fod ved den faste Grund, Solen slukkedes liig den sidste Gnist i det brændende

Papir; Arm i Arm saae hun Brødrene staae omkring sig; men mere Plads, end netop til dem og hende, var der heller ikke. Søen slog mod Klippen, og gik som en Skylregn hen over dem; Himlen skinnede i een altid flammende Ild og Slag paa Slag rullede Tordenen; men Søster og Brødre holdt hinanden i Hænderne og sang en Psalme, hvoraf de fik Trøst og Mod.

I Dagningen var Luften reen og stille; saasnart Solen steeg, fløi Svanerne med Elisa bort fra Den. Havet gik endnu stærkt, det saae ud, da de vare høit i Veiret, som om det hvide Skum paa den sortegrønne Sø var Millioner Svaner, der flød paa Vandet.

Da Solen kom høiere, saae Elisa foran sig, halv svømmende i Luften, et Bjergland, med skinnende Jismasser paa Fjeldene og midt derpaa strakte sig et vist milelangt Slot, med den ene dristige Søilegang ovenpaa den anden; nedenfor gyngede Palmeskove og Pragtblomster, store som Møllehjul. Hun spurgte, om det var Landet, hun skulde til, men Svanerne rystede med Hovedet, thi det, hun saae, var Fata Morganas deilige, altid omvexlende Skyslot; derind turde de intet Menneske bringe. Elisa stirrede derpaa; da styrtede Bjerge, Skove og Slot sammen, og der stode tyve stolte Kirker, alle hinanden lige, med høie Taarne, og spidse Vinduer. Hun syntes at høre Orgelet klinge, men det var Havet, hun hørte. Nu var hun Kirkerne ganske nær, da bleve disse til en heel Flaade, der seilede hen under hende; hun saae ned, og det var kun Havtaage, der jog hen over Vandet. Ja en evig Afvexling havde hun for Die, og nu saae hun det virkelige

Land, hun skulde til; der reiste sig de deilige blaa Bjerge, med Cederskove, Byer og Slotte. Længe før Solen gik ned, sad hun paa Fjeldet foran en stor Hule, der var begroet med fine, grønne Slyngplanter; det saae ud, som det var broderede Tæpper.

„Nu skal vi see, hvad Du drømmer her inat!“ sagde den yngste Broder og viste hende hendes Sovekammer.

„Gid jeg maatte drømme, hvorledes jeg skulde frelse Eder!“ sagde hun; og denne Tanke beskjeftigede hende saa levende, hun bad saa inderlig til Gud om hans Hjælp, ja selv isøvne vedblev hun sin Bøn; da forekom det hende, at hun fløi høit op i Luften, til Fata Morganas Skyslot, og Feen kom hende imøde, saa smuk og glimrende, og dog lignede hun ganske den gamle Kone, der gav hende Bær i Skoven, og fortalte hende om Svanerne med Guldkronerne paa.

„Dine Brødre kan frelses!“ sagde hun, „men har Du Mod og Udholdenhed? Vel er Havet blødere end dine fine Hænder, og omformer dog de haarde Stene, men det føler ikke den Smerte, dine Fingre ville føle; det har intet Hjerte, lider ikke den Angest og Qval, Du maa udholde. Seer Du denne Brændenælde, jeg holder i min Haand! af denne Slags voxe mange rundt om Hulen, hvor Du sover; kun de der, og de, som skyde frem paa Kirkegaardens Grave, ere brugelige, mærk Dig det; dem maa Du plukke, skjøndt de vil brænde din Hud i Vabler; bryd Nælderne med dine Fødder, da faaer Du Hør; med den skal Du snoe og binde elleve Pantserskjorter, med lange Ærmer, kast disse over de elleve vilde Svaner, saa er Trolddommen løst. Men husk vel paa, at fra det Øieblik,

Du begynder dette Arbeide, og lige til det er fuldendt, om der endog gaaer Aar imellem, maa Du ikke tale; det første Ord, Du siger, gaaer som en dræbende Dolk i dine Brødres Hjerte; ved Din Tunge hænger deres Liv. Mærk Dig Alt dette!"

Og hun rørte i det samme ved hendes Haand med Nælden; den var som en brændende Ild, Elisa vaagnede derved. Det var lys Dag, og tæt ved, hvor hun havde sovet, laae en Nælde, som den, hun havde seet i Drømme. Da faldt hun paa sine Knæ, takkede vor Herre, og gik ud af Hulen, for at begynde paa sit Arbeide.

Med de fine Hænder greb hun ned i de hæslige Nælder, de vare som Ild; store Vabler brændte de paa hendes Hænder og Arme, men gjerne vilde hun lide det, kunde hun frelse de kjære Brødre. Hun brød hver Nælde med sine nøgne Fødder, og snoede den grønne Hør.

Da Solen var nede, kom Brødrene, og de bleve forskrækkede ved at finde hende saa taus; de troede, at det var en ny Trolddom af den onde Stedmoder; men da de saae hendes Hænder, begreb de, hvad hun gjorde for deres Skyld, og den yngste Broder græd, og hvor hans Taarer faldt, der følte hun ingen Smerter, der forsvandt de brændende Vabler.

Natten tilbragte hun med sit Arbeide, thi hun havde ingen Ro, før hun havde frelst de kjære Brødre; hele den følgende Dag, medens Svanerne vare borte, sad hun i sin Eensomhed, men aldrig havde Tiden floiet saa hurtig. Een Pantserskjorte var alt færdig, nu begyndte hun paa den næste.

Da klang Jagthorn mellem Bjergene; hun blev ganske

angest; Lyden kom nærmere; hun hørte Hunde gjøe; forskrækket søgte hun ind i Hulen, bandt Nælderne, hun havde samlet og heglet, i et Bundt, og satte sig derpaa.

I det samme kom en stor Hund springende frem fra Krattet, og strax efter een, og endnu een; de gjøede høit, løb tilbage, og kom frem igjen. Det varede ikke mange Minuter, saa stode alle Jægerne udenfor Hulen, og den smukkeste iblandt dem var Landets Konge, han traadte hen til Elisa, aldrig havde han seet en skjønnere Pige.

„Hvor er Du kommet her, Du deilige Barn!“ sagde han. Elisa rystede med Hovedet, hun turde jo ikke tale, det gjalt hendes Brødres Frelse og Liv; og hun skjulte sine Hænder under Forklædet, at Kongen ikke skulde see, hvad hun maatte lide.

„Følg med mig!“ sagde han, „her maa Du ikke blive! er Du god, som Du er smuk, da vil jeg klæde Dig i Silke og Fløiel; sætte Guldkronen paa dit Hoved, og Du skal boe og bygge i mit rigeste Slot! — og saa løftede han hende op paa sin Hest; hun græd, vred sine Hænder, men Kongen sagde: „Jeg vil kun din Lykke! eengang skal Du takke mig derfor!“ og saa foer han afsted mellem Bjergene, og holdt hende foran paa Hesten, og Jægerne joge bagefter.

Da Solen gik ned, laae den prægtige Kongestad, med Kirker og Kupler foran, og Kongen førte hende ind i Slottet, hvor store Vandspring pladskede i de høie Marmorsale, hvor Vægge og Loft prangede med Malerier, men hun havde ikke Øine derfor, hun græd og sørgede; godvillig lod hun Qvinderne iføre hende de kongelige Klæder, flette Perler i hendes Haar, og trække sine Handsker over de forbrændte Fingre.

Da hun stod der i al sin Pragt, var hun saa blændende smuk, at Hoffet bøiede sig endnu dybere for hende, og Kongen kaarede hende til sin Brud, skjøndt Erke-Biskoppen rystede med Hovedet, og hvidskede, at den smukke Skovpige vist var en Hex, hun blændede deres Øine og bedaarede Kongens Hjerte.

Men Kongen hørte ikke derpaa, lod Musiken klinge, de kosteligste Retter frembære, de yndigste Piger dandse om hende, og hun blev ført gjennem duftende Haver ind i prægtige Sale; men ikke et Smil gik over hendes Læber, eller frem i hendes Øine, Sorgen stod der, som evig Arv og Eie. Nu aabnede Kongen et lille Kammer tætved, hvor hun skulde sove; her var pyntet med kostelige grønne Tæpper, og lignede ganske Hulen, hvori hun havde været; paa Gulvet laae det Bundt Hør, hun havde spundet af Nælderne, og under Loftet hang Pantserskjorten, der var strikket færdig; Alt dette havde en af Jægerne taget til sig, som noget Curiøst.

„Her kan Du drømme Dig tilbage i dit fordums Hjem!“ sagde Kongen. „Her er det Arbeide, som der beskjæftigede Dig; nu, midt i al din Pragt, vil det more Dig at tænke tilbage paa hiin Tid.“

Da Elisa saae dette, der laae hendes Hjerte saa nært, spillede et Smiil om hendes Mund, og Blodet vendte tilbage i Kinderne; hun tænkte paa sine Brødres Frelse, kyssede Kongens Haand, og han trykkede hende til sit Hjerte, og lod alle Kirkeklokker forkynde Bryllups Fest. Den deilige stumme Pige fra Skoven var Landets Dronning.

Da hvidskede Erke-Biskoppen onde Ord i Kongens Øre,

men de sank ikke ned til hans Hjerte, Brylluppet skulde staae, Erke-Biskoppen selv maatte sætte hende Kronen paa Hovedet, og han trykkede med ond Uvillie den snævre Ring fast ned over Panden, saa det gjorde ondt; dog der laae en tungere Ring om hendes Hjerte, Sorgen over hendes Brødre; hun følte ikke den legemlige Pine. Hendes Mund var stum, et eneste Ord vilde jo skille hendes Brødre ved Livet, men i hendes Øine laae der en dyb Kjærlighed til den gode, smukke Konge, der gjorde Alt for at glæde hende. Med hele sit Hjerte blev hun ham Dag for Dag mere god; o, at hun turde blot betroe sig til ham, sige ham sin Lidelse! men stum maatte hun være, stum maatte hun fuldføre sit Værk. Derfor listede hun sig om Natten fra hans Side, gik ind i det lille Lønkammer, der var smykket, som Hulen, og hun strikkede den ene Pantserskjorte færdig efter den anden; men da hun begyndte paa den syvende, havde hun ikke mere Hør.

Paa Kirkegaarden vidste hun de Nælder groede, som hun skulde bruge, men selv maatte hun plukke dem; hvorledes skulde hun komme derud.

„O, hvad er Smerten i mine Fingre mod den Qval, mit Hjerte lider!“ tænkte hun, „jeg maa vove det! Vor Herre vil ikke slaae Haanden af mig!“ Med en Hjerte-Angest, som var det en ond Gjerning hun havde for, listede hun sig, i den maaneklare Nat, ned i Haven, gik gjennem de lange Alleer, ud paa de eensomme Gader, hen til Kirkegaarden. Der saae hun, paa en af de bredeste Ligstene sad en Kreds Lamier, hæslige Hexe, de toge deres Pjalter af, som om de vilde bade sig, og saa gravede de med de lange magre Fingre ned i de

friske Grave, toge Ligene frem og aade deres Kjød. Elisa maatte dem tæt forbi, og de fæstede deres onde Øine paa hende, men hun læste sin Bøn, samlede de brændende Nælder, og bar dem hjem til Slottet.

Kun eet eneste Menneske havde seet hende, Erke-Biskoppen, han var oppe, naar de andre sov; nu havde han dog faaet Ret i hvad han meente: at det ikke var, som det skulde, med Dronningen; hun var en Hex, derfor havde hun bedaaret Kongen og det hele Folk.

I Skriftestolen sagde han til Kongen, hvad han havde seet, og hvad han frygtede, og da de haarde Ord kom fra hans Tunge, rystede de udskaarne Helgenbilleder med Hovedet, som om de vilde sige: det er ikke saa, Elisa er uskyldig! men Erke-Biskoppen lagde det anderledes ud, meente, at de vidnede imod hende, at de rystede med Hovedet over hendes Synd. Da rullede to tunge Taarer ned over Kongens Kinder, han gik hjem med Tvivl i sit Hjerte; og han lod som om han sov om Natten, men der kom ingen rolig Søvn i hans Øine, han mærkede, hvorleds Elisa stod op, og hver Nat gjentog hun dette og hver Gang fulgte han sagte efter, og saae at hun forsvandt i sit Lønkammer.

Dag for Dag blev hans Mine mere mørk, Elisa saae det, men begreb ikke hvorfor, men det ængstede hende, og hvad leed hun ikke i sit Hjerte for Brødrene! paa det kongelige Fløiel og Purpur randt hendes salte Taarer, de laae der som glimrende Diamanter, og Alle som saae den rige Pragt, ønskede at være Dronningen. Snart var hun imidlertid tilende med sit Arbeide, kun een Pantserskjorte manglede endnu; men Hor

havde hun heller ikke meer, og ikke en eneste Nælde. Engang, kun denne sidste, maatte hun derfor paa Kirkegaarden og plukke nogle Haandfulde. Hun tænkte med Angest paa den eensomme Vandring, og paa de skrækkelige Lamier; men hendes Villie var fast, som hendes Tillid til vor Herre.

Elisa gik, men Kongen og Erke-Biskoppen fulgte efter, de saae hende forsvinde ved Gitterporten ind til Kirkegaarden og da de nærmede sig den, sad paa Gravstenen Lamierne, som Elisa havde seet dem, og Kongen vendte sig bort; thi mellem disse tænkte han sig hende, hvis Hoved endnu i denne Aften havde hvilet ved hans Bryst.

„Folket maa domme hende!" sagde han, og Folket domte, hun skal brændes i de rode Luer.

Fra de prægtige Kongesale blev hun ført hen i et mørkt, fugtigt Hul, hvor Vinden peeb ind af det gittrede Vindue; istedetfor Floiel og Silke gav de hende det Bundt Nelder, hun havde samlet, det kunde hun lægge sit Hoved paa; de haarde brændende Pantserskjorter, hun havde strikket, skulde være Dyne og Teppe, men intet kjærere kunde de skjænke hende, hun tog igjen fat paa sit Arbeide og bad til sin Gud. Udenfor sang Gadedrengene Spotteviser om hende; ingen Sjæl trøstede hende med et kjærligt Ord.

Da susede mod Aften, tæt ved Gitteret, en Svanevinge, det var den yngste af Brødrene, han havde fundet Søsteren; og hun hulkede høit af Glæde, skjøndt hun vidste, at Natten, som kom, muligt var den sidste hun havde at leve i; men nu var jo Arbeidet ogsaa næsten fuldført og hendes Brødre vare her.

Erke-Biskoppen kom for at være den sidste Time hos hende,

det havde han lovet Kongen, men hun rystede paa Hovedet, bad med Blik og Miner at han vilde gaae; i denne Nat maatte hun jo ende sit Arbeide, ellers var Alt til Unytte, Alt, Smerte, Taarer og de søvnløse Nætter; Erke-Biskoppen gik bort med onde Ord imod hende, men den stakkels Elisa vidste, hun var uskyldig, og vedblev sit Arbeide.

De smaa Muus løb paa Gulvet, de slæbte Nælderne hen for hendes Fødder, for dog at hjælpe lidt, og Droslen satte sig ved Vinduets Gitter, og sang den hele Nat saa lystigt den kunde, at hun ikke skulde tabe Modet.

Det var endnu ikke mere end Dagning, først om en Time vilde Solen komme op, da stod de elleve Brødre ved Slottets Port, forlangte at føres for Kongen, men det kunde ikke skee, blev der svaret, det var jo Nat endnu, Kongen sov og turde ikke vækkes. De bad, de truede, Vagten kom, ja selv Kongen traadte ud, og spurgte hvad det betydede; da kom Solen i det samme op, og der var ingen Brødre at see, men hen over Slottet fløi elleve vilde Svaner.

Ud af Byens Port strømmede det hele Folk, de vilde see Hexen blive brændt. En ussel Hest trak Karren, hvori hun sad; man havde givet hende en Kittel paa af grovt Sækketøi; hendes deilige lange Haar hang løst om det smukke Hoved, hendes Kinder vare dødblege, hendes Læber bevægede sig sagte, mens Fingrene snoede den grønne Hør; selv paa Veien til sin Død slap hun ikke det begyndte Arbeide, de ti Pantser-skjorter laae ved hendes Fødder, den ellevte strikkede hun paa; Pøbelen forhaanede hende.

„See til Hexen, hvor hun mumler! ikke en Psalmebog har hun i Haanden, nei sit lede Kogleri sidder hun med, riv det fra hende i tusinde Stykker!"

Og de trængte Alle ind paa hende og vilde sønderrive det; da kom elleve hvide Svaner flyvende, de satte sig rundt om hende paa Karren og sloge med deres store Vinger. Da veeg Hoben forfærdet til Side.

„Det er et Tegn fra Himlen! hun er vist uskyldig!" hvidskede mange, men de vovede ikke høit at sige det.

Nu greb Bøddelen hende ved Haanden, da kastede hun ihast de elleve Skjorter over Svanerne og der stod elleve deilige Prindser, men den yngste havde en Svanevinge istedetfor sin ene Arm, thi der manglede et Ærme i hans Pantser-Skjorte, det havde hun ikke faaet færdig.

„Nu tør jeg tale!" sagde hun, „jeg er uskyldig!"

Og Folket, som saae, hvad der var skeet, bøiede sig for hende som for en Helgeninde; men hun sank livløs i Brødrenes Arme, saaledes havde Spænding, Angest og Smerte virket paa hende.

„Ja, uskyldig er hun!" sagde den ældste Broder, og nu fortalte han Alt hvad der var skeet, og medens han talte, udbredte sig en Duft, som af Millioner Roser, thi hvert Brændestykke i Baalet havde slaaet Rødder og skudt Grene; der stod en duftende Hæk, saa høi og stor med røde Roser; øverst sad een Blomst, hvid og skinnende, den lyste, som en Stjerne; den brød Kongen, satte den paa Elisas Bryst, da vaagnede hun med Fred og Lyksalighed i sit Hjerte.

Og alle Kirkeklokker ringede af sig selv og Fuglene kom i store Flokke; det blev et Bryllupstog tilbage til Slottet, som endnu ingen Konge havde seet det.

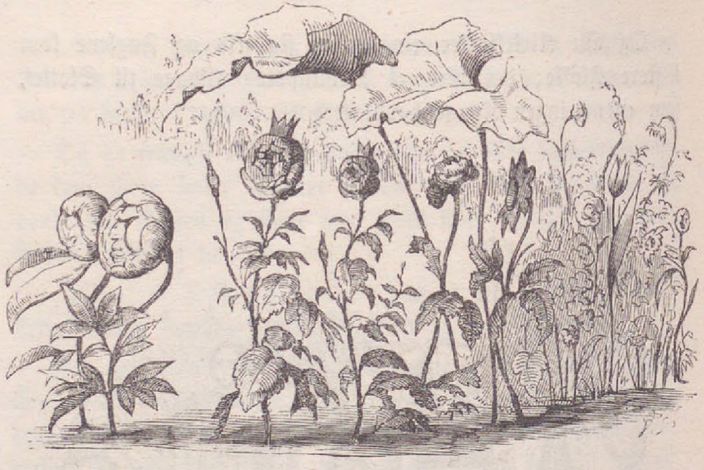

Den lille Idas Blomster.

„Mine stakkels Blomster ere ganske døde!“ sagde den lille Ida. „De vare saa smukke iaftes, og nu hænge alle Bladene visne! Hvorfor gjøre de det?“ spurgte hun Studenten, der sad i Sophaen; for ham holdt hun saa meget af, han kunde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder: Hjerter med smaa Madammer i, der dandsede; Blomster og store Slotte, hvor Dorene kunde lukkes op; det var en lystig Student! „Hvorfor see Blomsterne saa daarlige ud i Dag?“ spurgte hun igjen, og viste ham en heel Bouquet, der var ganske vissen.

„Ja veed Du, hvad de feile!“ sagde Studenten. „Blom-

sterne have været paa Bal i Nat, og derfor hænge de med Hovedet!"

„Men Blomsterne kunne jo ikke dandse!" sagde den lille Ida.

„Jo," sagde Studenten, „naar det bliver mørkt og vi andre sove, saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige Nat har de Bal!"

„Kan der ingen Børn komme med paa det Bal?"

„Jo," sagde Studenten, „smaabitte Gaaseurter og Lillieconvaller!"

„Hvor dandse de pæneste Blomster," spurgte lille Ida.

„Har Du ikke tidt været ude af Porten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Sommeren, hvor den deilige Have er med de mange Blomster? Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til dig, naar Du vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtigt Bal, kan Du troe!"

„Jeg var der ude i Haven igaar med min Moder!" sagde Ida, „men alle Bladene vare af Træerne, og der var slet ingen Blomster meer! hvor ere de? I Sommer saae jeg saa mange!"

„De ere inde paa Slottet!" sagde Studenten. „Du maa vide, at ligesaa snart Kongen og alle Hoffolkene flytte herind til Byen, saa løbe Blomsterne strax fra Haven op paa Slottet og ere lystige. Det skulde Du see! De to allersmukkeste Roser sætte sig paa Thronen, og saa ere de Konge og Dronning. Alle de røde Hanekamme stille sig op ved Siden, og staae og bukke, de ere Kammerjunkere. — Saa komme alle de nydeligste Blomster, og saa er der stort Bal, de blaa Violer forestille smaa Socadetter, de dandse med Hyazinter og Crocus,

som de kalde Frøkener! Tulipanerne og de store gule Lillier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver dandset net, og at det gaaer pænt til!"

„Men," spurgte lille Ida, „er der ingen, som gjør Blomsterne noget, fordi de dandse paa Kongens Slot?"

„Der er Ingen, som rigtigt veed af det!" sagde Studenten. „Sommetider, om Natten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der skal passe paa derude, han har et stort Knippe Nøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre Nøglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange Gardiner og stikke Hovedet frem. „Jeg kan lugte, her ere nogle Blomster inde," siger den gamle Slotsforvalter, men han kan ikke see dem.

„Det er morsomt;" sagde den lille Ida og klappede i Hænderne. „Men kunde jeg heller ikke see Blomsterne?"

„Jo," sagde Studenten, „husk bare paa, naar Du kommer der ud igjen, at kige ind af Vinduet, saa seer Du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang gul Paaskelillie i Sophaen og strakte sig, det var en Hofdame!"

„Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme der ud? Kan de komme den lange Vei?"

„Ja, det kan Du troe!" sagde Studenten, „for naar de ville, saa kunne de flyve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommerfugle, de røde, gule og hvide, de see næsten ud som Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne af Stilken høit op i Luften, og har da slaaet med Bladene, ligesom de vare smaa Vinger, og saa fløi de; og da de førte sig godt op, fik de Lov at flyve om ogsaa ved Dagen, skulde ikke hjem

igjen, og sidde stille paa Stilken, og saa blev Bladene tilsidst til virkelige Vinger. Det har Du jo selv seet! Det kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botaniske Have aldrig have været ude paa Kongens Slot, eller veed, at der er saa lystigt der om Natten. Nu skal jeg derfor sige dig noget, saa vil han blive saa forbauset, den botaniske Professor, der boer ved Siden af, Du kjender ham jo nok? Naar Du kommer ind i hans Have, skal Du fortælle en af Blomsterne, at der er stort Bal ude paa Slottet, saa siger den det igjen til alle de andre, og da flyve de afsted; kommer da Professoren ud i Haven, saa er der ikke en eneste Blomst, og han kan slet ikke forstaae, hvor de ere henne."

„Men hvor kan Blomsten fortælle det til de andre? Blomsterne kunne jo ikke tale!"

„Nei, det kunne de rigtignok ikke!" svarede Studenten; „men saa gjøre de Pantomime! Har Du ikke nok seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!"

„Kan Professoren da forstaae Pantomime?" spurgte Ida.

„Ja, det kan Du troe! Han kom en Morgen ned i sin Have og saae en stor Brændenelde staae og gjøre Pantomime med Bladene til en deilig rød Nellike; den sagde, Du er saa nydelig og jeg holder saa meget af Dig! men saadan noget kan Professoren nu slet ikke lide, og slog strax Brændenelden over Bladene, for de ere dens Fingre, men saa brændte han sig, og fra den Tid tør han aldrig røre ved en Brændenelde."

„Det var morsomt!" sagde den lille Ida og loe.

„Er det at bilde Barnet saadan noget ind!" sagde den

kjedelige Cancellieraad, der var kommet i Visit og sad i Sophaen; han kunde slet ikke lide Studenten og gnavede altider, naar han saae ham klippe de loierlige, morsomme Billeder: snart en Mand, der hang i en Galge og holdt et Hjerte i Haanden, for han var en Hjertetyv, snart en gammel Hex, der red paa en Kost og havde sin Mand paa Næsen; det kunde Cancellieraaden ikke lide, og saa sagde han, ligesom nu, „er det noget at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantasie!"

Men den lille Ida syntes dog, det var saa morsomt, hvad Studenten fortalte om hendes Blomster, og hun tænkte saa meget derpaa. Blomsterne hang med Hovedet, fordi de vare trætte af at dandse hele Natten, de var bestemt syge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet Legetoi, der stod paa et pænt lille Bord, og hele Skuffen var fuld af Stads. I Dukkesengen laae hendes Dukke, Sophie, og sov, men den lille Ida sagde til hende: „Du maa virkelig staae op, Sophie, og tage til Takke med at ligge i Skuffen i Nat, de stakkels Blomster ere syge, og saa maa de ligge i din Seng, maaskee de da blive raske!" og saa tog hun Dukken op, men den saae saa tvær ud og sagde ikke et eneste Ord, for den var vred, fordi den ikke maatte beholde sin Seng.

Saa lagde Ida Blomsterne i Dukkesengen, trak det lille Teppe heelt op om dem og sagde, nu skulde de ligge smukt stille, saa vilde hun koge Theevand til dem, at de kunde blive raske og komme op imorgen, og hun trak Gardinerne tæt om den lille Seng, for at Solen ikke skulde skinne dem ind i Øinene.

Hele Aftenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, og da hun nu selv skulde i Seng, maatte hun først hen bag Gardinerne, der hang ned for Vinduerne, hvor hendes Moders deilige Blomster stod, baade Hyazinther og Tulipaner, og saa hvidskede hun ganske sagte: Jeg veed nok, I skal paa Bal i Nat! men Blomsterne lod, som om de ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille Ida vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?" Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancellieraaden skjændte paa og sagde vilde bilde hende noget ind. Der var ganske stille i Sovekammeret, hvor Ida laae; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i Sophies Seng?" sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!" Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetøi. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte, og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu dandse vist alle Blomsterne derinde!" sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!" men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Bare de dog vilde komme herind," sagde hun; men Blomsterne kom

ikke og Musikken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Stuen. Nei, hvor det var moersomt, hvad hun fik at see.

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gjennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyazintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der var slet ingen flere i Vinduet, der stod tomme Potter, nede paa Gulvet dandsede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig Kjæde og holdt hverandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor gul Lillie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den deilige Musik. Slet ingen mærkede den lille Ida. Nu saae hun en stor blaa Crocus hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetøiet stod, gaae lige hen til Dukkesengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre, at de ogsaa vilde med at dandse. Den gamle Rogmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pæne Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.

Det var ligesom om noget faldt ned af Bordet, Ida saae derhen, det var Fastelavns-Riset, der sprang ned, det syntes ogsaa, at det hørte med til Blomsterne. Det var ogsaa meget nydeligt, og oveni sad en lille Voxdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den Cancellieraaden gik med; Fastelavns-Riset hoppede paa sine tre røde Træbeen midt ind imellem Blomsterne, og trampede ganske stærkt, for det dandsede Masurka, og den Dands kunde de andre Blomster ikke, fordi de vare saa lette og kunde ikke trampe.

Voxdukken paa Fastelavnsriset blev lige med eet stor og lang, snurrede sig rundt ovenover Papiirsblomsterne og raabte ganske høit: „Er det at bilde Barnet saadan noget ind! det er den dumme Phantasie!“ og saa lignede Voxdukken ganske accurat Cancellieraaden med den brede Hat, saae ligesaa gnul og gnaven ud; men Papirsblomsterne slog ham om de tynde Been, og saa krøb han sammen igjen og blev en lille bitte Voxdukke. Det var saa morsomt at see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavnsriset blev ved at dandse, og Cancellieraaden maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stor og lang eller blev den lille gule Voxdukke med den store, sorte Hat. Da bad de andre Blomster for ham, især de, der havde ligget i Dukkesengen, og saa lod Fastelavnsriset være. I det samme bankede det ganske stærkt inde i Skuffen, hvor Idas Dukke, Sophie, laae ved saa meget andet Legetøi; Rogmanden løb hen til Kanten af Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og fik Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig op, og saae ganske

forundret rundtomkring. „Her er nok Bal!“ sagde hun; „hvorfor er der ingen, der har sagt mig det!“

„Vil Du dandse med mig?“ sagde Rogmanden.

„Jo, Du er en pæn En at dandse med!“ sagde hun og vendte ham Ryggen. Saa satte hun sig paa Skuffen og tænkte, at nok en af Blomsterne vilde komme og engagere hende, men der kom ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom der ikke Een. Rogmanden dandsede saa ganske alene, og det var ikke saa daarligt!

Da nu ingen af Blomsterne syntes at see Sophie, lod hun sig dumpe fra Skuffen lige ned paa Gulvet, saa det gav en stor Alarm; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hun ikke havde slaaet sig, og de vare alle saa nydelige imod hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde slet ikke slaaet sig, og alle Idas Blomster sagde Tak for den deilige Seng og holdt saa meget af hende, tog hende midt hen paa Gulvet hvor Maanen skinnede, dandsede med hende, og alle de andre Blomster gjorde en Kreds udenom; nu var Sophie fornøiet! og hun sagde, de maatte gjerne beholde hendes Seng, hun brød sig slet ikke om at ligge i Skuffen.

Men Blomsterne sagde: „Du skal have saa mange Tak, men vi kan ikke leve saa længe! imorgen ere vi ganske døde; men sig til den lille Ida, at hun skal begrave os ude i Haven, hvor Kanarifuglen ligger, saa voxe vi op igjen til Sommer og blive meget smukkere!“

„Nei, I maae ikke døe!“ sagde Sophie, og saa kyssede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren op, og en heel

Mængde deilige Blomster kom dandsende ind, Ida kunde slet ikke begribe, hvor de vare komne fra, det var bestemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. Allerforrest gik to deilige Roser, og de havde smaa Guldkroner paa, det var en Konge og en Dronning, saa kom de nydeligste Levkoier og Nelliker og de hilste til alle Sider. De havde Musik med, store Valmuer og Pioner blæste i Ærtebælge saa de vare ganske røde i Hovedet. De blaa Klokker og de smaa hvide Sommergjække klingede, ligesom de havde Bjelder paa. Det var en morsom Musik. Saa kom der saa mange andre Blomster, og de dandsede allesammen, de blaa Violer og de røde Bellis, Gaaseurterne og Lillieconvallerne. Og alle Blomsterne kyssede hinanden, det var nydeligt at see!

Tilsidst sagde Blomsterne hinanden god Nat, saa listede ogsaa den lille Ida sig hen i Sengen, hvor hun drømte om alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kom op, gik hun gesvindt hen til det lille Bord, for at see om Blomsterne vare der endnu, hun trak Gardinet til Side fra den lille Seng, ja, der laae de allesammen, men de vare ganske visne, meget mere end igaar. Sophie laae i Skuffen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget sovnig ud.

„Kan Du huske, hvad Du skulde sige til mig," sagde den lille Ida, men Sophie saae ganske dum ud og sagde ikke et eneste Ord.

„Du er slet ikke god," sagde Ida, „og de dandsede dog allesammen med Dig." Saa tog hun en lille Papirsæske, der var tegnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun op og lagde

de døde Blomster i den. „Det skal være Eders nydelige Liigkiste," sagde hun, „og naar siden de norske Fættere komme herhen, saa skal de være med at begrave Eder ude i Haven, at I til Sommer kan voxe op og blive endnu meget smukkere!"

De norske Fættere vare to raske Drenge, de hed Jonas og Adolph; deres Fader havde foræret dem to nye Flitsbuer, og disse havde de med at vise Ida. Hun fortalte dem om de stakkels Blomster, der vare døde, og saa fik de Lov at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa Skuldren, og den lille Ida bagefter med de døde Blomster i den nydelige Æske; ude i Haven blev gravet en lille Grav; Ida kyssede først Blomsterne, satte dem saa med Æsken ned i Jorden, og Adolph og Jonas skjød med Flitsbuer over Graven, for de havde ingen Geværer eller Kanoner.

Nabofamilierne.

Man skulde rigtignok troe, at der var noget paa Færde i Gadekjæret, men der var ikke noget paa Færde! Alle Anderne, ligesom de allerbedst laae paa Vandet, nogle stod paa Hovedet, for det kunne de, satte med Eet lige i Land; man kunde see i det vaade Leer Sporene af deres Fødder, og man kunde høre et langt Stykke borte at de skreg. Vandet kom ordentlig i Bevægelse, og nylig var det blank, som et Speilglas, man saae deri hvert Træ, hver Buskt tæt ved, og det gamle Bondehuus med Hullerne i Gavlen og Svalereden, men især det store Rosentræ fuldt af Blomster, der hang fra Muren næsten lige ud over Vandet, og deri stod det Hele, ligesom et Skilderi, men Altsammen paa Hovedet; og da

Vandet kom i Uro, saa løb det ene i det andet, hele Billedet var væk. To Andefjer, der faldt af Enderne, som fløi, vippede ordentlig op og ned, med Eet toge de Fart, ligesom om der var Vind, men der var ingen Vind, og saa laae de stille, og Vandet blev speilglat igjen, man saae tydeligt Gavlen med Svalereden, og Rosentræet saae man; hver Rose speilede sig, de vare saa deilige, men de vidste det ikke selv, for Ingen havde sagt dem det. Solen skinnede ind imellem de fine Blade, der var saa fyldte med Duft; og det var for hver Rose, ligesom for os, naar vi ere ret lykkalige henne i Tanker.

„Hvor det er deiligt at være til!“ sagde hver Rose, „det Eneste jeg veed at ønske, er at jeg kunde kysse Solen, fordi den er saa varm og klar. — Ja, Roserne dernede i Vandet vilde jeg ogsaa kysse! de ligne os ganske accurat; jeg vilde kysse de søde Fugleunger dernede i Reden; ja der er ogsaa nogle oven over os! de stikke Hovederne ud og pippe saa smaat; de have slet ingen Fjer, som deres Fader og Moder. Det er gode Naboer, vi have, baade dem oven over og neden under. O, hvor det er deiligt at være til!“

De smaa Unger oppe og nede, — ja de nede var kun Skin i Vandet, — vare Spurve, Fader og Moder vare Spurve; de havde taget den tomme Svalerede fra ifjor, i den laae de og vare hjemme.

„Er det Ællingebørn, som svømme der?“ Spurgte Spurveungerne, da de saae Andefjerene drive paa Vandet.

„Gjør fornuftige Spørgsmaal, naar I sporge,“ sagde Moderen; „Seer I ikke, at det er Fjer, levende Kjoletøi, som jeg

har det og I faae det, men vort er finere! Gid vi ellers havde dem heroppe i Reden, for de varme. Jeg gad vide, hvad det var, som forskrækkede Enderne! der maa have været noget i Vandet, for mig var det vist ikke! skjøndt jeg sagde rigtig nok noget stærkt „pip" til Jer! De tykhovede Roser burde vide det, men de veed ingen Ting, de see kun paa sig selv og lugte. Jeg er inderlig kjed af de Naboer!" —

„Hør de søde smaa Fugle deroppe!" sagde Roserne, „de begynde nu ogsaa paa at ville synge! — De kunne ikke, men det kommer nok! — Hvor det maa være en stor Fornøielse! Det er ganske morsomt at have saadanne lystige Naboer!" —

I Gallop kom i det samme to Heste, de skulde vandes; en Bondedreng sad paa den ene, og han havde taget alle sine Klæder af undtagen sin sorte Hat; den var saa stor og bred. Drengen sløitede ligesom om han var en lille Fugl, og red saa ud i det dybeste af Gadekjæret; og da han kom over mod Rosentræet, rev han en af Roserne af og stak op i Hatten, saa troede han at være rigtig pyntet, og red saa bort med den. De andre Roser saae efter deres Søster, og spurgte hinanden: „hvor reiste hun hen?" men det vidste Ingen.

„Jeg gad nok komme ud i Verden!" sagde den Ene til den Anden, „men her hjemme i vort eget Grønne er ogsaa deiligt! om Dagen er Solen saa varm og om Natten skinner Himlen endnu smukkere! det kan vi see igjennem de mange smaa Huller, der er paa den!"

Det var Stjernerne, som de troede vare Huller, for Roserne vidste det ikke bedre.

„Vi live op om Huset," sagde Spurvemoderen, „og Svaler reder bringe Lykke," sige Folk; „derfor ere de glade ved at have os! men de Naboer der, saadan en heel Rosenbusk op ad Muren, sætter Fugtighed; jeg tænker den kommer nok bort, saa kan der dog groe et Korn. Roser ere kun at see paa og at lugte til, eller i det høieste at stikke i Hatten. Hvert Aar, det veed jeg fra min Moder, saa falde de af, Bondekonen sylter dem med Salt, de faae et fransk Navn, som jeg ikke kan sige, og heller ikke bryder mig om; og saa lægges de paa Ilden, naar der skal lugte godt. See, det er deres Levnetsløb, de ere bare for Øine og Næse. Nu veed I det!"

Da det blev Aften og Myggene dandsede i den varme Luft, hvor Skyerne vare saa røde, kom Nattergalen og sang for Roserne: at det Skjønne var som Solskinnet i denne Verden, og at det Skjønne levede altid. Men Roserne troede, at Nattergalen sang om sig selv og det kunde man jo ogsaa tænke. Det faldt dem slet ikke ind, at det var dem, der skulde have Sangen, men glade vare de ved den og tænkte paa, om ikke alle de smaa Spurve-Unger ogsaa kunde blive til Nattergale.

„Jeg forstod meget godt hvad den Fugl sang!" sagde Spurveungerne, der var bare et Ord, jeg ikke forstod: Hvad er det Skjønne?"

„Det er Ingenting!" sagde Spurvemoderen, „det er bare saadanne et Udseende. Oppe paa Herregaarden, hvor Duerne har deres eget Huus, og hver Dag faae Ærter og Korn strøet i Gaarden, — jeg har spiist med dem og det skal I ogsaa

komme til! sig mig, hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige dig, hvem Du er! — der oppe paa Herregaarden har de to Fugle med grønne Halse og en Top paa Hovedet; Halen kan brede sig ud, som var den et stort Hjul, og den har alle Couleurer, saa at det gjør ondt i Øinene; Paafugle kaldes de, og de er det Skjønne; De skulde pilles lidt, da saae de ikke anderledes ud, end vi andre. Jeg havde hugget dem, dersom de ikke havde været saa store!"

„Jeg vil hugge dem!" sagde den mindste Spurveunge og han havde endnu ikke Fjer.

Inde i Bondehuset boede to unge Folk; de holdt saa meget af hinanden, de vare saa flittige og raske, der var saa nydeligt hos dem. Søndagmorgen gik den unge Kone ud tog en heel Haandfuld af de smukkeste Roser, satte dem i Vandglasset og stillede det midt paa Dragkisten.

„Nu kan jeg see, det er Søndag!" sagde Manden, kyssede sin søde, lille Kone, og de satte sig ned, læste en Psalme holdt hinanden i Hænderne, og Solen skinnede ind af Vinduerne paa de friske Roser og paa de unge Folk.

„Det er jeg kjed af at see paa!" sagde Graaspurve-Moderen, som fra Reden kiggede lige ind i Stuen; og saa fløi hun.

Det samme gjorde hun næste Søndag, thi hver Søndag kom der friske Roser i Glasset og altid blomstrede Rosenhækken lige smukt; Spurve-Ungerne, der nu havde faaet Fjer, vilde gjerne flyve med, men Moderen sagde: „I blive!" og saa blev de. — Hun fløi, men hvordan hun nu fløi eller ikke, med eet hang hun fast i en Fuglesnare af Hestehaar, som

nogle Drenge havde bundet paa en Green. Hestehaarene trak sig fast om Benet, o saa fast, som om det skulde skjæres over; det var en Pine, det var en Skræk; Drengene sprang lige til og greb Fuglen, og de greb saa gruelig haardt. „Det er ikke andet, end en Spurv!" sagde de, men de lode den dog ikke flyve igjen, de gik hjem med den og hver Gang den skreg, slog de den paa Næbet.

Inde i Bondegaarden stod der en gammel Karl, der forstod at lave Sæbe til Skjægget og til Hænderne, Sæbe i Kugler og Sæbe i Stykker. Det var saadan en omvandrende lystig gammel En, og da han saae Graaspurven, som Drengene kom med, og som de sagde at de slet ikke brød sig om, sagde han: „skal vi gjøre den skjøn" og det gjos i Spurvemoderen, da han sagde det. Og op af sin Kasse, hvori der laae de deiligste Couleurer, tog han en heel Mængde skinnende Bogguld, og Drengene maatte løbe ind at skaffe et Æg, og af det tog han Hviden og den smurte han hele Fuglen over med, og klinede saa Bogguldet paa, saa var Spurvemoderen forgyldt; men hun tænkte ikke paa den Stads, hun rystede over alle Lemmer. Og Sæbemanden tog en rød Lap, han rev den af Foret i sin gamle Trøie, klippede Lappen til en takket Hanekam, og klistrede den paa Hovedet af Fuglen.

„Nu skal I see Guldfuglen flyve!" sagde han og slap Graaspurven, der i den gruligste Forfærdelse fløi afsted i det klare Solskin. Nei, hvor den skinnede! alle Graaspurve, selv en stor Krage, og det ingen Aars Unge, bleve ganske forskræk-

kede for det Syn, men de fløi dog bag efter, for de vilde vide hvad det var for en fremmed Fugl.

„Hvorfra! hvorfra!“ skreg Kragen.

„Tov lidt! tov lidt!“ sagde Spurvene. Men den vilde ikke tove lidt; i Angest og Forfærdelse fløi hun hjemad; hun var nærved at synke til Jorden og altid kom der flere Fugle til, smaa og store; nogle fløi lige tæt ind paa den for at hugge los. „See'ken en! see'ken en!“ skreg de Allesammen!

„See'ken en! see'ken en!“ skreg Ungerne, da hun kom henimod Reden. „Det er bestemt en Paafugle-Unge! der er alle Couleurer, som skjære i Dinene, som Moer sagde: pip! det er det Skjønne!“ Og saa huggede de med deres smaa Næb, saa at det ikke blev muligt for hende at slippe ind, og hun var saaledes af Forfærdelse, at hun ikke længer kunde sige pip, end sige: jeg er Eders Moder. De andre Fugle huggede den nu alle, saa hver Fjer gik af, og blodig sank Spurvemoderen ned i Rosenhækken.

„Det stakkels Dyr!“ sagde Roserne. „Kom vi skulle skjule Dig! Held dit lille Hoved op til os!“

Spurvemoderen bredte endnu engang Vingerne ud, knugede dem saa fast til sig igjen og var død hos Nabofamilien, de friske, smukke Roser.

„Pip!“ sagde Spurveungerne i Reden, „Hvor Mutter bliver af, det kan jeg ikke begribe! Det skulde dog ikke være et Fif af hende, at vi nu maae skotte os selv. Huset har hun ladet os beholde til Arvepart! men hvem af os skal have det alene, naar vi faae Familie.“

„Ja, jeg kan ikke have Jer Andre her, naar jeg udvider mig med Kone og Børn!“ ſagde den mindſte.

„Jeg faaer nok flere Koner og Børn end Du!“ ſagde den anden.

„Men jeg er ældſt!“ ſagde en tredie. Alleſammen kom de op at ſkjændes, de ſloge med Vingerne, huggede med Næbet, og bums, ſaa blev den ene efter den anden puffet ud af Reden. Der laae de, og vrede vare de; Hovedet hældte de heelt om paa den ene Side og ſaa plirrede det Øie, ſom vendte op; det var nu deres Maade at mule paa.

Lidt kunde de flyve, og ſaa øvede de ſig noget mere, og bleve tilſidſt enige om, at for at kunne kjende hinanden igjen naar de mødtes i Verden, vilde de ſige: pip! og ſkrabe tre Gange med det venſtre Been.

Den Unge, ſom blev tilbage i Reden, gjorde ſig ſaa bred den kunde, den var jo nu Huuseier, men længe varede det ikke. — Om Natten ſkinnede den røde Ild gjennem Ruderne, Flammerne ſloge frem under Taget, det tørre Straa gik op i Lue, hele Huſet brændte, og Spurveungen med, derimod kom de unge Folk lykkelig bort.

Da Solen næſte Morgen var oppe og Alt ſyntes ſaa forfriſket ſom efter en mild Natteſøvn, ſtod der af Bondehuſet ikke andet tilbage, end nogle ſorte, forkullede Bjælker, der hældede ſig op til Skorſtenen, ſom var ſin egen Herre; det rog ſtærkt fra Grunden, men foran den ſtod friſk og blomſtrende det hele Roſentræ, der ſpeilede hver Green og hver Blomſt i det ſtille Vand.

„Nei hvor deiligt de Roser staae der foran det nedbrændte Huus!" raabte en Mand, som kom forbi, „Det er det yndigste lille Billede! det maa jeg have!" og Manden tog op af Lommen en lille Bog med hvide Blade, og han tog sin Blyant, for han var en Maler, og tegnede saa det rygende Gruus, de forkullede Bjælker op til den hældende Skorsteen, for den hældede meer og meer, men allerforrest stod den store, blomstrende Rosenhæk, den var rigtignok deilig, og var jo ogsaa ene Skyld i at det Hele blev tegnet.

Op ad Dagen kom forbi to af Graaspurvene, som vare fødte her. „Hvor er Huset?" Sagde de, „hvor er Reden? — Pip, Alting er brændt op og vor stærke Broder er brændt med! det fik han fordi han beholdt Reden. — Roserne ere slupne godt fra det! de staae endnu med røde Kinder. De sørge da ikke for Naboens Ulykke. Ja jeg taler ikke til dem, og grimt er her, det er min Mening!" Saa fløi de.

Ud paa Efteraaret var det en deilig Solskinsdag, man kunde ordenlig troe, man var midt i Sommeren. Der var saa tørt og reent i Gaarden foran den store Trappe hos Herremandens, og der gik Duerne, baade sorte og hvide og violette, de glindsede i Solskinnet og de gamle Duemødre brusede sig op og sagde til Ungerne, „staa i Gruppe! staa i Gruppe!" — for saa tog de sig bedre ud.

„Hvad er det smaa Graa, der løber mellem os?" spurgte en gammel Due, som havde Rødt og Grønt igjennem Øinene. „Smaa Graa! smaa Graa!" sagde hun.

„Det er Spurve! skikkelige Dyr! vi have altid havt Ord

for at være fromme, og saa faae vi lade dem pille op! — De tale ikke med og skrabe saa net med Benet!"

Ja de skrabede, tre Gange skrabede de med det venstre Been, men de sagde ogsaa Pip og saa kjendte de hverandre, det var tre Spurve fra det afbrændte Huus. —

„Her er overmaade godt at æde!" sagde Spurvene.

Og Duerne gik rundt om hverandre, brystede sig og havde indvendig Mening.

„Seer du Brystetuen!" sagde den ene om den anden, „og seer du hende, hvor hun sluger Ærter? Hun faaer for mange! hun faaer de bedste! kurr kurr! seer du hvor hun bliver skaldet i Kammen! seer du det søde, det arrige Dyr! knurre, knurre!" og saa skinnede paa dem Allesammen Øinene røde af Arrighed. „Staa i Gruppe, staae i Gruppe! Smaa Graa! smaa Graa! Knurre, knurre, kurre!" gik det i et Væk og saaledes gaaer det endnu om tusinde Aar.

Graaspurvene spiste godt, og de hørte godt, ja de stillede sig endogsaa op, men det klædte ikke; mætte vare de; saa gik de fra Duerne og sagde indbyrdes deres Mening om dem, hoppede saa ind under Havestakittet, og da Døren der til Havestuen stod aaben, hoppede den ene op paa Dørtrinet, han var overmæt og derfor modig: „pip!" sagde han, „det tør jeg!" — „pip!" sagde den anden, „det tør jeg ogsaa og lidt til!" og saa hoppede han ind i Stuen. Der var ingen Folk derinde, det saae den tredie nok, og saa fløi han endnu længer op i Stuen og sagde: „heelt ind, eller slet ikke! det er ellers

en loierlig Menneske-Rede den! og hvad her er stillet op! nei hvad er det!"

Lige foran Spurvene blomstrede jo Roserne, de speilede sig der i Vandet, og de fulde Bjælker laae op til den faldefærdige Skorsteen! — Nei, hvad var dog dette! hvor kom det ind i Herregaards-Stuen?

Og Alle tre Spurve vilde flyve hen over Roser og Skorsteen, men det var en flad Væg, de floi imod; det Hele var et Maleri, et stort, prægtigt Stykke, som Maleren havde gjort efter sin lille Tegning.

„Pip!" sagde Spurvene, „det er Ingenting! det seer bare ud! Pip! det er det Skjønne! Kan Du begribe det, for jeg kan ikke!" og saa floi de, for der kom Mennesker i Stuen.

Nu gik der baade Aar og Dag, Duerne havde mange Gange kurret, for ikke at sige knurret, de arrige Dyr! Graaspurvene havde frosset om Vinteren og levet høit om Sommeren; de vare allesammen forlovede eller gifte, eller hvad man nu vil kalde det. Unger havde de, og Enhvers Unge var, naturligviis, den kjønneste og den klogeste; en floi her og en floi der, og mødtes de, saa kjendtes de paa „pip!" og tre Skrab med det venstre Been. Den ældste af dem, det var nu saadan en gammel En, hun havde ingen Rede og hun havde ingen Unger; hun vilde saa gjerne en Gang til en stor By og saa floi hun til Kjøbenhavn. —

Der laae et stort Huus med mange Couleurer; det laae lige ved Slottet og Canalen, hvor der vare Skibe med Æbler og Potter. Vinduerne vare bredere for neden end for oven, og

kiggede Spurvene derind, saa var hver Stue, syntes dem, ligesom om de saae ned i en Tulipan, alle mulige Couleurer og Snirkler, og midt i Tulipanen stode hvide Mennesker; de vare af Marmor, nogle vare ogsaa af Gips, men det kommer ud paa Eet for Spurve-Øine. Oven paa Huset stod en Metalvogn med Metalheste for, og Seirens Gudinde, ogsaa af Metal, kjørte dem. Det var Thorvaldsens Musæum.

„Hvor det skinner! hvor det skinner!" sagde Spurvefrøkenen, „det er nok det Skjønne! pip! her er det dog større end en Paafugl!" hun huskede endnu paa fra Lille af, hvad der var det største Skjønne, Moderen kjendte. Og hun fløi lige ned i Gaarden; der var ogsaa prægtigt, der var malet Palmer og Grene op ad Væggene, og midt i Gaarden stod en blomstrende stor Rosenbusk; den hældede sine friske Grene med de mange Roser hen over en Grav; og hun fløi derhen, for der gik flere Spurve, „pip!" og tre Skrab med det venstre Been; den Hilsen havde hun mange Gange gjort i Aar og Dag, og ingen havde forstaaet den, for de, som ere skildte ad, de træffes ikke hver Dag; den Hilsen var blevet til Vane, men idag var der to gamle Spurve og en Unge, der sagde „pip!" og skrabede med det venstre Been.

„Jh see god Dag, god Dag!" det var tre Gamle fra Spurvereden og saa en lille en af Familien. „Skal vi træffes her!" sagde de. „Det er et fornemt Sted, men her er ikke meget at æde. Det er det Skjønne! pip!"

Og der kom mange Folk fra Sidekamrene, hvor de prægtige Marmorskikkelser stod, og de gik hen til Graven, der

gjemte den store Mester, som havde formet Marmorstotterne, og Alle som kom, stode med lysende Ansigter om Thorvaldsens Grav, og Enkelte opsamlede de affaldne Rosenblade og gjemte disse. Der vare Folk langveis fra; de kom fra det store England, fra Tydskland og Frankerige; den skjønneste Dame tog en af Roserne, og lagde den ved sit Bryst. Da troede Spurvene at Roserne regjerede her, at det hele Huus var bygget for deres Skyld, og det syntes de var rigtignok lidt for meget, men da Menneskene allesammen gjorde af Roserne, saa vilde de ikke staae tilbage. „Pip!" sagde de, feiede Gulvet med deres Hale, og saae med det ene Die paa Roserne; længe saae de ikke, før de vare visse paa at det var de gamle Naboer; og det var det ogsaa. Maleren, som havde tegnet Rosenbusken ved det nedbrændte Huus, havde siden ud paa Aaret faaet Lov til at grave den op, og da givet Bygmesteren den, thi ingen Roser var deiligere; og han havde sat den paa Thorvaldsens Grav, hvor den, som Billedet paa det Skjønne, blomstrede og gav sine røde, duftende Blade at bæres som Erindring til fjerne Lande.

„Har I faaet Ansættelse herinde i Byen?" spurgte Spurvene. Og Roserne nikkede; de kjendte de graae Naboer og bleve saa glade ved at see dem.

„Hvor det er velsignet at leve og blomstre, at see gamle Venner og hver Dag milde Ansigter! Her er ligesom om det hver Dag var en stor Helligdag!"

„Pip!" sagde Spurvene, „jo det er de gamle Naboer! deres Herkomst fra Gadekjæret huske vi! pip! hvor de ere

komme til Ære! Somme komme da ogsaa sovende til det. Og hvad Nart der er ved saadan en rød Klat, veed jeg ikke! — Og der sidder da et visent Blad, for det kan jeg see!"

Og saa nippede de i det, saa at Bladet faldt af, og friskere og grønnere stod Træet, og Roserne duftede i Solskinnet paa Thorvaldsens Grav, til hvis udødelige Navn deres Skjønhed sluttede sig.

Klokken.

Om Aftenen i de snevre Gader i den store By, naar Solen gik ned og Skyerne skinnede som Guld oppe mellem Skorstenene, hørte tidt snart den Ene snart den Anden en underlig Lyd, ligesom Klangen af en Kirkeklokke, men det var kun et Øieblik den hørtes, for der var saadan en Rumlen med Vogne og saadan en Raaben og det forstyrrer. „Nu ringer Aftenklokken!“ sagde man, „Nu gaaer Solen ned!“

De, som gik udenfor Byen, hvor Husene laae længer fra hinanden med Haver og smaa Marker, saae Aftenhimmelen endnu prægtigere og hørte langt stærkere Klangen af Klokken,

det var som kom Lyden fra en Kirke dybt inde i den stille, duftende Skov; og Folk saae derhen, og bleve ganske høitidelige. —

Nu gik mange Tider, den Ene sagde til den Anden: „Mon der er en Kirke derude i Skoven? Den Klokke har dog en underlig, deilig Klang, skulle vi ikke tage derud og see lidt nærmere paa den". Og de rige Folk de kjørte og de fattige de gik, men Veien blev dem saa underlig lang, og da de kom til en heel Deel Piletræer, der voxte ved Udkanten af Skoven, saa satte de sig der og saae op i de lange Grene og troede, at de vare rigtigt i det Grønne; Conditoren inde fra Byen kom derud og slog sit Telt op, og saa kom der nok en Conditor og han hang en Klokke op ligeover sit Telt, og det en Klokke, som var tjæret for at kunne taale Regnen, og Knebelen manglede. Naar saa Folk toge hjem igjen, sagde de at det havde været saa romantisk, og det betyder Noget ganske udenfor Theevand. Tre Personer forsikkrede, at de vare trængte ind i Skoven lige til hvor den endte, og de havde altid hørt den underlige Klokkeklang, men det var der for dem ligesom den kom inde fra Byen; den ene skrev en heel Vise derom og sagde, at Klokken klang som en Moders Stemme til et kjært klogt Barn, ingen Melodi var deiligere end Klokkens Klang.

Landets Keiser blev ogsaa opmærksom derpaa og lovede, at den som ret kunde opdage hvorfra Lyden kom, skulde faae Titel af „Verdens Klokker" og det selv om det ikke var en Klokke.

Nu gik da mange til Skoven for det gode Levebrods

Skyld, men der var kun Een, som kom hjem med en Slags Forklaring, Ingen havde været dybt nok inde, og han da ikke heller, men han sagde dog at Klokke-Lyden kom fra en meget stor Ugle i et hult Træ, det var saadan en Viisdoms-Ugle, som idelig slog sit Hoved mod Træet, men om Lyden kom fra dens Hoved eller fra den hule Stamme, det kunde han ikke endnu med Bestemthed sige, og saa blev han ansat som Verdens Klokker og skrev hvert Aar en lille Afhandling om Uglen; men ligemeget vidste man.

Nu var det just en Confirmations-Dag, Præsten havde talt saa smukt og inderligt; Confirmanderne havde været saa bevægede, det var en vigtig Dag for dem, de bleve fra Børn med eet til voxne Mennesker, Barnesjælen skulde nu ligesom flyve over i en forstandigere Person. Det var det deiligste Solskin, Confirmanderne gik ud af Byen, og fra Skoven klang forunderlig stærkt den store ubekjendte Klokke. De fik lige strax saadan en Lyst til at komme der, og det Alle paa tre nær, den ene af dem skulde hjem og prove sin Balkjole, for det var just den Kjole og det Bal, der var Skyld i, at hun var blevet confirmeret denne Gang, for ellers var hun ikke kommet med; den anden var en fattig Dreng, som havde laant sin Confirmations Kjole og Støvlerne hos Vertens Søn og dem maatte han levere af paa bestemt Klokkeslæt; den tredie sagde, at han aldrig gik noget fremmed Sted, uden hans Forældre vare med, og at han altid havde været et artigt Barn og det vilde han blive, selv som Confirmand, og det skal man ikke gjøre Nar af! — men det gjorde de.

Tre af dem gik altsaa ikke med; de Andre travede afsted; Solen skinnede og Fuglene sang og Confirmanderne sang med og holdt hverandre i Hænderne, for de havde jo ikke faaet Embeder endnu og vare alle Confirmander for vor Herre.

Men snart blev to af de mindste trætte og saa vendte de to om til Byen igjen; to Smaapiger satte sig og bandt Krandse, de kom heller ikke med, og da de Andre naaede Piletræerne, hvor Conditoren boede, saa sagde de: „see saa, nu ere vi herude; Klokken er jo egentlig ikke til, den er bare saadant noget man bilder sig ind!"

Da lød i det samme dybt i Skoven Klokken saa sødt og høitideligt, at fire, fem bestemte sig til dog at gaae noget længere ind i Skoven. Den var saa tæt, saa løvfuld, det var ordentligt besværligt at komme frem, Skovmærker og Anemoner voxte næsten altfor høit, blomstrende Convolvoli og Brombær-Ranker hang i lange Guirlander fra Træ til Træ, hvor Nattergalen sang og Solstraalerne legede; o det var saa velsignet, men det var ingen Vei at gaae for Pigerne, de vilde faaet Klæderne revet i itu. Der laae store Klippeblokke begroede med Mos af alle Farver, det friske Kildevand piblede frem og underligt sagde det ligesom „kluk, kluk!"

„Det skulde dog ikke være Klokken"! sagde een af Confirmanderne, og lagde sig ned og hørte efter. „Det maa man rigtigt studere"! og saa blev han og lod de Andre gaae.

De kom til et Huus af Bark og Grene, et stort Træ med vilde Æbler hældede sig hen over det, som vilde det ryste hele sin Velsignelse ud over Taget, der blomstrede med Roser; de

lange Grene laae lige hen om Gavlen, og paa den hang en lille Klokke. Skulde det være den, man havde hørt. Ja, derom vare de Alle enige, paa Een nær, han sagde, at den Klokke var for lille og fiin til at kunne høres saa langt borte, som de havde hørt den, og at det var ganske andre Toner, som saaledes rørte et Menneske-Hjerte; han som talte var en Kongeson, og saa sagde de Andre „saadan Een vilde nu altid være klogere."

Saa lod de ham gaae alene, og altsom han gik blev hans Bryst mere og mere opfyldt af Skov-Ensomheden; men endnu hørte han den lille Klokke, som de Andre vare saa fornøiede med, og imellem, naar Vinden bar fra Conditoren, kunde han ogsaa høre, hvorledes der blev sjunget til Theevand; men de dybe Klokkeslag lod dog stærkere, det var snart ligesom et Orgel spillede dertil, Lyden kom fra Venstre, fra den Side, paa hvilken Hjertet sidder.

Nu raslede det i Busken og der stod en lille Dreng foran Kongesønnen, en Dreng i Træskoe og med en Trøie saa kort, at man ret kunde see hvor lange Haandled han havde. De kjendte begge hinanden, Drengen var just den af Confirmanderne, som ikke kunde komme med, fordi han skulde hjem og levere Trøie og Støvler af til Vertens Søn; det havde han gjort og var nu i Træskoe og de fattige Klæder gaaet afsted alene, thi Klokken klang saa stærkt, saa dybt, han maatte derud.

„Saa kunne vi jo gaae sammen"! sagde Kongesønnen. Men den fattige Confirmand med Træskoene var ganske undseelig, han trak paa de korte Trøie-Ærmer og sagde: han var

bange for, at han ikke kunde gaae saa rask med, desuden meente han, at Klokken maatte søges til Høire, thi den Plads havde jo alt Stort og Herligt.

„Ja, saa mødes vi slet ikke"! sagde Kongesønnen og nikkede til den fattige Dreng, der gik ind i den mørkeste, meest tætte Deel af Skoven, hvor Tornene reve hans fattige Klæder itu og Ansigt, Hænder og Fødder til Blods. Kongesønnen fik ogsaa nogle gode Rifter, men Solen skinnede dog paa hans Vei, og det er ham vi nu følge med, for en rask Knøs var han.

„Klokken vil og maa jeg finde"! sagde han, „om jeg saa skal gaae til Verdens Ende"!

De ækle Abekatte sad oppe i Træerne og grinte med alle deres Tænder. „Skal vi dænge ham"! sagde de; „skal vi dænge ham; han er en Kongeson"!

Men han gik ufortrøden dybere og dybere ind i Skoven hvor der voxte de forunderligste Blomster, der stod hvide Stjerne-Lilier med blodrøde Støvtraade, himmelblaae Tulipaner, som gnistrede i Vinden, og Æbletræer, hvor Æblerne ganske og aldeles saae ud som store skinnende Sæbebobler, tænk bare hvor de Træer maatte straale i Solskinnet. Rundt om de deiligste grønne Enge, hvor Hjort og Hind legede i Græsset, voxte prægtige Ege og Bøge, og var eet af Træerne revnet i Barken, saa voxte her Græs og lange Ranker i Revnen; der var ogsaa store Skovstrækninger med stille Indsøer, hvori hvide Svaner svømmede og sløge med Vingerne. Kongesønnen stod tidt stille og lyttede, ofte troede han, at det var fra een af disse dybe Søer Klokken klang op til ham, men

saa mærkede han dog nok, at det var ikke derfra, men endnu dybere inde i Skoven at Klokken klang.

Nu gik Solen ned, Luften skinnede rød, som Ild, der blev saa stille, saa stille i Skoven, og han sank paa sine Knæe, sang sin Aftenpsalme og sagde: „Aldrig finder jeg hvad jeg søger! nu gaaer Solen ned, nu kommer Natten, den mørke Nat; dog eengang kan jeg maaskee endnu see den runde, røde Sol, før den ganske synker bag Jorden; jeg vil stige op paa Klipperne der, de reise sig i Høide med de største Træer"!

Og han greb i Ranker og Rødder, klattrede op af de vaade Stene, hvor Vandslangerne snoede sig, hvor Skrubtudsen ligesom gjøede af ham; — men op kom han før Solen endnu ganske var nede, seet fra denne Høide; o, hvilken Pragt! Havet, det store herlige Hav, der vældede sine lange Bølger mod Kysten, strakte sig ud foran ham, og Solen stod som et stort skinnende Alter derude, hvor Hav og Himmel mødtes, alt smeltede sammen i glødende Farver, Skoven sang og Havet sang og hans Hjerte sang med; den hele Natur var en stor hellig Kirke, hvori Træer og svævende Skyer vare Pillerne, Blomster og Græs det vævede Fløiels Klæde og Himlen selv den store Kuppel: deroppe slukkedes de røde Farver, idet Solen forsvandt, men Millioner Stjerner tændtes, Millioner Diamant-Lamper skinnede da, og Kongesønnen bredte sine Arme ud mod Himlen, mod Havet og Skoven, — og i det samme, fra den høire Sidegang, kom med de korte Ærmer og med Træskoe den fattige Confirmand; han var kommen der ligesaa tidlig, kommet der ad sin Vei, og de løb hinanden imøde og holdt

hinanden i Hænderne i Naturens og Poesiens store Kirke, og over dem klang den usynlige hellige Klokke, salige Aander svævede i Dands om den til et jublende Halleluja!

Stoppenaalen.

Der var engang en Stoppenaal, der var saa fiin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

„Seer nu bare til, hvad I holde paa!“ sagde Stoppenaalen til Fingrene, der toge den frem. „Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg istand til aldrig at findes igjen, saa fiin er jeg!“

„Der er Maade med!“ sagde Fingrene og saa klemte de hende om Livet.

„Seer I, jeg kommer med Suite!“ sagde Stoppenaalen, og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Kokkepigens Tøffel, hvor Overlæderet var revnet og nu skulde det syes sammen.

„Det er nedrigt Arbeide!“ sagde Stoppenaalen. „Jeg gaaer aldrig igjennem, jeg knækker! jeg knækker!“ — og saa knak hun. „Sagde jeg det ikke nok!“ sagde Stoppenaalen, „jeg er for fiin!“

Nu duer hun ikke til Noget, meente Fingrene, men de maatte dog holde fast. Kokkepigen dryppede Lak paa hende, og stak hende saa foran i sit Torklæde.

„See, nu er jeg en Brystnaal!“ sagde Stoppenaalen; „jeg vidste nok, at jeg kom til Ære; naar man er noget, bliver man altid til noget!“ og saa lo hun indvendig, for man kan aldrig see udvendig paa en Stoppenaal, at den leer; der sad hun nu saa stolt, som om hun kjørte i Karreet og saae til alle Sider.

„Maa jeg have den Ære at spørge om De er af Guld,“ spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. „De har et deiligt Udseende og deres eget Hoved, men lille er det! De maa see til at det voxer ud, thi man kan ikke alle lakkes paa Enden!“ og saa reiste Stoppenaalen sig saa stolt i Veiret, at hun gik af Torklædet og i Vasken, just som Kokkepigen skyllede ud.

„Nu gaae vi paa Reise!“ sagde Stoppenaalen, „bare jeg ikke bliver borte!“ men det blev hun.

„Jeg er for fiin for denne Verden!“ sagde hun da hun sad i Rendestenen. „Jeg har min gode Bevidsthed og det er altid en lille Fornøielse!“ og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humeur.

Og der seilede Alleslags hen over den, Pinde, Straae, Stumper af Aviser. „See, hvor de seile!“ sagde Stoppenaalen. „De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker! jeg sidder her. See, der gaaer nu en Pind, den tænker paa ingen Ting i Verden uden paa „Pind“ og det er den selv, der flyder et Straa, see hvor det svaier, see hvor det dreier; tænk ikke saa meget paa dig selv, du kunde støde dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staaer i den og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er og det bliver jeg!“

En Dag var der noget, der skinnede saa deiligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det var et Flaskeskaar, og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det og gav sig tilkjende som Brystnaal! „De er nok en Diamant?“ — „Ja, jeg er saadant noget!“ og saa troede den ene om den anden, at de vare rigtig kostbare og saa talte de om hvor hovmodig Verden var.

„Ja, jeg har boet i en Æske hos en Jomfru,“ sagde Stoppenaalen, „og den Jomfru var Kokkepige; hun havde

paa hver Haand fem Fingre, men noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kjendt, og saa var de kun til for at holde mig, tage mig af Æske og lægge mig i Æske!"

„Var der Glands ved dem?" spurgte Flaskeskaaret.

„Glands!" sagde Stoppenaalen, „nei, der var Hovmod! de vare fem Brødre, alle fødte „Fingre," de holdt sig ranke op til hverandre, skjønt af forskjellig Længde; den yderste af dem: Tommeltot, var kort og tyk, han gik udenfor Geledet, og saa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde: at blev han hugget af et Menneske, saa var hele det Menneske spoleret for Krigstjeneste. Slikpot kom i Sodt og Suurt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Langemand saae de andre over Hovedet; Guldbrand gik med Guldring om Maven og lille Peer Spillemand bestilte ikke noget og deraf var han stolt. Pral var det og Pral blev det, og saa gik jeg i Vasken!"

„Og nu sidde vi og glindse!" sagde Glasskaaret. I det samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasskaaret med sig.

„See nu blev det forfremmet!" sagde Stoppenaalen, „jeg bliver siddende, jeg er for fiin, men det er min Stolthed og den er agtværdig!" og saa sad den rank og havde mange Tanker.

„Jeg skulde næsten troe, at jeg er født af en Solstraale,

saa fiin er jeg! synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig under Vandet. Ak, jeg er saa fiin, at min Moder ikke kan finde mig, havde jeg mit gamle Øie, som knak, saa troer jeg at jeg kunde græde! — skjøndt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fiint!"

En Dag laae der nogle Gadedrenge og ragede i Rendestenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøielse.

„Av!" sagde den Ene, han stak sig paa Stoppenaalen. „Det er ogsaa en Fyr!"

„Jeg er ingen Fyr, jeg er en Froken!" sagde Stoppenaalen, men ingen hørte det; Lakket var gaaet af den og sort var den blevet, men sort gjør tyndere, og saa troede den at den var endnu finere, end før.

„Der kommer en Æggeskal seilende!" sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

„Hvide Vægge og selv sort!" sagde Stoppenaalen, „det klæder! saa kan man dog see mig! — bare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!" — men den blev ikke søsyg og den knak sig ikke.

„Det er godt mod Søsyge at have Staalmave og saa altid huske paa, at man er lidt mere end et Menneske! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desmere kan man holde ud."

Krask!" sagde Æggeskallen, der gik et Vognmandslæs over den. „Hu, hvor det klemmer!" sagde Stoppenaalen, „nu bliver

jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!" men den knak ikke, skjøndt der gik et Vognmandslæs over, den laae paa langs — og der kan den blive liggende!

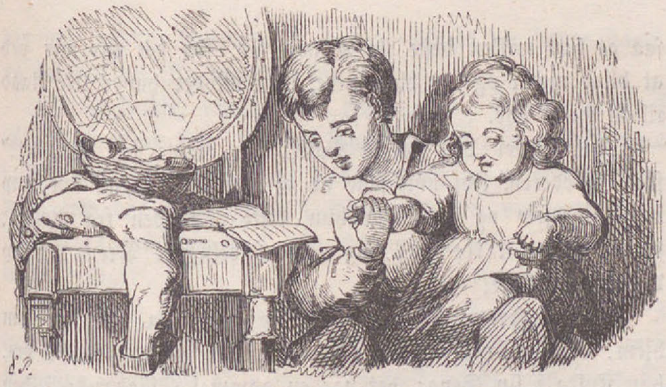

Lille Tuk.

Ja, det var den lille Tuk, han hed egentlig ikke Tuk, men dengang han ikke kunde tale rigtig endnu, kaldte han sig selv Tuk; det skulde betyde Carl, og det er godt man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre, end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lexie, men de to Ting vil ikke gaae paa eengang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Skjødet og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid skottede Øinene til Geographi-Bogen, der laae aaben for ham; han skulde til imorgen kunne udenad alle Byerne i Sjællands Stift og vide om dem Alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Tuk lob til Vinduet og læste

saa at han næsten læste sig Øinene ud, for det var nær ved at blive mørkt og det blev mere, men Moder havde ikke Raad til at kjøbe Lys.

„Der gaaer den gamle Vaskerkone omme fra Strædet!" sagde Moderen, idet hun saae ud af Vinduet. „Hun kan knap bære sig selv og saa maa hun bære Spanden fra Posten; spring du ud, lille Tuk, og vær en velsignet Dreng! hjælp den gamle Kone!"

Og Tuk sprang ligestrax og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at snakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laa han og der tænkte han paa sin Geographi-Lexie: Sjællands Stift og Alt hvad Læreren havde fortalt. Der skulde rigtignok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geographi-Bogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjælpe betydeligt til at huske sin Lexie, men det er ikke til at stole paa.

Der laae han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med eet, som om Nogen kyssede ham paa Øine og Mund, han sov og sov dog ikke; det var ligesom om han saae den gamle Vaskerkones milde Øine see paa ham, og hun sagde: „det vilde være en stor Synd, om du ikke skulde kunne din Lexie! du hjalp mig, nu skal jeg hjælpe dig, og vor Herre vil altid gjøre det!"

Og lige med eet saa kriblede og krablede Bogen under Hovedet paa lille Tuk:

„Kykeliky! put! put!" det var en Høne, der kom og det fra Kjøgeby. „Jeg er een af Kjøgehøns!" og saa sagde

den hvor mange Indvaanere, og om Slaget der havde staaet, og det var nu ikke noget at tale om.

„Krible krable, bums!“ der dumpede en; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Poppegøien fra Fugleskydningen i Præsto. Den sagde, at der var ligesaa mange Indvaanere, som den havde Som i Livet; og den var noget stolt: „Thorvaldsen har bøet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger deiligt!“

Men lille Tuk laae ikke, han var med eet til Hest. I Gallop, i Gallop gik det. En prægtigklædt Ridder med skinnende Hjelmbusk og vaiende Fjerbusk havde ham foran sig paa Hesten og de red, igjennem Skoven til den gamle By, Vordingborg, og den var en stor, en levende By; høie Taarne kneisede paa Kongeborgen, og Lysene skinnede langt ud igjennem Vinduerne; derinde var Sang og Dands; Kong Valdemar og stadselige unge Hoffrøkener gik i Dandsen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens Slot, det ene Taarn efter det andet, tilsidst stod kun eet eneste paa Banken, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres Bøger under Armen og sagde „2000 Indvaanere“, men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Og lille Tuk laae i sin Seng, han syntes at han drømte og at han ikke drømte; men Nogen var der tæt ved ham:

„Lille Tuk! lille Tuk!“ blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Cadet, men det var ikke en Cadet. „Jeg skal hilse saa meget flittig fra Corsøer, den er en By, som er i Opkomst! den er en levende

By, den har Dampskib og Postvogn; engang skulde den altid kaldes ækel, men det var gammel Mening. „„Jeg ligger ved Havet,““ siger Corsoer, „„jeg har Landevei og jeg har Lystskov, og jeg har født en Digter, som var morsom, og det ere de ikke alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa deilig, lige ved Porten, der blomstre de yndigste Roser!““

„Lille Tuk saae dem, det blev Rødt og Grønt for hans Øine, men da der kom Ro i Couleurerne, var det en heel skovgroet Skrænt tæt ved den klare Fjord; og oven over laa en prægtig gammel Kirke med to høie, spidse Kirketaarne: fra Skrænten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det pladskede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Hroar ved Kilderne; det var ved Roeskilde By, som man kalder den nu. Og hen over Skrænten, ind i den gamle Kirke, gik alle Danmarks Konger og Dronninger Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Orglet spillede og Kilderne rislede. Den lille Tuk saae Alt, hørte Alt. „Glem ikke Stænderne!“ sagde Kong Hroar.

Lige med eet var Alting borte igjen; ja, hvor blev det af? det var ligesom man vender et Blad i en Bog. Og nu stod der en gammel Kone, det var en Lugekone, hun kom fra Sorø, hvor der voxer Græs paa Torvet. Hun havde sit graa Lærreds Forklæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var saa vaadt, det maatte have regnet: „ja, det har det!“ sagde hun og saa kunde hun noget Morsomt af Holbergs Come-

E. Kretzschmar

dier og hun vidste om Valdemar og Absalon; men lige med eet, saa krob hun sammen, rokkede med Hovedet, det var ligesom om hun vilde springe: „koax!“ sagde hun, „det er vaadt, det er vaadt, det er gravstille godt — i Soro!“ hun var lige med eet en Frø, „koax!“ og saa var hun den gamle Kone igjen. „Man maa klæde sig efter Veiret!“ sagde hun. Det er vaadt, det er vaadt! min By er ligesom en Flaske; man kommer ind ved Proppen, og der maa man ud igjen! jeg har havt Maller og nu har jeg friske rødmosede Drenge paa Bunden af Flasken; der lære de Viisdom: Græsk! Græsk! koax!“ det klang ligesom naar Frøerne synge, eller man gaaer i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa eens, saa kjedelig, saa kjedelig, at lille Tuk faldt i en ordentlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaae Øine og det gule krollede Haar var med eet en voxen, deilig Pige, og uden at have Vinger paa kunde hun flyve og de fløi henover Sjælland, over de grønne Skove og de blaae Vande.

„Hører du Hanegal, lille Tuk! kykeleky! Hønsene flyve op fra Kjøgeby! du faaer en Hønsegaard, saa stor, saa stor, du vil ikke lide Sult og Nød! Poppegøien skal du skyde, som man siger, du bliver en riig og lykkelig Mand! din Gaard skal kneise, som Kong Valdemars Taarn, og rigt skal den bygges med Billedstøtter af Marmor, som dem fra Præsto-Hjørne, du forstaaer mig nok. Dit Navn skal med Roes flyve vidt ud om Verden, som Skibet, der skulde have gaaet fra Corsøer, og i Roeskilde-By — — „husk paa Stæn-

derne!" sagde Kong Hroar; der skal du tale godt og klogt, lille Tuk, og naar du saa kommer engang i din Grav, skal du sove saa stille — —".

„— Som om jeg laae i Soro!" sagde Tuk, og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han kunde ikke huske det mindste af sin Drøm, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide hvad der kommer.

Og han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde saa sin Lexie lige strax. Og den gamle Vaskerkone stak Hovedet ind af Døren, nikkede til ham og sagde:

„Tak for igaar, du velsignede Barn! vor Herre lade din bedste Drøm blive opfyldt!"

Den lille Tuk vidste slet ikke, hvad han havde drømt, men see, det vidste vor Herre!

Skyggen.

I de hede Lande, der kan rigtignok Solen brænde! Folk blive ganske mahognibrune; ja i de allerhedeste Lande brændes de til Negre, men det var nu kun til de hede Lande en lærd Mand var kommet fra de kolde; der troede han nu at han kunde løbe om, ligesom der hjemme, jo det blev han snart vænnet fra. Han og alle fornuftige Folk maatte blive inde, Vindues-Skodder og Døre bleve lukkede den hele Dag; det saae ud som hele Huset sov eller der var ingen hjemme. Den smalle Gade med de høie Huse, hvor han boede, var nu ogsaa bygget saaledes, at Solskinnet fra Morgen til Aften maatte ligge der, det var virkelig ikke til at holde ud! — Den lærde Mand fra de kolde Lande, det var en ung Mand, en klog Mand, han syntes, han sad i en gloende Ovn; det tog paa

ham, han blev ganske mager, selv hans Skygge krøb ind, den blev meget mindre end hjemme, Solen tog ogsaa paa den. — De levede først op om Aftenen, naar Solen var nede.

Det var ordentlig en Fornøielse at see paa; saasnart Lyset blev bragt ind i Stuen, strakte Skyggen sig heelt op ad Væggen, ja saa gar hen ad Loftet, saa lang gjorde den sig, den maatte strække sig for at komme til Kræfter. Den Lærde gik ud paa Altanen, for at strække sig der, og altsom Stjernerne kom frem i den deilige klare Luft, var det for ham, som kom han tillive igjen. Paa alle Altaner i Gaden, og i de varme Lande har hvert Vindue en Altan, kom Folk frem, for Luft maa man have, selv om man er vant til at være mahogni! Der blev saa levende oppe og nede. Skomagere og Skræddere, alle Folk flottede ud paa Gaden, der kom Bord og Stol, og Lyset brændte, ja over tusind Lys brændte, og den ene talte og den anden sang, og Folk spadserede, Vognene kjørte, Æslerne gik: klingelingeling! de har Klokker paa; der blev Liig begravede med Psalmesang, Gadedrengene skjød med Troldkjællinger, og Kirkeklokkerne ringede, jo der var rigtig nok levende nede i Gaden. Kun i det ene Huus, som laae ligeoverfor hvor den fremmede lærde Mand boede, var der ganske stille; og dog boede der Nogen, for der stod paa Altanen Blomster, de groede saa deiligt i den Solhede, og det kunde de ikke, uden at de bleve vandede, og Nogen maatte jo vande dem; Folk maatte der være. Døren derovre kom ogsaa op ud paa Aftenen, men der var mørkt derinde, i det mindste i det forreste Værelse, dybere inde fra lød Musik. Den fremmede lærde Mand syntes, den var ganske magelos, men det

kunde nu ogsaa gjerne være, at han kun bildte sig det ind, for han fandt Alting mageløst derude i de varme Lande, naar der kun ingen Sol havde været. Den Fremmedes Vært sagde, at han ikke vidste, hvem der havde leiet Gjenboens Huus, man saae jo ingen Folk og hvad Musiken angik, syntes han, at den var gruelig kjedelig. „Det er ligesom om En sad og ovede sig paa et Stykke, han ikke kan komme ud af, altid det samme Stykke. „„Jeg faaer det dog ud!““ siger han nok, men han faaer det dog ikke ud hvor længe han spiller.“

En Nat vaagnede den Fremmede, han sov for aaben Altandør, Gardinet foran den løftede sig i Vinden, og han syntes at der kom en forunderlig Glands fra Gjenboens Altan, alle Blomsterne skinnede som Flammer i de deiligste Farver, og midt imellem Blomsterne stod en slank, yndig Jomfru, det var som om ogsaa hun lyste; det skar ham virkelig i Øinene, han lukkede dem nu ogsaa saa forfærdelig meget op og kom lige af Søvnen; i et Spring var han paa Gulvet, ganske sagte kom han bag Gardinet, men Jomfruen var borte, Glandsen var borte; Blomsterne skinnede slet ikke, men stod meget godt, som altid; Døren var paa klem, og dybt inde klang Musiken saa blød og deilig, man kunde ordentlig falde hen i søde Tanker derved. Det var dog ligesom en Troldom og hvem boede der? Hvor var den egentlige Indgang? Hele Stue-Etagen var Boutik ved Boutik, og der kunde Folk jo dog ikke altid løbe igjennem.

En Aften sad den Fremmede ude paa sin Altan, inde i Stuen bag ved ham brændte Lyset, og saa var det jo ganske naturligt, at Skyggen af ham gik over paa Gjenboens Væg;

ja der sad den lige over for mellem Blomsterne paa Altanen, og naar den Fremmede rørte sig, saa rørte Skyggen sig ogsaa, for det gjør den. —

„Jeg troer min Skygge er det eneste Levende, man seer derovre!“ sagde den lærde Mand. „See hvor net den sidder mellem Blomsterne, Døren staaer halv paa klem, nu skulde Skyggen være saa snild og gaae indenfor, see sig om, og saa komme og fortælle mig hvad den havde seet! ja Du skulde gjøre Gavn!“ sagde han i Spøg! „Vær saa god at træde indenfor! naa! gaaer Du?“ og saa nikkede han til Skyggen og Skyggen nikkede igjen. „Ja saa gaa, men bliv ikke borte!“ og den Fremmede reiste sig og hans Skygge ovre paa Gjenboens Altan reiste sig ogsaa; og den Fremmede dreiede sig og Skyggen dreiede sig ogsaa; ja dersom Nogen ordentlig havde lagt Mærke dertil, da havde de tydeligt kunnet see, at Skyggen gik ind af den halvaabne Altandør hos Gjenboen, lige i det den Fremmede gik ind i sin Stue og lod det lange Gardin falde ned efter sig.

Næste Morgen gik den lærde Mand ud for at drikke Kaffe og læse Aviser. „Hvad er det?“ sagde han, da han kom ud i Solskinnet, „jeg har jo ingen Skygge! saa er den virkelig gaaet i Aftes og ikke kommet igjen; det er noget kjedeligt Noget!“

Og det ærgrede ham, men ikke saa meget fordi at Skyggen var borte, men fordi han vidste, at der var en Historie til om en Mand uden Skygge, den kjendte jo alle Folk hjemme i de kolde Lande, og kom nu den lærde Mand der og fortalte sin, saa vilde de sige, at han gik og lignede efter, og det behøvede

han ikke. Han vilde derfor slet ikke tale derom, og det var fornuftigt tænkt.

Om Aftenen gik han ud paa sin Altan igjen, Lyset havde han meget rigtig sat bag ved sig, for han vidste, at Skyggen vil altid have sin Herre til Skjærm, men han kunde ikke lokke den; han gjorde sig lille, han gjorde sig stor, men der var ingen Skygge, der kom ingen! Han sagde: hm! hm! men det hjalp ikke.

Ærgerligt var det, men i de varme Lande der voxer nu Alting saa gesvindt, og efter otte Dages Forløb mærkede han, til sin store Fornøielse, at der voxede ham en ny Skygge ud fra Benene, naar han kom i Solskin, Roden maatte være blevet siddende. Efter tre Uger havde han en ganske taalelig Skygge, der, da han begav sig hjem til de nordlige Lande, voxte paa Reisen meer og meer, saa at den tilsidst var saa lang og saa stor at det Halve var nok.

Saa kom den lærde Mand hjem og han skrev Bøger om hvad der var Sandt i Verden, og om hvad der var Godt og hvad der var Smukt, og der gik Dage og der gik Aar; der gik mange Aar.

Da sidder han en Aften i sin Stue og saa banker det ganske sagte paa Døren.

„Kom ind!“ siger han, men der kom Ingen; saa lukker han op og der stod for ham saadan et overordentligt magert Menneske, saa han blev ganske underlig. Forresten var Mennesket særdeles fiint klædt paa, det maatte være en fornem Mand.

„Hvem har jeg den Ære at tale med?“ spurgte den Lærde.

„Ja det tænkte jeg nok!“ sagde den fine Mand, „at De ikke kjendte mig! jeg er blevet saa meget Legeme, jeg har ordentlig faaet Kjød og Klæder. De har nok aldrig tænkt at see mig i saadan en Velmagt. Kjender De ikke deres gamle Skygge? Ja De har vist ikke troet at jeg mere kom igjen. Mig er det gaaet særdeles vel siden jeg sidst var hos dem, jeg er i alle Henseender blevet meget formuende! skal jeg kjøbe mig fri fra Tjenesten, saa kan jeg!“ og saa raslede han med et heelt Bundt kostbare Signeter, som hang ved Uhret, og han stak sin Haand ind i den tykke Guldkjæde, han bar om Halsen; nei, hvor alle Fingrene glimrede med Diamants Ringe! og det var Altsammen virkeligt.

„Nei, jeg kan ikke komme til mig selv!“ sagde den lærde Mand,“ hvad er dog alt det!“

„Ja noget Almindeligt er det ikke!“ sagde Skyggen, „men De selv hører jo heller ikke til det Almindelige, og jeg, det veed De nok, har fra Barnsbeen traadt i deres Fodspor. Saasnart De fandt, jeg var moden til at gaae alene ud i Verden, gik jeg min egen Vei; jeg er i de allerbrillanteste Omstændigheder, men der kom en Slags Længsel over mig efter engang at see Dem før de døer, De skal jo døe! jeg vilde ogsaa gjerne gjensee disse Lande, for man holder dog altid af Fædrelandet! — Jeg veed De har faaet en anden Skygge igjen, har jeg noget at betale til den eller Dem? De vil bare være saa god at sige det.“

„Nei, er det virkelig Dig!“ sagde den lærde Mand, „det er dog høist mærkværdigt! aldrig havde jeg troet at Ens gamle Skygge kunde komme igjen som Menneske!“

„Siig mig hvad jeg har at betale!“ sagde Skyggen, „for jeg vil nødig staae i nogen Slags Gjæld!“

„Hvor kan Du tale saaledes!“ sagde den lærde Mand, „Hvad Gjæld er her at snakke om! vær saa fri, som Nogen! jeg glæder mig overordentlig ved din Lykke! sid ned, gamle Ven og fortæl mig bare lidt om, hvorledes det er gaaet til, og hvad Du saae ovre hos Gjenboens, der i de varme Lande!“ —

„Ja, det skal jeg fortælle Dem,“ sagde Skyggen og satte sig ned, „men saa maa De ogsaa love mig, at De aldrig til Nogen her i Byen, hvor De endogsaa træffer mig, siger at jeg har været deres Skygge! jeg har ifinde at forlove mig; jeg kan føde mere end een Familie!“ —

„Vær ganske rolig!“ sagde den lærde Mand, „jeg skal ikke sige Nogen hvem Du egentlig er! her er min Haand! jeg lover det og en Mand et Ord!“

„Et Ord en Skygge!“ sagde Skyggen, og saaledes maatte den jo tale.

Det var ellers virkelig ganske mærkværdigt, hvormeget Menneske den var; ganske fortklædt var den og i det allerfineste sorte Klæde, lakerede Støvler, og Hat der kunde smække sammen, saa at den blev bar Pul og Skygge, ikke at tale om hvad vi allerede veed, her var Signeter, Guldhalskjæde og Diamantringe; jo, Skyggen var overordentlig godt klædt paa, og det var just det, som gjorde, at den var ganske et Menneske.

„Nu skal jeg fortælle!“ sagde Skyggen, og saa satte den sine Been med de lakerede Støvler saa haardt, den kunde, ned paa Ærmet af den lærde Mands nye Skygge, der laae

som en Puddelhund ved hans Fodder, og det var nu enten af Hovmod eller maaskee for at faae den til hænge ved; og den liggende Skygge holdt sig saa stille og rolig, for ret at høre efter; den vilde nok vide, hvorledes man saaledes kunde komme los og tjene sig op til sin egen Herre.

„Veed De, hvem der boede i Gjenboens Huus?" sagde Skyggen, „det var den deiligste af Alle, det var Poesien! Jeg var der i tre Uger og det er ligesaa virkende, som om man levede i tre tusind Aar og læste Alt hvad der var digtet og skrevet, for det siger jeg og det er rigtigt. Jeg har seet Alt og jeg veed Alt!"

„Poesien! raabte den lærde Mand! „ja, ja — hun er tidt Eremit i de store Byer! Poesien! ja jeg har seet hende et eneste kort Øieblik, men Søvnen sad mig i Øinene! hun stod paa Altanen og skinnede som Nordlyset skinner; Fortæl, fortæl! Du var paa Altanen, Du gik ind ad Døren og saa — —!"

„Saa var jeg i Forgemakket!" sagde Skyggen. „De har altid siddet og seet over til Forgemakket. Der var slet intet Lys, der var en Slags Tusmørke, men den ene Dør stod aaben ligefor den anden i en lang Række Stuer og Sale; og der var lyst op, jeg var reent blevet slaaet ihjel af Lys, var jeg kommet heelt ind til Jomfruen; men jeg var besindig, jeg gav mig Tid og det skal man gjøre!"

„Og hvad saae Du saa?" spurgte den lærde Mand.

„Jeg saae Alting, og jeg skal fortælle Dem det, men, — det er slet ingen Stolthed af mig, men — som Fri og med de Kundskaber jeg har, ikke at tale om min gode Stilling,

mine fortræffelige Omstændigheder, — saa ønskede jeg gjerne at de vilde sige De til mig!"

„Om Forladelse!" sagde den lærde Mand, „det er gammel Vane, som sidder fast! — De har fuldkommen Ret! og jeg skal huske det! men nu fortæller De mig Alt hvad De saae!" —

„Alting!" sagde Skyggen, „for jeg saae Alt og jeg veed Alt."

„Hvorledes saae der ud i de inderste Sale?" spurgte den lærde Mand. „Var der som i den friske Skov? Var der som i en hellig Kirke? Vare Salene som den stjerneklare Himmel, naar man staaer paa de høie Bjerge?"

„Alting var der!" sagde Skyggen. „Jeg gik jo ikke ganske heelt ind, jeg blev i det forreste Værelse i Tusmørket, men der stod jeg særdeles godt, jeg saae Alting og jeg veed Alting! Jeg har været ved Poesiens Hof, i Forgemakket."

„Men hvad saae De? Gik gjennem de store Sale alle Oldtidens Guder? Kjæmpede der de gamle Helte? Legede søde Børn og fortalte deres Drømme?"

„Jeg siger Dem, jeg var der og De begriber, jeg saae Alting, hvad der var at see! var De kommet derover, var de ikke blevet til Menneske, men det blev jeg! og tillige lærte jeg at kjende min inderste Natur, mit Medfødte, det Familieskab, jeg havde med Poesien. Ja den Gang jeg var hos Dem, tænkte jeg ikke over det, men altid, De veed det, naar Sol gik op og Sol gik ned, blev jeg saa underlig stor; i Maaneskin var jeg næsten ved at være tydeligere end De selv; jeg forstod ikke den Gang min Natur, i Forgemakket gik det op for mig! jeg blev Menneske! — Moden kom jeg ud, men

De var ikke længere i de varme Lande; jeg skammede mig som Menneske ved at gaae som jeg gik, jeg trængte til Støvler, til Klæder, til hele denne Menneske-Fernis, som gjør et Menneske kjendeligt. — Jeg tog Vei, ja, Dem siger jeg det, De sætter det jo ikke i nogen Bog, jeg tog Vei til Kagekonens Skjørt, under det skjulte jeg mig; Konen tænkte ikke paa hvor meget hun gjemte; først om Aftenen gik jeg ud; jeg løb om i Maaneskinnet paa Gaden; jeg gjorde mig lang op ad Muren, det killer saa deiligt i Ryggen! jeg løb op og jeg løb ned, kiggede ind af de høieste Vinduer, ind i Salen og paa Taget, jeg kiggede hvor Ingen kunde kigge og jeg saae hvad ingen Andre saae, hvad Ingen skulde see! Det er i Grunden en nedrig Verden! jeg vilde ikke være Menneske, dersom det nu ikke engang var antaget, at det var noget at være det! Jeg saae det Allerutænkeligste hos Konerne, hos Mændene, hos Forældre og hos de søde mageløse Børn; — jeg saae", sagde Skyggen, „hvad ingen Mennesker maatte vide, men hvad de Allesammen saa gjerne vilde vide, Ondt hos Naboen. — Havde jeg skrevet en Avis, den var bleven læst! men jeg skrev lige til Personen selv, og der blev en Forfærdelse i alle Byer hvor jeg kom. De blev saa bange for mig! og de holdt saa overordentlig af mig. Professorerne gjorde mig til Professor, Skræderne gav mig nye Klæder, jeg er godt forsynet; Myntmesteren slog Mynt for mig, og Konerne sagde, jeg var saa kjøn! — og saa blev jeg den Mand jeg er! og nu siger jeg Farvel; her er mit Kort, jeg boer paa Solsiden og er altid hjemme i Regnveir!" og saa gik Skyggen.

„Det var dog mærkeligt!" sagde den lærde Mand.

Aar og Dag gik, saa kom Skyggen igjen.

„Hvorledes gaaer det?“ spurgte den.

„Ak!“ sagde den lærde Mand, „jeg skriver om det Sande og det Gode og det Skjønne, men Ingen bryder sig om at høre Sligt, jeg er ganske fortvivlet, for jeg tager mig det saa nær!“

„Men det gjør jeg ikke!“ sagde Skyggen, „jeg bliver feed, og det er det man skal see at blive! ja De forstaaer dem ikke paa Verden. De bliver daarlig ved det. De maa reise! jeg gjør en Reise til Sommer; vil De med? Jeg gad nok have en Reisekammerat! vil De reise med, som Skygge? Det skal være mig en stor Fornøielse at have Dem med, jeg betaler Reisen!

„Det gaaer vel vidt!“ sagde den lærde Mand.

„Det er ligesom man tager det!“ sagde Skyggen. „De vil have grumme godt af at reise! vil De være min Skygge, saa skal De faae Alting frit paa Reisen!“

„Det er for galt!“ sagde den lærde Mand.

„Men saadan er nu Verden!“ sagde Skyggen, „og saaledes bliver den!“ og saa gik Skyggen.

Den lærde Mand havde det slet ikke godt, Sorg og Plage fulgte ham, og hvad han talte om det Sande og det Gode og det Skjønne, det var for de Fleste ligesom Roser for en Ko! — han var ganske syg tilsidst.

„De seer virkelig ud ligesom en Skygge!“ sagde Folk til ham, og det gjos i den lærde Mand, for han tænkte ved det.

„De skal tage til et Bad!“ sagde Skyggen, som kom og besøgte ham, „der er ikke andet for! jeg vil tage Dem med

for gammelt Bekjendtskabs Skyld; jeg betaler Reisen og De gjør Beskrivelsen og er saadan lidt morsom for mig paa Veien! jeg vil til et Bad, mit Skjæg groer ikke ud som det skulde, det er ogsaa en Sygdom, og Skjæg maa man have! Vær De nu fornuftig og tag imod Tilbudet, vi reise jo som Kammerater!"

Og saa reiste de; Skyggen var da Herre og Herren var da Skygge; de kjørte med hinanden, de red og gik sammen, Side ved Side, forud og bag efter, saaledes som Solen stod; Skyggen vidste altid at holde sig paa Herrepladsen; og det tænkte den lærde Mand nu ikke saadanne over; han var et meget godt Hjerte, og særdeles mild og venlig, og da sagde han en Dag til Skyggen: „da vi nu saaledes ere blevne Reisekammerater, som vi er det, og vi tillige ere voxne op fra Barndommen sammen, skulle vi saa ikke drikke Duus, det er dog mere fortroligt!"

„De siger noget!" sagde Skyggen, som jo nu var den egentlige Herre. „Det er meget ligefremt og velmeent sagt, jeg vil være ligesaa velmenende og ligefrem. De, som en lærd Mand, veed vistnok hvor underlig Naturen er. Somme Mennesker kunne ikke taale at røre ved graat Papir, saa faae de ondt; Andre gaaer det gjennem alle Lemmer, naar man lader et Søm gnide mod en Glasrude; jeg har ligesaadan en Følelse ved at høre Dem sige Du til mig, jeg føler mig ligesom trykket til Jorden i min første Stilling hos Dem. De seer at det er en Følelse, det er ikke Stolthed; jeg kan ikke lade Dem sige Du til mig, men jeg skal gjerne sige Du til Dem, saa er det halve gjort!"

Og saa sagde Skyggen Du til sin forrige Herre.

„Det er dog vel galt," tænkte han, „at jeg maa sige De, og han siger Du," men nu maatte han holde ud.

Saa kom de til et Bad, hvor der vare mange Fremmede og imellem disse en deilig Kongedatter, som havde den Sygdom, at hun saae altfor godt, og det var nu saa ængsteligt.

Ligestrax mærkede hun, at han, der var kommet, var en ganske anden Person end alle de Andre; „han er her for at faae sit Skjæg til at voxe, siger man, men jeg seer den rette Aarsag, han kan ikke kaste Skygge."

Nysgjærrig var hun blevet; og saa gav hun sig strax paa Spadsereturen i Tale med den fremmede Herre. Som en Kongedatter behøvede hun ikke at gjøre mange Omstændigheder, og saa sagde hun, „Deres Sygdom er, at De ikke kan kaste Skygge."

„Deres kongelige Høihed maa være betydelig i Bedring!" sagde Skyggen, „Jeg veed, Deres Onde er, at De seer alt for godt, men det har tabt sig, De er helbredet, jeg har just en ganske usædvanlig Skygge! Seer de ikke den Person, som altid gaaer med mig! Andre Mennesker have en almindelig Skygge, men jeg holder ikke af det Almindelige. Man giver sin Tjener finere Klæde i Liberiet end man selv bruger, og saaledes har jeg ladet min Skygge pudse op til Menneske! ja, De seer, at jeg endogsaa har givet ham en Skygge. Det er meget kostbart, men jeg holder af at have noget for mig selv!" —

„Hvad?" tænkte Prindsessen, „skulde jeg virkelig være kommet mig! Dette Bad er det første der er til! Vandet har i

vor Tid ganske forunderlige Kræfter. Men jeg tager ikke bort, for nu bliver her morsomt; den Fremmede synes jeg overordenligt om. Bare hans Skjæg ikke voxer, for saa reiser han!"

Om Aftenen i den store Balsal dandsede Kongedatteren og Skyggen. Hun var let, men han var endnu lettere, saadan en Dandser havde hun aldrig havt. Hun sagde ham, fra hvad Land hun var, og han kjendte Landet, han havde været der, men da var hun ikke hjemme, han havde kiget ind af Vinduerne foroven og forneden, han havde seet baade det Ene og det Andet, og saa kunde han svare Kongedatteren og gjøre Antydninger, saa hun blev ganske forundret; han maatte være den viseste Mand paa hele Jorden! hun fik saadan en Agtelse for hvad han vidste, og da de saa dandsede igjen, saa blev hun forliebt, og det kunde Skyggen godt mærke, for hun var færdig at see lige igjennem ham. Saa dandsede de nok engang og saa var hun lige ved at sige det, men hun var besindig, hun tænkte paa sit Land og Rige og paa de mange Mennesker, hun skulde regjere over. „En viis Mand er han," sagde hun til sig selv, „det er godt! og deiligt dandser han, det er ogsaa godt, men mon han har grundige Kundskaber, det er ligesaa vigtigt! han maa examineres." Og saa begyndte hun saa smaat at spørge ham om noget af det Allervanskeligste, hun kunde ikke selv have svart paa det; og Skyggen gjorde et ganske underligt Ansigt.

„Det kan de ikke svare paa!" sagde Kongedatteren.

„Det hører til min Børne-Lærdom," sagde Skyggen, „jeg troer saagar min Skygge der henne ved Døren kan svare derpaa!"

„Deres Skygge!“ sagde Kongedatteren, „det vilde være høist mærkeligt!“

„Ja, jeg siger ikke bestemt, at han kan!“ sagde Skyggen, „men jeg skulde troe det, han har nu i saa mange Aar fulgt mig og hørt efter, — jeg skulde troe det! men deres Kongelige Høihed tillader, at jeg gjør Dem opmærksom paa, at han har saa megen Stolthed af at gaae for et Menneske, at naar han skal være i rigtig Humeur, og det maa han være for at svare godt, saa maa han behandles ganske som et Menneske.“

„Det kan jeg godt lide!“ sagde Kongedatteren.

Og saa gik hun hen til den lærde Mand ved Døren, og hun talte med ham om Sol og Maane, og om Menneskene baade uden paa og inden i, og han svarede saa klogt og godt.

„Hvad det maa være for en Mand, der har saa viis en Skygge!“ tænkte hun, „det vil være en reen Velsignelse for mit Folk og Rige, om jeg valgte ham til min Gemal; — jeg gjør det!“

Og de vare snart enige, baade Kongedatteren og Skyggen, men Ingen skulde vide derom, før hun kom hjem i sit eget Rige.

„Ingen, ikke engang min Skygge!“ sagde Skyggen, og det havde han nu saadan fine egne Tanker ved! —

Saa vare de i Landet, hvor Kongedatteren regjerede, naar hun var hjemme.

„Hør min gode Ven!“ sagde Skyggen til den lærde Mand, „nu er jeg blevet saa lykkelig og mægtig, som Nogen kan blive, nu vil jeg ogsaa gjøre noget særdeles for Dig! du skal altid boe hos mig paa Slottet, kjøre med mig i min

kongelige Vogn og have hundrede tusinde Rigsdaler om Aaret; men saa maa Du lade dig kalde Skygge af Alle og Enhver; Du maa ikke sige, at du har nogensinde været Menneske, og engang om Aaret, naar jeg sidder paa Altanen i Solskin og lader mig see, maa Du ligge ved mine Fødder, som en Skygge skal! jeg kan sige dig, jeg gifter Kongedatteren! i Aften skal Brylluppet holdes.

„Nei det er dog altfor galt!" sagde den lærde Mand, „det vil jeg ikke, det gjør jeg ikke! det er at bedrage hele Landet og Kongedatteren med! Jeg siger Alting! at jeg er Mennesket, og at du er Skyggen, du er bare klædt paa!"

„Det er der Ingen som troer!" sagde Skyggen, „vær fornuftig, eller jeg kalder paa Vagten!" —

„Jeg gaaer lige til Kongedatteren!" sagde den lærde Mand. „Men jeg gaaer først!" sagde Skyggen, og du gaaer i Arrest!" — og det maatte han, for Skildvagterne de lystrede ham, som de vidste Kongedatteren vilde have.

„Du ryster!" sagde Kongedatteren, da Skyggen kom ind til hende, „er der skeet Noget? Du maa ikke blive syg til i aften, nu vi skal have Bryllup."

„Jeg har oplevet det Grueligste, der kan opleves!" sagde Skyggen, „tænk Dig — ja, saadan en stakkels Skyggehjerne kan ikke holde meget ud; — Tænk Dig, min Skygge er blevet gal, han troer at han er Mennesket og at jeg — tænk dig bare, — at jeg er hans Skygge!"

„Det er frygteligt!" sagde Prindsessen, „han er dog spærret inde?"

„Det er han? Jeg er bange han kommer sig aldrig."

„Stakkels Skygge!“ sagde Prindsessen, „han er meget ulykkelig; det er en sand Velgjerning, at frie ham fra den Smule Liv, han har, og naar jeg rigtig tænker over det, saa troer jeg det bliver nødvendigt, at det bliver gjort af med ham i al Stilhed!“

„Det er rigtignok haardt!“ sagde Skyggen, „for det var en tro Tjener!“ og saa gav han ligesom et Suk.

„De er en ædel Characteer!“ sagde Kongedatteren.

Om Aftenen var hele Byen illumineret, og Kanonerne gik af: bum! og Soldaterne præsenterede Gevær. Det var et Bryllup! Kongedatteren og Skyggen gik ud paa Altanen for at lade sig see og faae nok en Gang Hurra!

Den lærde Mand hørte ikke noget til Alt det, for ham havde de taget Livet af. —

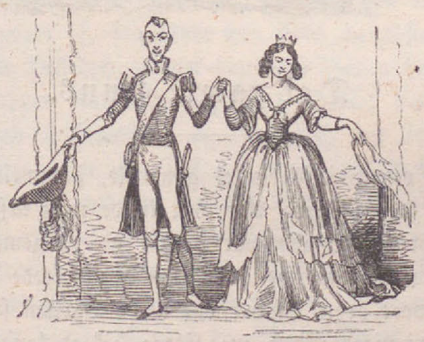

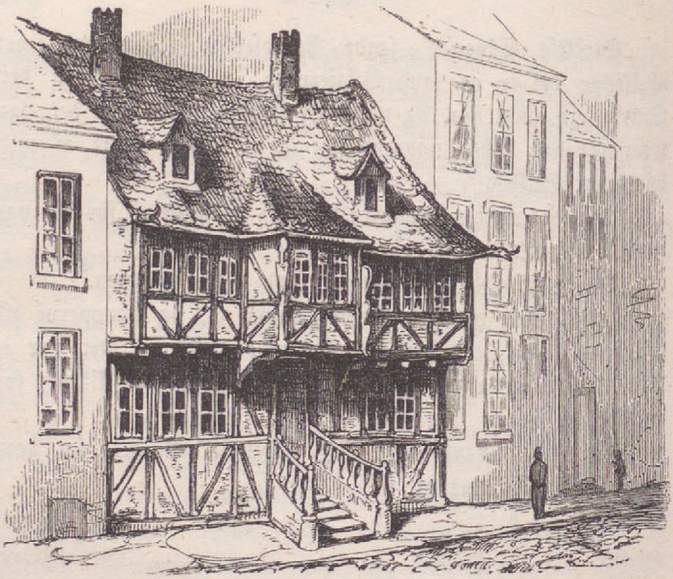

Det gamle Huus.

Der var omme i Gaden et gammelt, gammelt Huus, det var næsten tre hundrede Aar, det kunde man læse sig til paa Bjælken, hvor Aarstallet var skaaret ud tilligemed Tulipaner og Humleranker; der stod hele Vers bogstaverede som i gamle Dage, og over hvert Vindue var der i Bjælken snittet et Ansigt, som vrængede: den ene Etage gik et langt Stykke ud over den anden, og lige under Taget var en Bly-Rende med

Dragehoved; Regnvandet skulde løbe ud af Gabet, men det løb ud af Maven, for der var Hul paa Renden.

Alle de andre Huse i Gaden vare saa nye og saa nette, med store Ruder og glatte Vægge, man kunde nok see, at de vilde ikke have noget at gjøre med det gamle Huus; de tænkte nok: hvor længe skal det Skrummel staae til Spectakel her i Gaden; saa løber Karnappet saadan ud, at Ingen fra vore Vinduer kan see, hvad der skeer i den Kant! Trappen er saa bred som til et Slot og saa høi som til et Kirketaarn. Jerngelænderet seer jo ud som Døren til en gammel Begravelse, og saa har det Mæssingknapper. Det er flaut!"

Lige over for i Gaden var ogsaa nye og nette Huse og de tænkte som de andre, men ved Vinduet her sad en lille Dreng med friske røde Kinder, med klare straalende Øine, han syntes rigtignok bedst om det gamle Huus, og det baade i Solskin og i Maaneskin. Og saae han over paa Muren, hvor Kalken var gaaet af, saa kunde han sidde og udfinde der alle de underligste Billeder, akkurat hvorledes Gaden havde seet ud før med Trapper, Karnapper og spidse Gavle; han kunde see Soldater med Hellebarder, og Tagrender der løb om som Drager og Lindorme. — Det var rigtig nok et Huus at see paa! og der ovre boede en gammel Mand, som gik i Skjægs Buxer, havde en Kjole med store Mæssingknapper og en Paryk, som man kunde see var en virkelig Paryk. Hver Morgen kom der til ham en gammel Karl, som ryddede op og gik Ærinder, ellers var den gamle Mand i de Skjægs Buxer ganske alene i det gamle Huus; imellem kom han hen til Vindues-Ruden

og saae ud, og den lille Dreng nikkede til ham, og den gamle Mand nikkede igjen, og saa vare de Bekjendtere og saa vare de Venner, skjøndt de aldrig havde talt med hinanden, men det kunde da ogsaa være det samme.

Den lille Dreng hørte sine Forældre sige: „den gamle Mand derovre har det meget godt, men han er saa skrækkelig ene!"

Næste Søndag tog den lille Dreng og svøbte noget ind i et Stykke Papir, gik ned i Porten, og da han, som gik Ærinder, kom forbi, sagde han til ham: „hør! vil Du bringe den gamle Mand derovre dette fra mig! jeg har to Tinsoldater, dette er den ene; han skal have den, for jeg veed at han er saa skrækkelig ene."

Og den gamle Karl saae ganske fornøiet ud, nikkede og bar Tinsoldaten over i det gamle Huus. Siden kom der Bud om den lille Dreng ikke havde Lyst til selv at komme over at gjøre Besøg, og det fik han Lov til af sine Forældre, og saa kom han over i det gamle Huus.

Og Mæssingknapperne paa Trappe-Gelænderet skinnede meget stærkere end ellers, man skulde troe at de vare polerede i Anledning af Besøget, og det var som om de udskaarne Trompetere — for der var udskaaret i Døren Trompetere, som stod i Tulipanerne — blæste af alle Kræfter, Kinderne saae meget tykkere ud end før. Jo de blæste: „Tratteratra! den lille Dreng kommer! tratteratra!" — og saa gik Døren op. Hele Gangen var med gamle Portrætter, Riddere i Harnisk og Fruer i Silkekjole; og Harniskerne raslede og Silkekjolerne raslede! — Og saa kom der en Trappe, den gik et

stort Stykke opad og et lille Stykke ned — og saa var man paa en Altan, der rigtignok var meget skrøbelig, med store Huller og lange Sprækker, men der voxte Græs og Blade op af dem Allesammen, for hele Altanen udenfor, Gaarden og Muren, var med saa meget Grønt, det saae ud som en Have, men det var kun en Altan. Her stode gamle Urtepotter, som havde Ansigt og Æsel-Ører; Blomsterne de voxte nu ligesom de vilde. I den ene Potte løb det over alle Bredder med Nelliker, det vil sige med det Grønne, Skud ved Skud, og ganske tydeligt sagde det: „Luften har klappet mig, Solen har kysset mig og lovet mig en lille Blomst paa Søndag, en lille Blomst paa Søndag!“

Og saa kom de ind i et Kammer, hvor Væggene vare med Svinelæders Betræk og der var trykt Guldblomster paa.

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer!“

sagde Væggene.

Og der stode Lænestole saa høiryggede, saa udskaarne, og med Arme paa begge Sider. „Sid ned! sid ned!“ sagde de; „Uh, hvor det knager i mig! nu faaer jeg nok Gigt ligesom det gamle Skab! Gigt i Ryggen, uh!“

Og saa kom den lille Dreng ind i Stuen, hvor Karnappet var og hvor den gamle Mand sad.

„Tak for Tinsoldaten, min lille Ven! „sagde den gamle Mand. Og tak fordi Du kommer over til mig!“

„Tak! Tak!“ eller „Knak! Knak!“ sagde det i alle Meub-

lerne; de vare saa mange, at de næsten stode hverandre iveien for at see den lille Dreng.

Og midt paa Væggen hang et Skilderi med en deilig Dame, saa ung, saa glad, men ganske klædt paa, som i gamle Dage, med Pudder i Haaret og Klæder, som stode stive; hun sagde hverken „tak" eller knak," men saae med sine milde Øine paa den lille Dreng, som strax spurgte den gamle Mand: „hvor har Du faaet hende?"

„Omme hos Marskandiseren!" sagde den gamle Mand. „Der hænge saa mange Billeder; Ingen kjender eller bryder sig om dem, for de ere begravede Allesammen, men i gamle Dage har jeg kjendt hende, og nu er hun død og borte i et halvhundrede Aar!"

Og under Skilderiet hang bag Glas en Bouquet visne Blomster; de vare vist ogsaa et halvhundrede Aar, saa gamle saae de ud. Og Perpendikelen paa det store Uhr gik frem og tilbage og Viseren dreiede og Alting i Stuen blev endnu ældre, men det mærkede de ikke.

„De sige hjemme," sagde den lille Dreng, „at Du er saa skrækkelig ene!"

„O" sagde han, „de gamle Tanker, med hvad de kunne fore med sig, komme og besøge mig, og nu kommer Du ogsaa! — Jeg har det meget godt!"

Og saa tog han ned af Hylden en Bog med Billeder, der vare hele lange Optog, de forunderligste Karreter, som man ikke seer dem nu til Dags, Soldater som Kloverknægt og Borgere med vaiende Faner; Skræderne havde deres med

en Sax, som blev holdt af to Løver, og Skomagerne deres uden Stovle, men med en Orn, som havde to Hoveder, for Skomagerne maa have Alting saaledes, at de kunne sige: det er et Par. — Jo det var en Billedbog!

Og den gamle Mand gik ind i den anden Stue for at hente Syltetoi, Æbler og Nødder; — der var rigtig nok velsignet ovre i det gamle Huus.

„Jeg kan ikke holde det ud!" sagde Tinsoldaten, som stod paa Dragkisten; „her er saa eensomt og saa sørgeligt; nei, naar man har været i Familieliv, kan man ikke vænne sig til dette her! — Jeg kan ikke holde det ud! Den hele Dag er saa lang og Aftenen er endnu længer! her er slet ikke, som ovre hos Dig, hvor din Fader og Moder talte saa fornøiede, og hvor Du og alle I søde Børn gjorde saadant et deiligt Spektakel. Nei hvor den gamle Mand har det eensomt! troer Du han faaer Kys! troer Du han faaer milde Dine, eller Juletræ! Han faaer ikke noget, uden Begravelse! — jeg kan ikke holde det ud!"

„Du maa ikke tage det saa sørgeligt!" sagde den lille Dreng, „jeg synes her er saa deiligt, og alle de gamle Tanker, med hvad de kunne føre med sig, komme jo og gjøre Besøg!"

„Ja, dem seer jeg ikke og dem kjender jeg ikke!" sagde Tinsoldaten, „jeg kan ikke holde det ud!"

„Det maa Du!" sagde den lille Dreng.

Og den gamle Mand kom med det meest fornøiede Ansigt, det deiligste Syltetoi, Æbler og Nødder, og saa tænkte den lille Dreng ikke paa Tinsoldaten.

Lykkelig og fornøiet kom den lille Dreng hjem, og der gik Uger og der gik Dage, og der blev nikket til det gamle Huus og fra det gamle Huus, og saa kom den lille Dreng derover igjen.

Og de udskaarne Trompeter blæste: „tratteratra! der er den lille Dreng! tratteratra!“ og Sværd og Rustning paa Ridderbillederne raslede og Silkekjolerne raslede, Svinelæderet talte og de gamle Stole havde Gigt i Ryggen: „av!“ det var akkurat ligesom første Gang, for der ovre var den ene Dag og Time ligesom den anden.

„Jeg kan ikke holde det ud!“ sagde Tinsoldaten, „jeg har grædt Tin! her er altfor sørgeligt! lad mig heller gaae i Krig og miste Arme og Been! det er dog en Forandring. Jeg kan ikke holde det ud! — nu veed jeg hvad det er at have Besøg af sine gamle Tanker, med hvad de kunne føre med! jeg har havt Besøg af mine, og Du kan troe, det er ingen Fornøielse i Længden, jeg var tilsidst nær ved at springe ned af Dragkisten. Alle I derovre i Huset saae jeg saa tydeligt, som om I virkelig var her; det var igjen den Søndag-Morgen, som Du veed nok! Alle I Børn stode foran Bordet og sang eders Psalme, som I synge den hver Morgen; I stode andægtige med foldede Hænder, og Fader og Moder vare ligesaa høitidelige, og saa gik Døren op og den lille Søster Maria, som ikke er to Aar endnu, og som altid dandser, naar hun hører Musik eller Sang, hvad Slags det endogsaa er, blev sat ind, — hun skulde det nu ikke, — og saa begyndte hun at dandse, men kunde ikke komme i Tact,

for Tonerne vare saa lange, og saa stod hun først paa det ene Been og hældede Hovedet heelt forover, og saa paa det andet Been og hældede Hovedet heelt forover, men det vilde ikke slaae til. I stode meget alvorlige, Allesammen, skjøndt det var nok svært, men jeg loe indvendig og derfor faldt jeg ned af Bordet og fik en Bule, som jeg endnu gaaer med, for det var ikke Ret af mig at lee. Men det Hele gaaer nu igjen indeni mig, og Alt hvad jeg saadan har oplevet; og det er nok de gamle Tanker med hvad de kunne føre med! — Siig mig, om I synge endnu om Søndagen? Siig mig lidt om den lille Marie! og hvordan har min Kammerat det, den anden Tinsoldat! ja han er rigtignok lykkelig! — jeg kan ikke holde det ud!"

„Du er foræret bort!" sagde den lille Dreng; „Du maa blive. Kan Du ikke indsee det?"

Og den gamle Mand kom med en Skuffe, hvori der var meget at see, baade „Kridthuus", og „Balsombosse", og gamle Kort, saa store og saa forgyldte, som man aldrig seer dem nu. Og der blev aabnet store Skuffer og Claveret blev aabnet, det var med Landskab indvendigt paa Laaget, og det var saa høst da den gamle Mand spillede paa det; og saa nynnede han en Vise.

„Ja, den kunde hun synge!" sagde han og saa nikkede han til Portrættet, som han havde kjøbt hos Marskandiseren, og den gamle Mands Øine de skinnede saa klare.

„Jeg vil i Krig! jeg vil i Krig!“ raabte Tinsoldaten saa høit han kunde og styrtede sig lige ned paa Gulvet. —

Ja, hvor blev han af? Den gamle Mand søgte, den lille Dreng søgte, borte var han og borte blev han. „Jeg finder ham nok!“ sagde den Gamle, men han fandt ham aldrig; Gulvet var alt for aabent og hullet; — Tinsoldaten var faldet gjennem en Sprække og der laae han i aaben Begravelse.

Og den Dag gik og den lille Dreng kom hjem, og Ugen gik og der gik flere Uger. Vinduerne vare ganske frosne; den lille Dreng maatte sidde og aande paa dem for at faae et Kighul over til det gamle Huus, og der var Sneen fyget ind i alle Snirkler og Indskrifter, den laae heelt op over Trappen, ligesom om der var Ingen hjemme, og der var heller Ingen hjemme, den gamle Mand var død!

Om Aftenen holdt en Vogn udenfor, og ned i den bar man ham i hans Kiste, han skulde ud at ligge paa Landet i sin Begravelse. Der kjørte han nu, men Ingen fulgte, alle hans Venner vare jo døde. Og den lille Dreng kyssede paa Fingeren efter Kisten, da den kjørte.

Nogle Dage efter blev der Auction paa det gamle Huus, og den lille Dreng saae fra sit Vindue, hvor man bar bort: de gamle Riddere og de gamle Damer, Urtepotterne med lange Ører, de gamle Stole og de gamle Skabe, noget kom her og noget kom der; Portrættet af hende, som var fundet hos Marskandiseren, kom til Marskandiseren igjen og der hang

det altid, for Ingen kjendte hende mere, og Ingen brød sig om det gamle Billede.

I Foraaret rev man Huset selv ned, for det var et Skrummel, sagde Folk. Man kunde see fra Gaden lige ind i Stuen til det Svineskinds Betræk, som blev flænget og revet; og det Grønne om Altanen hang ganske vildsomt om de faldende Bjælker. — Og saa blev der ryddet op.

„Det hjalp!“ sagde Nabohusene.

* * *

Og der blev bygget et deiligt Huus med store Vinduer og hvide, glatte Mure, men foran, hvor egentlig det gamle Huus havde staaet, plantedes en lille Have og op af Naboens Mure voxte vilde Viinranker; foran Haven kom et stort Jerngitter med Jernport, det saae stadseligt ud, Folk stod stille og kigede derind. Og Spurvene hang sig i Sneseviis paa Viinrankerne, snakkede i Munden paa hverandre, saa godt de kunde, men det var ikke om det gamle Huus, for det kunde de ikke huske, der var gaaet saa mange Aar, at den lille Dreng var voxet op til en heel Mand, ja en dygtig Mand, som hans Forældre havde Fornøielse af; og han var lige blevet gift og med sin lille Kone flyttet ind i Huset her, hvor Haven var; og han stod hos hende der, i det hun plantede en Markblomst, som hun fandt saa yndig. Hun plantede den med sin lille Haand og klappede Jorden til med Fingrene. —

Au! hvad var det? Hun stak sig. Der sad noget Spidst lige op af den blode Jord.

Det var — ja tænk! det var Tinsoldaten, ham som var blevet borte oppe hos den gamle Mand, og var rumlet og tumlet mellem Tømmer og Gruus og tilsidst havde ligget mange Aar i Jorden.

Og den unge Kone tørrede Soldaten, først med et grønt Blad og saa med sit fine Lommetørklæde, det havde saadan en deilig Lugt! og det var for Tinsoldaten, ligesom om den vaagnede op af en Dvale.

„Lad mig see ham!" sagde den unge Mand, loe og rystede saa med Hovedet. „Ja ham kan det nu ikke være, men han husker mig paa en Historie med en Tinsoldat, jeg havde, da jeg var en lille Dreng!" og saa fortalte han sin Kone om det gamle Huus, og den gamle Mand, og om Tinsoldaten, han sendte over til ham, fordi han var saa skrækkelig ene, og han fortalte det saa akkurat, som det virkelig havde været, saa at den unge Kone fik Taarer i Øinene over det gamle Huus og den gamle Mand.

„Det kan dog være at det er den samme Tinsoldat!" sagde hun, „jeg vil gjemme den og huske paa Alt hvad Du har fortalt mig; men den gamle Mands Grav maa Du vise mig!"

„Ja den veed jeg ikke," sagde han, „og Ingen veed den! alle hans Venner vare døde, Ingen passede den og jeg var jo en lille Dreng!"

„Hvor han maa have været skrækkelig ene!“ sagde hun.

„Skrækkelig ene!“ sagde Tinsoldaten, „men deiligt er det, ikke at blive glemt!“

„Deiligt!“ raabte Noget tæt ved, men Ingen uden Tinsoldaten saae, at det var en Lap af det Svinelæders Betræk; det var uden al Forgyldning, det saae ud, som vaad Jord, men en Mening havde det og den sagde det:

„Forgyldning forgaaer,
Men Svinelæder bestaaer!“

Dog det troede Tinsoldaten ikke.

Hørren.

Hørren stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Vingerne paa et Mol og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørren og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den som det er for Smaaborn at blive vadskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørren.

„Folk siger jeg staaer saa udmærket godt;" sagde Hørren, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og

jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntrer op og hvor den Regn smager og forfrisker! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!"

„Ja, ja, ja!" sagde Gjerdestavene, „I kjende ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!" og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre
Basselurre,
Visen er ude!"

„Nei, den er ikke!" sagde Hørren; Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg voxer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!"

Men en Dag kom der Folk og tog Hørren i Toppen og ruskede den op med Rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i Vand ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild, ligesom den skulde steges, det var grueligt!

„Man kan ikke altid have det godt!" sagde Hørren, „man maa prøve noget, saa veed man noget!"

Men det blev rigtignok slemt. Hørren blev knækket og brækket, skettet og heglet, ja hvad vidste den hvad det hed; den kom paa Rokken, snurre rur! det var ikke mueligt at holde Tankerne samlede.

„Jeg har været overordentlig lykkelig!" tænkte den i al

sin Pine! Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!" — og det sagde den endnu da den kom paa Væven, — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørren, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke!

„Ja, men det er jo mageløst! Det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Besked med deres

Snip snap snurre
Basselurre!"

Visen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt noget, saa er jeg ogsaa nu bleven noget for det; jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke passet, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Opvartning! Pigen vender mig hver Morgen, og med Vandkanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstekonen selv har holdt Tale over mig og sagt, at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!"

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sax. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintøi, af det man ikke nævner, men som alle Mennesker maae have; det var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min

Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøielse. Vi ere blevne tolv Stykker, men vi ere alle dog eet og det samme, vi er et Dusin! Hvor det er en magelos Lykke!"

Og Aar gik, — og saa kunde det ikke holde længer.

„Engang maa det jo være forbi!" sagde hvert Stykke „jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange umuelige Ting!" Og saa bleve de revne i Stumper og Laser, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kogte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligt fiint hvidt Papir!

„Nei, det er en Overraskelse! Og en deilig Overraskelse!" sagde Papiret! „Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en magelos Lykke!" Og der blev skrevet paa det, de allerdeiligste Historier, og Folk hørte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Velsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

„Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkelig saa! Vor Herre veed, at jeg selv slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Leilighed maatte gjøre,

for at være til! Og saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Visen er ude!“ saa gaaer den just over i noget meget Høiere og Bedre; Nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Mennesker kunne læse mig! Det er det Rimeligste! For havde jeg blaa Blomster, nu har jeg for hver Blomst de deiligste Tanker! Jeg er den Allerlykkeligste!“

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt, hvad der stod skrevet paa det, sat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for saa kunde uendelig flere Folk faae Gavn og Glæde deraf, end om det eneste Papir, som det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var blevet slidt op paa Halvveien.

„Ja, det er nu det allerfornuftigste!“ tænkte det beskrevne Papir. „Det faldt mig slet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Ære ligesom en gammel Bedstefader! Det er mig, der er skrevet paa, Ordene flod af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtignok blive bestilt noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!“

Saa blev Papiret samlet i Bundt og lagt paa Hylde. „Man har godt af at hvile paa sin Gjerning!“ sagde Papiret. „Det er meget rigtigt at man samler sig og kommer til Eftertanke om hvad der boer i En. Nu først veed jeg rigtigt, hvad der staaer i mig! Og kjende sig selv, det er det egentlige Fremskridt. Hvad mon der nu vil komme, noget fremad skeer der, det gaaer altid fremad!“ —

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huset stod rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa gesvindt — det er Børnene der gaae af Skole, og den allersidste Gnist er Skolemesteren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. „Uh!" sagde det, og lige i det samme blev det en heel Flamme; den gik saa høit i Veiret, som aldrig Hørren havde kunnet løfte sin lille blaa Blomst, og skinnede som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skrevne Bogstaver bleve i et Øieblik ganske røde, og alle Ord og Tanker gik op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!" sagde det inde i Flammen, og det var som tusinde Stemmer sagde det i een, og Flammen slog gjennem Skorstenen heelt oven ud; — — og finere end Flammen, ganske usynlig for Menneskenes Øine, svævede smaa bitte Væsner, ligesaa mange som der havde været Blomster paa Hørren. De vare endnu lettere end Flammen, der forte dem, og da den slukkedes og der kun var tilbage af Papiret den sorte Aske, dandsede de endnu en Gang hen over den og hvor de rørte saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister: „Børnene gik af Skole og Skolemesteren var den sidste;" det var en Fornøielse at see paa, og Husets Børn stod og sang ved den døde Aske:

„Sniv snap snurre
Basselurre!
Visen er ude!"

Men de smaa usynlige Væsener sagde hver: „Visen er aldrig ude! Det er det deiligste ved det Hele! Jeg veed det, og derfor er jeg den Allerlykkeligste!"

Men det kunde Børnene hverken høre eller forstaae, og det skulde de ikke heller, for Børn maa ikke vide Alting.

Vanddraaben.

Du kjender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadan et rundt Brilleglas, der gjør Alting hundred Gange større end det er? Naar man tager og holder det for Øiet og seer paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa seer man over tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig seer i Vandet, men de ere der og det er virkeligt. Det seer næsten ud, som en heel Talerken fuld af Reier, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Been, Ender og Kanter af hverandre, og dog ere de glade og fornøiede, paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible-Krable, for det hed han. Han vilde alletider

have det Bedste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaae, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Diet og seer paa en Vanddraabe, der var taget ude af en Pyt Vand i Grøften. Nei hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og spang, trak i hverandre og aad af hverandre.

„Ja, men det er jo afskyeligt!“ sagde gamle Krible-Krable, „kan man ikke faae dem til at leve i Fred og Ro, og hver passe sit!“ og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaae, og saa maatte han trolde. „Jeg maa give dem Couleur, at de kunne blive tydelige!“ sagde han, og saa hældte han ligesom en lille Draabe rød Viin i Vanddraaben, men det var Hexeblod, den allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saae ud som en heel By af nøgne Vildmænd.

„Hvad har Du der?“ spurgte en anden gammel Trold, som ikke havde Navn, og det var det Fine ved ham.

„Ja kan Du gjætte, hvad det er,“ sagde Krible-Krable, „saa skal jeg forære Dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!“

Og Trolden, som intet Navn havde, saae igjennem Forstørrelsesglasset. Det saae virkelig ud, som en heel By, hvor alle Mennesker løb om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at see hvor den Ene puffede og stødte den Anden, hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst skulde øverst og hvad der var øverst skulde nederst! „see! see! hans Been er længer

end mit! baf! væk med det! der er Een som har en lille Knop bag Øret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine meer! og de hakkede i den, og de trak i ham og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad Een saa stille, som en lille Jomfrue, og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende og de sleed i hende og de aad hende!"

„Det er overordenlig moersomt!" sagde Trolden.

„Ja men hvad troer Du det er? spurgte Krible-Krable. „Kan Du finde det ud?"

„Det er da godt at see!" sagde den anden, „det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo allesammen hinanden. En stor By er det!"

„Det er Grøftevand!" sagde Krible-Krable.

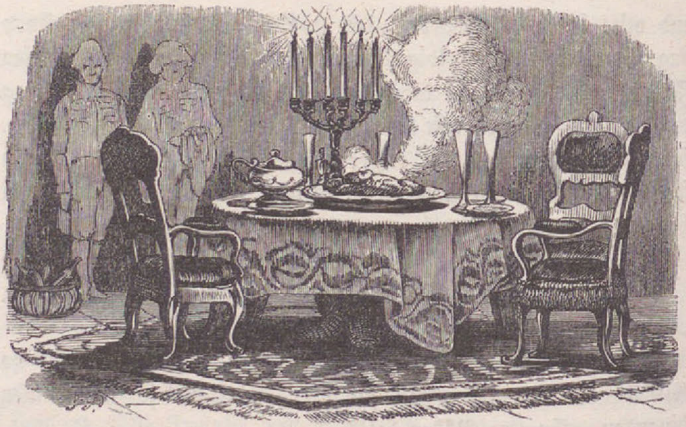

Den lykkelige Familie.

Det største grønne Blad her til Lands, det er da rigtignok et Skræppeblad; holder man det foran paa sin lille Mave, saa er det ligesom et heelt Forklæde, og lægger man det paa sit Hoved, saa er det i Regnveir næsten ligesaa godt, som en Paraply, for det er saa forfærdeligt stort. Aldrig voxer en Skræppe alene, nei hvor der groer een, der groe flere, det er en stor Deilighed, og al den Deilighed er Sneglemad. De store hvide Snegle, som fornemme Folk i gamle Dage lod lave til Fricasee, spiste og sagde „hum! hvor det smager!" for de troede nu det smagte saa deiligt, de levede af Skræppeblade og derfor bleve Skræpperne saaede.

Nu var der en gammel Herregaard, hvor man ikke længere spiste Snegle, de vare ganske uddøde, men Skræpperne vare ikke uddøde, de voxte og voxte over alle Gange og alle Bede, man kunde ikke mere faae Bugt med dem, det var en heel Skræppeskov, hist og her stod et Æble- og et Blomme-Træ, ellers kunde man nu aldrig have tænkt, at det var en Have; alt var Skræpper, — og derinde boede de to sidste, inderlig gamle Snegle.

De vidste ikke selv, hvor gamle de vare, men de kunde godt huske, at de havde været mange flere, at de var af en Familie fra fremmede Lande, og at for dem og deres var hele Skoven plantet. De havde aldrig været udenfor, men de vidste, at der var endnu noget til i Verden, som heed Herregaarden, og deroppe blev man kogt, og saa blev man sort og saa blev man lagt paa Solvfad, men hvad videre der skete vidste man ikke. Hvorledes det iøvrigt var at blive kogt og at ligge paa Solvfad, kunde de ikke tænke sig, men deiligt skulde det være og særdeles fornemt. Hverken Oldenborren, Skruptudsen eller Regnormen, som de spurgte ad, kunde give Besked, ingen af dem havde været kogt eller ligget paa Solvfad.

De gamle hvide Snegle vare de fornemste i Verden, vidste de, Skoven var til for deres Skyld, og Herregaarden var til for at de kunde blive kogt og lagt paa Solvfad.

De levede nu meget eensomt og lykkeligt, og da de selv ikke havde Børn, saa havde de taget en lille almindelig Snegl

til sig, som de opdrog som deres egen, men den Lille vilde ikke voxe, for han var almindelig; men de Gamle, især Mutter, Sneglemutter, syntes hun kunde dog bemærke, hvor han tog til, og hun bad Fatter, dersom han ikke kunde see det, han da vilde føle paa det lille Sneglehuus, og saa følte han og fandt, at Mutter havde Ret.

Een Dag var det stærk Regn.

„Hør hvor det tromme-romme-rommer paa Skræpperne!" sagde Sneglefader.

„Der kommer ogsaa Draaber!" sagde Sneglemoer. „Det løber jo lige ned af Stilken! Du skal see her bliver vaadt! Jeg er glad ved vi have vort gode Huus og den Lille ogsaa har sit! Der er rigtignok gjort mere for os end for alle andre Skabninger; man kan da see, at vi er Herskabet i Verden! Vi have Huus fra Fødselen og Skræppeskoven er saaet for vor Skyld —! jeg gad vidst, hvor langt den strækker sig og hvad der er udenfor!"

„Der er ikke noget udenfor!" sagde Sneglefader. „Bedre end hos os kan der ingen Steder være, og jeg har ikke noget at ønske!"

„Jo," sagde Moer, „jeg gad nok komme paa Herregaarden, blive kogt og lagt paa Solvfad, det ere alle vore Forfædre blevne, og Du kan troe, der er noget aparte ved det!"

„Herregaarden er muligviis faldet sammen!" sagde Snegle-

faer, „eller Skræppeskoven er voxet hen over den, saa at Menneskene ikke kunne komme ud. Det har da heller ingen Hast, men Du iler altid saa forfærdeligt og det begynder den Lille ogsaa med; har han nu ikke i tre Dage krøbet op ad den Stilk, jeg faaer ondt i Hovedet naar jeg seer op paa ham!"

„Du maa ikke skjænde", sagde Sneglemoer, „han kryber saa sindig, vi faae nok Fornøielse af ham og andet have vi Gamle jo ikke at leve for! Men har Du tænkt paa det: hvor faae vi en Kone til ham. Troer Du ikke der langveis inde i Skræppeskoven skulde være nogen af vor Art?"

„Sorte Snegle troer jeg nu nok der er", sagde den Gamle, „sorte Snegle uden Huus, men det er saa simpelt og de have Indbildninger, men vi kunne give det i Commission til Myrerne, de løbe frem og tilbage, som om de havde noget at bestille, de veed vist en Kone til vor lille Snegl!"

„Jeg veed rigtignok den allerdeiligste!" sagde Myrerne, men jeg er bange det gaaer ikke, for hun er Dronning!"

„Det gjør ikke noget!" sagde de Gamle. „Har hun Huus?"

„Hun har Slot!" sagde Myren, „det deiligste Myreslot med syv hundrede Gange."

„Tak!" sagde Sneglemoer, „vor Søn skal ikke i en Myretue! veed I ikke bedre, saa give vi det i Commission til de hvide Myg, de flyve vidt omkring i Regn og i Solskin, de kjende Skræppeskoven forinden og foruden."

„Vi have en Kone for ham!" sagde Myggen, „hundrede

Menneskekridt herfra sidder paa en Stikkelsbærbusk en lille Snegl med Huus, den er ganske eensom og gammel nok til at gifte sig. Det er bare hundrede Menneskekridt!"

„Ja lad hende komme til ham!" sagde de Gamle, „han har en Skræppeskov, hun har kun en Busk!"

Og saa hentede de den lille Snegle-Frøken. Det varede otte Dage før hun kom, men det var just det Rare ved det, saa kunde man see, hun var af Arten.

Og saa holdt de Bryllup. Sex Sanct-Hans Orme lyste saa godt de kunde; ellers gik det Hele stille af, for de gamle Snegle-Folk kunde ikke taale Sviir og Lystighed; men en deilig Tale blev der holdt af Sneglemoer, Fatter kunde ikke, han var saa bevæget, og saa gav de dem i Arv den hele Skræppeskov og sagde, hvad de altid havde sagt, at det var det Bedste i Verden, og naar de levede redelig og skikkelig og formerede sig, vilde de engang og deres Børn komme paa Herregaarden, blive kogte sorte og lagte paa Sølvfad.

Og efter at den Tale var holdt, krøb de Gamle ind i deres Huus og kom aldrig mere ud; de sov. Det unge Snegle-Par regjerede i Skoven og fik et stort Afkom, men de blev aldrig kogte, og de kom aldrig paa Sølvfad; saa sluttede de deraf, at Herregaarden var faldet sammen, og at alle Mennesker i Verden vare uddøde, og da Ingen sagde dem imod, saa var det jo sandt; og Regnen slog paa Skræppebladene, for at

gjøre Tromme-Musik for deres Skyld, og Solen skinnede for at give Skræppeskoven Couleur for deres Skyld, og de vare meget lykkelige, og hele Familien var lykkelig, thi den var det.

Historien om en Moder.

Der sad en Moder hos sit lille Barn, hun var saa bedrøvet, saa bange for at det skulde dø. Det var saa blegt, de smaa Øine havde lukket sig, det trak saa sagte Veiret, og imellem med et dybt Drag, ligesom om det sukkede; og Moderen saae endnu mere sorrigfuld paa den lille Sjæl.

Da bankede det paa Døren og der kom en fattig, gammel Mand svøbt ligesom i et stort Hestedækken, for det varmer, og det trængte han til, det var jo kold Vinter; Alting udenfor laae med Is og Snee, og Vinden blæste saa at det skar i Ansigtet.

Og da den gamle Mand rystede af Kulde, og det lille Barn sov et Øieblik, gik Moderen hen og satte Ol i en lille Potte ind i Kakkelovnen, at det kunde varmes til ham; og den gamle Mand sad og vuggede, og Moderen satte sig paa Stolen tæt ved ham, saae paa sit syge Barn, der trak saa dybt Veiret, og løftede den lille Haand.

„Troer Du ikke nok, at jeg beholder ham?" sagde hun, „vor Herre vil ikke tage ham fra mig!"

Og den gamle Mand, det var Døden selv, han nikkede saa underligt, det kunde lige saa godt betyde ja, som nei. Og Moderen saae ned i sit Skjød og Taarerne løb hende over Kinderne; — hendes Hoved blev saa tungt, i tre Nætter og Dage havde hun ikke lukket sit Øie, og nu sov hun, men kun et Øieblik, saa foer hun op og rystede af Kulde: „hvad er det!" sagde hun og saae til alle Sider; men den gamle Mand var borte og hendes lille Barn var borte, han havde taget det med sig; og henne i Krogen snurrede og snurrede det gamle Uhr, det store Blylod løb lige ned til Gulvet, bum! og saa stod ogsaa Uhret stille.

Men den stakkels Moder løb ud af Huset og raabte paa sit Barn.

Derude, midt i Sneen, sad en Kone i lange, sorte Klæder og hun sagde: „Døden har været inde i din Stue, jeg saae han skyndte sig bort med dit lille Barn; han gaaer stærkere til end Vinden, han bringer aldrig tilbage hvad han tog!"

„Siig mig blot hvad Vei han gik!" sagde Moderen, siig mig Veien og jeg skal finde ham!"

„Jeg veed den!“ sagde Konen i de sorte Klæder, „men før jeg siger den, maa Du først synge for mig alle de Viser, Du har sjunget for dit Barn! jeg holder af dem, jeg har hørt dem før, jeg er Natten, jeg saae dine Taarer, mens Du sang dem!“

„Jeg vil synge dem alle, alle!“ sagde Moderen, „men stands mig ikke, at jeg kan naae ham, at jeg kan finde mit Barn!“

Men Natten sad stum og stille, da vred Moderen sine Hænder, sang og græd, og der var mange Viser, men endnu flere Taarer; og saa sagde Natten: „gaae til høire, ind i den mørke Granskov, der saae jeg Døden tage Vei med dit lille Barn!“

Dybt inde i Skoven krydsede Veiene sig, og hun vidste ikke længer, hvor hun skulde gaae; da stod der en Tornebusk, der var hverken Blad eller Blomst paa den, det var jo ogsaa i den kolde Vintertid og der hang Isslag paa Grenene.

„Har du ikke seet Døden gaae forbi med mit lille Barn?“

„Jo!“ sagde Tornebusken, „men jeg siger Dig ikke, hvilken Vei han tog, uden at Du først vil varme mig op ved dit Hjerte! jeg fryser ihjel, jeg bliver til bare Is!“

Og hun trykkede Tornebusken til sit Bryst, saa fast, for at den ret kunde opvarmes, og Tornene gik lige ind i hendes Kjød, og hendes Blod flød i store Draaber, men Tornebusken skjød friske grønne Blade og der kom Blomster paa i den kolde Vinter-Nat, saa varmt var der ved en bedrøvet Moders Hjerte; og Tornebusken sagde hende Veien, som hun skulde gaae.

Da kom hun til en stor Sø, hvor der hverken var Skib eller Baad. Søen var ikke frosset nok til at den kunde bære

hende, og heller ikke aaben og lav nok til at kunne vade igjennem, og over den maatte hun, vilde hun finde sit Barn; saa lagde hun sig ned for at drikke Søen ud, og det var jo umueligt for et Menneske; men den bedrøvede Moder tænkte, at der dog kunde skee et Mirakel. —

„Nei, det gaaer aldrig!“ sagde Søen, „lad os to hellere see at blive enige! jeg holder af at samle paa Perler og dine Øine ere de to klareste jeg har seet. vil Du græde dem ud til mig, saa skal jeg bære Dig over til det store Drivhuus, hvor Døden boer og passer Blomster og Træer; hver af dem er et Menneskeliv!“

„O, hvad giver jeg ikke for at komme til mit Barn!“ sagde den forgrædte Moder og hun græd endnu mere og hendes Øine sank ned paa Havsens Bund og bleve to kostbare Perler, men Søen løftede hende, som om hun sad i en Gynge, og hun fløi i en Svingning til Kysten paa den anden Side, hvor der stod et milebredt, underligt Huus, man vidste ikke om det var et Bjerg med Skov og Huler, eller om det var tømret op, men den stakkels Moder kunde ikke see det, hun havde jo grædt sine Øine ud.

„Hvor skal jeg finde Døden, som gik med mit lille Barn!“ sagde hun.

„Her er han ikke kommet endnu!“ sagde den gamle Grav-Kone, som gik og skulde passe paa Dødens store Drivhuus. „Hvor har Du kunnet finde her hen og hvem har hjulpet Dig?“

„Vor Herre har hjulpet mig!“ sagde hun, „han er barmhjertig og det vil Du ogsaa være! hvor skal jeg finde mit lille Barn!“

„Ja, jeg kjender det ikke," sagde Konen, „og Du kan ikke see! — Mange Blomster og Træer ere visnede i Nat, Døden vil snart komme og plante dem om! Du veed vel, at hvert Menneske har sit Livstræ eller sin Blomst, saaledes som nu enhver er indrettet; de see ud, som andre Væxter, men de har Hjerte-Slag; Barne-Hjerte kan ogsaa banke! gaae efter det, maaskee kan Du kjende dit Barns; men hvad giver Du mig for at sige Dig, hvad Du mere skal gjøre!"

„Jeg har ikke noget at give," sagde den bedrøvede Moder," men jeg vil gaae for Dig til Verdens Ende!"

„Ja der har jeg ikke noget at gjøre!" sagde Konen, „men Du kan give mig dit lange sorte Haar, Du veed nok selv det er kjønt, og det kan jeg lide! Du skal faae mit hvide igjen, det er altid noget!"

„Forlanger Du ikke andet," sagde hun, „det giver jeg Dig med Glæde!" Og hun gav hende sit smukke Haar og fik den Gamles sneehvide igjen.

Og saa gik de ind i Dødens store Drivhuus, hvor Blomster og Træer voxte underligt imellem hverandre. Der stode fine Hyazinther under Glasklokker, og der stode store bomstærke Pioner; der voxte Vandplanter, nogle saa friske, andre halvsyge, Vandsnogene lagde sig paa dem, og sorte Krebs klemte dem om Stilken. Der stode deilige Palmetræer, Ege og Plataner, der stod Petersillie og blomstrende Timian; hvert Træ og hver Blomst havde sit Navn, de vare hver et Menneskeliv, Mennesket levede endnu, Een i China, Een i Grønland, rundt omkring i Verden. Der vare store Træer i smaa Potter, saa at de stode saa forkuede og vare færdige ved at sprænge Potten,

der var ogsaa mange Steder en lille kjedelig Blomst i feed Jord, med Mos rundt om og dægget og pleiet. Men den bedrøvede Moder bøiede sig over alle de mindste Planter og hørte inden i dem hvor Menneskehjertet bankede, og imellem Millioner kjendte hun sit Barns.

„Det er det!" raabte hun og strakte Haanden ud over en lille blaa Krokus, som hang ganske syg til den ene Side.

„Rør ikke ved Blomsten!" sagde den gamle Kone, „men stil Dig her, og naar saa Døden kommer, jeg venter ham før jeg veed det, lad ham da ikke rykke Planten op, og tru Du med, at Du vil gjøre det med de andre Blomster, saa bliver han bange! han skal svare vor Herre til dem, Ingen tør rykkes op før han giver Lov."

Med Eet susede det iiskoldt igjennem Salen, og den blinde Moder kunde mærke, at det var Døden der kom.

„Hvor har Du kunnet finde Vei her hen?" spurgte han, „hvor kunde Du komme hurtigere end jeg?"

„Jeg er en Moder," sagde hun.

Og Døden strakte sin lange Haand hen imod den lille fine Blomst, men hun holdt sine Hænder fast om den, saa tæt og dog bange for at hun skulde røre ved et af Bladene. Da blæste Døden paa hendes Hænder, og hun følte at det var koldere end den kolde Vind, og hendes Hænder faldt matte ned.

„Du kan dog ikke gjøre Noget imod mig!" sagde Døden.

„Men det kan vor Herre!" sagde hun.

„Jeg gjør kun hvad han vil!" sagde Døden „Jeg er hans Urtegaardsmand! jeg tager alle hans Blomster og Træer og planter dem ud i den store Paradisets Have i det ubekjendte

Land, men hvorledes de der groe og hvorledes der er, tør jeg ikke sige Dig!"

„Giv mig mit Barn tilbage!" sagde Moderen og græd og bad; med et greb hun med hver Haand om to smukke Blomster tæt ved og raabte til Døden: „jeg river alle dine Blomster af, for jeg er i Fortvivlelse!"

„Rør dem ikke!" sagde Døden. „Du siger, at Du er ulykkelig, og nu vil Du gjøre en anden Moder ligesaa ulykkelig —!"

„En anden Moder!" sagde den stakkels Kone og slap strax begge Blomsterne.

„Der har Du dine Øine," sagde Døden, „jeg har fisket dem op af Søen, de skinnede saa stærkt; jeg vidste ikke, at det var dine; tag dem igjen, de ere nu klarere end før, see saa ned i den dybe Brønd tæt ved, jeg skal nævne Navnene paa de to Blomster, Du vilde rive op og Du seer deres hele Fremtid, deres hele Menneskeliv, seer, hvad Du vilde forstyrre og ødelægge!"

Og hun saae ned i Brønden; og det var en Lykfalighed at see, hvor den ene blev en Velsignelse for Verden, see, hvormegen Lykke og Glæde der udfoldede sig rundt om. Og hun saae den Andens Liv og det var Sorg og Nød, Rædsel og Elendighed.

„Begge Dele ere Guds Villie!" sagde Døden.

Hvilken af dem' er Ulykkens Blomst og hvilken er Velsignelsens?" spurgte hun.

„Det siger jeg Dig ikke," sagde Døden, „men det skal Du vide af mig, at den ene Blomst var dit eget Barns, det var dit Barns Skjæbne Du saae, dit eget Barns Fremtid!"

„Da skreg Moderen af Skræk, „hvilket af dem var mit Barn!

sig mig det! frels den Uskyldige! frels mit Barn fra al den Elendighed! bær det heller bort! bær det ind i Guds Rige! glem mine Taarer, glem mine Bønner og Alt hvad jeg har sagt og gjort!"

„Jeg forstaaer Dig ikke!" sagde Døden. „Vil Du have dit Barn tilbage, eller skal jeg gaae med det derind, hvor Du ikke veed!" —

Da vred Moderen sine Hænder, faldt paa sine Knæ og bad til vor Herre: „Hør mig ikke, hvor jeg beder imod din Villie, som er den bedste! hør mig ikke! hør mig ikke!"

Og hun boiede sit Hoved ned i sit Skiød.

Og Døden gik med hendes Barn ind i det ubekjendte Land.

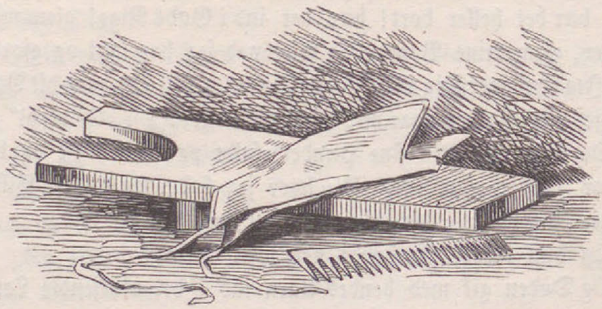

Flipperne.

Der var en Gang en fiin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Støvleknægt og en Redekam, men han havde de deiligste Flipper i Verden, og det er om Flipperne vi skulle høre en Historie. — De vare nu saa gamle, at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Vadsk med et Strømpebaand.

„Nei!" sagde Flipperne, „nu har jeg aldrig seet nogen saa slank og saa fiin, saa blød og saa nydelig. Maa jeg ikke spørge om Deres Navn?"

„Det siger jeg ikke!" sagde Strømpebaandet.

„Hvor hører de hjemme?" spurgte Flipperne.

Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa.

„De er nok Livbaand!“ sagde Flipperne, „saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok, De er baade til Nytte og Stads, lille Jomfru!“

„De maa ikke tale til mig!“ sagde Strømpebaandet, „jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!“

„Jo, naar man er saa deilig som De!“ sagde Flipperne,“ det er Anledning nok!“

„Lad være at komme mig saa nær!“ sagde Strømpebaandet. „De seer saa mandfolkeagtig ud!“

„Jeg er ogsaa fiin Cavaleer!“ sagde Flipperne, „jeg har Stovleknægt og Redekam!“ og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

„Kom mig ikke nær!“ sagde Strømpebaandet, „det er jeg ikke vant til!“

„Snærpe!“ sagde Flipperne, og saa blev de tagne af Badsken! de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Strygebrædt; der kom det varme Jern.

„Frue!“ sagde Flipperne, „lille Enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Folderne, De brænder Hul i mig! „uh! — Jeg frier til dem!“

„Las!“ sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne;

for det bildte sig ind det var en Dampkjædel, der skulde ud paa Jernbauen og trække Vogne.

„Las!" sagde det.

Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirs-Saxen og skulde klippe Flosset af.

„O!" sagde Flipperne! „De er nok første Dandserinde! hvor De kan strække Been! det er det Yndigste jeg har seet! det kan intet Menneske gjøre dem efter!"

„Det veed jeg!" sagde Saxen.

„De fortjente at være Grevinde!" sagde Flipperne, „Alt hvad jeg har, er en fiin Cavaleer, en Stovleknægt og en Redekam —! bare jeg havde Grevskab!"

„Frier han!" sagde Saxen, for den blev vred, og saa gav den ham et ordentligt Klip, og saa var han kasseret.

„Jeg maae nok frie til Redekammen! Det er mærkeligt, hvor De beholder alle deres Tænder, lille Frøken!" sagde Flipperne. „Har De aldrig tænkt paa Forlovelse!"

„Jo det kan De nok vide!" sagde Redekammen, „jeg er jo forlovet med Stovleknægten!"

„Forlovet!" sagde Flipperne; nu var der ingen flere at frie til, og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude-Selskab, de fine for sig, de

grove for sig, saaledes som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men Flipperne mest, det var en ordentlig Pralhans.

„Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærester!" sagde Flipperne, „jeg kunde ikke gaae i Ro! jeg var nu ogsaa fiin Cavaleer, med Stivelse! jeg havde baade Stovleknægt og Redekam, som jeg aldrig brugte!" — De skulde have seet mig den Gang, seet mig, naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første Kjæreste, hun var Livbaand, saa fiin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! — Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive sort! Der var den første Dandserinde, hun gav mig den Flænge, jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Redekam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjæresteforg. Ja jeg har oplevet meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strompebaandet, — jeg mener Livbaandet, der gik i Vandballen. Jeg har meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!"

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men Flipperne bleve netop til dette Stykke hvide Papir, vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de pralede saa frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i

Klude-Kassen og blive gjort til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste, og maae saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.

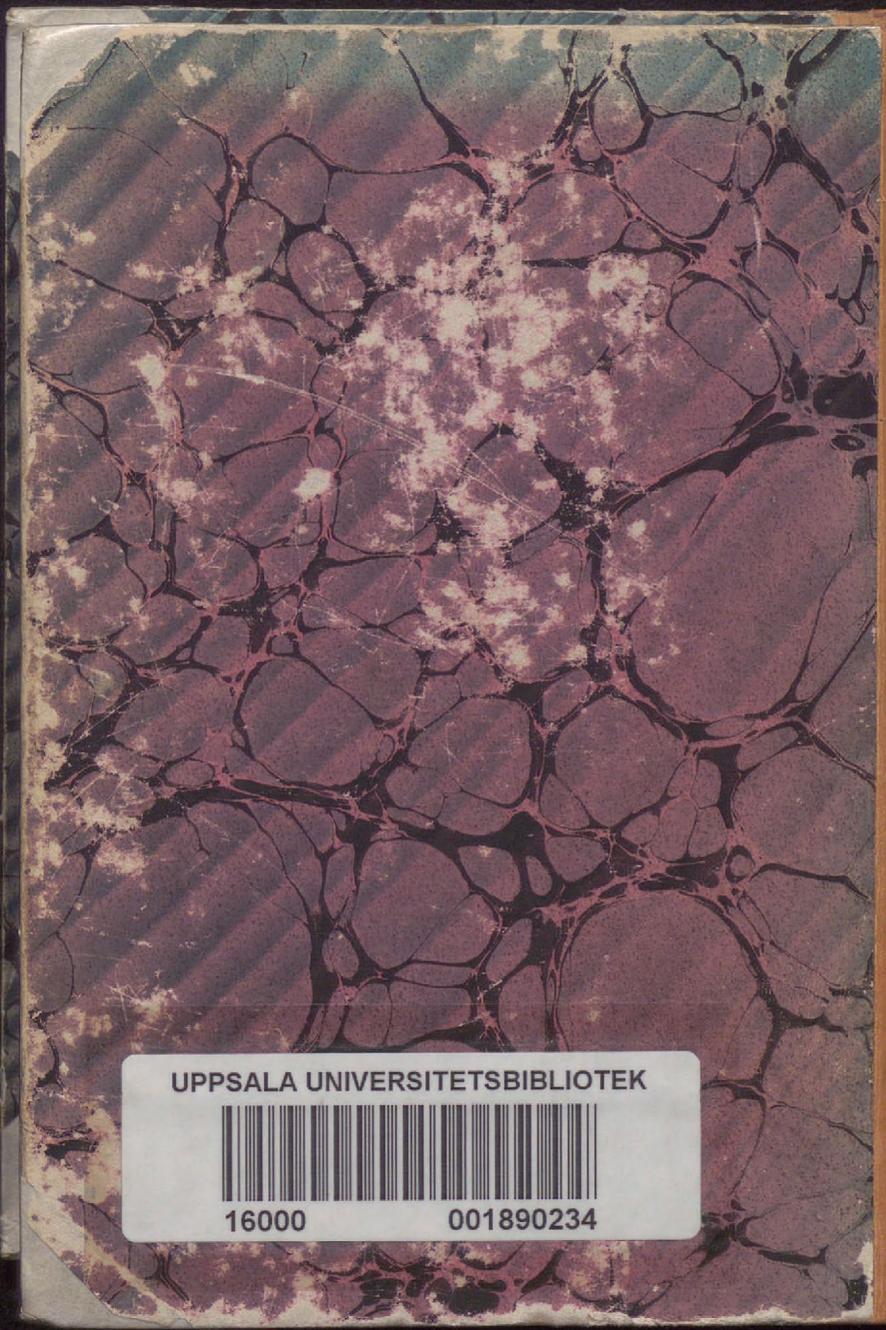
UPPSALA UNIVERSITETSBIBLIOTEK
16000 001890234

ANDERSEN.
EVENTYR.
ILLUSTR. AF
PEDERSEN.

1–5.

KBHVN 1850.